

JACK REACHER

LEE
CHILD

FIRUL DECLANȘATOR

Lee CHILD

Seria Jack Reacher
#6 cronologic

Firul declanșator

Colecția
3A
2022

Titlu original: TRIPWIRE – 1999

PROLOG

Hook Hobie își datora întreaga viață unui secret vechi de aproape treizeci de ani. Libertatea sa, statutul său, banii săi, totul. Și, ca orice tip precaut, având în vedere situația lui particulară, era gata să facă tot ce era necesar pentru a-și proteja secretul. Pentru că avea multe de pierdut. Întreaga lui viață.

Protecția pe care se baza de aproape treizeci de ani se baza pe doar două lucruri. Aceleași două lucruri pe care le folosește oricine pentru a se proteja împotriva pericolelor. În același mod în care o națiune se protejează împotriva unei rachete inamice, în același mod în care un posesor de apartament se protejează împotriva unui hoț, în același mod în care un boxer se protejează împotriva unei lovituri knock-out. Detecția și răspunsul. Prima etapă, a doua etapă. Mai întâi depistezi amenințarea, apoi reacționezi.

Prima etapă a fost sistemul de avertizare timpurie. Acesta se schimbaseră de-a lungul anilor, așa cum se schimbaseră și alte circumstanțe. Acum era bine exersat și simplificat. Era alcătuit din două straturi, ca două fire declanșatoare consecutive. Primul fir de declanșare se afla la 19.000 de kilometri de casă. Era un avertisment timpuriu-timpuriu. Un semnal de alarmă. Îi spunea că se apropiau. Al doilea fir de declanșare era cu 8.000 kilometri mai aproape, dar tot era la 11.000 kilometri de casă. Un apel din a doua locație i-ar fi spus că erau pe cale să se apropie foarte mult. I-ar fi spus că prima etapă s-a încheiat, iar etapa a doua era pe cale să înceapă.

Etapa a doua era răspunsul. El știa foarte clar care trebuia să fie răspunsul. Își petrecuse aproape treizeci de ani gândindu-se la asta, și nu exista decât un singur răspuns valid. Răspunsul ar fi fost să fugă. Să dispară. Era un tip realist. Toată viața lui fusese mândru de curajul și de viclenia lui, de duritatea și de tăria lui de caracter. Întotdeauna făcuse ceea ce era necesar, fără să stea pe gânduri. Dar știa că, atunci când auzea avertizarea de la acele fire declanșatoare îndepărtate, trebuia să dispară. Pentru că niciun om nu putea supraviețui la ceea ce venea după el. Nici un om. Nici măcar un om atât de nemilos cum era el.

Sentimentul pericolului a tot scăzut și s-a disipat, ca un val, timp de ani. A petrecut perioade lungi de timp în care era sigur că îl va cuprinde în orice moment. Și apoi perioade lungi de timp în care era sigur că nu-l va atinge niciodată. Uneori, senzația de amorțire a timpului îl făcea să se simtă în siguranță, pentru că treizeci de ani sunt o eternitate. Dar alteori i se părea că a fost ca o clipire din ochi. Uneori aștepta prima avertizare din oră în oră. Plănuind, transpirând, dar știind întotdeauna că ar putea fi forțat să fugă în orice moment.

Îi trecuse asta prin cap de un milion de ori. Se aștepta ca primul avertizare să vină poate cu o lună înainte de a doua. Ar fi folosit acea lună pentru a se pregăti. Avea să rezolve problemele, să închidă ce era de închis, să încaseze bani, să transfere bunuri, să-și regleze conturile. Apoi, când ar fi venit a doua avertizare, ar fi plecat. Imediat. Fără ezitare. Doar să plece naibii, și să rămână naibii ascuns.

Dar, ce s-a întâmplat de fapt, a fost că cele două avertizări au venit în aceeași zi. Al doilea apel a venit primul. Cel mai apropiat a fost declanșat cu o oră înainte de cel mai îndepărtat. Și Hook Hobie nu a fugit. A renunțat la treizeci de ani de planificare atentă și a rămas să lupte.

UNU

Jack Reacher l-a văzut pe tip intrând pe ușă. De fapt, nu era nicio ușă. Tipul a intrat doar prin peretele din față, care lipsea. Barul se deschidea direct pe trotuar. Erau mese și scaune acolo, sub o viță de vie veche și uscată care dădea un fel de umbră simbolică. Era o încăpere din interior spre exterior, trecând printr-un perete care nu exista. Reacher a presupus că trebuie să fi fost un fel de grilă de fier pe care o puteau încuia cu lacătul, peste acel perete lipsă, atunci când barul se închidea. Dacă se închidea. Cu siguranță, Reacher nu-l văzuse niciodată închis, iar el avea niște ore destul de radicale.

Tipul stătea la un metru în interiorul camerei întunecate și aștepta, clipind, lăsându-și ochii să se adapteze la întuneric după albul strălucitor al soarelui din Key West. Era iunie, fix ora patru după-amiaza, în cea mai sudică parte a Statelor Unite. Mult mai la sud decât cea mai mare parte din Bahamas. Un soare alb și fierbinte și o temperatură feroce. Reacher s-a așezat la masa lui din spate, a sorbit apă dintr-o sticlă de plastic și a așteptat.

Tipul se uita în jur. Barul era o încăpere joasă, construită din scânduri vechi, uscate, de o culoare închisă. Arătau ca și cum ar fi provenit de la niște vechi veliere dezafectate. Pe ele erau bătute în cuie diverse obiecte nautice. Erau lucruri vechi de alamă și globuri de sticlă verde. Bucăți din plase de pescuit vechi. Și alte echipamente de pescuit, a presupus Reacher, deși nu prinsese niciun pește în viața lui. Sau nu a navigat pe o barcă. Peste toate se suprapuneau zece mii de cărți de vizită, lipite pe fiecare centimetru pătrat liber, inclusiv pe tavan. Unele dintre ele

erau noi, altele erau vechi și încrețite, reprezentând companii care dispăruseră cu zeci de ani în urmă.

Tipul a pășit mai departe în penumbră și s-a îndreptat spre bar. Era bătrân. Poate șaiszeci de ani, înălțime medie, voluminos. Un doctor l-ar fi numit supraponderal, dar Reacher a văzut doar un om în formă, undeva pe partea greșită a greutateii. Un om care gestiona cu grație trecerea timpului fără să se agite din cauza asta. Era îmbrăcat ca un orășean din nordul țării, într-o călătorie de scurtă durată într-un loc fierbinte. Pantaloni gri deschis, largi în partea de sus, îngustați în partea de jos, o jachetă bej subțire și încrețită, o cămașă albă cu gulerul larg deschis, cu pielea alb-albastră care i se vedea la gât, șosete închise la culoare, pantofi de oraș. New York sau Chicago, a ghicit Reacher, poate Boston: Probabil își petrecea cea mai mare parte a verii în clădiri sau mașini cu aer condiționat, avea acești pantaloni și această jachetă ascunse în fundul dulapului încă de când îi cumpăraseră cu douăzeci de ani în urmă, îi scotea ocazional și îi folosea când era nevoie.

Tipul a ajuns la bar, a căutat în haină și a scos un portofel. Era un obiect vechi, mic și suprasolicitat, din piele neagră fină. Genul de portofel care se mulează strâns în jurul lucrurilor înghesuie înăuntru. Reacher l-a văzut pe tip deschizându-l cu o mișcare exersată, arătându-l barmanului și punându-i o întrebare. Barmanul s-a uitat în altă parte ca și cum ar fi fost insultat. Tipul a pus portofelul deoparte și și-a netezit șuvițele de păr cărunt de pe scalp transpirat. A mai murmurat ceva și barmanul a venit cu o bere de la gheață. Bătrânul a ținut o clipă sticla rece pe față și apoi a luat o dușcă mare. A râgâit discret în spatele mâinii și a zâmbit.

Reacher a luat și el o gură de apă zdravănă. Cel mai în formă tip pe care îl cunoscuse vreodată fusese un soldat belgian care jura că secretul pentru a fi în formă era să faci

orice naiba îți plăcea, atâta timp cât beai cinci litri de apă minerală în fiecare zi. Reacher s-a gândit că cinci litri însemna cam un galon și, din moment ce belgianul era un tip mic și firav, pe jumătate cât el, ar trebui să ajungă la două galoane pe zi. Zece sticle pline. De când ajunsese în căldura din Keys, urmasese acest regim. Și dădea rezultate. Nu se simțise niciodată mai bine. În fiecare zi, la ora patru, se așeza la această masă întunecată și bea trei sticle de apă plată, la temperatura camerei. Acum era la fel de dependent de apă cum fusese odată de cafea.

Bătrânul era în lateral, la bar, ocupat cu berea lui. Scruta încăperea. Reacher era singura persoană din ea, în afară de barman. Bătrânul s-a împins în șold și s-a îndepărtat de bar. Și-a fluturat berea într-un gest vag care spunea *Îmi permiteți?* Reacher a dat din cap spre scaunul opus și a rupt sigiliul de plastic de la cea de-a treia sticlă. Tipul s-a așezat greoi. A umplut tot scaunul. Era genul de tip care ține cheile, banii și batistele în buzunarele pantalonilor, astfel încât lățimea naturală a șoldurilor sale este mult exagerată.

— Ești Jack Reacher?, a întrebat de cealaltă parte a mesei.

Nu era din Chicago sau Boston. New York, cu siguranță. Vocea suna exact ca un tip pe care Reacher îl cunoscuse, care și petrecut primii douăzeci de ani din viață niciodată la mai mult de o sută de metri de Fulton Street.

— Jack Reacher?, a întrebat din nou bătrânul.

De aproape, avea niște ochi mici și înțelepți, sub o pereche de sprâncene proeminentă. Reacher a băut o gură și i-a aruncat o privire prin apa limpede din sticlă,

— Ești Jack Reacher?, a întrebat tipul pentru a treia oară.

Reacher a pus sticla pe masă și a scuturat din cap.

— Nu, a mințit el.

Umerii bătrânului au căzut puțin, în semn de dezamăgire. Și-a tras mâneca și și-a verificat ceasul. Și-a mișcat corpul în față pe scaun, ca și cum ar fi fost pe punctul de a se ridica, dar apoi s-a așezat înapoi, ca și cum dintr-o dată ar fi avut timp liber.

— Patru și cinci, a spus el.

Reacher a dat din cap. Tipul i-a făcut semn cu sticla goală de bere barmanului, care s-a repezit cu una nouă.

— Căldură, a spus el. Mă afectează.

Reacher a dat din nou din cap și a mai sorbit niște apă.

— Cunoști vreun Jack Reacher pe aici?, a întrebat tipul.

Reacher a ridicat din umeri.

— Ai o descriere?, a întrebat el.

Tipul trăgea îndelung din a doua sticlă. Și-a șters buzele cu dosul mâinii și a folosit gestul pentru a ascunde un al doilea râgâit discret.

— Nu chiar, a spus el. Un tip mare, asta e tot ce știu. De aceea te-am întrebat pe tine.

Reacher a dat din cap.

— Sunt o mulțime de tipi mari aici, a spus el. Sunt o mulțime de tipi mari peste tot.

— Dar nu-i cunoști numele?

— Ar trebui să-l cunosc? a întrebat Reacher. Și cine vrea să știe?

Tipul a zâmbit și a dat din cap, ca o scuză pentru o lipsă de maniere.

— Costello, a spus el. Încântat de cunoștință.

Reacher a dat din cap și a ridicat sticla în semn de răspuns.

— Urmărești o pistă?, a întrebat el.

— Detectiv particular, a spus Costello.

— Deci cauți un tip pe nume Reacher? a spus Reacher. Ce a făcut?

Costello a ridicat din umeri.

— Nimic, din câte știu eu. Tocmai mi s-a cerut să-l gădesc.

— Și crezi că e pe-aici?

— Săptămâna trecută a fost, a spus Costello. Are un cont bancar în Virginia și a transferat bani în el.

— De aici, din Key West?

Costello a dat din cap.

— În fiecare săptămână, a spus el. Timp de trei luni.

— Și?

— Deci lucrează aici, a spus Costello. A lucrat timp de trei luni. M-am gândit că cineva l-ar cunoaște.

— Dar nimeni nu-l cunoaște, a spus Reacher.

Costello a clătinat din cap.

— Am întrebat peste tot în sus și în jos pe Duval, care pare să fie locul unde se petrece acțiunea în acest oraș. Cel mai aproape de el, a fost un bar cu striptease la etaj, undeva. Fata de acolo mi-a spus că de exact trei luni e un tip mare, care bea apă aici, în fiecare zi la ora patru.

A tăcut, privindu-l atent pe Reacher, ca și cum ar fi lansat o provocare directă. Reacher a sorbit din apă și a ridicat din umeri.

— Coincidență, a spus el.

Costello a dat din cap.

— Cred că da, a spus el în liniște.

A dus sticla de bere la buze și a băut, păstrându-și ochii lui bătrâni, înțelepți și concentrați fixați pe fața lui Reacher.

— E multă lume în trecere pe aici, i-a spus Reacher. Oamenii intră și ies, tot timpul.

— Cred că da, a spus din nou Costello.

— Dar o să-mi țin urechile deschise, a spus Reacher.

Costello a dat din cap.

— Aș aprecia asta, a spus el vag.

— Cine vrea să-l găsească? a întrebat Reacher.

— Clientul meu, a spus Costello. O doamnă pe nume Jacob.

Reacher a sorbit o gură de apă. Numele nu-i spunea nimic. Jacob? Niciodată nu auzise de o cineva cu numele acesta.

— Bine, dacă îl văd prin preajmă, o să-i spun, dar nu-ți face prea multe speranțe. Nu văd prea mulți oameni.

— Lucrezi?

Reacher a dat din cap.

— Sap piscine, a spus el.

Costello a meditat puțin, ca și cum ar fi știut ce sunt piscinele, dar ca și cum nu se gândise niciodată cum ajungeau acolo.

— Lucrezi pe excavator?

Reacher a zâmbit și a clătinat din cap.

— Nu aici, a spus el. Aici le săpăm manual.

— Manual? a repetat Costello. Cum, cu lopeți?

— Terenurile sunt prea mici pentru excavatoare, a spus Reacher. Străzile sunt prea înguste, copacii sunt prea jos. Ieși de pe Duval și o să vezi cu ochii tăi.

Costello a dat din nou din cap. Dintr-o dată părea foarte mulțumit.

— Atunci probabil că nu-l cunoști pe acest Reacher, spuse el. După spusele doamnei Jacob, a fost ofițer în armată. Așa că am verificat, și avea dreptate. A fost maior. Medalii și toate cele. Un mare mahăr al poliției militare, așa au spus. Un tip ca el, nu-l găsești săpând piscine cu o lopată.

Reacher a luat o gură lungă din apă, ca să-și ascundă expresia.

— Și ce l-ai vedea făcând?

— Aici ? a spus Costello. Nu sunt sigur. La paza hotelului? Poate are o afacere? Poate că are un vas de croazieră și îl închiriază.

— Până la urmă, de ce ar fi aici?

Costello a dat din cap, ca și cum ar fi fost de acord cu întrebarea.

— Corect, a spus el. E un loc infernal. Dar e aici, asta e sigur. A părăsit armata acum doi ani, și-a pus banii într-o bancă de lângă Pentagon și a dispărut. Contul bancar arată că banii au fost transferați peste tot, apoi, timp de trei luni, banii au fost transferați de aici. Așa că a fost plecat pentru o vreme, apoi s-a stabilit aici, făcând niște bani. Îl voi găsi.

Reacher a dat din cap.

— Tot mai vrei să întreb pe aici despre el?

Costello a clătinat din cap. Își plănuia deja următoarea mișcare.

— Nu-ți face griji în privința asta, spuse el.

S-a ridicat cu greutate de pe scaun și a scos un teanc mototolit din buzunarul de la pantaloni. A aruncat o bancnotă de cinci dolari pe masă și s-a îndepărtat.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus, fără să se uite înapoi.

A ieșit prin peretele lipsă, în strălucirea după-amiezii. Reacher și-a golit ultima sticlă de apă și l-a privit plecând. Patru și zece minute după-amiază.

O ORĂ MAI TÂRZIU, Reacher se plimba în jos pe Duval Street, gândindu-se la noile aranjamente bancare, alegând un loc unde să ia cina și întrebându-se de ce îl mințise pe Costello. Prima sa concluzie a fost că va încasa banii și va rămâne cu un sul de bancnote în buzunarul de la pantaloni. A doua concluzie a fost că va urma sfatul prietenului său belgian și va mânca o friptură mare și o înghețată, cu încă

două sticle de apă. A treia concluzie a fost că a mințit pentru că nu avea niciun motiv să nu o facă.

Nu exista niciun motiv pentru care un detectiv particular din New York să-l caute. Nu locuise niciodată în New York. Sau în vreun oraș mare din nord. Nu locuise niciodată nicăieri. Aceasta era trăsătura definitorie a vieții sale. Asta îl făcea să fie ceea ce era. Se născuse ca fiul al unui ofițer de marină în activitate și fusese târât prin toată lumea, din ziua în care mama sa l-a scos din maternitatea unei infirmerii din Berlin. Nu trăise nicăieri, decât într-un carusel nesfârșit de baze militare din diferite țări, cele mai multe dintre ele în părți îndepărtate și neospitaliere ale globului. Apoi se înrolase el însuși în armată, anchetator al poliției militare, și trăise și servise în aceleași baze, din nou și din nou, până când, datorită tratativelor de pace, unitatea s-a închis și l-au lăsat la vatra. Apoi se întorsese acasă, în Statele Unite, unde a hoinărit ca turist, până când s-a pomenit la capătul cel mai îndepărtat al țării, cu economiile pe sfârșite. Se angajase pentru câteva zile de muncă, să sape gropi în pământ, iar cele câteva zile se transformaseră în câteva săptămâni, săptămânile se transformaseră în luni și el era încă acolo.

Nu avea nicăieri rude în viață capabile să-i lase o avere prin testament. Nu datora niciun ban. Nu furase niciodată nimic, nu înșelase pe nimeni. Niciodată nu fusese tatăl vreunui copil. Nu existau decât un minim de hârtii legate de el. Era aproape invizibil. Și nu cunoscuse niciodată pe cineva pe nume Jacob. Știa cu siguranță. Așa că, orice ar fi vrut Costello, nu-l interesa. Cu siguranță nu era suficient de interesat pentru a ieși la lumină și a se implica în ceva.

Pentru că, a fi invizibil devenise un obicei. În partea frontală a creierului său, știa că era un fel de reacție complexă și alienată la situația lui. Cu doi ani în urmă, totul se întorsese cu susul în jos. Trecuse de la a fi un pește mare

Într-un iaz mic, la a fi un nimeni. De la a fi un membru senior și apreciat al unei comunități foarte bine structurate, la a fi doar unul dintre cei 270 de milioane de civili anonimi. De la a fi necesar și dorit, la a fi o persoană în plus. De la a fi acolo unde cineva îi spunea să fie în fiecare minut din fiecare zi, la a se confrunta cu trei milioane de mile pătrate și probabil încă vreo patruzeci de ani, fără hartă și fără program. Partea frontală a creierului său îi spunea că reacția lui era de înțeles, dar defensivă, răspunsul unui om căruia îi plăcea singurătatea, dar era îngrijorat de singurătate. Îi spunea că era o reacție extremă și că ar trebui să aibă grijă cu ea.

Dar partea reptiliană a creierului său, îngropată în spatele lobilor frontali, i-a spus că îi plăcea. Îi plăcea anonimatul. Îi plăcea secretomania. Era calduț, confortabil și liniștitor. Era prietenos și sociabil la suprafață, fără să spună prea multe despre el. Îi plăcea să plătească în numerar și să bată drumurile în stânga și-n dreapta. Nu a apărut niciodată pe listele de pasageri sau pe cărțile de credit. Nu spunea nimănui numele său. În Key West, se cazase la un motel ieftin, denumit Key West sub numele de Harry S. Truman. Scanând registrul, văzuse că nu era singurul. Cei mai mulți dintre cei 41 de președinți se cazaseră acolo, chiar și cei de care nu auzise nimeni, precum John Tyler și Franklin Pierce. Aflase că numele nu însemnau mare lucru în Keys. Oamenii doar făceau cu mâna, zâmbeau și salutau. Cu toții presupuneau că toată lumea avea ceva pentru care să fie anonimă. El se simțea bine acolo. Prea bine ca să se grăbească să plece.

S-a plimbat timp de o oră în căldura sufocantă și apoi s-a strecurat pe Duval spre un restaurant ascuns în curte, unde îl cunoșteau din vedere, aveau marca lui preferată de apă și îi dădeau o friptură care atârna pe ambele părți ale farfuriei.

Friptura venea cu un ou și cartofi prăjiți și un amestec complicat de legume specifice zonei calde, iar înghețata venea cu sos de ciocolată fierbinte și cu nuci. A mai băut un litru de apă și a urmat două cești de cafea neagră tare. S-a relaxat și rămase în scaun, mulțumit.

— E bine acum? zâmbi chelnerița.

Reacher i-a zâmbit și a dat din cap.

— La fix, a spus el.

— Se vede.

— Foarte bună.

Era adevărat. Următoarea lui zi de naștere urma să fie a treizeci și noua, dar se simțea mai bine ca niciodată. Întotdeauna fusese în formă și puternic, dar ultimele trei luni îl aduseseră la o nouă culme. Avea un metru nouăzeci și cinci și cântărea 100 kilograme când părăsise armata. La o lună, după ce se alăturase echipei care săpa piscine, munca și căldura îl aduseseră până la 95.

Apoi, în următoarele două luni, a revenit la 115 de kilograme, doar mușchi duri și tari. Munca era grea. Se gândea că mută în jur de patru tone de pământ, piatră și nisip în fiecare zi. Își dezvoltase o tehnică de săpat, de adunat, de răsucit și de aruncat pământul cu lopata, astfel încât fiecare parte a corpului său era antrenată toată ziua. Rezultatul a fost spectaculos. Era ars de soare, un bronz intens, și era în cea mai bună formă din viața lui. Ca un prezervativ îndesat cu nuci, așa spusese o fată. Își dădea seama că avea nevoie să mănânce cam zece mii de calorii pe zi doar pentru a se menține, la care se adăugau și cei zece litri de apă pe care trebuia să-i bea.

— Deci, lucrezi în seara asta?, l-a întrebat chelnerița.

Reacher a râs. Câștiga bani pentru că făcea un regim de fitness pentru care majoritatea oamenilor ar fi plătit o avere la orice sală de gimnastică din oraș, iar acum se îndrepta spre slujba de seară, care era altceva pentru care

era plătit și pe care majoritatea bărbaților ar fi făcut-o cu plăcere pe gratis. Era bodyguardul barului de striptease pe care Costello îl menționase. Pe Duval Street. Stătea acolo toată noaptea fără cămașă pe el, arătând dur, bând băuturi gratis și asigurându-se că femeile dezbrăcate nu sunt hărțuite. Apoi cineva îi dădea 50 de dolari pentru asta.

— E o corvoadă, a spus el. Dar cineva trebuie să o facă, cred.

Fata a râs, iar el a plătit nota și s-a întors pe stradă.

LA 1500 DE MILE spre nord, chiar pe Wall Street, în New York, directorul executiv a coborât cu liftul două etaje până la apartamentul directorului financiar. Cei doi bărbați au intrat împreună în biroul interior și s-au așezat unul lângă altul în spatele biroului. Era genul de încăpere luxoasă, cu un birou scump care se fabrică și se cumpără atunci când vremurile sunt bune și apoi stau acolo ca un reproș sumbru atunci când vremurile se înrăutățesc. Era genul de birou, placat cu lemn de trandafir închis peste tot, cu jaluzele de in crem la ferestre, cu accente de alamă, cu o lampă de masă italiană, un computer mare care costase mai mult decât era nevoie. Calculatorul strălucea și aștepta o parolă. Directorul general a tastat-o și a apăsat *ENTER*, iar ecranul s-a deschis, afișând o foaie de calcul. Era singura foaie de calcul care spunea adevărul despre companie. Motiv pentru care era protejată de o parolă.

— O să reușim?, a întrebat directorul general.

Acea zi fusese Ziua Z. Z însemna reducere de personal. Managerul lor de resurse umane de la fabrica din Long Island fusese ocupat încă de la ora opt în acea dimineață. Secretara sa pregătise un șir lung de scaune pe coridorul din fața biroului său, iar scaunele fuseseră umplute de un șir lung de oameni. Oamenii așteptaseră cea mai mare parte a zilei, urcând câte un loc la fiecare cinci minute, după care,

la capătul cozii, se îndreptau spre biroul managerului de resurse umane pentru un interviu de cinci minute care le încheia munca, mulțumesc și la revedere.

— O să reușim?, a întrebat din nou directorul general.

Directorul financiar copia numere lungi pe o foaie de hârtie. Scădea unul din altul și se uita la un calendar. A ridicat din umeri.

— În teorie, da, a spus el. În practică, nu.

— Nu?, a repetat directorul general.

— Este vorba de factorul timp, a spus directorul financiar. Am făcut ceea ce trebuia la fabrică, fără îndoială. Cei optzeci la sută din oameni care au plecat, ne salvează nouăzeci și unu la sută din taxele pe salarii, pentru că i-am păstrat doar pe cei mai ieftini. Dar i-am plătit pe toți până la sfârșitul lunii viitoare. Așa că îmbunătățirea fluxului de numerar nu apare decât peste șase săptămâni. Și, de fapt, chiar acum, fluxul de numerar se înrăutățește mult mai mult, pentru că toți acei mici ticăloși încasează un cec de salariu pe șase săptămâni.

Directorul general a suspinat și a dat din cap.

— Deci, de cât avem nevoie?

Directorul financiar a folosit mouse-ul și a extins o fereastră.

— Unu virgulă unu milioane de dolari, a spus el. Pentru șase săptămâni.

— Banca?

— Uit-o, a spus directorul financiar. Sunt acolo în fiecare zi pupând în fund doar pentru a păstra ceea ce le datorăm deja. Dacă le cer mai mult, îmi râd în nas.

— Ți se puteau întâmpla lucruri mai rele, a spus directorul general.

— Nu asta e ideea, a spus directorul financiar. Ideea este că, dacă vor simți că nu suntem solvabili, ne vor cere acele împrumuturi. Cât ai zice pește.

Directorul general a bătut cu degetele pe lemnul de trandafir și a ridicat din umeri.

— Voi vinde niște acțiuni, a spus el.

Directorul financiar a clătinat din cap.

— Nu poți, a spus el, cu răbdare. Dacă pui acțiuni pe piață, prețul se prăbușește. Împrumuturile noastre existente sunt garantate cu stocuri, iar dacă acestea devin și mai lipsite de valoare, ne vor închide mâine.

— Rahat, a spus directorul general. Mai sunt șase săptămâni până atunci. Nu am de gând să pierd toate astea pentru șase săptămâni nenorocite. Nici pentru un amărât de milion de dolari. Este o sumă ne semnificativă.

— O sumă ne semnificativă pe care nu o avem.

— Trebuie să fie undeva de unde putem face rost de ea.

Directorul de finanțe nu a dat niciun răspuns la asta. Dar stătea acolo de parcă ar mai fi avut ceva de spus.

— Ce-i? l-a întrebat directorul general.

— Am auzit niște discuții, a spus el. Băieți pe care îi cunosc, bârfeau. Poate că există un loc unde putem merge. Pentru șase săptămâni, s-ar putea să merite. Este un tip de care am auzit. Un fel de finanțator de ultimă instanță.

— La acest nivel?

— Se pare că da, a spus directorul financiar. Pare foarte respectabil. Un birou mare în World Trade Center. Este specializat în cazuri ca acesta.

Directorul general a privit fix pe ecran.

— Cazuri ca acesta?

— Ca acesta, a repetat directorul financiar. În care ești la un pas de succes, dar băncile sunt prea în crâncenate ca să vadă asta.

Directorul general a dat din cap și a privit în jurul biroului. Era un loc frumos. Iar propriul său birou era cu două etaje mai sus, pe un colț, chiar mai frumos.

— OK, a spus el. Fă-o.

— Nu pot să o fac, a spus directorul financiar. Tipul ăsta nu vrea să negocieze sub nivelul de CEO. Va trebui să o faci tu.

A ÎNCEPUT CU O NOAPTE liniștită în barul de striptease. O seară de mijloc de săptămână, în iunie, mult prea târziu pentru cei care erau în căutare de zăpadă și pentru cei care veneau în vacanța de primăvară, prea devreme pentru cei care veneau să se prăjească la soare. Nu mai mult de vreo 40 de persoane toată noaptea, două fete în spatele barului, trei fete afară dansând. Reacher se uita la o femeie pe nume Crystal. Presupunea că nu acesta era numele ei real, dar nu o întrebase niciodată. Ea era cea mai bună. Câștiga mult mai mult decât câștigase vreodată Reacher ca maior în poliția militară. Își cheltuia un procent din venit conducând un Porsche negru și vechi. Reacher îl auzea uneori în primele ore ale după-amiezi, bubuind și vâjâind în jurul blocurilor unde lucra. Barul era o încăpere lungă și îngustă, la etaj, cu un podium și o mică scenă circulară care avea un stâlp cromat strălucitor. În jurul podiumului și al scenei șerpuia un șir de scaune. Erau oglinzi peste tot, iar acolo unde nu erau, pereții erau vopșiți în negru mat. Întregul loc pulsa și bubuia de la muzica tare care ieșea dintr-o jumătate de duzină de difuzoare, suficient de puternice pentru a înăbuși vuietul aerului condiționat.

Reacher se afla la bar, cu spatele la acesta, la o treime din lungimea sălii, de la intrare. Destul de aproape de ușă pentru a fi văzut imediat, suficient de departe în sală pentru ca oamenii să nu uite că se afla acolo. Femeia pe nume Crystal își terminase al treilea dans și trăgea un tip inofensiv în culise pentru un spectacol privat de douăzeci de dolari, când Reacher a văzut doi bărbați apărând în vârful scărilor. Străini din nord. Poate de treizeci de ani, solizi și palizi. Amenințători. Băieți duri din nord, în costume de o

mie de dolari și pantofi lustruiți. Veniți aici într-un fel de grabă, încă îmbrăcați ca pentru biroul lor din oraș. Stăteau la intrare și se certau în legătură cu taxa de acces de trei dolari. Fata de la recepție a aruncat o privire neliniștită către Reacher. Acesta a coborât de pe scaun. A mers spre el.

— Probleme, băieți? a întrebat el.

Folosise ceea ce el numea mersul lui de puști de colegiu. Observase că băieții de colegiu merg cu o curioasă mișcare încordată, șchiopătând. Mai ales pe plajă, în pantaloni scurți. Ca și cum ar fi fost atât de teribil de musculoși încât nu-și puteau face membrele să funcționeze în mod normal. Considera că asta îi făcea pe adolescenții de 60 de kilograme să pară destul de comici. Dar învățase că îi făcea pe cei de 115 de kilograme și 1,95 metri să arate destul de înfricoșător. Mersul de copil de colegiu era o stratagemă a noii sale meserii. O stratagemă care funcționa. Cu siguranță cei doi tipi în costumele lor de o mie de dolari păreau destul de impresionați de ea.

— Probleme?, a întrebat din nou.

Acest cuvânt era de obicei suficient. Majoritatea tipilor se dădeau înapoi în acel moment. Dar aceștia doi nu au făcut-o. De aproape, a simțit ceva care se desprindea de la ei. Un fel de amestec de amenințare și încredere. Puțină aroganță, poate. O sugestie că, de obicei, se descurcă singuri. Dar ei erau departe de casă. Destul de la sud de propriul lor teritoriu pentru a se purta cu precauție.

— Nicio problemă, Tarzan, a spus tipul din stânga.

Reacher a zâmbit. I se spusese multe lucruri, dar acela era unul nou.

— Trei dolari intrarea, a spus el. Sau e gratis să te întorci jos.

— Vrem doar să vorbim cu cineva, a spus tipul din dreapta.

Accente, similare la amândoi. De undeva din New York. Reacher a ridicat din umeri.

— Nu prea vorbim aici, a spus el. Muzica e prea tare.

— Cum te cheamă? a întrebat tipul din stânga.

Reacher a zâmbit din nou.

— Tarzan, a spus el.

— Căutăm un tip pe nume Reacher, a răspuns tipul.

Jack Reacher. Îl cunoști?

Reacher a clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de el, a spus el.

— Deci trebuie să vorbim cu fetele, a spus tipul. Ni s-a spus că ele l-ar putea cunoaște.

Reacher a clătinat din nou din cap.

— Nu-l cunosc, a spus el.

Tipul din dreapta se uita dincolo de umărul lui Reacher, în camera lungă și îngustă. Se uita la fetele din spatele barului. Își imagina că Reacher era singurul agent de pază de serviciu.

— Bine, Tarzan, dă-te la o parte, a spus el. Intrăm.

— Știi să citești? l-a întrebat Reacher. Cuvintele mari și toate celelalte?

A arătat cu degetul spre un semn atârnat deasupra biroului de la recepție. Litere mari fosforescente pe un fundal negru. Scria: *Conducerea își rezervă dreptul de a refuza accesul.*

— Eu sunt conducerea, a spus Reacher. Vă refuz intrarea.

Tipul și-a plimbat privirea de la semn la fața lui Reacher.

— Vrei o traducere? l-a întrebat Reacher. În cuvinte de o silabă? Înseamnă că eu sunt șeful și că nu poți intra.

— Las-o baltă, Tarzan, a spus tipul.

Reacher s-a lăsat la nivelul lui, până au ajuns umăr la umăr. Apoi a ridicat mâna stângă și i-a prins cotul. Și-a

încordat articulația palmei și și-a înfipt degetele în nervii moi de la baza tricepsului tipului. E ca și cum ai primit lovituri continue peste nervii cotului. Tipul țopăia de parcă ar fi fost inundat de electricitate.

— Plecați de aici, spuse Reacher încet.

Celălalt tip era ocupat să calculeze șansele. Reacher l-a văzut făcând asta și s-a gândit că se impune să-i dea o mână de ajutor. Și-a ridicat mâna dreaptă în sus, la nivelul ochilor, pentru a confirma că era liberă și gata de activitate. Era o mână uriașă, maro, bătătorită de la mânerul lopeții, iar tipul a înțeles mesajul. A ridicat din umeri și a început să coboare scările. Reacher l-a împins cu brațul drept pe amicul său după el.

— Ne mai vedem, a spus tipul.

— Adu-ți toți prietenii, a strigat Reacher în jos. Trei dolari de fiecare, intrarea.

A vrut să se întoarcă în bar. Dansatoarea pe nume Crystal stătea chiar în spatele lui.

— Ce au vrut? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

— Căutau pe cineva.

— Cineva pe nume Reacher?

El a dat din cap.

— A doua oară astăzi, a spus ea. A mai fost un bătrân aici, mai înainte. A plătit cei trei dolari. Vrei să te duci după ei? Să-i verifici?

El a ezitat. Ea i-a luat cămașa de pe scaunul de bar și i-a dat-o.

— Du-te, a spus ea. Suntem în regulă aici pentru o vreme. E o noapte liniștită.

El a luat cămașa. Și-a tras mâneca dreaptă.

— Mulțumesc, Crystal, a spus el.

Și-a pus cămașa pe el și a încheiat-o la nasturi. S-a îndreptat spre scări.

— Cu plăcere, Reacher, a strigat ea după el.

El s-a întors, dar ea se întorcea deja spre scenă. El s-a uitat în gol la fata de la recepție și s-a îndreptat spre stradă.

KEY WEST LA ORA UNSPREZECE seara este cât se poate de animat. Unii oameni sunt la jumătatea nopții, alții sunt abia la început. Duval este strada principală, care se întinde de-a lungul insulei, de la est la vest, scăldată în lumină și zgomot. Reacher nu era îngrijorat de tipii care îl așteptau pe Duval. Era prea aglomerat. Dacă ar fi avut în minte să se răzbunarea, ar fi ales un loc mai liniștit. Aveau o mulțime de locuri din care să aleagă. Exceptând strada Duval, mai ales spre nord, se face liniște repede. Orașul e mic. Blocurile sunt mici. O scurtă plimbare te duce cu douăzeci de blocuri mai încolo, în ceea ce Reacher considera suburbii, acolo unde săpa piscine în curțile minuscule din spatele caselor mici. Iluminatul stradal devine haotic și zgomotul barurilor se estompează în zumzetul greu al insectelor nocturne. Mirosul de bere și de fum este înlocuit de mirosul greu al plantelor tropicale care înfloresc și putrezesc în grădini.

Reacher mergea într-un fel de spirală prin întuneric. Nimeni în jur. A mers pe mijlocul drumului. Dacă cineva se ascundea în intrândul unei uși, voia să îi lase trei, patru metri de spațiu deschis pe care să îl acopere ca să ajungă la el. Nu-și făcea griji că se va trage asupra lui. Cei doi nu aveau arme. Costumele lor o dovedeau. Prea strâmte pentru a ascunde arme. Iar costumele însemnau că au venit în sud în grabă. Au zburat către sud. Nu e ușor să te urci într-un avion cu o armă în buzunar.

A renunțat la precauții după aproximativ un kilometru. Un orașel mic, dar totuși destul de mare pentru ca doi tipi să se piardă în el. A luat-o la stânga pe marginea cimitirului și s-a întors spre zgomot. Era un tip pe trotuar, lipit de

gardul de zăbrele. Întins și inert. Nu era o priveliște neobișnuită în Key West, dar era ceva în neregulă. Și ceva familiar. Ceva în neregulă era brațul tipului. Era prins sub corpul lui. Nervii umărului ar fi atenționat destul de tare ca să nu treacă cu vederea, oricât de beat sau drogat ar fi fost tipul. Lucrul familiar era strălucirea palidă a unei vechi jachete bej. Partea de sus a individului era deschisă la culoare, cea de jos era întunecată. Jachetă bej, pantaloni gri. Reacher s-a oprit și a aruncat o privire în jur. S-a apropiat. S-a ghemuit.

Era Costello. Fața lui era făcută praf.

Plină de sânge. Era plin de firișoare maronii și cruste pe toată zona de piele alb-albastră de orășean care se vedea la gâtul cămășii. Reacher i-a luat pulsul în spatele urechii. Nimic. A atins pielea cu dosul mâinii. Rece. Nu apăruse rigiditatea, atunci era o noapte fierbinte. Tipul era mort de vreo oră.

A verificat în interiorul jachetei. Portofelul supraîncărcat dispăruse. Apoi i-a văzut mâinile. Vârfurile degetelor fuseseră tăiate. Toate cele zece. Tăieturi rapide și eficiente, în unghi, cu ceva sigur și ascuțit. Nu cu un bisturiu. O lamă mai lată. Poate un cuțit de linoleum.

DOI

— E vina mea, a spus Reacher.

Crystal a clătinat din cap.

— Nu tu l-ai ucis pe tip, a spus ea.

Apoi și-a ridicat privirea spre el brusc.

— Tu l-ai ucis?

— Eu am făcut să fie ucis, a spus Reacher. Este vreo diferență?

Barul se închisese la ora unu și ei erau unul lângă altul, pe două scaune lângă scena goală. Luminile erau stinse și nu se auzea muzică. Niciun sunet, în afară de zumzetul aerului condiționat care funcționa la un sfert din capacitate, aspirând fumul stătut și transpirația în aerul liniștit al nopții din Keys.

— Ar fi trebuit să-i spun, a spus Reacher. Ar fi trebuit să-i spun: bineînțeles, eu sunt Jack Reacher. Apoi mi-ar fi spus tot ce avea să-mi spună și s-ar fi întors acasă, iar eu oricum aș fi uitat ce mi-a spus. Mie mi-ar fi fost la fel, iar el ar fi fost încă în viață.

Crystal era îmbrăcată cu un tricou alb. Nimic altceva. Era un tricou lung, dar nu destul de lung. Reacher nu se uita la ea.

— De ce îți pasă? a întrebat ea.

Era o întrebare cheie. Nu era insensibilă, ci doar nedumerită de îngrijorarea lui față de un străin venit din alt stat. El s-a uitat la ea.

— Mă simt responsabil, a spus el.

— Nu, te simți vinovat, a spus ea.

El a dat din cap.

— Ei bine, nu ar trebui, a spus ea. Nu tu l-ai ucis.

— Este vreo diferență? a întrebat el din nou.

— Bineînțeles că există, a spus ea. Cine era?

— Un detectiv particular, a spus el. Mă căuta.

— De ce?

El a clătinat din cap.

— Habar n-am, a spus el.

— Erau și ceilalți tipi cu el?

A clătinat din nou din cap.

— Nu, a spus el. Ceilalți tipi l-au ucis.

Ea s-a uitat la el, speriată.

— L-au omorât?

— Asta e presupunerea mea, a spus el. Nu erau cu el, asta e sigur. Erau mai tineri și mai bogați decât el. Îmbrăcați așa? În costumele acelea? Nu păreau a fi subalternii lui. Oricum, mi s-a părut un singuratic. Deci cei doi lucrau pentru altcineva. Probabil li s-a spus să-l urmărească până aici, să afle ce naiba făcea. Trebuie să fi deranjat pe cineva în nord, să fi făcut ceva probleme. Așa că a fost urmărit până aici. L-au găsit, l-au prins și l-au bătut pentru a afla pe cine căuta. Așa că au venit și ei să-l caute.

— L-au omorât ca să afle numele tău?

— Așa se pare, a spus el.

— Ai de gând să le spui polițiștilor?

O altă întrebare cheie. Implicarea polițiștilor în orice lucru era o chestiune care trebuia dezbătută îndelung și serios. A clătinat din cap pentru a treia oară.

— Nu, a spus el.

— Îl vor identifica, apoi te vor căuta și pe tine.

— Nu imediat, a spus el. Nu există niciun act de identitate pe cadavru. Și nici amprente digitale. Ar putea dura săptămâni întregi până să afle cine a fost.

— Și ce ai de gând să faci?

— O voi găsi pe doamna Jacob, a spus el. Clienta. Ea mă caută pe mine.

— O cunoști?

— Nu, dar vreau să o găsesc.

— De ce?

El a ridicat din umeri.

— Trebuie să știu ce se întâmplă, a spus el.

— De ce? a întrebat ea din nou.

El s-a ridicat în picioare și s-a uitat la ea într-o oglindă de pe perete. Era brusc foarte neliniștit. Dintr-o dată mai mult decât pregătit să se întoarcă la realitate.

— Știi de ce, i-a spus el. Tipul a fost ucis din cauza a ceva ce are legătură cu mine, așa că asta mă face pe mine să fiu implicat, bine?

Ea și-a întins un picior lung și gol pe scaunul pe care el tocmai îl eliberase. Se mira de sentimentul lui de implicare ca și cum ar fi fost un fel de hobby obscur. Legitim, dar ciudat, precum dansul popular.

— OK, și cum? a întrebat ea.

— O să mă duc la biroul lui, a spus el. Poate că avea o secretară. Cel puțin acolo trebuie să fie înregistrări. Numere de telefon, adrese, contracte cu clienții. Această doamnă Jacob era probabil ultimul lui caz. Probabil că va fi în capul listei.

— Și unde este biroul lui?

— Nu știu, a spus el. Undeva în New York, după felul în care vorbea. Îi știu numele, știu că era un fost polițist. Un fost polițist pe nume Costello, în vârstă de vreo 60 de ani. Nu poate fi prea greu de găsit.

— Era un fost polițist? a întrebat ea. De ce crezi?

— Majoritatea detectivilor particulari sunt, nu-i așa?, a spus el. Se pensionează devreme și săraci, își fac o firmă, se înființează ca one-man show, divorțuri și persoane dispărute. Și chestia aia cu banca mea? Știa toate detaliile. N-avea cum să facă asta, decât printr-o favoare de la un vechi amic încă în poliție.

Ea a zâmbit, ușor interesată. A făcut un pas și i s-a alăturat lângă bar. S-a așezat lângă el, aproape, cu șoldul ei pe coapsa lui.

— De unde știi toate chestiile astea complicate?

A ascultat cum se scurgea aerul prin extractoare.

— Am fost și eu anchetator, a spus el. Poliția militară. Treisprezece ani. Am fost destul de bun la asta. Nu sunt doar o față frumoasă.

— Nici măcar nu ești o față frumoasă, a răspuns ea. Nu te flata. Când începi?

El s-a uitat în jur în întuneric.

— Chiar acum, cred. Cu siguranță trebuie să fie un zbor devreme din Miami.

Ea a zâmbit din nou. De data aceasta, cu precauție.

— Și cum ai de gând să ajungi la Miami? a întrebat ea. La ora asta din noapte?

El i-a zâmbit din nou. Încrezător.

— O să mă duci cu mașina, a spus el.

— Am timp să mă îmbrac?

— Doar pantofii, a spus el.

Au mers până la garajul unde era ascuns vechiul ei Porsche. El a deschis ușa, iar ea s-a strecurat în mașină și a pornit-o.

L-a condus jumătate de kilometru spre nord până la motelul lui, mergând încet, așteptând până când uleiul s-a încălzit. Anvelopele mari au rulat pe asfaltul stricat și au lovit prin gropi. A oprit ușor în fața firmei de neon al motelului și a așteptat, motorul funcționând rapid fără să se oprească. Reacher a deschis ușa, apoi a închis-o din nou, ușor.

— Hai să mergem, a spus el. Nu vreau să iau nimic cu mine de aici.

Ea a dat din cap, în lumina bordului.

— OK, pune-ți centura, a spus ea.

A băgat-o în viteză și a pornit prin oraș. A mers pe North Roosevelt Drive. A verificat indicatoarele și a virat la stânga pe șosea. A pornit detectorul de radar. A apăsat pedala până la podea, iar partea din spate s-a împins cu putere. Reacher a fost împins în spate în scaunul de piele ca și cum ar fi părăsit Key West la bordul unui avion de vânătoare.

A ȚINUT PORSCHE-UL la viteze de peste trei cifre tot drumul spre nord, până la Key Largo. Reacher se bucura de călătorie. Era o șoferiță grozavă. Atentă, ageră în mișcările ei, schimbând vitezele când trebuia, menținând motorul în turație, păstrând micuța mașină peîn centrul benzii de rulare, folosind forțele de viraj pentru a se catapulta pe liniile drepte. Zâmbea, cu fața ei fără cusur luminată de cadraneele roșii. Nu era o mașină pe care s-o conduci ușor la viteză ridicată. Motorul greu este așezat mult în spatele punții spate, gata să se balanseze ca un pendul vicios, gata să-l prindă în capcană pe șoferul care greșește pentru o fracțiune de secundă. Dar ea o făcea cu ușurință. Kilometru cu kilometru, parcurgea terenul la fel de repede ca un avion ușor.

Apoi detectoarele de radar au început să țipe și luminile din Key Largo au apărut la o milă în față. A frânat brusc și a trecut prin oraș, apoi a frânat din nou și a pornit spre nord, spre orizontul întunecat. O curbă strânsă la stânga, peste pod, pe partea continentală a Americii, și spre nord, spre orașul Homestead, pe un drum drept și plat, tăiat prin mlaștină. Apoi o dreapta strânsă pe autostradă, viteză mare tot drumul, detectoarele de radar utilizate la maxim, și au ajuns la aeroportul din Miami cu puțin înainte de ora cinci dimineața. A oprit ușor pe banda de debarcare și a așteptat, cu motorul în funcțiune.

— Ei bine, mulțumesc pentru drum, i-a spus Reacher.
Ea a zâmbit.

— Cu plăcere, a spus ea. Crede-mă.

Reacher a deschis ușa și s-a uitat în față.

— OK, a spus el. Ne vedem mai încolo, presupun.

Ea a clătinat din cap.

— Nu, nu ne vom vedea, a spus ea. Tipii ca tine nu se mai întorc niciodată. Pleci și nu te mai întorci.

El s-a așezat pe scaunul cald al mașinii ei. Motorul a pocnit și a bubuit. Gurile de eșapament vibrează în timp ce se răcesc. Ea s-a aplecat spre el. A apăsat ambreiajul și a împins schimbătorul de viteze în prima, ca să aibă loc să se apropie. Și-a trecut un braț pe după capul lui și l-a sărutat puternic pe buze.

— La revedere, Reacher, a spus ea. Mă bucur că măcar ți-am aflat numele.

El a sărutat-o înapoi, tare și lung.

— Deci, cum te cheamă? a întrebat el.

— Crystal, a spus ea, și a râs.

El a râs cu ea și s-a ridicat și a ieșit din mașină. Ea s-a aplecat și a tras ușa în spatele lui. A pornit motorul și a plecat. El a stat singur pe bordură și a privit-o cum pleacă. Ea a întors în fața unui autobuz de hotel și s-a pierdut din vedere. Trei luni din viața lui au dispărut odată cu ea ca o ceață de eșapament.

LA ORA CINCI DIMINEAȚA, la cincizeci de mile la nord de New York, directorul general era întins în pat, complet treaz, uitându-se la tavan. Tocmai fusese vopsit. Toată casa tocmai fusese vopsită. Îi plătise pe decoratori mai mult decât câștigau majoritatea angajaților săi într-un an. De fapt, nu-i plătise. Le trecuse factura prin biroul său, iar firma sa îi plătise. Cheltuiala era ascunsă undeva în foaia de calcul secretă, făcând parte dintr-un total de șapte cifre pentru întreținerea clădirilor. Un total de șapte cifre în partea de debit a conturilor, trăgând afacerea sa în jos așa cum o încărcătură grea trage în jos o navă care se scufundă. Așa cum o picătură frânge spatele cămilei.

Numele lui era Chester Stone. Numele tatălui său fusese Chester Stone, și al bunicului său. Bunicul său înființase afacerea, pe vremea când o foaie de calcul se numea registru și se scria de mână cu un pix. Registrul

contabil al bunicului său fusese foarte bogat în încasări. Fusese un ceasornicar care a observat foarte devreme atracția cinematografului. Își folosisese expertiza sa în domeniul roților dințate și al micilor mecanisme complicate pentru a construi un proiector. Își luase un partener care putea obține lentile de mari dimensiuni din Germania. Împreună au dominat piața și au făcut o avere. Partenerul a murit de tânăr și nu a avut moștenitori. Cinematograful a cunoscut un adevărat boom de la o coastă la alta. Sute de săli de cinema. Sute de proiectoare. Apoi mii. Apoi zeci de mii. Apoi sunet. Apoi CinemaScope. Sume mari, mari în partea de încasări a registrului.

Apoi a apărut televiziunea. Casele de cinema s-au închis, iar cele care au rămas deschise s-au agățat de vechile lor echipamente până când acestea s-a stricat. Tatăl său, Chester Stone II, a preluat controlul. Diversificarea. A analizat atracția filmelor văzute acasă. Proiectoare de opt milimetri. Epoca vie a Kodachrome. Zapruder. O noua uzină de producție. Profituri mari înregistrate pe hardul lent al unui server IBM aflat la începuturile lui.

Apoi filmele se întorc. După moartea tatălui, tânărul Chester Stone III ajunge la cârmă, cu multiplexuri peste tot. Patru proiectoare, șase, douăsprezece, șaisprezece, acolo unde înainte fusese doar unul. Apoi stereo. Cinci canale, Dolby, Dolby Digital. Bogăție și succes. Căsătoria. Mutarea la conac. Mașinile.

Apoi apare video. Filmele de opt milimetri, mai moarte decât cel mai mort lucru care a murit vreodată. Apoi concurența. Licitații necruțătoare din partea noilor companii din Germania, Japonia, Coreea și Taiwan, care i-au tras afacerea multiplexurilor de sub picioare. Căutarea disperată a oricărui lucru pe care să îl facă din bucăți mici de metal și din angrenaje tăiate cu precizie. Orice. Realizarea îngrozitoare a faptului că lucrurile mecanice erau acum de

domeniul trecutului. Apoi explozia microcipurilor cu semiconductori, a memoriei RAM, a consolelor de jocuri. Profituri uriașe obținute din lucruri pe care el habar n-avea cum să le fabrice. Marile deficite care se acumulasă în software-ul silențios al computerului său de la birou.

Soția lui se agita lângă el. A deschis ochii și a întors capul în stânga și în dreapta, mai întâi pentru a verifica ceasul și apoi pentru a-și privi soțul. I-a văzut privirea lui, fixată pe tavan.

— Nu dormi? a întrebat ea liniștită.

El nu a răspuns. Ea s-a uitat în altă parte. Numele ei era Marilyn. Marilyn Stone. Era căsătorită cu Chester de mult timp. Destul de mult timp ca să știe. Știa totul. Nu avea detalii reale, nu avea dovezi reale, nu era inclusă, dar oricum știa totul. Cum putea să nu știe? Avea ochi și creier. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse produsele soțului ei expuse cu mândrie în vreun magazin. Trecuse mult timp de când sărbătoriseră vreo nouă mare comandă cu un proprietar de multiplex, la restaurant. Și era mult timp de când Chester nu mai dormise o noapte întreagă. Așa că ea știa.

Dar nu-i păsa. *În bogăție și în sărăcie*, asta îi spusese și asta voise să spună. Bogăția fuseseră bună, dar și sărăcia putea fi bună. Nu că ar fi fost vreodată săraci, așa cum sunt unii oameni săraci. Puteau să vândă nenorocita aia de casă, să lichideze toată mizeria aia jalnică, și tot ar fi trăit mult mai confortabili decât se așteptase ea să trăiască vreodată. Erau încă tineri. Ei bine, nu tineri, dar nici bătrâni. Sănătoși. Se știau unul pe altul. Se aveau unul pe celălalt. Chester era încă o partidă bună. Puțin cărunt, dar încă bine făcut, ferm și viguros. Ea îl iubea. El o iubea pe ea. Și încă merita să o aibă, știa asta. Patruzeci și ceva de ani, dar douăzeci și nouă în mintea ei. Încă subțire, încă blondă, încă incitantă. Aventuroasă. Încă se meritau unul pe altul,

în orice sens al expresiei. Totul avea să fie bine. Marilyn Stone a respirat adânc și s-a rostogolit pe o parte. A adormit din nou, la cinci și jumătate dimineața, în timp ce soțul ei stătea liniștit lângă ea și se uita la tavan.

REACHER STĂTEA ÎN INTERIORUL terminalului de plecări, respirând aerul închis, bronzul său căpătând o culoare galbenă în lumina fluorescentă, în timp de asculta o duzină de conversații în spaniolă și verifica monitoarele. New York era în capul listei, așa cum se gândise că va fi. Primul zbor al zilei era cel Delta spre LaGuardia, via Atlanta, în jumătate de oră. Al doilea era cel Mexicana spre sud, al treilea era United, tot spre LaGuardia, dar direct, plecând peste o oră. S-a îndreptat spre ghișeul de bilete de la United. A întrebat de prețul unui bilet dus. A dat din cap și a plecat.

S-a îndreptat spre baie și a rămas în fața oglinzii. Și-a scos din buzunar sulul de bani și a extras suma care tocmai îi fusese spusă din cele mai mici bancnote pe care le avea. Apoi și-a încheiat cămașa până sus și și-a netezit părul cu palma. A ieșit din nou afară și s-a îndreptat spre ghișeul Delta.

Prețul biletului era același cu cel de la United. Știa că așa va fi. Cumva, întotdeauna este așa. A numărat banii, bancnote de unu, de zece și de cinci, iar fata de la ghișeu i-a luat pe toți, a netezit bancnotele și le-a sortat.

— Cum vă numiți, domnule?, a întrebat ea.

— Truman, a spus Reacher. Ca președintele.

Fata a avut o privire goală. Probabil că se născuse în străinătate în ultimele zile ale lui Nixon. Poate în timpul primului an al lui Carter. Lui Reacher nu-i păsa. El chiar se născuse în străinătate, la începutul mandatului lui Kennedy. N-avea de gând să spună nimic. Truman era istorie și pentru el. Fata a tastat numele pe consolă și biletul

s-a tipărit. L-a pus într-o copertă cu un glob roșu-albastru pe el, apoi i l-a dat.

— Pot să vă fac îmbarcarea chiar acum, a spus ea.

Reacher a dat din cap. Problema cu plata în numerar a unui bilet de avion, mai ales la aeroportul Miami International, este războiul împotriva drogurilor. Dacă ar fi mers cu aroganță până la birou liniei aeriene și ar fi scos sulul de sute, fata ar fi fost obligată să apese pe un mic buton secret aflat pe podea, sub teigheea. Apoi s-ar fi jucat cu tastatura până când ar fi venit poliția, din stânga și din dreapta. Poliția ar fi văzut un tip mare și dur, bronzat și cu un teanc mare de bani și l-ar fi bănuț din prima că e un curier.

Strategia lor este să urmărească drogurile, cu siguranță, dar și banii. Nu te lasă să-i depui în bancă, nu te lasă să-i cheltuiești fără să te simți neliniștit. Ei presupun că cetățenii normali folosesc carduri de plastic pentru cumpărături mari. Mai ales pentru călătorii. Mai ales la ghișeu aeroportului cu douăzeci de minute înainte de decolare. Iar această încurcătură ar duce la întârzieri, complicații și hârțogăraie, trei lucruri pe care Reacher era întotdeauna dornic să le evite. Așa că se decisese să aibă un comportament prudent. Se prefăcu că arată ca un tip care nu ar fi putut obține un card de credit nici dacă ar fi vrut unul, ca un muncitor falit și fără noroc, insolubil. Își încheie cămașa la nasturi și pipăi cu grijă bancnotele mici. Atitudinea asta în dădeau un aer timid și stânjenit. Îi atrăgea pe funcționarii de la ghișeu de partea lui. Erau cu toții prost plătiți și se luptau cu propriul lor card de credit, aflat la limita creditării. Așa că atunci când își ridicau privirea și vedeau un tip mai jos decât ei, simpatia era reacția lor instinctivă, nu suspiciunea.

— Poarta B6, domnule, a spus fata. V-am dat la fereastră.

— Mulțumesc, a spus Reacher.

S-a îndreptat spre poartă și, cincisprezece minute mai târziu, accelera pe pistă cu cam același sentiment ca atunci când se afla din nou în Porsche-ul lui Crystal, doar că avea mult mai puțin spațiu pentru picioare și scaunul de lângă el era gol.

CHESTER STONE A RENUNȚAT la ora șase. A oprit alarma cu o jumătate de oră înainte de a suna și s-a ridicat din pat, în liniște, ca să nu o trezească pe Marilyn. Și-a luat halatul din dulap, s-a strecurat afară din dormitor și a coborât scările până la bucătărie. Stomacul îi era prea acid ca să se gândească la micul dejun, așa că s-a mulțumit cu o cafea și s-a îndreptat spre dușul din apartamentul de oaspeți, unde nu conta dacă făcea vreun zgomot. Voia să o lase pe Marilyn să doarmă și nu voia ca ea să știe că el nu putea. În fiecare noapte se trezea și făcea câte un comentariu despre el, cum stătea întins acolo, dar nu mai discuta niciodată despre acest lucru, așa că el se gândea că nu-și amintea până dimineața, sau că puneau totul pe seama unui fel de vis. Era destul de sigur că ea nu știa nimic. Și era fericit să rămână așa, pentru că era deja destul de rău să se ocupe de probleme, fără să se îngrijoreze și de faptul că și ea se îngrijora de ele.

S-a bărbierit și și-a petrecut timpul de duș gândindu-se la ce să poarte și cum să se poarte. Adevărul era că urma să se apropie de acest individ practic în genunchi. Un creditor de ultimă instanță. Ultima lui speranță, ultima lui șansă. Cineva care îi ținea tot viitorul în palmă. Deci, cum să abordeze un astfel de tip? Nu în genunchi. Nu așa se jucau afacerile. Dacă arăți ca și cum ai avea cu adevărat nevoie de un împrumut, nu-l primești. Îl obții doar dacă arăți că nu ai nevoie cu adevărat de el. Ca și cum ar fi o chestiune de foarte mică importanță pentru tine. Ca și cum ar fi o decizie

la limită dacă îi permiți tipului să urce la bord cu tine și să împartă o mică parte din marile și interesantele profituri care vor urma. Ca și cum cea mai mare problemă a ta ar fi să decizi exact a cui ofertă de împrumut o să o iei în considerare.

O cămașă albă, cu siguranță, și o cravată discretă. Dar care costum? Cele italiene erau poate prea ostentative. Nu și Armani. Trebuia să arate ca un om serios. Suficient de bogat pentru a cumpăra o duzină de Armani, cu siguranță, dar cumva prea serios pentru a se gândi să facă asta. Prea serios și prea preocupat de treburi importante ca să-și petreacă timpul făcând cumpărături pe Madison Avenue. A hotărât că moștenirea era caracteristica pe care trebuia să o promoveze. O moștenire neîntreruptă de trei generații de succes în afaceri, poate reflectată într-o abordare dinastică a vestimentației. De parcă bunicul său îl dusesse pe tatăl său la croitor și îl prezentase, apoi tatăl său îl dusesse la rândul său. Apoi s-a gândit la costumul lui Brooks Brothers. Vechi, dar drăguț, în carouri, puțin mare, ușor călduros pentru luna iunie. Ar fi Brooks Brothers o dublă cacealma inteligentă? Ca și cum ar fi spus: Sunt atât de bogat și am atât de mult succes, încât chiar nu contează ce port? Sau ar arăta ca un ratat?

L-a scos din dulap și l-a ținut lipit de corp. Clasic, dar demodată. Arăta ca un ratat. L-a pus la loc. A încercat un Savile Row gri, de la Londra. Perfect. Îl făcea să arate ca un gentleman adevărat. Înțelept, de bun gust, de încredere. A ales o cravată cu doar o urmă de model și o pereche de pantofi negri uni. S-a îmbrăcat cu totul și s-a răsucit în stânga și în dreapta în fața oglinzii. Nici că se putea mai bine. Arătând așa, aproape că ar putea avea încredere în el însuși. Și-a terminat cafeaua, și-a tamponat buzele și s-a intrat în garaj. A pornit Mercedes-ul și la șase și patruzeci și

cinci era pe Merritt Parkway, total necongestionat la ora aceea.

REACHER A PETRECUT CINCIZECI de minute la sol în Atlanta, apoi a decolat din nou, virând spre est și nord, spre New York. Soarele se ridicase deasupra Atlanticului și pătrundea prin geamurile din dreapta cu strălucirea înghețată a zorilor de mare altitudine. Își bea cafeaua. Stewardesa îi oferise apă, dar el luase în schimb cafeaua. Era groasă și tare, iar el o bea neagră.

Îl ajuta pentru a-și alimenta creierul. Încercând să-și dea seama cine naiba ar putea fi dna Jacob. Și de ce îl plătise pe Costello să-l caute prin toată țara.

Era aglomerație deasupra aeroportului LaGuardia. Lui Reacher îi plăcea asta. Cercuri joase și leneșe deasupra Manhattan-ului în soarele strălucitor al dimineții. Ca un milion de filme, dar fără coloana sonoră. Avionul se legăna și se înclina. Clădirile înalte alunecând pe sub el, colorate în auriu, de soare. Turnurile Gemene. Empire State Building. Chrysler, favorita lui. Citicorp. Apoi au făcut o buclă, au plonjat spre țărmul nordic al Queens și au aterizat. Clădirile din Midtown, de cealaltă parte a râului, au trecut pe lângă ferestrele mici, în timp ce se întorceau pentru a intra în terminal.

ÎNTÂLNIREA LUI ERA la ora nouă. Nu-i plăcea asta. Nu din cauza orei. Ora nouă era la jumătatea dimineții pentru majoritatea oamenilor de afaceri din Manhattan. Ora nu-l supăra. Ci faptul că avea o întâlnire. Trecuse într-adevăr foarte mult timp de când Chester Stone nu mai făcuse o programare pentru a vedea pe cineva. De fapt, nu-și amintea cu exactitate să fi făcut vreodată o programare pentru a vedea pe cineva. Poate că bunicul său o făcuse, în primele zile. De atunci, totul se întâmplase întotdeauna

invers. Toți cei trei Chester Stone, fie că era primul, al doilea sau al treilea, aveau secretare care încercau cu bunăvoință să încadreze solicitanții într-un program încărcat. De multe ori, oamenii așteptaseră zile întregi pentru o fereastră provizorie, iar apoi ore întregi într-o anticameră. Dar acum era diferit. Și asta îl deranja.

Ajunsese mai devreme, pentru că era nerăbdător. Își petrecuse patruzeci de minute în biroul său, examinând opțiunile. Nu avea niciuna. Oricum ar fi spus-o, îi lipsea doar un milion de dolari și șase săptămâni pentru a avea succes. Și asta îl sufoca. Pentru că nu fusese ceva gen o prăbușire spectaculoasă. Nu fusese un dezastru total. Fusese, mai degrabă, un răspuns măsurat și realist la o piață care aproape că a ajuns până la capăt, dar nu chiar. Ca o lovitură excepțional de golf, de pe teren accidentat care aterizează cu un centimetru mai aproape de gaură. Foarte, foarte aproape, dar nu suficient de aproape.

La ora nouă dimineața, World Trade Center este, de unul singur, al șaselea oraș ca mărime din statul New York. Mai mare decât Albany. Doar șaisprezece acri de teren, dar o populație de 130.000 de oameni în timpul zilei. Chester Stone simțea că cei mai mulți dintre ei se învârteau în jurul lui, în timp ce stătea în piață. Bunicul său ar fi stat în râul Hudson. Chester însuși privise de la fereastră propriului său birou cum pământul înainta în apă, iar turnurile uriașe se ridicaseră din albia uscată a râului. Și-a verificat ceasul și a intrat înăuntru. A luat liftul până la etajul optzeci și opt și a ieșit pe un coridor liniștit și pustiu. Tavanul era jos și spațiul era îngust. Erau o mulțime de uși încuiate care dădeau spre birouri. Acestea aveau mici hublouri dreptunghiulare din sticlă cu fir de aramă, dispuse descentrat. A găsit ușa potrivită, a aruncat o privire prin geam și a apăsat pe sonerie. Încuietoearea a pocnit și a intrat înăuntru într-o zonă de recepție. Arăta ca un spațiu de

birouri obișnuit. Surprinzător de obișnuit. Era un ghișeu de alamă și stejar, o încercare de opulență, și un recepționar de sex masculin așezat în spatele lui. S-a oprit, și-a îndreptat spatele și a făcut un pas spre el.

— Chester Stone, a spus el cu fermitate. Am o întâlnire la ora nouă cu domnul Hobie.

Recepționarul de sex masculin a fost prima surpriză. Se așteptase la o femeie. A doua surpriză a fost că a fost condus direct înăuntru. Nu a fost lăsat să aștepte. Se așteptase să stea o vreme pe un scaun incomod, acolo, la recepție. Așa ar fi procedat el. Dacă o persoană disperată ar fi venit la el pentru un împrumut de ultimă oră, l-ar fi lăsat să transpire douăzeci de minute. Cu siguranță că era o mișcare psihologică elementară.

Biroul interior era foarte mare. Pereții fuseseră îndepărtați. Era întunecat. Unul dintre pereți era numai ferestre, dar acestea erau acoperite cu jaluzele verticale, deschise nu mai mult decât niște fante înguste. Era și un birou mare. Față în față cu el se aflau trei canapele care completau un pătrat. La fiecare capăt al fiecărei canapele se aflau măsuțe cu lămpi. În mijloc, o măsuță de cafea pătrată imensă, din alamă și sticlă, așezată pe un covor. Totul arăta ca o vitrină de salon într-o vitrină de magazin.

În spatele biroului se afla un bărbat. Stone a început lungul drum spre el. S-a strecurat printre canapele și în jurul mesei de cafea. S-a apropiat de birou. Și-a întins mâna dreaptă.

— Domnule Hobie? a spus el. Eu sunt Chester Stone.

Bărbatul din spatele biroului era ars. Avea o cicatrice pe o parte a feței. Era solzoasă, ca pielea unei reptile. Stone se uită cu groază în altă parte, dar încă îl vedea cu coada ochiului. Avea o textură asemănătoare cu cea a unui picior de pui prea gătit, dar era nefiresc de roz. Nu-i creștea niciun fir de păr acolo unde urca peste scalp. Apoi erau smocuri

răzlețe, și păr propriu-zis pe partea cealaltă. Părul era grizonat. Cicatricile erau urâte și umflate, dar pielea de pe partea nearsă era moale și netedă. Tipul avea cincizeci sau cincizeci și cinci de ani.

Stătea acolo, cu scaunul împins aproape de birou, cu mâinile în poală. Stone stătea în picioare, forțându-se să nu se uite în altă parte, cu mâna dreaptă întinsă peste birou.

Era un moment foarte ciudat. Nu există nimic mai ciudat decât să stai acolo, gata să dai mâna, în timp ce gestul este ignorat. E o prostie să continui să stai acolo așa, dar cumva mai rău să îți retragi mâna. Așa că a ținut-o întinsă, așteptând. Apoi, bărbatul s-a mișcat. Și-a folosit mâna stângă pentru a se împinge înapoi de lângă birou. Și-a ridicat mâna dreaptă pentru a o întâlni pe cea a lui Stone. Dar nu era o mână. Era un cârlig de metal strălucitor. Începea de sub manșetă. Nu era o mână artificială, nu era o proteză ingenioasă, ci doar un simplu cârlig, în forma literei J, forjat din oțel inoxidabil strălucitor și lustruit ca o sculptură. Stone era cât pe ce să se ducă să-l apuce oricum, dar apoi s-a tras înapoi și a înghețat. Bărbatul a schițat un scurt zâmbet generos cu jumătatea mobilă a feței. Ca și cum nu ar fi însemnat absolut nimic pentru el.

— Mi se spune Hook Hobie, a spus el.

Stătea acolo cu fața rigidă și cu cârligul ținut în sus ca un obiect de examinat. Stone a înghițit în sec și a încercat să-și recapete calmul. S-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să ofere mâna stângă în schimb. Știa că unii oameni făceau asta. Unchiul său din partea bunicului avusese un atac cerebral. În ultimii zece ani din viața lui, dăduse mereu mâna stângă.

— Luați loc, a spus Hook Hobie.

Stone a dat din cap cu recunoștință și s-a dat înapoi. S-a așezat la capătul canapelei. S-a așezat pe o parte, dar era

fericit doar să facă ceva. Hobie s-a uitat la el și și-a așezat brațul pe birou. Cârligul a lovit lemnul cu un sunet metalic.

— Vreți să împrumutați bani, a spus el.

Partea arsă a feței lui nu s-a mișcat deloc. Era groasă și tare ca spatele unui crocodil. Stone a simțit că stomacul i se face acid și s-a uitat direct la măsura de cafea. Apoi a dat din cap și și-a trecut palmele peste genunchii pantalonilor. A dat din nou din cap și a încercat să-și amintească scenariul.

— Trebuie să fac o tranziție, a spus el. Șase săptămâni, un milion de dolari.

— Banca? a întrebat Hobie.

Stone s-a uitat fix la podea. Blatul mesei era din sticlă, iar sub el se afla un covor cu modele. A ridicat din umeri cu înțelepciune, ca și cum ar fi inclus într-o singură mișcare o sută de puncte fine de strategie de afaceri tainice, comunicând cu un om pe care nici nu ar fi visat să îl insulte sugerând că era în vreun fel ignorant în privința vreunuia dintre ele.

— Prefer să nu o fac, a spus el. Avem un pachet de împrumuturi existent, bineînțeles, dar l-am stabilit la o rată al naibii de avantajoasă, bazându-mă pe premisa că era vorba numai de o sumă fixă, pe termen fix, fără rulaj. Veți înțelege că nu vreau să stric aceste aranjamente pentru o sumă atât de neînsemnată.

Hobie își mișcă brațul drept. Cârligul s-a târât pe lemn.

— Prostii, domnule Stone, a spus el încet.

Stone nu a dat niciun răspuns. Asculta cârligul.

— Ați fost în armată? l-a întrebat Hobie.

— Poftim?

— Ați fost recrutat? În Vietnam?

Stone a înghițit în sec. Arsurile, și cârligul.

— Nu, a spus el. Am amânat, ca să pot merge la facultate. Mi-am dorit foarte mult să merg, bineînțeles, dar războiul se terminase când am absolvit.

Hobie a dat din cap, încet.

— Eu am fost, a spus el. Și unul dintre lucrurile pe care le-am învățat acolo a fost valoarea strângerii de informații. Este o lecție pe care o aplic în afacerea mea.

Era liniște în biroul întunecat. Stone a dat din cap. Și-a mișcat capul și a privit fix la marginea biroului. A schimbat scenariul.

— OK, a spus el. Nu mă poți învinovăți că încerc să fac pe viteazul, nu?

— Ești într-un rahat relativ adânc, a spus Hobie. De fapt, plătești dobânzi mari la bancă, iar ei vor refuza orice alte împrumuturi. Dar faci o treabă rezonabil de bună încercând să ieși la liman. De fapt, aproape că ai ieșit la liman.

— Aproape, a fost de acord Stone. Mai sunt șase săptămâni și un milion de dolari, atâta tot.

— Mă specializez, spuse Hobie. Toată lumea se specializează. Aria mea de acțiune este reprezentată de cazuri exact ca și al tău. Întreprinderi solide din punct de vedere fundamental, cu probleme de expunere temporare și limitate. Probleme care nu pot fi rezolvate de bănci, pentru că și ele sunt specializate în alte arii, cum ar fi aceea de a fi proaste și lipsite de imaginație.

A mișcat din nou cârligul, trecând cu el peste stejar.

— Taxele mele sunt rezonabile, a spus el. Nu sunt un cămătar. Nu este vorba de o dobândă de sute de procente. Aș putea să-ți propun un procent de unu virgulă unu, să zicem șase la sută pentru a acoperi cele șase săptămâni.

Stone își trecu din nou palmele peste coapse. Șase la sută pentru șase săptămâni? Echivalentul unei rate anuale de cât? Aproape 52 la sută. Împrumută un milion și un pic

acum, plătește totul înapoi, plus șaizeci și șase de mii de dolari dobândă peste șase săptămâni. Unsprezece mii de dolari pe săptămână. Nu sunt chiar condițiile unui cămătar. Dar nici prea departe. Dar cel puțin tipul era dispus să-l împrumute.

— Cum rămâne cu garanția? a întrebat Stone.

— Voi lua acțiuni, a spus Hobie.

Stone s-a forțat să ridice capul și să se uite la el. Își închipuia că era un fel de test. A înghițit în sec. S-a gândit că era atât de aproape, încât sinceritatea era cea mai bună politică.

— Acțiunile nu valorează nimic, a spus el în liniște.

Hobie a dat din cap, ca și cum ar fi fost mulțumit de răspuns.

— În acest moment nu valorează, a spus el. Dar vor valora ceva în curând, nu-i așa?

— Numai după ce expunerea ta va înceta, a spus Stone. Catch-22, nu-i așa? Acțiunile vor crește din nou doar după ce te voi despăgubi. Când voi fi în siguranță.

— Deci voi beneficia atunci, a spus Hobie. Nu vorbesc despre un transfer temporar. Voi lua acțiuni și le voi păstra.

— Să le păstrezi? a spus Stone. Nu a putut să nu-și ascundă surpriza din voce. Cincizeci și doi la sută dobândă și acțiuni cadou?

— Întotdeauna le păstrez, a spus Hobie. Este un lucru sentimental. Îmi place să am o mică parte din toate afacerile pe care le ajut. Cei mai mulți sunt bucuroși să facă acest aranjament.

Stone a înghițit în sec. S-a uitat în altă parte. Și-a examinat opțiunile. A ridicat din umeri.

— Sigur, a spus el. Cred că e în regulă.

Hobie a întins mâna în stânga lui și a deschis un sertar. A scos un formular tipărit. L-a pus pe birou.

— Am pregătit asta, a spus el.

Stone s-a aplecat în față de pe canapea și l-a luat. Era un acord de împrumut, un milion de dolari, șase săptămâni, șase procente, și un protocol standard de transfer de acțiuni. Pentru o bucată din companie care valorase un milion de dolari nu cu mult timp în urmă, și care ar putea valora din nou, foarte curând. A clipit din ochi.

— Nu se poate altfel, a spus Hobie. După cum ți-am spus, sunt specializat. Cunoscut această piață. Nu vei găsi mai bine în altă parte. De fapt, nu vei găsi nimic în altă parte.

Hobie era la doi metri distanță, în spatele biroului, dar Stone simțea că era chiar lângă el, pe canapea, cu fața lui îngrozitoare înfaptă în a lui și cu cârligul scripitor sfâșiindu-i măruntaiele. A dat din cap, doar o mișcare slabă și tăcută a capului, și s-a căutat în haină după stiloul său uriaș Mont Blanc. S-a întins în față și a semnat în ambele locuri pe sticla rece și tare a măsuței de cafea. Hobie l-a privit și a dat din cap la rândul lui.

— Presupun că vrei banii în contul de operațiuni? a întrebat el. Unde nu-i vor vedea celelalte bănci?

Stone a dat din nou din cap, amețit.

— Ar fi bine, a spus el.

Hobie și-a notat.

— Vor fi acolo într-o oră.

— Mulțumesc, a spus Stone.

Părea potrivit.

— Deci acum eu sunt cel care este expus, a spus Hobie. Șase săptămâni, fără o securitate reală. Nu e deloc un sentiment plăcut.

— Nu va fi nicio problemă, a spus Stone, privind în jos. Hobie a dat din cap.

— Sunt sigur că nu va fi, a spus el.

S-a aplecat în față și a apăsă pe interfonul din față lui. Stone a auzit o sonerie sunând slab afară, în anticameră.

— Dosarul Stone, vă rog, a spus Hobie în microfon.

A fost liniște pentru o clipă, apoi ușa s-a deschis. Recepționarul de sex masculin s-a îndreptat spre birou. Avea în mână un dosar subțire și verde. S-a aplecat și l-a așezat în fața lui Hobie. A ieșit înapoi și a închis ușa în liniște. Hobie și-a folosit cârligul pentru a împinge dosarul până la marginea din față a biroului.

— Aruncă o privire, a spus el.

Stone s-a ghemuit în față și a luat dosarul. L-a deschis. Erau fotografii în el. Câteva fotografii mari, de opt pe zece, într-un alb-negru lucios. Prima fotografie era cu casa lui. Era clar făcută din interiorul unei mașini oprite la capătul aleii de acces. A doua era a soției sale. Marilyn. Fotografiată cu un obiectiv puternic în timp ce se plimba prin grădina de flori. A treia era a lui Marilyn ieșind din salonul de înfrumusețare din oraș. O imagine granulată, cu obiectiv puternic. Ca o fotografie de supraveghere. A patra imagine era un prim-plan al plăcuței de înmatriculare a BMW-ului ei.

A cincea fotografie era tot cu Marilyn. Făcută noaptea, prin fereastra dormitorului lor. Era îmbrăcată într-un halat de baie. Avea părul despletit și părea umed. Stone s-a uitat fix la ea. Pentru a obține acea fotografie, fotograful stătuse în picioare pe peluza lor din spate. Vederea i se încetosea și urechile îi zumzăiau de liniște. Apoi a strâns fotografiile și a închis dosarul. L-a pus înapoi pe birou, încet. Hobie s-a aplecat în față și a apăsat vârful cârligului în hârtia groasă și verde. L-a folosit pentru a trage dosarul înapoi spre el. Cârligul a zgâriat lemnul, cu zgomot în liniștea încăperii.

— Aceasta este securitatea mea, domnule Stone, a spus el. Dar, așa cum tocmai mi-ați spus, sunt sigur că nu va fi nicio problemă.

Chester Stone nu a spus nimic. Doar s-a ridicat în picioare și și-a croit drum printre toată mobila, până la ușă.

A trecut prin zona de recepție, pe coridor și a intrat în lift. A coborât optzeci și opt de etaje și s-a întors afară, unde soarele strălucitor al dimineții l-a izbit în față ca un pumn.

TREI

Același soare îl bătea în ceafă pe Reacher în timp ce se îndrepta spre Manhattan, pe bancheta din spate a unui taxi de ocazie. Dacă avea de ales, prefera să folosească operatori fără licență. Se potrivea cu obiceiul său clandestin. Nu exista niciun motiv pentru care cineva ar fi vrut vreodată să-i urmărească mișcările verificând taximetriștii, dar un taximetrist care nu putea recunoaște că era unul era cel mai sigur tip de taximetrist care exista. Și îi dădea ocazia să negocieze un pic tariful. Nu era prea mult de negociat cu aparatul de taxat într-un taxi galben.

Au venit pe podul Triborough și au intrat în Manhattan pe strada 125. Au mers spre vest, prin trafic dens, până la Roosevelt Square. Reacher l-a pus pe șofer să tragă pe dreapta acolo, în timp ce el se uita în jur și se gândea. Se gândea la un hotel ieftin, dar voia unul cu telefoane funcționale. Și cărți de telefon intacte. Părerea lui era că nu putea găsi unul cu toate cele trei cerințe în acel cartier. Dar a coborât oricum și l-a plătit pe șofer. Oriunde s-ar fi dus, mergea pe jos, ultima parte. O perioadă individuală, doar a lui. Se potrivea cu obiceiul lui.

CEI DOI TINERI ÎN COSTUME șifonate de o mie de dolari au așteptat până când Chester Stone s-a îndepărtat. Apoi au intrat în biroul interior, s-au strecurat printre mobile și au rămas în liniște în fața biroului cel mare. Hobie s-a uitat la ei și a deschis un sertar. A pus hârtiile semnate la un loc cu fotografiile și a scos un nou bloc de hârtie

galbenă. Apoi și-a așezat cârligul pe birou și s-a întors pe scaun, astfel încât lumina slabă de la fereastră să-i surprindă partea bună a feței.

— Ei bine?

— Tocmai ne-am întors, a spus primul tip.

— Ați obținut informațiile pe care vi le-am cerut?

Al doilea tip a dat din cap. S-a așezat pe canapea.

— Îl căuta pe un tip pe nume Jack Reacher.

Hobie a notat numele pe caietul galben.

— Cine este?

A urmat o tăcere scurtă.

— Nu știm, a spus primul tip.

Hobie a dat din cap, încet.

— Cine era clientul lui Costello?

O altă tăcere scurtă.

— Nu știm nici asta, a spus primul tip.

— Acestea sunt întrebări destul de simple, a spus Hobie.

Tipul s-a uitat la el în tăcere, neliniștit.

— Nu v-ați gândit să puneți aceste întrebări destul de simple?

Al doilea tip a dat din cap.

— Le-am pus. Chiar le-am pus în mod repetat.

— Dar Costello nu a vrut să răspundă?

— Avea de gând să răspundă, a spus primul tip.

— Dar?

— A murit, a spus al doilea tip. S-a ridicat și a murit. Era bătrân, supraponderal. Cred că a fost un atac de cord. Îmi pare foarte rău, domnule. Amândurora ne pare rău.

Hobie a dat din nou din cap, încet.

— Suntem expuși?

— Nope, a spus primul tip. Nu poate fi identificat.

Hobie și-a privit în jos, la vârful degetelor de la mâna stângă.

— Unde este cuțitul?

— În mare, a spus al doilea tip.

Hobie și-a mișcat brațul și a bătut un ritm pe birou cu vârful cârligului. S-a gândit bine și a dat din nou din cap, hotărât.

— Bine, nu e vina voastră, presupun. Inimă slabă, ce poți să faci?

Primul tip s-a relaxat și s-a alăturat partenerului său pe canapea. Nu mai erau în raza cârligului, iar asta avea o semnificație specială în acest birou.

— Trebuie să găsim clientul, a spus Hobie în liniștea așternută.

Cei doi băieți au dat din cap și au așteptat.

— Costello trebuie să fi avut o secretară, nu? a spus Hobie. Ea probabil știe cine era clientul. Aduceți-o la mine.

Cei doi tipi au rămas pe canapea.

— Ce-i?

— Acest Jack Reacher, a spus primul tip. Se presupune că e un tip mare, de trei luni în Keys. Costello ne-a spus că oamenii vorbeau despre un tip mare, care era acolo de trei luni, lucra noaptea într-un bar. Ne-am dus să-l vedem. Era un tip mare și dur acolo, dar a spus că nu era Jack Reacher.

— Și?

— Aeroportul din Miami, a spus al doilea tip. Am luat United pentru că era zbor direct. Dar era un zbor mai devreme care tocmai pleca, Delta spre Atlanta și New York.

— Și?

— Tipul cel mare cu care vorbisem la bar? L-am văzut, se îndrepta spre îmbarcare.

— Sunteți siguri?

Primul tip a dat din cap.

— Nouăzeci și nouă la sută sigur. Era cu mult în fața noastră, dar e un tip foarte mare. Greu de ratat.

Hobie a început să bată din nou cu cârligul în birou. Pierdut în gânduri.

— Bine, e Reacher, a spus el. Trebuie să fie, nu-i așa? Costello întreabă prin preajmă, apoi voi în aceeași zi, asta îl sperie și fuge. Dar unde? Aici?

Al doilea tip a dat din cap.

— Dacă a rămas în avionul din Atlanta, e aici.

— Dar de ce? a întrebat Hobie. Cine naiba este?

S-a gândit o clipă și și-a răspuns la propria întrebare.

— Secretara îmi va spune cine este clientul, nu-i așa?

Apoi a zâmbit.

— Iar clientul îmi va spune cine este acest Reacher.

Cei doi tipi în costume elegante au dat din cap în liniște și s-au ridicat. S-au strecurat pe lângă mobilă și au ieșit din birou.

REACHER MERGEA SPRE SUD, prin Central Park. Încercând să își dea seama de dimensiunea sarcinii pe care și-o propusese. Era încrezător că se afla în orașul potrivit. Cele trei accente fuseseră decisive. Dar era vorba o populație imensă. Șapte milioane și jumătate de oameni răspândiți în cinci cartiere, și un total probabil de optsprezece milioane în zona metropolitană.

Opsprezece milioane de oameni suficient de aglomerați așa încât să caute, atunci când doresc, un detectiv particular rapid și eficient din zonă. Presupunerea lui era că Costello s-ar putea să fie din Manhattan, dar era foarte posibil ca doamna Jacob să fi fost din suburbii. Dacă ești o femeie care locuiește undeva în suburbii și și vrei un detectiv particular, unde cauți unul? Nu lângă supermarket sau la magazinul de închirieri video. Nici în mall, lângă magazinele de rochii. Iei Paginile Aurii al celui mai apropiat oraș mare și începi să suni. Ai o conversație inițială și poate că tipul vine cu mașina la tine, sau te urci în tren și te duci

tu la el. Oriunde într-o zonă mare și densă, care se întinde pe sute de kilometri pătrați.

Renunțase la hoteluri. Nu voia să piardă timp. Putea să termine ce avea de făcut într-o oră. Și i-ar fi fost de folos mai multe informații decât cele pe care i le ofereau hotelurile. Avea nevoie de cărți de telefon pentru toate cele cinci cartiere și pentru suburbii. Hotelurile nu le aveau pe toate. Și nu voia să plătească tarifele pe care hotelurile le percepeau pentru convorbirile telefonice. Săpatul piscinelor nu-l făcuse bogat.

Așa că se îndreptă spre biblioteca publică. Strada 42 cu 5. Cea mai mare din lume? Nu-și putea aminti. Poate că da, poate că nu. Dar cu siguranță suficient de mare pentru a avea toate cărțile de telefon de care avea nevoie, mese mari și largi și scaune confortabile. Patru kilometri distanță de Roosevelt Square, o oră de mers pe jos, întreruptă doar de traficul de pe străzile transversale și de o scurtă deviere într-un magazin de birotică pentru a cumpăra un caiet și un creion.

URMĂTORUL TIP CARE A INTRAT în biroul interior al lui Hobie a fost bărbatul de la recepție. A intrat și a încuiat ușa în urma lui. S-a așezat la capătul canapelei cele mai apropiate de birou. L-a privit pe Hobie, îndelung și în tăcere.

— Ce? I-a întrebat Hobie, deși știa ce.

— Ar trebui să ieși, a spus recepționarul. E riscant acum.

Hobie nu răspuns nimic. Doar a ținut cârligul în mâna stângă și i-a trasat curba metalică răutăcioasă cu degetele rămase.

— Ai planificat, a spus recepționarul. Ai promis. N-are rost să planifici și să promiți dacă nu faci ceea ce trebuie să faci.

Hobie a ridicat din umeri. Nu a spus nimic.

— Am primit vești din Hawaii, nu? a spus recepționarul. Ai plănuit să fugi imediat ce primeam vești din Hawaii.

— Costello nu a fost niciodată în Hawaii, a spus Hobie. Am verificat.

— Deci asta înrăutățește lucrurile. Altcineva a fost în Hawaii. Cineva pe care nu-l cunoaștem.

— Rutină, a spus Hobie. Trebuie să fie. Gândește-te la asta. Nu există niciun motiv ca cineva să plece în Hawaii până nu avem vești de la celălalt capăt. E o secvență, știi asta. Avem vești de la celălalt capăt, avem vești din Hawaii, pasul unu, pasul doi, și apoi e timpul să plecăm. Nu înainte.

— Ai promis, a spus din nou tipul.

— Prea devreme, a spus Hobie. Nu este logic. Gândește-te la asta. Dacă vezi pe cineva cumpărând o armă și o cutie de gloanțe, îl vezi cum îndreaptă arma spre tine, ți-e frică?

— Sigur că da.

— Mie nu-mi este, a spus Hobie. Pentru că nu a încărcat-o. Pasul unu este să cumperi arma și gloanțele, pasul doi este să o încarci. Până când nu auzim de la celălalt capăt, Hawaii este o armă goală.

Recepționarul își lăsă capul pe spate și se holbă la tavan.

— De ce faci asta?

Hobie a deschis sertarul și a scos dosarul lui Stone. A scos acordul semnat.

A înclinat hârtia până când lumina slabă de la fereastră a surprins cerneala albastră strălucitoare a semnăturilor gemene.

— Șase săptămâni, a spus el. Poate mai puțin. E tot ce am nevoie.

Recepționarul și-a ridicat din nou capul și a privit în sus.

— Nevoie ca să ce?

— Cea mai mare lovitură din viața mea, a spus Hobie.

A aranjat hârtia pe birou și a prins-o sub cârlig.

— Stone tocmai mi-a dat toată compania lui. Trei generații de sudoare și muncă, iar tâmpitul ăla mi-a dat totul pe tavă.

— Nu, ți-a dat un rahat pe tavă. Ai pierdut un milion și jumătate de dolari în schimbul unor hârtii fără valoare.

Hobie a zâmbit.

— Relaxează-te, lasă-mă pe mine să mă gândesc, bine? Eu sunt cel care se pricepe la asta, nu-i așa?

— OK, deci cum e treaba? a întrebat tipul.

— Știi ce deține? O fabrică mare în Long Island și o vilă mare în Pound Ridge. Cinci sute de case, toate grupate în jurul fabricii. Trebuie să fie vreo trei mii de hectare în total, proprietăți imobiliare de primă mână în Long Island, aproape de țarm, care așteaptă cu nerăbdare să fie dezvoltate.

— Casele nu sunt ale lui, a obiectat tipul.

Hobie a dat din cap.

— Nu, sunt în mare parte ipotecate la o bancă mică din Brooklyn.

— Bine, și mai departe? a întrebat din nou tipul.

— Gândește-te la asta, a spus Hobie. Să presupunem că aș pune aceste acțiuni pe piață.

— O să primești un rahat pe ele, a spus tipul. Nu valorează absolut nimic.

— Exact, sunt total lipsite de valoare. Dar bancherii lui încă nu știu asta. I-a mințit. A ținut problemele lui departe de ei. Altfel de ce ar fi venit la mine? Așa că bancherilor lui vor înțelege cât de inutilă a fost evaluarea riscului în ceea ce-l privea. O evaluare, direct de la Bursă. Li se va spune: aceste acțiuni valorează mai puțin decât un rahat. Și apoi ce se va întâmpla?

— Se panichează, a spus tipul.

— Corect, a spus Hobie. Se panichează. Sunt expuși, cu niște garanții fără valoare. Sunt terminați de frică până când vine Hook Hobie și le oferă douăzeci de cenți pe dolar pentru datoria lui Stone.

— Ar accepta asta? Douăzeci de cenți la un dolar?

Hobie a zâmbit. Cicatricea i s-a încrețit.

— Vor accepta, a spus el. O să-mi muște și cealaltă mână ca să-i ia. Și vor include toate acțiunile pe care le dețin, ca parte a înțelegerii.

— Bine, și apoi ce se va întâmpla? Cum rămâne cu casele?

— Același lucru, a spus Hobie. Eu dețin acțiunile, dețin fabrica de acolo, o închid. Fără locuri de muncă înseamnă cinci sute de ipoteci neplătite. Banca din Brooklyn va fi foarte agitată din cauza asta. O să cumpăr ipotecile alea cu zece cenți pe dolar, o să le execut pe toate și o să-i dau afară. Angajez câteva buldozere și am trei mii de hectare de terenuri de primă mână în Long Island, chiar lângă țarm. Plus o vilă mare în Pound Ridge. Costul total pentru mine, undeva în jur de 8,1 milioane de dolari. Numai conacul valorează două. Asta înseamnă șase virgulă unu milioane pentru un pachet pe care îl pot comercializa cu o sută de milioane, dacă îl prezint cum trebuie.

Recepționarul se holba la el.

— De aceea am nevoie de șase săptămâni, a spus Hobie.

Apoi recepționarul a dat din cap.

— Nu va funcționa, a spus el. Este o afacere veche de familie. Stone încă deține el însuși cea mai mare parte a acțiunilor. Nu e vorba numai de cele tranzacționate. Banca lui are doar o parte din ele. Tu ai fi doar un partener minoritar. Nu te-ar lăsa să faci toate chestiile astea.

Hobie a clătinat la rândul său din cap.

— O să mi le vândă mine. Toată afacerea. Tot.

— Nu o va face.

— Ba da.

ERAU VEȘTI BUNE ȘI VEȘTI PROASTE la biblioteca publică. O mulțime de oameni se numeau Jacob, care figurau în listele telefonice din Manhattan, Bronx, Brooklyn, Queens, Staten Island, Long Island, Westchester, Jersey Shore, Connecticut. Reacher a trasat o rază imaginară de o oră de la oraș. Oamenii aflați la o oră distanță se îndreaptă instinctiv spre oraș atunci când au nevoie de ceva. Mai departe de asta, poate că nu o fac. Făcu niște notițe cu creionul în carnețelul său și număra 129 de potențiali candidați pentru doamnă Jacob cea neliniștită.

Dar în Paginile Aurii nu apărea niciun detectiv particular pe nume Costello. O mulțime de Costello, persoane private, în Paginile Albe, dar nici o listă de profesioniști sub acest nume. Reacher a oftat. Era dezamăgit, dar nu surprins. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat, să deschidă cartea și să vadă *Costello Investigații – Specializați în găsirea foștilor polițiști militari în Keys*.

O mulțime de agenții aveau nume generice, multe dintre ele concurând pentru capul de listă alfabetică cu un A mare ca primă literă. Ace, Acme, A-One, AA Investigators. Altele aveau simple conotații geografice, cum ar fi Manhattan sau Bronx. Unele se îndreptau spre piața de lux folosind în descriere cuvintele *Servicii Paralegale*. Una dintre ele revendica comerțul de patrimoniu, numindu-se Gumshoe. Două dintre ele aveau personal format numai din femei și lucrau numai pentru femei.

A deschis Pagini Albe din nou, a întors pagina în carnețelul său și a copiat cincisprezece numere ale NYPD. A stat o vreme, cântărindu-și opțiunile. Apoi a ieșit afară, a trecut pe lângă lei uriași ghemuiți și s-a îndreptat spre un telefon public de pe trotuar. Și-a sprijinit carnețelul

deasupra telefonului cu toate monedele pe care le avea în buzunar și a început să sune la sediile secțiilor de poliție. La fiecare, a cerut departamentul administrativ. S-a gândit că va găsi un sergent bătrân și grizonat care va ști tot ce trebuie știut.

A succes la al patrulea apel. Primele trei secții de poliție nu l-au putut ajuta, fără să pară prea supărați în legătură cu asta. Cel de-al patrulea apel a început la fel, un ton de apel, un transfer rapid, o pauză lungă, apoi o confirmare șuierătoare când s-a răspuns la telefon, în adâncurile vreunei săli de arhivă murdară.

— Caut un tip pe nume Costello, a spus el. S-a pensionat de la Poliție și s-a făcut detectiv particular, poate pe cont propriu, poate pentru altcineva. Probabil că are în jur de 60 de ani.

— Da, și cine sunteți? a răspuns o voce.

Un accent identic. Ar fi putut fi chiar Costello la telefon.

— Mă numesc Carter, a spus Reacher. Ca și președintele.

— Ce vrei de la Costello, dle Carter?

— Am ceva pentru el, dar i-am pierdut cartea de vizită, a spus Reacher. Nu-i găsesc numărul în cartea de telefon.

— Asta pentru că Costello nu este în carte. Lucrează doar pentru avocați. Nu lucrează pentru publicul larg.

— Deci îl cunoști?

— Îl cunosc? Bineînțeles că-l cunosc. A lucrat ca detectiv în această clădire timp de 15 ani. Nu e de mirare că-l cunosc.

— Știi unde este biroul lui?

— Undeva în Village, spuse vocea și se opri.

Reacher oftă, departe de telefon.

— Știi unde în Village?

— Greenwich Avenue, dacă-mi amintesc bine.

— Ai un număr de stradă?

- Nu.
- Număr de telefon?
- Nu.
- Cunoști o femeie pe nume Jacob?
- Nu, ar trebui să o cunosc?
- Am încercat și eu, a spus Reacher. A fost clienta lui.
- N-am auzit niciodată de ea.
- Bine, mulțumesc pentru ajutor, a spus Reacher.
- Bine, a spus vocea.

Reacher a închis și s-a întors pe scări și a intrat înăuntru.

A verificat din nou în paginile albe din Manhattan pentru un Costello pe Greenwich Avenue. Niciun rezultat. A pus tomurile la loc pe raft, a ieșit din nou la soare și a început să meargă.

GREENWICH AVENUE ESTE o stradă lungă și dreaptă care merge în diagonală spre sud-est de la Fourteenth Street și Eighth Street până la Eighth Street și Sixth Street. Este mărginită pe ambele părți de clădirile aspectuoase și joase din Village, unele dintre ele cu demisoluri folosite ca mici magazine sau galerii. Reacher a mers mai întâi pe partea de nord și nu a găsit nimic. S-a întors pe partea cealaltă și a găsit o mică placă de alamă exact la jumătatea străzii, fixată pe rama de piatră a unei uși. Plăcuța era un dreptunghi bine lustruit, una dintr-un grup, și pe ea scria Costello. Ușa era neagră și era deschisă. Înăuntru se afla un mic hol cu un panou din pâslă striată și litere albe de plastic presate, care indicau că clădirea era subdivizată în zece apartamente mici de birouri. La apartamentul cinci scria Costello. Dincolo de hol era o ușă de sticlă, încuiată. Reacher a apăsat pe sonerie pentru apartamentul cinci. Nu a primit niciun răspuns. A mai apăsat o dată, dar nu s-a întâmplat

nimic. Așa că a apăsât pe șase. O voce s-a auzit, distorsionată.

— Da?

— UPS, a spus el, iar ușa de sticlă a vibrat și s-a deschis cu un clic.

Era o clădire cu trei etaje, patru dacă socoteai și subsolul. Apartamentele unu, doi și trei se aflau la primul etaj. A urcat scările și a găsit apartamentul patru în stânga sa, șase în dreapta sa și cinci chiar în spatele clădirii, cu ușa ascunsă sub unghiul scării care urca spre etajul trei.

Ușa era din mahon lustruit și era deschisă. Nu larg deschisă, dar suficient de deschisă pentru a fi evident că este deschisă. Reacher a împins-o cu piciorul, iar aceasta s-a rotit pe balamale, dezvăluind o zonă de recepție mică și liniștită, de mărimea unei camere de motel. Era decorată într-o culoare pastelată, undeva între gri deschis și albastru deschis. Covor gros pe podea. Birou secretarei în forma literei L, cu un telefon complicat și un computer elegant. Un dulap de arhivare și o canapea. Există o fereastră cu geamuri mate și o altă ușă care ducea drept înainte spre un altă încăpere.

Zona de recepție era goală și era liniște. Reacher a pășit înăuntru și a închis ușa în urma lui cu călcâiul. Încuietoearea era trasă, ca și cum biroul fusese deschis pentru clienți. A pășit pe covor până la ușa interioară. Și-a înfășurat mâna în poalele cămășii și a apăsat clanța. A pășit într-o a doua cameră de aceeași mărime. Camera lui Costello. Erau fotografii înrămate alb-negru ale unor versiuni mai tinere ale bărbatului pe care îl întâlneau în Keys, stând alături de comisari de poliție, căpitani și politicieni locali pe care Reacher nu-i recunoștea. Costello fusese un bărbat slab, cu mulți ani în urmă. Fotografiile îl arătau cum se îngrășa pe măsură ce îmbătrânea, ca o reclamă la dietă în sens invers. Fotografiile erau grupate pe

un perete, în dreapta unui birou. Pe biroul o sugativă, o călimară de modă veche și un telefon, iar în spatele lui se afla un scaun din piele. Peretele din stânga avea o fereastră cu geamuri opace și un rând de dulapuri încuiate. În fața biroului se afla o pereche de scaune pentru clienți, aranjate cu grijă într-un unghi confortabil și simetric.

Reacher a făcut un pas înapoi spre biroul exterior. În aer se simțea un miros de parfum. S-a învârtit în jurul biroului secretarei și a găsit o geantă de femeie, deschisă, așezată cu grijă pe un dulăpior din stânga scaunului. Clapeta era desfăcută, dezvăluind un portofel din piele moale și un pachet de șervețele. Și-a scos creionul și a folosit capătul gumei pentru a da șervețelele la o parte. Sub ele se aflau o grămadă de cosmetice, un teanc de chei și o de apă de colonie scumpă.

Pe monitorul computerului se răsucea cu un screensaver cu tentă marină. A folosit creionul pentru a împinge mouse-ul. Ecranul s-a modificat, screensaver-ul s-a șters și a dezvăluit o scrisoare pe jumătate terminată. Cursorul clipea răbdător în mijlocul unui cuvânt neterminat. Data din acea dimineață stătea sub un antet de scrisoare. Reacher s-a gândit la cadavrul lui Costello, întins pe trotuarul de lângă cimitirul din Key West, și a aruncat o privire de la geanta ordonată așezată a femeii absente, ușa deschisă, cuvântul neterminat, și a simțit un fior.

Apoi a folosit creionul pentru a ieși din procesorul de text. O fereastră s-a deschis și l-a întrebat dacă dorea să salveze modificările făcute scrisorii. A făcut o pauză și a apăsat nu. A deschis ecranul managerului de fișiere și a verificat directoarele. Căuta o factură. Era clar, uitându-se în jur, că Costello conducea o operațiune ordonată. Destul de ordonat încât să factureze un avans înainte de a pleca în căutarea lui Jack Reacher. Dar când a început căutarea? Trebuie să fi urmat o secvență clară. Cu instrucțiunile

doamnei Jacob venind prima oară, nimic în afară de un nume, o descriere vagă despre statura lui, serviciul militar.

Costello trebuie să fi sunat apoi la arhiva centrală a armatei, un complex atent păzit din St Louis, care deține toate documentele referitoare la fiecare bărbat și femeie care a servit vreodată în uniformă. Păzit cu grijă în două moduri: fizic, cu porți și sârmă, și birocratic, cu un strat gros de obstrucționări menit să descurajeze accesul facil la aceste informații. După cercetări răbdătoare, ar fi descoperit că Reacher a fost lăsat onorabil la vatra. Apoi, o pauză nedumerită, pentru că nu mai avea informații despre el. Apoi o lovitură, când a aflat despre contul bancar. Un telefon la un vechi amic, favoruri cerute, sfori trase. Poate o fax neclar din Virginia, poate o relatare amănunțită a creditelor și debitelor la telefon. Apoi zborul grăbit spre sud, întrebările de pe strada Duval, cei doi tipi, pumnii, cutterul cu care a fost ucis.

O perioadă destul de scurtă, dar la St Louis și Virginia ar fi fost întârzieri majore. Reacher a presupus că obținerea de informații valide din registrele statului ar fi durat trei zile, poate patru, pentru un cetățean ca Costello. Nici banca din Virginia s-ar putea să nu fi fost mai rapidă. Favorurile nu sunt neapărat acordate imediat. Momentul trebuie să fie potrivit. S-a gândit la un total de șapte zile de lupte birocratice, urmate de o zi de gândire, plus o zi la început și o zi la sfârșit. Poate în total zece zile de când doamna Jacob a pus totul în mișcare.

A dat click pe un subdirector numit *Facturi*. În partea dreaptă a ecranului a apărut un câmp lung de nume de fișiere, aranjate în ordine alfabetică. A trecut cursorul în josul listei și le-a derulat de jos în sus. Niciun *Jacob* la litera J. În cea mai mare parte erau doar inițiale, acronime lungi care poate reprezentau nume de firme de avocatură. A verificat datele. Nimic cu exact zece zile în urmă. Dar era

una veche de nouă zile. Poate că Costello era mai rapid decât credea, sau poate că secretara lui era mai lentă. Era etichetată *SGR&T-09*. A dat clic pe ea, hard disk-ul a zbârnâit și pe ecran a apărut un avans de o mie de dolari pentru o anchetă privind persoane dispărute, facturat unei firme de pe Wall Street numită *Spencer Gutman Ricker și Talbot*. Există o adresă de facturare, dar niciun număr de telefon.

A ieșit din managerul de fișiere și a intrat în baza de date. A căutat din nou *SGR&T* și a apărut o pagină care arăta aceeași adresă, dar de data aceasta cu numere de telefon, fax, telex și e-mail. S-a aplecat și și-a folosit degetele pentru a scoate câteva șervețele din pachetul secretarei. A înfășurat unul în jurul receptorului telefonului, iar pe celălalt l-a deschis de tot și l-a așezat peste tastatură. A format numărul apăsând prin el. S-a auzit un ton de apel timp de o secundă, apoi s-a făcut conexiunea.

— Spencer Gutman, a spus o voce veselă. Cu ce vă putem ajuta?

— Doamna Jacob, vă rog, a spus Reacher, ocupat.

— Un moment, a spus vocea.

S-a auzit o muzică de fundal și apoi o voce de bărbat. Părea grăbit, dar respectuos. Poate un asistent.

— Doamna Jacob, vă rog, a spus din nou Reacher.

Tipul părea ocupat și necăjit.

— A plecat deja către Garrison și chiar nu știu când va mai veni la birou, dar mă tem că nu.

— Aveți adresa ei la Garrison?

— A ei? a spus tipul, surprins. Sau a lui?

Reacher făcu o pauză, digera surpriza și riscă.

— A lui, vreau să spun. Se pare că am pierdut-o.

— Nu sunteți singurul, a spus vocea. Mă tem că a fost tipărită greșit. Cred că am redirecționat cel puțin cincizeci de persoane în această dimineață.

A recitat o adresă, aparent din memorie. Garrison, New York, un oraș aflat la aproximativ șaizeci de mile în susul râului Hudson, mai mult sau mai puțin exact vizavi de West Point, unde Reacher își petrecuse patru ani lungi.

— Cred că va trebui să vă grăbiți, spuse tipul.

— Da, așa voi face, a spus Reacher, și a închis, confuz.

A închis baza de date și a lăsat ecranul gol. A mai aruncat o privire la geanta abandonată a secretarei dispărute și a mai respirat o dată parfumul ei în timp ce ieșea din cameră.

SECRETARA A MURIT LA CINCI minute după ce a dezvăluit identitatea doamnei Jacob, adică la vreo cinci minute după ce Hobie a început să o atace cu cârligul. Se aflau în baia cea mare din interiorul apartamentului de birouri de la etajul optzeci și opt. Era locul ideal. Spațioasă, șaisprezece metri pătrați, mult prea mare pentru o baie. Un decorator scump pusese gresie de granit gri lucios pe toate cele șase suprafețe, pereți, podea și tavan. Era o cabină de duș mare, cu o perdea de plastic transparent pe o bară de oțel inoxidabil. Șina era italiană, cu specificații exagerate doar pentru sarcina de a susține o perdea de plastic transparent. Hobie descoperise că putea suporta greutatea unui om inconștient, încătușat de ea de încheieturile mâinilor. Din când în când, oameni mai grei decât secretara rămăseseră agățați acolo, în timp ce el le punea întrebări importante sau îi convingea de înțelepciunea unui anumit curs de acțiune.

Singura problemă era izolarea fonică. Era destul de sigur că era în regulă. Era o clădire solidă. Fiecare dintre Turnurile Gemene cântărește mai mult de jumătate de milion de tone.

O mulțime de oțel și beton, pereți groși și rezistenți. Și nu avea vecini curioși. Majoritatea apartamentelor de la

etajul optzeci și opt erau închiriate de misiuni comerciale ale unor mici și obscure națiuni străine, iar personalul lor redus la minimum își petrecea cea mai mare parte a timpului la sediul ONU. Aceeași situație la etajul optzeci și șapte și la optzeci și nouă. Acesta era motivul pentru care se afla unde se afla. Dar Hobie era un om care nu-și asuma niciodată un risc în plus dacă putea să-l evite. De aici și banda adezivă. Înainte de a începe, el alinia întotdeauna câteva benzi de 15 centimetri, lipite temporar de gresie. Una dintre ele o lipea peste gură. Când persoana respectivă începea să dea din cap în mod sălbatic, cu ochii ieșiți din orbite, rupea banda și aștepta răspunsul. La orice țipăt, lipea următoarea bandă și se apuca din nou de treabă. În mod normal, obținea răspunsul dorit după ce scotea a doua bandă.

Apoi, podeaua de gresie permitea o simplă operațiune de spălare. Punea dușul să curgă cu putere, arunca câteva găleți de apă, folosea un mop și locul era din nou ca înainte, mai repede decât se scurgea apa pe optzeci și opt de etaje până în canalizare. Nu că Hobie ar fi spălat vreodată singur. Un mop are nevoie de două mâini. Al doilea tânăr se ocupa de spălat, cu pantalonii lui scumpi, cu șosetele și pantofii scoși. Hobie era afară, la biroul lui, vorbind cu primul tânăr.

— O să fac rost de adresa doamnei Jacob și tu mi-o aduci, bine?

— Sigur, a spus tipul. Dar ce facem cu asta?

A făcut semn cu capul spre ușa de la baie. Hobie i-a urmărit privirea.

— Așteaptă până diseară, a spus el. Îmbrac-o la loc și du-o la barcă. Aruncați-o la câțiva kilometri în golf.

— Probabil că se va întoarce la mal, a spus tipul. În câteva zile.

Hobie a ridicat din umeri.

— Nu-mi pasă, a spus el. În câteva zile, va fi umflată. Se vor gândi că a căzut de pe o barcă cu motor. La răni de genul ăsta, vor pune asta pe seama unei avarii la elice.

OBICEIUL LUI DE A STA ascuns avea avantaje, dar și dezavantaje. Cel mai bun mod de a ajunge rapid la Garrison ar fi fost să ia o mașină închiriată și să plece direct. Dar un tip care alege să nu folosească carduri de credit și nu vrea să aibă asupra sa un permis de conducere pierde această opțiune. Așa că Reacher s-a urcat din nou într-un taxi, îndreptându-se spre Grand Central. Era destul de sigur că trenurile de pe linia Hudson Line ajung până acolo. Bănuia că navetiștii locuiau chiar și acolo, în nord. Dacă nu, autobuzele Amtrak care mergeau până la Albany și Canada opreau acolo. A plătit taxiul și a trecut prin mulțime de oameni spre uși. A coborât pe rampa lungă și a ieșit în holul uriaș. A aruncat o privire în jur și și-a întors capul pentru a citi ecranul cu plecări. A încercat să-și amintească geografia. Trenurile Croton-Harmon nu erau bune. Se terminau mult prea departe spre sud. Avea nevoie de Poughkeepsie cel puțin. A scanat lista. Nu era nimic de făcut. Niciun tren nu pleca de acolo în următoarea oră și jumătate către Garrison.

AU FĂCUT-O CA de obicei. Unul dintre ei a coborât nouăzeci de etaje până la platforma de încărcare subterană și a găsit un carton gol în grămadă de gunoi. Cutiile de frigider erau cele mai bune, sau cele de la mașinile de sucuri, dar o dată o folosiseră cutia de la un televizor color de treizeci și cinci de inci. De data aceasta, a găsit o cutie de carton de la un dulap de arhivă. A folosit un cărucior de serviciu de la rampa de încărcare și l-a urcat în liftul de marfă. A urcat cu el până la etajul optzeci și opt.

Celălalt tip o închidea într-un sac de cadavre, în baie. Au îndesat-o în cutie și au folosit restul de bandă adezivă

pentru a închide cutiei. Apoi au ridicat-o iar pe cărucior și s-au îndreptat din nou spre lift. De data aceasta, au coborât în garaj. Au dus cutia până la Suburbanul negru. Au numărat până la trei și au încărcat-o în spate. Au închis portiera și au celelalte uși. S-au îndepărtat și s-au uitat înapoi. Geamuri fumurii, garaj întunecat, nicio problemă.

— Știi ceva? a spus primul tip. Dacă rabatăm bancheta, o băgăm și pe doamna Jacob înăuntru împreună cu ea. Facem totul într-o singură călătorie, în seara asta. Nu-mi place să mă urc pe barca aia de mai multe ori decât trebuie.

— Bine, a spus al doilea tip. Mai erau și alte cutii?

— Asta era cea mai bună. Depinde dacă doamna Jacob este mare sau mică.

— Depinde dacă o să terminăm până diseară.

— Ai îndoieli în această privință? Având în vedere starea de spirit în care este astăzi?

S-au deplasat spre un alt loc de parcare și au deschis un Chevy Tahoe negru. Fratele mai mic al Suburbanului, dar tot un vehicul uriaș.

— Deci, unde locuiește? a întrebat al doilea tip.

— Într-un oraș numit Garrison, a spus primul tip. Drept înainte pe Hudson, pe lângă Sing Sing. La o oră, o oră și jumătate.

Tahoe a ieșit cu spatele din locul de parcare și a scârțâit din cauciucuri în drumul său în jurul garajului. A urcat rampa în soare luminos și s-a îndreptat spre West Street, unde a făcut la dreapta și a accelerat spre nord.

PATRU

West Street devine Eleventh Avenue chiar vizavi de Pier 56, unde traficul spre vest se revarsă de pe Fourteenth

Street și se întoarce spre nord. Chevy-ul Tahoe negru a fost prins în aglomerație și și-a adăugat claxonul la exploziile frustrate care se auzeau de pe clădirile înalte și răsunau peste râu. S-a târât nouă străzi și a virat la stânga pe Twenty-third Street, apoi a virat din nou spre nord pe Twelfth. A mers cu viteza melcului până când a trecut prin spatele Centrului de Convenții Javits, apoi s-a blocat din nou în traficul care se revărsa dinspre West Forty-second. Twelfth a devenit Miller Highway și era tot aglomerat, până deasupra uriașei suprafețe dezordonate a vechilor șantiere feroviare. Apoi, Miller a devenit autostrada Henry Hudson Parkway. Tot o șosea lentă, dar Henry Hudson era, din punct de vedere tehnic, Route 9A, care avea să devină Route 9 până în Crotonville și care îi ducea până în nord, la Garrison. O linie dreaptă, fără viraje, dar ei erau încă în Manhattan, blocați în Riverside Park, la o jumătate de oră după ce au pornit la drum.

PROCESORUL DE CUVINTE A FOST cel care a însemnat cel mai mult. Cursorul, clipind răbdător în mijlocul unui cuvânt.

Ușa deschisă și geanta abandonată erau convingătoare, dar nu decisive. Cei de la birouri își iau, de obicei, lucrurile și închid ușile, dar nu întotdeauna. Secretara ar fi putut ieși pe hol, ca să caute ceva, să ia un top de hârtie sau să ajute pe cineva cu copiatorul, apoi să mai rămână la o ceașcă de cafea și la o poveste distractivă despre întâlnirea de aseară. O persoană care se așteaptă să lipsească două minute poate să-și lase geanta în urmă și ușa deschisă și să ajungă să fie plecată o jumătate de oră. Dar nimeni nu abandonează ce făcea la calculator fără să fi salvat progresul de până atunci. Nici măcar dacă pleacă un minut. Dar femeia asta o făcuse. Calculatorul îi pusese întrebarea *Doriți să salvați modificările?* Ceea ce însemna că ea se ridicase de la birou

fără să apese pe iconița de salvare, adică ceea ce oamenii fac, la fel de uzual ca respirația.

Ceea ce dădea o notă foarte proastă întregii situații. Reacher era prin mare sală a Grand Central, cu un pahar de cafea neagră pe care o cumpăraseră de la un aparat. A apăsător bine capacul cafelei și a pipăitor rolă de bani în buzunar. Era suficient de groasă pentru ceea ce avea să facă. S-a întors apoi și s-a îndreptat spre linia unde aștepta să plece următorul tren spre Croton.

HENRY HUDSON PARKWAY se bifurcă într-o încrengătură de rampe încolăcite în jurul străzii 170, iar benzile de nord ies din bifurcație cu numele Riverside Drive. Același drum, aceeași direcție, fără viraje, dar dinamica complexă a unui trafic intens înseamnă că, dacă un șofer încetinește mai mult decât trebuie, atunci autostrada se poate bloca, cu sute de oameni rămași blocați în spate, totul pentru că un individ aflat la o milă în față a devenit momentan confuz. Marele Tahoe negru era aproape complet oprit vizavi de Fort Washington și a ajuns la un ritm de stop-start până sub podul George Washington. Apoi Riverside Drive s-a lărgit și și-a mărit viteza, înainte ca numele să se schimbe din nou în Henry Hudson și aglomerația de la stația de taxare să o reducă din nou. Cei din Tahoe au așteptat la coadă pentru a plăti banii care le-au permis să iasă de pe insula Manhattan și să se îndrepte spre nord, prin Bronx.

SUNT DOUĂ TIPURI DE TRENURI care circulă în sus și în jos pe râul Hudson între Grand Central și Croton-Harmon: trenurile locale și cele expres. Expresesele nu circulă mai repede din punct de vedere al vitezei, dar opresc mai rar. Acestea fac ca drumul să dureze undeva între patruzeci și nouă și cincizeci și două de minute. Cele locale opresc

peste tot, iar frânările, așteptările și accelerările repetate fac ca durata călătoriei să fie cuprinsă între șaiszeci și cinci și șaptezeci și trei de minute. Un avantaj pentru expres de până la douăzeci și patru de minute.

Reacher se afla într-un tren local. Îi dăduse controlorului cinci dolari și jumătate pentru un bilet dus-întors și stătea în lateral pe o bancă goală pentru trei persoane, energizat de la prea multă cafea, cu capul sprijinit de fereastră, întrebându-se exact unde naiba se ducea, de ce și ce avea de gând să facă atunci când ajungea acolo. Și dacă va ajunge la timp să facă, oricum, orice ar fi fost de făcut.

ruta 9A A DEVENIT 9 și s-a curbat grațios depărtându-se de râu pentru a trece prin spatele Taberei Smith. Sus, în Westchester, era un drum destul de rapid. Nu chiar o pistă de curse, pentru că avea destule curbe și pante pentru o viteză prea mare, dar era larg și liber, un mozaic de secțiuni vechi și porțiuni noi, desenate prin pădure. Erau ansambluri de locuințe ici și colo, cu garduri înalte din lemn, garduri vopsite îngrijit și nume optimiste cioplite în bolovani impunători care flancau porțile de intrare. Dar cei din Tahoe se grăbeau, un tip la volan și celălalt cu o hartă pe genunchi.

Au trecut de Peekskill și au început să caute un viraj la stânga. L-au găsit și au luat-o drept înainte spre râu, care bănuiau că se află în fața lor,. Au intrat în localitatea Garrison și au început să caute adresa.

Nu este ușor de găsit. Zonele rezidențiale erau împrăștiate. Puteai să ai un cod poștal Garrison și să locuiești unde în pustiu. Dar au găsit direcția potrivită, au făcut toate virajele potrivite și au găsit strada potrivită. Au încetinit și au trecut printre pâlcurile de copaci de deasupra râului, uitându-se la cutiile poștale. Drumul a luat o curbă

și s-a deschis. Au mers mai departe. Apoi au zărit casa pe care o căutau în față, au încetinit brusc și s-au oprit la bordură.

REACHER A COBORÂT DIN tren la Croton, la șaptezeci și unu de minute după ce se urcase. A alergat pe scări, a traversat și a coborât până la stația de taxiuri. Erau patru șoferi aliniați, toți cu capota mașinii îndreptată spre intrarea în gară, toți folosind modelul vechi de Caprice, cu lemn fals pe laterale. Primul șofer care a reacționat a fost o femeie robustă care și-a ridicat capul, de parcă ar fi fost gata să fie atentă.

— Cunoașteți Garrison-ul? a întrebat-o Reacher.

— Garrison?, a spus ea. E un drum lung, domnule, douăzeci de mile.

— Știu unde este, a spus el.

— Ar putea costa patruzeci de dolari.

— Îți dau cincizeci, a spus el. Dar trebuie să ajung acolo chiar acum.

S-a așezat în față, lângă ea. Mașina mirosea așa cum miros taxiurile vechi, a odorizant dulce și îmbâcsit și a detergent pentru tapițerie. Avea un milion de kilometri la bord și se legăna ca o barcă pe valuri, în timp ce femeia se grăbea să traverseze parcare și să urce pe Route 9 ca să se îndrepte spre nord.

— Aveți o adresă? a întrebat ea, privind drumul.

Reacher a repetat ceea ce îi spusese asistenta de la cabinetul de avocatură. Femeia a dat din cap și a stabilit la o viteză de croazieră rapidă.

— Mergem pe lângă râu, a spus ea.

A condus timp de un sfert de oră, a trecut pe lângă Peekskill și apoi a încetinit, căutând o ieșire spre stânga. A întors șalupa uriașă și s-a îndreptat spre vest. Reacher putea simți râul în față. Femeia părea că știe încotro se

îndreptă. A mers până la râu și a cotit spre nord pe un drum de țară. Șinele de cale ferată erau paralele cu apa. Nu erau trenuri pe ele. Terenul începu să coboare și Reacher putu vedea West Point în față și spre stânga lui, la un kilometru distanță, peste apa albastră.

— Ar trebui să fie pe aici pe undeva, a spus ea.

Era un drum de țară îngust, cu garduri de fermă în lemn brut pe-o parte și alta, printre care se vedea lanuri cosite și plantații. Existau cutii poștale la o sută de metri distanță și stâlpi de care atârnav cabluri, venind din vârful copacilor.

— Aha, a spus femeia, surprinsă. Cred că aici este.

Drumul care era deja îngust, acum devenise aproape impracticabil. Era un șir lung de mașini parcate pe acostament. În jur de patruzeci de automobile, multe dintre ele negre sau albastru închis. Toate sedanuri de ultimă generație sau mașini de teren mari. Femeia a mers cu taxiul pe alee. Șirul de mașini parcate se întindea până la casă. Alte zece sau douăsprezece mașini erau parcate împreună pe breteaua din fața garajului. Două dintre ele erau sedanuri obișnuite produse la Detroit, de un verde banal. Vehicule ale armatei. Reacher putea să recunoască la un kilometru depărtare un bun al Departamentului Apărării.

— E bine? îl întrebă femeia.

— Cred că da, a spus el, cu prudență.

A scos un bilet de cincizeci de dolari din sulul său și i l-a dat femeii. A ieșit și a rămas pe alee, nesigur. A auzit taxiul cum se mișca în marșarier. S-a întors înapoi pe drum. S-a uitat la șirul lung de mașini. S-a uitat la cutia poștală. Era un nume scris cu litere mici de aluminiu în partea de sus a ei. Numele era Garber. Un nume pe care îl știa la fel de bine ca pe al lui.

Casa era aşezată pe un teren generos, amenajat discret, undeva între un aspect natural şi neglijat. Casa în sine era joasă şi întinsă, cu pereţi de cedru închis la culoare, cu obloane întunecate la ferestre, cu un coş mare de piatră, o casă undeva între suburbia modestă şi căsuţa confortabilă. Era foarte liniştită. Aerul mirosea a cald, umed. Putea auzi insectele care se adunau în măraciniş. Simţea râul de dincolo de casă, un gol de un kilometru şi jumătate, trăgând sunetele rătăcite spre sud.

S-a apropiat şi a auzit o conversaţie în surdină în spatele casei. Oameni care vorbeau încet, probabil foarte mulţi oameni. A coborât către sursa zgomotului şi a ieşit prin partea laterală a garajului. Se afla în vârful unui rând de trepte de ciment, privind spre vest, prin curtea din spate, spre râul albastru şi orbitor în soare. La o milă depărtare, în ceaţă, uşor spre nord-vest, în dreapta lui, se afla West Point, un grup de clădiri joase şi cenuşii.

Curtea din spate era o zonă plată, defrişată din pădure, în vârful falezei. Era acoperită cu iarbă aspră, cosită scurt, şi pe ea se afla o mulţime solemnă de o sută de oameni. Erau toţi îmbrăcaţi în negru, bărbaţi şi femei deopotrivă, costume şi cravate, bluze şi pantofi negri, cu excepţia a jumătate de duzină de ofiţeri ai armatei, în uniformă de gală. Toţi vorbeau încet, sobru, jonglând cu farfurii de hârtie şi cu pahare de vin, cu tristeţea apăsând pe umerii lor.

O înmormântare. Dăduse buzna la o înmormântare.

Stătea acolo stânjenit, profilându-se pe linia orizontului în îmbrăcămintea pe care şi-l luase ieri în Keys, pantaloni de stofă decoloraţi, o cămaşă galben deschis şifonată, fără şosete, pantofi zgâriaţi, nepieptănat şi cu o barbă de o zi. A privit în jos la grupul de îndoliaţi şi, ca şi cum ar fi bătut brusc din palme, toţi au tăcut şi s-au întors să se uite la el. A încremenit. Toţi se uitau la el, liniştiţi, întrebători, iar el s-a uitat înapoi la ei, în gol. La început tăcere. Linişte. Apoi o

femeie s-a mișcat. I-a dat farfuria de hârtie și paharul celei mai apropiate persoane și a făcut un pas înainte.

Era o femeie tânără, cam de treizeci de ani, îmbrăcată ca și ceilalți, într-un costum negru sever. Era palidă și tensionată, dar foarte frumoasă. Dureros de frumoasă. Foarte subțire, înaltă pe tocuri, cu picioarele lungi, îmbrăcate într-un nailon transparent de culoare închisă. Păr blond fin, lung și nepieptănat, ochi albaștri, oase fine. S-a mișcat delicat pe gazon și s-a oprit la baza treptelor de ciment, de parcă îl aștepta să coboare la ea.

— Bună, Reacher, a spus ea, încet.

El s-a uitat în jos la ea. Se pare că știa cine era el. Și el știa cine era ea. Îi venise brusc în minte ca un stop cadru dintr-un film, care străbate cincisprezece ani cât ai clipi. O adolescentă care crescut și s-a transformat într-o femeie frumoasă chiar în fața ochilor lui, totul într-o fracțiune de secundă. Garber, era numele de pe cutia poștală. Leon Garber, timp de mulți ani comandantul său. Și-a amintit de primele lor întâlniri, făcând cunoștință la grătarul din curtea din spate, în serile fierbinți și umede din Filipine. O fată zveltă care traversa umbrele din jurul casei sumbre din baza militară, suficient de femeie la cincisprezece ani pentru a fi absolut captivantă, dar suficient de fată pentru a fi total interzisă. Jodie, fiica lui Garber. Singurul său copil. Lumina vieții lui. Aceasta era Jodie Garber, cincisprezece ani mai târziu, matură și frumoasă, așteptându-l la capătul unor trepte de ciment.

A aruncat o privire spre mulțime și a coborât treptele spre peluză.

— Bună, Reacher, a spus ea din nou.

Vocea ei era joasă și încordată. Tristă, ca și scena din jurul ei.

— Bună, Jodie, a spus el.

Apoi a vrut să întrebe *cine a murit*? Dar nu a putut să formuleze întrebarea într-un mod care să nu pară insensibil sau stupid. Ea a văzut că se chinuia și a dat din cap.

— Tata, a spus ea simplu.

— Când? a întrebat el.

— Acum cinci zile, a spus ea. A fost bolnav în ultimele câteva luni, dar sfârșitul a fost brusc. O surpriză, cred.

El a dat încet din cap.

— Îmi pare foarte rău, a spus el.

A aruncat o privire spre râu și cele o sută de fețe din fața lui au devenit o sută de fețe ale lui Leon Garber. Un bărbat scund, îndesat, dur. Avea un zâmbet larg pe care îl folosea întotdeauna, fie că era fericit, fie că era supărat sau în pericol. Un om curajos, fizic și psihic. Un mare lider. Onest ca ziua de azi, corect, perspicace. Modelul de urmat al lui Reacher în anii săi de formare. Mentorul și îndrumătorul său. Protectorul său. Își asumase un risc și îl promovase de două ori într-un interval de 18 luni, ceea ce l-a făcut pe Reacher cel mai tânăr maior pe timp de pace de care își amintea cineva. Apoi își întinsese larg mâinile contondente, zâmbise și își declinase orice merit pentru succesele care au urmat.

— Îmi pare foarte rău, Jodie, a spus el din nou.

Ea a dat din cap în tăcere.

— Nu-mi vine să cred, a spus el. Nu pot să înțeleg. L-am văzut cu mai puțin de un an în urmă. Era în formă bună atunci. S-a îmbolnăvit?

Ea a dat din nou din cap, încă tăcută.

— Dar a fost întotdeauna atât de dur, a spus Reacher.

Ea a dat din cap, cu tristețe.

— A fost, nu-i așa? Întotdeauna atât de dur.

— Și nu era bătrân, a spus el.

— Șaizeci și patru de ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Inima lui, a spus ea. L-a păcălit în cele din urmă. Ți amintești cum îi plăcea mereu să pretindă că nu are una?

Reacher a clătinat din cap.

— Avea cea mai mare inimă pe care noi am văzut-o vreodată.

— Am aflat asta, a spus ea. Când a murit mama, am fost cei mai buni prieteni timp de zece ani. L-am iubit.

— Și eu l-am iubit, a spus Reacher. Ca și cum ar fi fost tatăl meu, nu al tău.

Ea a dat din nou din cap.

— Încă vorbea tot timpul despre tine.

Reacher și-a întors privirea. S-a uitat fix la forma neclară a clădirilor West Point, gri în ceață. Era amorțit. Se afla la acea vârstă la care oamenii pe care îi cunoștea muriseră. Tatăl lui murise, mama lui murise, fratele lui murise. Acum, cea mai apropiat persoană, ca o rudă, era moartă.

— A făcut un atac de cord acum șase luni, a spus Jodie. Ochii i s-au încețoșat și și-a trecut părul lung și drept după ureche. Și-a revenit pentru o vreme, arăta destul de bine, dar în realitate sănătatea i se deteriora rapid. Se gândeau la un bypass, dar totul s-a înrăutățit prea repede. Nu ar fi supraviețuit operației.

— Îmi pare foarte rău, a spus el, pentru a treia oară.

Ea s-a dus lângă el și și-a trecut brațul prin al lui.

— Să nu-ți pară rău, a spus ea. A fost întotdeauna un tip foarte mulțumit. A fost mai bine pentru el să plece repede. Nu-l vedeam fericit dacă mai zăbovea aici.

Reacher a avut o străfulgerare în minte a bătrânului Garber, plin de viață și frenetic, o minge de foc și energie, și a înțeles cât de disperat ar fi fost dacă devenea un invalid. A înțeles și el cum acea inimă bătrână și suprasolicitată a renunțat în cele din urmă la luptă. A dat din cap, nefericit.

— Vino să cunoști niște oameni, a spus Jodie. Poate că îi cunoști pe unii dintre ei.

— Nu sunt îmbrăcat pentru asta, a spus el. Mă simt prost. Ar trebui să plec.

— Nu contează, a spus ea. Crezi că lui tata i-ar păsa?

Și l-a amintit pe Garber în uniforma lui kaki-ul veche și încrețită și cu pălăria lui zdrențuită. Era cel mai prost îmbrăcat ofițer din armata americană, în toți cei treisprezece ani în care Reacher servise sub comanda lui. A zâmbit.

— Cred că nu l-ar deranja, a spus el.

L-a condus pe peluză. Erau poate șase persoane din cele o sută pe care le recunoscuse. Câțiva dintre băieții în uniformă îi erau cunoscuți. O mână de oameni în costume erau bărbați cu care lucrase pe ici pe colo, într-o altă viață. A dat mâna cu zeci de oameni și a încercat să asculte numele, dar acestea îi intrau pe o ureche și ieșeau pe cealaltă. Apoi, discuțiile liniștite, mâncarea și băutura au reînceput, mulțimea s-a strâns în jurul lui, iar senzația sosirii sale dezordonate a fost uitată. Jodie îl ținea încă de braț. Mâna ei era rece pe pielea lui.

— Caut pe cineva, a spus el. De asta sunt aici, de fapt.

— Știu, a spus ea. Doamna Jacob, nu-i așa?

El a dat din cap.

— Este aici? a întrebat el.

— Eu sunt doamna Jacob, a spus ea.

CEI DOI TIPI DIN Tahoe-ul negru au dat cu spatele, departe de șirul de mașini, departe de firele de curent, astfel încât telefonul din mașină să funcționeze fără interferențe. Șoferul a format un număr și tonul de apel a umplut vehiculul liniștit. Apoi, apelul a primit răspuns la șazeci de mile spre sud și optzeci și opt de etaje mai sus.

— Probleme, șefu, a spus șoferul. Se desfășoară un fel de priveghi aici, o înmormântare sau ceva de genul ăsta.

Trebuie să fie o sută de oameni care se învârt pe aici. N-avem nicio șansă să o prindem pe doamna Jacob. Nici măcar nu ne putem da seama care dintre ele este. Sunt zeci de femei aici, ar putea fi oricare dintre ele.

Difuzorul a transmis un mormăit al lui Hobie.

— Și?

— Tipul de la barul din Keys... A apărut aici într-un nenorocit de taxi. A ajuns aici cam la zece minute după noi și a intrat direct înăuntru.

Difuzorul a pocnit. Nici un răspuns clar.

— Ce facem? a întrebat șoferul.

— Rămâneți cu el, a spus vocea lui Hobie. Poate ascundeți vehiculul și stați și voi ascunși. Așteptați până pleacă toată lumea. E casa ei, din câte îmi dau seama. Poate că e casa familiei sau o casă de vacanță. Așa că toți ceilalți vor pleca, iar ea va fi cea care va rămâne. Să nu vă întoarceți aici fără ea, bine?

— Dar tipul cel mare?

— Dacă pleacă, lasă-l să plece. Dacă nu pleacă, lichidați-l. Dar adu-mi-o pe femeia asta, Jacob.

— EȘTI DOAMNA JACOB? întreabă Reacher.

Jodie Garber a dat din cap.

— Sunt, am fost, a spus ea. Sunt divorțată, dar îmi păstrez numele pentru la muncă.

— Cine era el?

Ea a ridicat din umeri.

— Un avocat, ca și mine. Mi s-a părut o idee bună la momentul respectiv.

— Cât timp?

— Trei ani, de la început până la sfârșit. Ne-am cunoscut la facultatea de drept, ne-am căsătorit când ne-am găsit de lucru. Eu am rămas pe Wall Street, dar el a plecat la o firmă din Washington, acum câțiva ani. Căsnicia nu a

mers, s-a cam dus pe apa sâmbetei. Hârtiile au venit toamna trecută. Abia îmi mai aminteam cine era. Doar un nume, Alan Jacob.

Reacher stătea în curtea însořită și se uita la ea. Și-a dat seama că era supărat că fusese căsătorită.

Fusese o puștoaică slabă, dar absolut superbă la cincisprezece ani, încrezătoare în sine, inocentă și puțin timidă în același timp. Urmărise bățalia dintre timiditatea și curiozitatea ei, în timp ce stătea și își făcea curaj să vorbească cu el despre moarte și viață, despre bine și rău. Apoi se agita și își strângea genunchii osoși sub ea și deschidea discuția despre dragoste și sex, bărbați și femei. Apoi se înroșea și dispărea. El rămânea singur, înghețat în interior, captivat de ea și supărat pe el însuși pentru asta. Câteva zile mai târziu, o vedea pe câte undeva prin jurul bazei, tot roșind când îl zărea. Iar acum, cincisprezece ani mai târziu, iat-o – o femeie matură, cu studii la universitate și la facultatea de drept, căsătorită și apoi divorțată, frumoasă, calmă și elegantă, stând acolo, în curtea tatălui ei mort, cu brațul ei încolăcit de al lui.

— Ești căsătorit? I-a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

— Nu.

— Dar ești fericit?

— Sunt întotdeauna fericit, a spus el. Întotdeauna am fost, întotdeauna voi fi.

— Ce faci?

A ridicat din umeri.

— Nimic important, a spus el.

A aruncat o privire peste capului ei și a privit fețele din mulțime. Oameni ocupați, importanți, cu vieți realizate, cariere mari, cu toții mișcându-se constant de la A la Z. S-a uitat la ei și s-a întrebat dacă ei erau proștii, sau dacă el era. Și-a amintit expresia de pe fața lui Costello.

— Eram în Keys, a spus el. Săpam piscine cu lopata.

Expresia ei nu s-a schimbat. A încercat să-i strângă antebrațul cu mâna, dar mâna ei era prea mică și brațul lui era prea greu. A rezultat ca o presiune ușoară din palma ei.

— Costello te-a găsit acolo în sud? a întrebat ea.

Nu m-a găsit ca să mă invite la o înmormântare, se gândi el.

— Trebuie să vorbim despre Costello, a spus el.

— E bun, nu-i așa?

Nu suficient de bun, s-a gândit el.

Ea a luat-o înainte, prin mulțime. Oamenii așteptau să-și prezinte condoleanțele a doua oară. Se dezmeticiseră de la vin, iar zumzetul discuțiilor devenea mai puternic și mai sentimental. Reacher s-a îndreptat spre o terasă, unde pe o masă lungă învelită cu o pânză albă era mâncare. A umplut o farfurie de hârtie cu pui rece și orez și a luat un pahar cu apă. Era acolo un set de mobilă veche de terasă, ignorat de ceilalți pentru că totul era pătat cu mici resturi verzi-cenușii de la copaci. Umbrela de soare era deschisă, de un alb decolorat. Reacher s-a ascuns sub ea și s-a așezat liniștit pe un scaun murdar, de unul singur.

A privit mulțimea în timp ce mânca. Oamenii ezitau să plece. Afecțiunea pentru bătrânul Leon Garber era palpabilă. Un tip ca el generează afecțiune în ceilalți, poate prea multă pentru a o exprima direct, așa că totul trebuie să iasă la iveală mai târziu. Jodie se mișca prin mulțime, dând din cap, strângând mâini, zâmbind cu tristețe. Toată lumea avea câte o poveste de povestit, câte o întâmplare despre cum au fost martori la inima de aur a lui Garber care ieșea la iveală de sub exteriorul său aspru și irascibil. Avea și el câteva povești. Dar nu i le va spune, pentru că Jodie nu avea nevoie să i se explice că tatăl ei fusese unul dintre băieții buni. Ea știa. Se mișca cu seninătatea unei persoane care îl iubise pe bătrân toată viața ei și fusese iubită la

rândul ei. Nu era lucruri pe care ea neglijase să i le spună, sau pe care el neglijase să i le spună. Oamenii trăiesc, apoi mor, și atâta timp cât fac ambele lucruri cum trebuie, nu prea ai ce regreta.

AU GĂSIT O CĂSUȚĂ pe același drum, evident o casă de vacanță, încuiată și nelocuită. Au dus Tahoe-ul în spatele garajului, unde era ascuns de la stradă, dar pregătit pentru urmărire. Au scos armele de nouă milimetri din torpedou și le-au pus în buzunarele jachetelor. S-au întors pe jos până la drum și s-au ascuns în tufișuri.

N-a fost ușor. Se aflau la doar șazeci de mile nord de Manhattan, dar puteau la fel de bine să fie în jungla din Borneo. Erau liane groase și încâlcite peste tot, care se agățau de ei, îi împiedicau să se miște, le biciuiau fețele și mâinile. Copacii erau soiuri locale, deja maturi, care creșteau sălbatic, practic buruieni, iar crengile lor crescuseră în unghiuri joase nebănuite. S-au apucat să meargă cu spatele, forțându-și drumul printre crengi. Când au ajuns în dreptul aleii Garber, gemeau și gâfâiau și erau murdari de mușchi și polen verde. Au intrat pe proprietate și au găsit o adâncitură în pământ unde s-au ascuns. S-au târât la stânga și la dreapta pentru a avea o vedere asupra drumului de acces care urca din curtea din spate. Oamenii se îndreptau spre ieșire, pregătindu-se să plece.

Devenea evident care dintre ei era doamna Jacob. Dacă Hobie avea dreptate și aceasta era casa ei, atunci ea era blonda subțire care dădea mâna și își lua rămas bun ca și cum toți acești oameni care plecau ar fi fost oaspeții ei. Ei plecau, ea rămânea. Ea era doamna Jacob. S-au uitat la ea, în timp ce era în centrul atenției, zâmbind curajos, îmbrățișându-și invitații și făcându-le cu mâna. Oamenii au urcat pe alee, câte unul, sau câte doi, apoi grupuri mai mari. Mașinile porneau. O ceață albastră de gaze de

eșapament se împrăștia. Auzeau suieratul și scrâșnetul servodirecției, în timp ce oamenii ieșeau din aleea înghesuită. Frecarea anvelopelor pe asfalt. Zgomotul motoarelor care accelerau pe șosea. Avea să fie ușor. În curând avea să stea acolo singură, necăjită și tristă. Apoi avea să primească câțiva vizitatori în plus. Poate că îi va vedea venind și îi va lua drept niște îndoliați care sosiseră cu întârziere. La urma urmei, erau îmbrăcați în costume închise la culoare și cravate. Ceea ce se potrivește în cartierul financiar din Manhattan, arată cât se poate de bine și pentru o înmormântare.

REACHER I-A URMAT pe ultimii doi oaspeți pe treptele de ciment și a ieșit din curte. Unul era un colonel și celălalt un general cu două stele, amândoi în uniforme de gală imaculate. Era cum se așteptase. Dintr-un loc cu mâncare și băutură gratuită, cei din armată vor fi întotdeauna ultimii care vor pleca. Nu-l cunoștea pe colonel, dar credea că-l recunoaște vag pe general. Credea că și generalul l-a recunoscut, dar niciunul dintre ei nu a încercat să afle mai ult. Nicio dorință din partea niciunuia dintre ei de a intra în explicații lungi și complicate de genul *ce faci acum*.

Cei doi au dat mâna în mod destul de formal cu Jodie, apoi s-au înțepenit în poziția de gardă și au salutat. Mișcări crispate de paradă, cizme strălucitoare care se izbeau de asfaltul negru, ochii ațintiți rigid în față, priviri de o mie de metri, totul destul de bizar în liniștea verde a unei alei de suburbie. S-au urcat în ultima mașină rămasă pe platoul garajului, unul dintre sedan-urile verzi parcate cel mai aproape de casă. Primii care ajungeau, ultimii care plecau. Pe timp de pace, fără Război Rece, nu era nimic de făcut toată ziua. Acesta era motivul pentru care Reacher fusese fericit când îi îl lăsaseră la vatră și, în timp ce privea mașina

verde cum întoarce și pleacă, știa că avea dreptate să fie fericit.

Jodie a făcut un pas lateral spre el și și-a încolăcit din nou brațul pe sub al lui.

— Așa, a spus ea în liniște. Asta e.

Apoi – doar liniștea din jur, în timp ce zgomotul mașinii verzi se estompa și se stingea de-a lungul drumului.

— Unde este îngropat? a întrebat Reacher.

— La cimitirul din oraș, a spus ea. Ar fi putut alege Arlington, desigur, dar nu a vrut asta. Vrei să te duci acolo?

El a clătinat din cap.

— Nu, nu fac chestii de genul ăsta. Nu mai contează pentru el acum, nu-i așa? Știa că o să-mi fie dor de el, pentru că așa i-am spus, cu mult timp în urmă.

Ea a dat din cap. L-a ținut de braț.

— Trebuie să vorbim despre Costello, a spus el din nou.

— De ce? a întrebat ea. Ți-a transmis mesajul, nu-i așa?

El a clătinat din cap.

— Nu. M-a găsit, dar am fost precaut. I-am spus că nu sunt Jack Reacher.

Ea s-a uitat la el, uimită.

— Dar de ce?

El a ridicat din umeri.

— Obişnuința, cred. Încerc să nu mă implic în lucruri. Nu am recunoscut numele Jacob, așa că l-am ignorat. Eram fericit, trăiam liniștit acolo în sud.

Ea încă se uita la el.

— Cred că ar fi trebuit să folosesc Garber, a spus ea. Oricum, era treaba tatei, nu a mea. Dar am făcut-o prin intermediul firmei și nici măcar nu m-am gândit la asta. L-ai fi ascultat dacă ți-ar fi spus Garber, nu-i așa?.

— Bineînțeles, a spus el.

— Și nu trebuia să-ți faci griji, pentru că nu era mare lucru.

— Putem intra înăuntru? a întrebat el.

Ea a fost din nou surprinsă.

— De ce?

— Pentru că este ceva foarte important.

AU VĂZUT-O CONDUCÂNDU-L înăuntru pe ușa din față. Ea a tras plasa și el a ținut în timp ce ea a întors clanta și a deschis. O ușă mare, din lemn maro mat. Au intrat înăuntru și ușa s-a închis în urma lor. Zece secunde mai târziu, o lumină slabă s-a aprins la o fereastră, departe în stânga. Un fel de salon sau o cameră de zi, au bănuț ei, atât de umbrită de plantele de afară încât avea nevoie de lumină chiar și în mijlocul zilei. S-au ghemuit în scobitura lor umedă și au așteptat. Insectele pluteau prin razele soarelui în jurul lor. S-au uitat unul la altul și au ascultat cu atenție. Nici un sunet.

S-au ridicat ușor de la pământ și au înaintat spre alee. Au alergat ghemuiți până la colțul garajului. S-au lipit de peretele lateral și au alunecat pe lângă el. Apoi s-au îndreptat furiș spre casă. Au căutat pistoalele în jachete. Le-au ținut îndreptate spre pământ și s-au mișcat, unul după celălalt, spre veranda din față. Și au trecut încet peste bârnele vechi. Au sfârșit prin a se ghemui pe podea, cu spatele lipit de casă, unul de fiecare parte a ușii din față, cu pistoalele scoase și pregătite. Ea intrase pe aici. Va ieși pe aici. Era doar o chestiune de timp.

— CINEVA L-A UCIS? a repetat Jodie.

— Și secretara lui, probabil, a spus Reacher.

— Nu-mi vine să cred, a spus ea. De ce?

Îl condusesese printr-un hol întunecat până la o mică încăpere din colțul îndepărtat al casei. O fereastră

minusculă, lambriurile din lemn întunecat și mobilierul greu din piele maro o făceau să fie sumbră, așa că ea aprinse o lampă de birou, care o transformase într-un spațiu bărbătesc confortabil, asemenea barurilor de dinainte de război pe care Reacher le văzuse în Europa. Erau rafturi cu cărți, ediții ieftine cumpărate pe bază de abonament cu zeci de ani în urmă, și fotografii încrețite și decolorate, prinse cu pioane de marginile din față ale rafturilor. Mai era un birou simplu, genul de loc la care un bătrân la pensie, își verifică facturile și impozitele, imitând modul în care lucra atunci când avea un loc de muncă.

— Nu știu de ce, a spus Reacher. Nu știu nimic. Nici măcar nu știu de ce l-ai trimis să mă caute.

— Tata te-a căutat, a spus ea. Nu mi-a spus niciodată cu adevărat de ce. Eram ocupată, aveam un proces, o chestie complexă, care a durat luni de zile. Aveam multe pe cap. Tot ce știu este că, după ce s-a îmbolnăvit, a mers la cardiolog, știi? A cunoscut pe cineva acolo și s-a implicat în ceva. Era îngrijorat din cauza asta. Mi s-a părut că simțea că are un fel de obligație stringentă. Apoi, mai târziu, când starea lui s-a agravat, a știut că va trebui să renunțe și a început să spună că ar trebui să te găsească pe tine și să te lase să te ocupi de asta, pentru că tu erai o persoană care poate că ar putea face ceva în privința asta. A început să se agite, ceea ce nu era o idee bună, așa că i-am spus că îl voi pune pe Costello să te găsească. Îl folosim tot timpul la firmă și mi s-a părut că măcar atât trebuia să fac.

Avea o oarecare logică, dar primul gând al lui Reacher a fost de ce eu? Își dădea seama de problema lui Garber. Era în mijlocul a ceva, cu sănătatea șubrezită, nedorind să renunțe la o obligație, având nevoie de ajutor. Dar un tip ca Garber putea primi ajutor de oriunde. Paginile aurii din Manhattan erau pline de investigatori. Și dacă era ceva prea obscur sau prea personal pentru un anchetator din oraș,

atunci tot ce trebuia să facă era să ridice telefonul și o duzină de prieteni de-ai lui de la poliția militară veneau în fugă. Două duzini. O sută. Cu toții dornici și nerăbdători să îi răsplătească numeroasele sale amabilități și favoruri care se întindeau de-a lungul întregii lor cariere. Așa că Reacher stătea acolo și se întreba *de ce eu în mod special?*

— Cine era persoana pe care a întâlnit-o la cardiolog?

Ea a ridicat din umeri, nefericită.

— Nu știu. Eram ocupată. Nu am discutat niciodată despre asta.

— Costello a venit aici? Ai discutat direct cu el?

Ea a încuviințat din cap.

— L-am sunat și i-am spus că îl vom plăti prin intermediul firmei, dar că trebuie să vină aici ca să afle detaliile. M-a sunat înapoi o zi sau două mai târziu, mi-a spus că a discutat cu tata și că totul se reducea la găsirea ta. A vrut să-l angajez oficial, pe hârtie, pentru că ar putea fi costisitor. Așa că, în mod firesc, am făcut asta, pentru că nu voiam ca tata să își facă griji în legătură cu costurile sau altceva.

— De aceea mi-a spus că clientul lui era doamna Jacob, a spus Reacher. Nu Leon Garber. Și de aceea l-am ignorat. Și așa am făcut să fie ucis.

Ea a clătinat din cap și s-a uitat la el cu asprime, ca și cum ar fi fost un fel de nou asociat care tocmai făcuse o pledoarie neglijentă. Asta l-a luat, oarecum, prin surprindere. Încă se gândea la ea ca la o fată de cincisprezece ani, nu ca la o avocată de treizeci de ani care își petrecea timpul preocupându-se de procese lungi și complexe.

— Non sequitur, a spus ea. Este clar ce s-a întâmplat, nu-i așa? Tata i-a spus povestea lui Costello, Costello a încercat un fel de scurtătură înainte de a merge să te caute, și a întors piatra greșită iar asta a făcut ca cineva să fie

alertat. Acel cineva l-a ucis pentru a afla cine îl căuta și de ce. Nu contează dacă ai fi acționat imediat. Tot ar fi ajuns la Costello pentru a-l întreba cine l-a pus pe urmele lui. Deci eu am fost cea care l-a ucis, până la urmă.

Reacher a clătinat din cap.

— A fost Leon. Prin intermediul tău.

Ea a clătinat la rândul ei din cap.

— A fost persoana de la clinica de cardiologie. El, prin tata, prin mine.

— Trebuie să găsesc acea persoană, a spus el.

— Mai contează acum?

— Cred că da, a spus el. Dacă Leon era îngrijorat de ceva, atunci și eu sunt îngrijorat de asta. Așa a funcționat pentru noi.

Jodie a dat liniștită din cap. S-a ridicat repede și s-a apropiat de rafturile cu cărți. Și-a folosit unghiile pentru a desprinde pioneza de la una dintre fotografiile. S-a uitat cu atenție la fotografie și apoi i-a dat-o lui.

— Îți amintești asta? a întrebat ea.

Fotografia trebuie să fi fost veche de cincisprezece ani, culorile decolorându-se în pasteluri palide, așa cum face Kodak-ul vechi cu vârsta și lumina soarelui. Se vedea cerul aspru și luminos al Manilei deasupra unei curți de pământ. Leon Garber se afla în stânga, avea în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat în haine de culoare măslinie, șifonate. Reacher însuși era în dreapta, avea douăzeci și patru de ani, era locotenent, cu un metru mai înalt decât Garber, zâmbind cu toată vigoarea înflăcărată a tinereții. Între ei doi se afla Jodie, cincisprezece ani, într-o rochie de plajă, cu un braț gol în jurul umerilor tatălui ei, iar celălalt în jurul taliei lui Reacher. Strâmba din ochi în soare, zâmbind, aplecându-se spre Reacher ca și cum i-ar fi îmbrățișat talia cu toată forța fizicului ei subțirel.

— Îți amintești? Tocmai cumpărase Nikon-ul din PX. Cu temporizator. Împrumutase un trepied și abia aștepta să-l încerce.

Reacher a dat din cap. Își amintea. Își amintea mirosul părului ei în acea zi, în soarele fierbinte al Pacificului. Părul curat, proaspăt. Își amintea cum îi simțea corpul lipit de al lui. Își amintea cum îi simțea brațul lung și subțire în jurul taliei. Și-a amintit cum țipa la el însuși: *Stai puțin, amice, are doar 15 ani și este fiica comandantului tău.*

— El a numit-o poza lui de familie, a spus ea. Întotdeauna a considerat-o așa.

El a dat din nou din cap.

— De aceea. Așa a funcționat pentru noi.

Ea a privit fotografia un moment lung, cu o expresie ciudată pe față.

— Și mai este și secretara, i-a spus el. Probabil că au întrebat-o cine era clientul. Ea probabil că le-a spus. Și chiar dacă nu a făcut-o, vor afla oricum. Mie mi-a luat treizeci de secunde și un telefon. Așa că acum vor veni să te caute, să te întrebe cine este în spatele a toate astea.

A privit în gol și a pus fotografia veche pe birou.

— Dar nu știu cine.

— Crezi că te vor crede?

Ea a dat vag din cap și s-a uitat spre fereastră.

— Bine, și ce fac?

— Pleci de aici, a spus el. Asta e clar. Aici este prea izolat. Ai un loc în oraș?

— Sigur, a spus ea. O mansardă pe Broadway-ului.

— Ai mașina aici?

Ea a dat din cap.

— Sigur, în garaj. Dar aveam de gând să rămân aici în seara asta. Trebuie să-i găsesc testamentul, să completez actele, să încui totul. Voiam să plec mâine dimineață, devreme.

— Fă toate lucrurile astea acum, a spus el. Cât de repede poți și pleacă. Vorbesc serios, Jodie. Oricine ar fi acești oameni, nu se joacă.

Privirea de pe fața lui i-a spus mai mult decât cuvintele. Ea a dat repede din cap și s-a ridicat în picioare.

— Bine, biroul. Poți să-mi dai o mână de ajutor.

De când începuse liceu militar și până la demobilizarea sa pe caz de boală, Leon Garber petrecuse aproape cincizeci de ani de serviciu militar, într-un fel sau altul. Se vedea chiar acolo, în biroul său. Sertarele de sus conțineau pixuri, creioane și rigle, toate în rânduri ordonate. Sertarele inferioare erau de înălțime dublă, cu dosare îngrijite, atârinate pe tije. Fiecare era etichetat cu un scris de mână atent. Impozite, telefon, electricitate, combustibil, lucrări de grădină, garanții pentru aparate.

Era o etichetă cu un scris mai nou, de o culoare diferită: *Testament*. Jodie a răsfoit dosarele și a sfârșit prin a le scoate pe toate din fiecare sertar. Reacher a găsit o valiză de piele ponosită în dulapul din antreu și au încărcat bibliorafturile direct în ea. Au forțat capacul să se închidă bine și l-au încuiat. Reacher a luat fotografia veche de pe birou și s-a uitat din nou la ea.

— Ți-a părut rău? a întrebat el. Modul în care se gândea la mine? Ca la cineva din familie?

Ea s-a oprit în pragul ușii și a dat din cap.

— Mi-a părut extrem de rău, a spus ea. Și într-o zi o să-ți spun exact de ce.

El doar a privit-o, iar ea s-a întors și a dispărut pe hol.

— Îmi iau lucrurile, a strigat ea. Cinci minute, bine?

S-a apropiat de raft și a fixat tabloul vechi înapoi în poziția inițială. Apoi a stins lumina și a cărat valiza afară din cameră. S-a oprit în holul liniștit și s-a uitat în jur. Era o casă plăcută. Fusesse extinsă la un moment dat în istoria ei. Era evident. Există o zonă central cu camere, care avea sens

în ceea ce privește dispunerea, iar apoi erau mai multe camere în afara holului în formă de L, în care se afla. Acestea se ramificau din mici holuri interioare. A mers pe ele până în sufragerie. Ferestrele dădeau spre curte și spre râu, cu clădirile de la West Point vizibile în unghi, din capătul șemineului. Aerul era liniștit și mirosea a lustru vechi. Decorul era decolorat, și fusese simplu la început. Podele din lemn neutru, pereți crem, mobilă grea. Un televizor vechi, fără video. Cărți, fotografii, mai multe fotografii. Era un loc fără design, liniștit, confortabil. Un loc în care cineva locuise.

Garber trebuie să o fi cumpărat cu treizeci de ani în urmă. Probabil când mama lui Jodie a rămas însărcinată. Era mutarea clasică. Ofițerii căsătoriți și cu o familie cumpărau adesea o locuință, în general în apropierea primei lor baze sau în apropierea unei alte locații despre care își imaginau că va fi în centrul vieții lor, cum ar fi West Point. Cumpărau locuința și, de obicei, o lăseau goală cât timp locuiau peste mări și țări. Ideea era să aibă o ancoră, un loc identificabil unde știau că se vor întoarce după ce totul se va termina. Sau undeva unde familiile lor ar putea locui dacă detașarea în străinătate nu ar fi potrivită sau dacă educația copiilor lor ar necesita consecvență.

Părinții lui Reacher nu au urmat această cale. Nu cumpăraseră niciodată o locuință. Reacher nu locuise niciodată într-o casă. Locuise în locuințe de serviciu sumbre și în dormitoarele armatei, iar de curând, în moteluri ieftine. Și era destul de sigur că nu-și dorea niciodată ceva diferit. Era destul de sigur că nu voia să locuiască într-o casă. Dorința aceasta pur și simplu trecea pe lângă el. Implicarea necesară îl intimidă. Era o greutate fizică, exact ca și valiza din mână lui. Facturile, impozitul pe proprietate, asigurarea, garanțiile, reparațiile, întreținerea, deciziile, acoperiș nou sau sobă nouă, mochetă sau covoare, bugetele. Lucrările din

curte. S-a dat la o parte și s-a uitat pe fereastră la gazon. Lucrul în curte rezuma zădărnicia întregii proceduri. Întâi petreci mult timp și bani pentru a face iarba să crească, doar pentru a putea petrece ulterior mult timp și bani pentru a o tăia din nou. Înjuri că devine prea lungă, apoi îți faci griji că rămâne prea scurtă și o stropești cu apă scumpă toată vara și cu chimicale scumpe toată toamna.

O nebunie. Dar dacă o casă l-ar putea face să se răzgândească, poate că casa lui Garber ar putea s-o facă. Era atât de relaxată, atât de puțin pretențioasă. Arăta ca și cum ar fi prosperat datorită neglijenței. Își putea imagina cum ar fi fost să locuiască în ea. Iar priveliștea era impresionantă. Hudson-ul larg care trecea, liniștitor și zgomotos. Bătrânul râu avea să continue să curgă, indiferent ce ar fi făcut cineva în legătură cu casele și curțile care îi presărau malurile.

— Bine, cred că sunt gata, a strigat Jodie.

A apărut în ușa sufrageriei. Avea o geantă de piele pentru haine și se schimbase de costumul negru de înmormântare. Acum era îmbrăcată într-o pereche de Levis decolorați și un hanorac albastru cu un mic logo pe care Reacher nu l-a putut descifra. Își periașe părul, iar electricitatea statică îi lăsase câteva șuvițe în afară. Le netezise cu mâna la loc, așezându-le după ureche. Cămașa albastră îi scotea în evidență ochii și sublinia mierea palidă a pielii ei. Ultimii cincisprezece ani nu-i făcuseră deloc rău.

Au trecut prin bucătărie și au încuiat ușa care dădea în curte. Au oprit toate aparatele și au strâns bine robinetele. S-au întors pe hol și au deschis ușa din față.

CINCI

REACHER A FOST PRIMUL care a ieșit pe ușă, din mai multe motive. În mod normal, ar fi putut să o lase pe Jodie să iasă înaintea lui, pentru că generația lui încă mai purta cu ea ultimele vestigii ale bunelor maniere americane, dar învățase să fie precaut în a face dovada cavalerismului până când nu știa exact cum va reacționa femeia cu care era. Și oricum era casa ei, nu a lui, ceea ce modifica dinamica, iar ea va trebui să folosească cheia pentru a încuia ușa în urma lor. Așa că, din toate aceste motive, el a fost prima persoană care a ieșit pe verandă, și astfel a fost prima persoană pe care au văzut-o cei doi bărbați.

Eliminați-l pe tipul cel mare și aduceți-o pe doamna Jacob, le spusese Hobie. Tipul din stânga era pregătit în poziția așezat. Era încordat și pregătit, așa că creierului său i-a luat mult mai puțin de o secundă pentru a procesa ceea ce îi transmitea nervul optic. A simțit ușa din față deschizându-se, a văzut plasa deschizându-se, a văzut pe cineva pășind pe verandă, a văzut că era tipul cel mare care venea primul și a tras.

Tipul din dreapta era într-o poziție stupidă. Plasa a scârțâit și s-a deschis chiar în fața lui. În sine, nu era un obstacol, pentru că țesătura de nailon subțire, concepută pentru a opri insectele, nu putea opri gloanțele, dar el era dreptaci, iar rama plasei se deplasa pe o traiectorie de coliziune directă cu mâna lui, în timp ce se rotea. Asta l-a făcut să ezite și apoi să se ridice în sus și înainte în jurul cadrului. A apucat cadrul cu mâna stângă, l-a tras spre el și s-a rotit în jurul plasei, cu mâna dreaptă în sus și în poziție.

În momentul acela Reacher a reacționat inconștient și instinctiv. Avea aproape treizeci și nouă de ani, iar memoria

lui mergea în urmă cu, probabil, treizeci și cinci dintre acei ani, până la cele mai vagi fragmente timpurii ale copilăriei sale, iar acea memorie nu era plină de nimic în afară de serviciul militar, al tatălui său, al taților prietenilor săi, al lui, al prietenilor săi. Nu cunoscuse niciodată stabilitatea, nu terminase niciodată un an în aceeași școală, nu lucrase niciodată de la nouă la cinci, de luni până vineri, nu se bazase pe absolut nimic în afară de surpriză și imprevizibilitate. Există o porțiune a creierului său dezvoltată peste măsură, ca un mușchi grotesc și suprasolicitat, care îl făcea să se pară cu totul rezonabil să iasă pe ușa unui oraș liniștit din suburbia New York-ului și să privească în jos la doi bărbați pe care îi văzuse ultima oară la două mii de mile depărtare, în Keys, ghemuiți și ațintind pistoale de nouă milimetri în direcția lui. Nici un șoc, nici o surpriză, nici o spaimă sau panică care să-l blocheze. Nici o pauză, nici o ezitare, nici o inhibiție. Doar o reacție instantanee la o problemă pur mecanică expusă în fața lui ca o diagramă geometrică ce implica timp și spațiu și unghiuri și gloanțe dure și carne moale.

Valiza grea se afla în mâna lui stângă, legănându-se în față în timp ce se lupta cu ea peste prag. A făcut două lucruri deodată. Mai întâi a continuat să se balanseze, folosindu-și toată noua forță din umărul stâng pentru a da un impuls valizei înainte și în afară. În al doilea rând, și-a învârtit brațul drept spre spate și a împins-o pe Jodie în piept, aruncând-o înapoi în interiorul holului. Ea s-a clătinat spre înapoi un pas, iar valiza în mișcare a prins primul glonț. Reacher a simțit impactul la mână. A smucit valiza spre spate, aplecându-se spre verandă ca un scafandru șovăitor deasupra unei piscină reci, și l-a lovit pe tipul din stânga cu o lovitură directă în față. El era pe jumătate ridicat, încă semi-ghemuit, instabil, iar lovitura valizei l-a rostogolit, l-a dat pe spate și l-a scos din acțiune.

Dar Reacher nu l-a văzut căzând, pentru că ochii îi erau deja ațintiți asupra celui alt tip care făcea o rotire în jurul cadrului plasei, cu pistolul la vreo cincisprezece grade distanță de țintă. Reacher s-a folosit de impulsul valizei care se legăna pentru a se arunca în față. A lăsat mânerul să iasă printre vârfurile degetelor sale încordate și s-a aruncat în picaj, cu brațul drept accelerând înapoi pe lângă el, direct spre verandă. Pistolul s-a rotit și l-a izbit de piept. A auzit pistolul trăgând și a simțit cum explozia de la gura țevii îi frige pielea. Glonțul a trecut lateral pe sub brațul stâng ridicat și a lovit garajul îndepărtat cam în același timp în care cotul său drept l-a lovit pe tip în față.

Un cot care se mișcă rapid în timp ce 120 de kilograme de masă corporală se prăbușesc, face multe pagube. A trecut prin plasa subțire și l-a lovit pe tip în bărbie. Unda de șoc s-a transmis și a trecut prin articulația maxilarului, care este o articulație suficient de solidă pentru ca forța să fie purtată nestingherită până la creierul tipului. Reacher și-a dat seama, după felul rigid în care a căzut pe spate, că va fi inconștient pentru o vreme. Apoi, ușa scârțâind începu să se închidă în timp ce tipul din stânga se arunca în lateral, pe podeaua verandei, după pistolul său, care se îndepărtase de el. Jodie era încadrată în pragul ușii, îndoită u, cu mâinile strânse la piept, gâfâind. Valiza veche se rostogolise pe peluza din față

Jodie era problema. Era despărțit de ea de aproximativ doi metri, iar tipul din stânga era între ei doi. Dacă apuca pistolul și îl îndrepta în dreapta lui, îl îndrepta spre ea. Reacher l-a ridicat din drum pe tipul inconștient și s-a aruncat prin ușă. A lovit plasa și a căzut înăuntru. A împins-o pe Jodie un metru în hol și a trântit ușa. S-au auzit trei lovituri când tipul a tras după el, iar praful și așchiile de lemn au zburat în aer. A încuiat ușa și a tras-o pe Jodie pe podea până în bucătărie.

— Putem ajunge în garaj?

— Pe culoarul exterior, a oftat ea.

Era iunie, așa că obloanele nu erau puse, iar culoarul exterior nu era altceva decât un pasaj larg cu paravane din podea până în tavan pe ambele părți. Tipul din stânga folosea un Beretta M9, care avea cincisprezece cartușe în magazie. A tras patru focuri, unul în valiză și trei în ușă. Mai rămăseseră unsprezece, ceea ce nu era un gând liniștitor când tot ce se afla între tine și el erau câțiva metri pătrați de plasă de nailon.

— Cheile de la mașină?

Le-a scos cu greu din geantă. Le-a luat și le-a strâns în pumn. Ușa bucătăriei avea un panou de sticlă cu vedere directă, prin pasajul exterior, spre o ușă identică, exact vizavi, care ducea în garaj.

— Ușa aceea este încuiată?

Ea a dat din cap respirând cu greutate.

— Cea verde. Verde pentru garaj.

S-a uitat la mănunchiul de chei. Era o cheie Yale veche, punctată cu o pată de vopsea verde. A deschis ușa bucătăriei, a îngenuncheat și a scos capul afară, mai jos decât s-ar fi așteptat cineva care pândează. Și-a întors capul, în ambele direcții. Nici urmă de tipul care aștepta afară. Apoi a ales cheia verde și a ținut-o îndreptată în fața lui ca pe o lance mică. S-a împins în picioare și a sprintat. A introdus cheia în gaură, a întors-o și a smuls-o înapoi. A împins ușa și i-a făcut semn lui Jodie să vină după el. Ea a căzut în garaj și el a trântit ușa în urma ei. A încuiat-o și a ascultat. Nici un sunet.

Garajul era un spațiu mare și întunecat, cu câpriori și structură deschisă, mirosind a ulei de motor vechi și a cărbune ars. Era plin de lucruri de garaj, mașini de tuns iarba și furtunuri și scaune de grădină, dar toate erau lucruri vechi, lucrurile unui om care nu mai cumpăra

lucruri noi de douăzeci de ani. Așa că ușile principale erau acționate doar de niște role manuale care se deplasau în sus pe niște șine metalice curbate. Nu exista niciun mecanism. Nici un deschizător electric. Podeaua era din beton neted, îmbătrânit și măturat până la strălucire. Mașina lui Jodie era un Oldsmobile Bravada nou, verde închis, cu accente aurii. Parcată, n-întuneric, cu fața spre peretele din spate. Litere pe hayon, lăudându-se cu tracțiune integrală și un motor V6. Tracțiunea pe patru roți ar fi fost utilă, dar cât de repede pornea acel V-6 era crucial.

— Treci în spate, a șoptit el. Jos pe podea, bine?

Ea s-a târât în mașina și s-a ghemuit în spate.

Reacher a traversat garajul și a căutat cheia de la ușa care dădea în curte. A deschis-o, s-a uitat afară și a ascultat. Nicio mișcare, niciun sunet. Apoi s-a întors la mașină, a pornit contactul pentru a putea să mute scaunul electric în spate până la capătul glisierelor sale.

— Vin într-un minut, a șoptit el.

Zona de scule a lui Garber era la fel de ordonată ca și biroul său. Există un panou cu cuie de opt pe patru cu un set complet de unelte de uz casnic aranjate frumos pe el. Reacher a ales un ciocan greu de tâmplar și l-a ridicat. A ieșit pe ușa care dădea în curte și a aruncat ciocanul, în diagonală, chiar pe deasupra casei, pentru a-l trimite să se izbească de deșul pe care îl văzuse în față. A numărat până la cinci pentru a-i da timp tipului să audă, să reacționeze și să fugă spre zgomot, de oriunde se ascundea în acel moment. Apoi s-a întors înapoi la mașină. S-a oprit lângă portiera deschisă și a întors cheia. Motorul a pornit instantaneu. S-a aplecat în spate și a ridicat cu putere ușa cu role în sus. S-a izbit de șina metalică. Apoi s-a aruncat pe scaunul șoferului, a mutat selectorul în marșarier și a apăsă pe pedală. Toate cele patru anvelope au urlat și apoi au mușcat din betonul neted, iar vehiculul a

ieșit din garaj cu spatele. Reacher l-a zărit pe tipul cu Beretta, departe în stânga lui, pe peluza din față, învârtindu-se să se uite la ei. A accelerat până la capăt pe alee și a dat cu spatele în drum. A frânat cu putere, a învârtit volanul, a prins tracțiunea și a plecat într-o ceață de fum albastru de cauciuc.

A accelerat puternic timp de cincizeci de metri și apoi a ridicat piciorul de pe accelerație. S-a oprit ușor, chiar după aleea vecinilor. A selectat din nou marșarierul și a intrat cu spatele pe aleea ei și a intrat între copaci.

A oprit motorul. În spatele lui, Jodie s-a ridicat cu greu de pe podea și s-a uitat fix la el.

— Ce naiba căutăm *aici*, a spus ea.

— Așteptăm.

— Ce să așteptăm?

— Ca ei să iasă de acolo.

Jodie a oftat, între indignare și uimire.

— Nu *așteptăm*, Reacher, mergem direct la poliție.

A întors din nou cheia pentru a putea să acționeze geamul. L-a deschis până jos, ca să poată asculta sunetele de afară.

— Nu pot să mă duc la poliție, a spus el, fără să se uite la ea.

— De ce naiba nu poți?

— Pentru că vor începe să mă cerceteze pentru Costello.

— Nu tu l-ai ucis pe Costello.

— Crezi că vor fi gata și dispuși să creadă asta?

— Vor trebui să creadă, pentru că nu ai fost tu, pur și simplu.

— Le-ar putea lua ceva timp să găsească pe cineva care să arate mai suspect decât mine.

A făcut o pauză.

— Deci, ce vrei să spui?

— Spun că e mai avantajos să stau departe de poliție.

Ea a dat din cap.

— Nu, Reacher, *avem* nevoie de poliție pentru asta.

El și-a ținut ochii fixați în ai ei, în oglindă.

— Îți amintești ce obișnuia să spună Leon? Obișnuia să spună: La naiba, eu sunt poliția.

— Ei bine, el era, și tu erai. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

— Nu atât de mult timp în urmă, pentru niciunul dintre noi.

Ea a tăcut. S-a aplecat spre el.

— Nu *vrei* să te duci la poliție, nu-i așa? Asta e, nu-i așa? Nu că nu *poți*, doar că nu *vrei*.

S-a întors pe jumătate pe scaunul șoferului, ca să se poată uita direct la ea. I-a văzut ochii ei fixându-se pe arsura de pe cămașa lui. Era o formă lungă de lacrimă acolo, o pată neagră de funingine, particule de praf de pușcă impregnate în bumbac. Și-a desfăcut nasturii și a deschis cămașa. A privit în jos. Aceeași formă de lacrimă era arsă pe pielea lui, firele de păr încrețite și cârlionțate, o bășică deja umflată, roșie și dureroasă. Și-a lins degetul mare și l-a apăsat pe bășică, apoi a făcut o grimasă.

— Dacă se pun cu mine, răspund în fața mea.

Ea s-a uitat fix la el.

— Ești ceva de necrezut, știi asta? Ești la fel de rău cum a fost tatăl meu. Ar trebui să mergem la poliție, Reacher.

— Nu pot s-o fac, a spus el. O să mă arunce în închisoare.

— Ar trebui să mergem, a spus ea din nou.

Dar a spus-o cu voce slabă. El a dat din cap și nu a răspuns nimic. A urmărit-o cu atenție. Era avocată, dar era și fiica lui Leon, și știa cum merg lucrurile în lumea reală. A tăcut multă vreme, apoi a ridicat din umeri neputincioasă și și-a pus mâna pe stern, ca și cum ar fi durut-o.

— Ești bine? a întrebat-o el.

— M-ai lovit cam tare, a spus ea.

Aș putea să o masez eu mai bine, s-a gândit el.

— Cine erau tipii ăia? a întrebat ea.

— Cei doi care l-au ucis pe Costello, a spus el.

Ea a dat din cap. Apoi a suspinat. Ochiul ei albastru s-a uitat în stânga și în dreapta.

— Deci, unde mergem?

El s-a relaxat. Apoi a zâmbit.

— Unde este ultimul loc în care ne vor căuta?

Ea a ridicat din umeri. Și-a luat mâna de pe piept și a folosit-o pentru a-și netezi părul.

— Manhattan? a spus ea.

— În casa, a spus el. Ne-au văzut fugind, nu se vor aștepta să ne întoarcem.

— Ești nebun, știi asta?

— Avem nevoie de valiză. Leon ar fi putut avea informații importante.

Ea a clătinat din cap, amețită.

— Și trebuie să încuiem din nou totul. Nu putem lăsa garajul deschis. O să ajungă plin de ratoni. Familii întregi de ratoni.

Apoi a ridicat mâna. Și-a dus degetul la buze. S-a auzit sunetul unui motor pornind. Un motor V8 mare, poate la vreo două sute de metri distanță. Se auzea zgomotul îndepărtat al unor anvelope mari pe o alee pietruită. Zbârnâitul accelerației. Apoi, o formă neagră a apărut în fața lor. Un jeep mare și negru, cu roți de aluminiu. Un Yukon sau un Tahoe, în funcție ce era scris pe spate: GMC sau Chevrolet. Doi tipi în el, în costume închise la culoare, unul dintre ei conducea, iar celălalt era prăbușit pe spate în scaun. Reacher a scos capul pe fereastră și a ascultat cum sunetul se stinge în direcția orașului.

CHESTER STONE A AȘTEPTAT în propriul apartament de birou mai bine de o oră, apoi a sunat la parter și l-a pus pe directorul financiar să contacteze banca și să verifice contul de operațiuni. Acesta arăta un credit de unu virgulă unu milioane de dolari, transferat cu cincizeci de minute în urmă de la biroul din Insulele Cayman al unei companii fiduciare deținute de Bahamas.

— Sunt acolo, a spus tipul de la finanțe. Ai făcut o treabă bună, șefule.

Stone a apucat telefonul și s-a întrebat exact ce treabă bună făcuse.

— Cobor, a spus el. Vreau să mă uit peste cifre.

— Cifrele sunt bune, a spus tipul de la finanțe. Nu-ți face griji în privința asta.

— Cobor oricum, a spus Stone.

A luat liftul două etaje mai jos și s-a alăturat tipului de la finanțe în biroul său luxos. A introdus parola și a deschis foaia de calcul secretă. Apoi, tipul de la finanțe a preluat și a tastat noul sold disponibil în contul de operare. Software-ul a efectuat calculele și a ieșit exact la nivelul dorit, peste șase săptămâni în viitor.

— Vezi? a spus tipul. Bingo.

— Cum rămâne cu plata dobânzii? a întrebat Stone.

— Unsprezece mii pe săptămână, șase săptămâni? Cam piperat, nu-i așa?

— Putem să o plătim?

Tipul a dat din cap cu încredere.

— Sigur că putem. Datorăm doi furnizori șaptezeci și trei de mii. Îi avem, gata. Dacă pierdem facturile, îi putem să le retrimite și eliberăm banii pentru o vreme.

A bătut pe ecran și a indicat un provizion pentru facturilor primite.

— 73.000 de dolari, minus 11.000 pe săptămână timp de șase săptămâni, ne rămân șapte mii de dolari de rezervă. Ar trebui să ieșim la cină în oraș de câteva ori.

— Mai calculează o dată, bine? a spus Stone. Mai verifică o dată.

Tipul s-a uitat urât la el, dar a rulat din nou. A scos cele unu punct milioane, a ajuns pe roșu, le-a pus din nou la loc și a ajuns la echilibru. A anulat provizionul pentru facturi, a scăzut unsprezece mii la fiecare șapte zile și a încheiat perioada de șase săptămâni cu un excedent operațional de șapte mii de dolari.

— Aproape, a spus el. În sensul bun.

— Cum rambursăm suma principală? a întrebat Stone. Avem nevoie de 1, 1 milioane de dolari disponibili la sfârșitul celor șase săptămâni.

— Nicio problemă, a spus tipul. Am calculat totul. Îi vom avea la timp.

— Arată-mi, bine?

— OK, vezi aici? A bătut pe ecran pe o altă linie, unde erau listate plățile datorate de clienți. Acești doi angroșiști ne datorează exact unu punct unu-unu-șapte-trei milioane, ceea ce corespunde exact cu suma principală plus facturile pierdute, și este scadent exact peste șase săptămâni.

— Vor plăti la timp?

Tipul a ridicat din umeri.

— Întotdeauna au făcut-o.

Stone s-a uitat fix la ecran. Ochii lui se mișcau în sus și în jos, la stânga și la dreapta.

— Rulează totul din nou. Verifică de trei ori.

— Nu-ți face griji, șefule. Este bine.

— Fă-o și gata, ai înțeleș?

Tipul a dat din cap. Era compania lui Stone, la urma urmei. A rulat din nou, tot calculul, de la început până la sfârșit, și a ieșit la fel. Refacerea calculelor a sfârșit prin a

arăta același banal surplus de șapte mii de dolari în favoarea lor.

— Nu vă faceți griji, a spus din nou tipul. Am rezolvat situația.

Stone se holba la ecran, întrebându-se dacă acele șapte mii de dolari în plus i-ar fi permis lui Marilyn să cumpere o excursie în Europa. Probabil că nu. Oricum, nu o călătorie de șase săptămâni. Și ar fi alertat-o. Ar fi îngrijorat-o. L-ar fi întrebat de ce o obliga să plece. Și el ar trebui să-i spună. Ea era foarte deșteaptă. Destul de deșteaptă să scoată asta de la el, într-un fel sau altul. Și apoi ar refuza să meargă în Europa și ar ajunge să stea trează în fiecare noapte timp de șase săptămâni.

VALIZA ERA ÎNCĂ ACOLO, abandonată pe peluza din față. Avea o gaură de glonț într-un capăt. Fără gaură de ieșire. Glonțul trebuie să fi trecut prin piele, prin carcasa robustă de placaj și să se fi oprit în hârțiile din interior. Reacher a zâmbit, a luat-o și i s-a alăturat lui Jodie la garaj.

Au lăsat mașina pe terasa de asfalt și au intrat pe același drum pe care ieșiseră. Au închis ușa cu role și au trecut prin ușă spre pasaj. Au încuiat ușa interioară în urma lor cu cheia verde și au intrat în bucătărie. Au încuiat și ușa aceea în urma lor și au trecut pe lângă geanta de haine abandonată de Jodie pe hol. Reacher a dus valiza în sufragerie. Mai mult spațiu și mai multă lumină acolo decât în sufragerie.

A deschis valiza și a lăsat bibliorafturile pe podea. Glonțul a căzut odată cu ele și s-a rostogolit pe covor. Era un Parabellum standard de nouă milimetri, cu înveliș de cupru integral. Ușor aplatizat de la impactul cu placajul vechi, dar în rest nu avea nicio urmă. Hârtia îl încetinise complet în spațiul de aproximativ optsprezece centimetri. Putea să vadă gaura perforată până la jumătate din file. A

cântărit glonțul în palmă, apoi a văzut-o pe Jodie în ușă, privindu-l. I-a aruncat glonțul. Ea l-a prins, cu o singură mână.

— Suvenir, a spus el.

Ea a jonglat cu el ca și cum ar fi fost fierbinte și l-a aruncat în șemineu. I s-a alăturat pe covor, îngenunchind șold lângă șoldul lui, în fața vrafului de hârtie. El i-a simțit parfumul, ceva ce nu recunoștea, dar ceva subtil și intens feminin. Hanoracul era prea mare pe ea, mare și fără formă, dar cumva îi sublinia silueta. Mânele se terminau aproape de jumătate palmei, aproape de degete. Pantalonii Levi erau strânși cu o curea în jurul taliei ei mici, iar picioarele îi erau goale. Părea fragilă, dar el își amintea puterea din brațele ei. Subțiri, dar zvelte. Ea s-a aplecat să se uite la dosare, iar părul i-a căzut în față. Reacher a simțit același miros suav pe care și-l amintea de cincisprezece ani în urmă.

— Ce căutăm? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

— Cred că vom ști când vom găsi.

Au căutat cu atenție, dar nu au găsit nimic. Nu era nimic folositor acolo. Nimic recent, nimic semnificativ. Doar o grămadă de facturi casnice. Cel mai recent document era testamentul, singur, într-un dosar separat, sigilat într-un plic cu un scris îngrijit pe el. Ordonat, dar ușor tremurat, scrisul unui bărbat abia întors din spital după primul său atac de cord. Jodie l-a luat pe hol și l-a strecurat în buzunarul genții sale cu haine.

— Vreo factură neplătită? a întrebat ea.

Există un biblioraft pe care era scris *În așteptare*. Era gol.

— Nu văd niciuna, a răspuns el. Cred că vor veni câteva, nu-i așa? Vin lunar?

Ea i-a aruncat o privire din ușă și a zâmbit.

— Da, așa e, a spus ea. Lunar, în fiecare lună.

Au găsit un biblioraft numit *Medical*. Era plină de facturi de la spital și de la clinică și de teancuri de corespondență de la furnizorul de asigurări. Reacher a răsfoit totul.

— Doamne, atât costă cheștiile astea?

Jodie s-a întors și s-a aplecat să se uite.

— Sigur că da, a spus ea. Ai asigurare?

El s-a uitat la ea, nedumerit.

— Cred că cei din armată încă mi-o asigură, cel puțin pentru o perioadă.

— Ar trebui să verifici, a spus ea. Să te asiguri.

El a ridicat din umeri.

— Mă simt bine.

— La fel și tata, a spus ea. Timp de șaizeci și trei de ani și jumătate.

Ea a îngenuncheat din nou lângă el, iar el a văzut cum i se întunecă ochii. Și-a pus mâna pe brațul ei, cu blândețe.

— O zi dată naibii, nu-i așa? a spus el.

Ea a dat din cap și a clipit. Apoi și-a revenit, cu un zâmbet mic și ironic.

— O zi de necrezut, a spus ea. Îl îngrop pe bătrân, sunt împușcată de câțiva criminali, încalc legea prin omisiunea de a raporta atât de multe infracțiuni încât nici măcar nu le pot număra, iar apoi sunt convinsă să mă alătur unui sălbatic care vrea să facă pe justițiarul. Știi ce mi-ar fi spus tata?

— Ce?

Și-a strâns buzele și și-a coborât vocea într-o imitație apropiată de mârâitul bonom al lui Garber.

— *Totul într-o zi de muncă, fată, totul într-o zi de muncă.* Asta mi-ar fi spus.

Reacher i-a zâmbit și i-a strâns din nou brațul. Apoi a răsfoit hârtiile medicale și a ales una cu antet.

— Să mergem să găsim această clinică, a spus el.

ÎN INTERIORUL TAHOE-ului se discuta aprins dacă ar trebui să se întoarcă sau nu. Eșecul nu era un cuvânt popular în vocabularul lui Hobie. Poate că ar fi mai bine să plece și să dispară. Doar să plece naibii de aici. Era o perspectivă atractivă. Dar erau destul de siguri că Hobie îi va găsi. Poate nu curând, dar îi va găsi. Și asta nu era o perspectivă atractivă.

Așa că și-au îndreptat atenția spre limitarea pagubelor. Era clar ce trebuiau să facă. Au făcut opririle necesare și au pierdut o perioadă plauzibilă de timp într-un restaurant aflat chiar pe partea sudică a rutei 9. Când au terminat de luptat cu traficul până la capătul sudic al Manhattanului, aveau toată povestea pregătită.

— A fost floare la ureche, a spus primul tip. Am așteptat câteva ore, de aceea ne-am întors atât de târziu. Problema era că acolo erau o grămadă de soldați, un fel de ceremonial, dar erau puști peste tot.

— Câți? a întrebat Hobie.

— Soldați? a spus al doilea tip. Cel puțin o duzină. Poate cincisprezece. Se fâțâiau de colo-colo, așa că era greu să-i numeri cu exactitate. Un fel de gardă de onoare.

— Ea a plecat cu ei, a spus primul tip. Probabil că au escortat-o acasă de la cimitir, iar apoi s-a întors undeva cu ei, după aceea.

— Nu v-ați gândit să îi urmăriți?

— Nu aveam cum, a spus al doilea tip. Conduceau încet, un șir lung de mașini. Ca la o înmormântare. Ne-ar fi depistat într-o secundă. Nu puteam să mergem încet la capătul unei procesiuni funerare, nu-i așa?

— Dar tipul cel mare din Keys?

— A plecat devreme. L-am lăsat să plece. O urmăream pe doamna Jacob. Era destul de clar până atunci care era

ea. A rămas prin preajmă, apoi a plecat, înconjurată de o grămadă de militari.

— Și ce ați făcut atunci?

— Am verificat casa, a spus primul tip. Era încuiată peste tot bine. Așa că am mers în oraș și am verificat titlul de proprietate. Totul este listat în biblioteca publică. Locul era înregistrat pe numele unui tip pe nume Leon Garber. Am întrebat-o pe bibliotecară ce știe, iar ea ne-a dat ziarul local. La pagina trei, era un articol despre acest tip. Tocmai murise, probleme cu inima. Vădov, singura rudă supraviețuitoare este fiica sa, Jodie, fosta doamnă Jacob, care este o tânără, dar foarte eminentă avocată financiară la Spencer Gutman Ricker și Talbot de pe Wall Street și care locuiește pe Lower Broadway, chiar aici, în New York.

Hobie a dat încet din cap și a bătut cu capătul ascuțit al cârligului pe birou, un mic ritm agitat.

— Și cine era acest Leon Garber, mai exact? De ce atâția soldați la priveghiul lui?

— Polițist militar, a spus primul tip.

Al doilea tip a dat din cap.

— Lăsat la vatră cu trei stele și mai multe medalii decât poți număra, a servit patruzeci de ani în Coreea, Vietnam, peste tot.

Hobie s-a oprit din bătut. A stat nemișcat și culoarea i s-a scurs de pe față, lăsându-i pielea albă ca varul, cu excepția cicatricilor de arsură roz strălucitor, care străluceau viu în întuneric.

— Polițist militar, a repetat el în liniște.

A rămas mult timp cu aceste cuvinte pe buze.

Stătea și privea în gol, apoi a ridicat cârligul de pe birou și l-a rotit în fața ochilor, încet, examinându-l, lăsând razele subțiri de lumină din jaluzele să-i surprindă curbele și contururile. Tremura, așa că l-a luat în mâna stângă și l-a ținut nemișcat.

— Polițist militar, a spus din nou, privind fix în cârlig.

Apoi și-a mutat privirea spre cei doi bărbați de pe canapele.

— Pleacă, i-a spus celui de-al doilea bărbat.

Tipul s-a uitat o dată la partenerul său, a ieșit și a închis ușa încet în urma lui. Hobie s-a împins înapoi în scaun și s-a ridicat în picioare. A ieșit din spatele biroului, a făcut un pas și s-a oprit nemișcat, chiar în spatele primului tip, care stătea pe canapea, fără să se miște, fără să îndrăznească să se întoarcă și să se uite.

Purta un guler de mărimea 16, ceea ce făcea ca gâtul lui să aibă un diametru puțin peste paisprezece centimetri, presupunând că gâtul uman este mai mult sau mai puțin un cilindru uniform, ceea ce era o aproximare pe care Hobie fusese întotdeauna fericit să o facă. Cârligul lui Hobie era o simplă curbă de oțel, ca o literă majusculă J, de dimensiuni generoase. Diametrul interior al curbei era de treisprezece centimetri și trei sferturi. Se mișcă repede, întinzând cârligul și forțându-l peste gâtul tipului. Apoi Hobie făcu un pas înapoi și a trase cu toată puterea. Tipul se împinse în spate, cu degetele scormonind pe sub metalul rece pentru a se elibera presiunea sufocantă. Hobie zâmbi și trase mai tare. Cârligul era legat de o cupă solidă de piele și la un corset asortată, cupa peste rămășițele antebrațului, iar corsetul strâns cu catarama peste bicepsul de deasupra cotului. Cupa de la antebraț era doar un stabilizator. Corsetul superior, mai mic decât umflătura articulației cotului său, era cel care prelua toată tensiunea și făcea imposibilă separarea cârligului de ciot. A tras până când gura deschisă s-a transformat într-o găfâială sacadată și roșeața de pe fața tipului a început să devină albastră. Apoi a slăbit un centimetru și s-a aplecat aproape de urechea tipului.

— Avea o vânătaie mare pe față. Ce naiba a fost asta?

Tipul gâfâia și gesticula sălbatic. Hobie a răsucit cârligul, ceea ce a ușurat presiunea asupra laringelui tipului, dar a adus vârful în zona moale de sub ureche.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat din nou.

Tipul știa că, având cârligul în acel unghi, orice presiune suplimentară din spate avea să îi treacă vârful prin piele în punctul vulnerabil din spatele maxilarului. Nu știa prea multe despre anatomie, dar știa că era la o jumătate de centimetru distanță de moarte.

— Îți spun, a gâfâit el. Îți spun.

Hobie a ținut cârligul în poziție, răsucindu-l de fiecare dată când tipul ezita, astfel încât întreaga poveste nu a durat mai mult de trei minute, de la început până la sfârșit.

— M-ai dezamăgit, a spus Hobie.

— Da, am făcut-o, a oftat tipul. Dar a fost vina lui. S-a încurcat în spatele plasei de la ușă. A fost inutil.

Hobie a tras de cârlig.

— În comparație cu cine? Adică el e inutil și tu ești util?

— A fost vina lui, a spus din nou tipul. Eu încă sunt util.

— Va trebui să-mi dovedești asta.

— Cum?, a răsuflat tipul. Te rog, cum? Spune-mi.

— Ușor. Poți face ceva pentru mine.

— Da, a oftat tipul. Da, orice, te rog.

— Adu-mi-o pe doamna Jacob, a strigat Hobie la el.

— Da, a țipat și el.

— Și să n-o mai dai în bară din nou, a țipat Hobie.

— Nu, a oftat tipul. Nu, n-o vom face, promit.

Hobie a smucit cârligul din nou, de două ori, în ritmul cuvintelor sale.

— Nu *noi*. Doar *tu*. Pentru că tu poți face și altceva pentru mine.

— Ce? a șuierat tipul. Da, ce? Orice.

— Scapă de partenerul tău inutil, a șoptit Hobie. În seara asta, pe barcă.

Tipul a dat din cap cât de viguros i-a permis cârligul să miște capul. Hobie s-a aplecat în față și a îndepărtat cârligul. Tipul s-a prăbușit pe o parte, gâfâind și vomitând în țesătura canapelei.

— Și adu-mi mâna lui dreaptă, a șoptit Hobie. Ca să dovedești.

AU AFLAT CĂ CLINICA pe care o frecventa Leon nu era chiar o clinică de sine stătătoare, ci doar o unitate administrativă în cadrul unei uriașe unități spitalicești private care deservea tot ținutul comitatului Putnam. Era o clădire albă de zece etaje, amplasată într-un parc, cu cabinete medicale de toate felurile grupate de jur împrejurul ei. Drumuri mici șerpuiau prin peisajele de bun gust și duceau la mici scuaruri înconjurate de cabinete de medici și dentiști. Tot ceea ce nu puteau trata în aceste cabinete era transferat în paturi contracost în interiorul clădirii principale. Astfel, clinica de cardiologie era o entitate fictivă, alcătuită dintr-o populație schimbătoare de medici și pacienți, în funcție de cine era bolnav și cât de grav era. Propria corespondență a lui Leon arăta că fusese consultat în mai multe locații fizice diferite, de la terapie intensivă, la început, la secția de recuperare, apoi la unul dintre cabinetele ambulatorii, apoi înapoi la terapie intensivă, la ultima sa vizită.

Numele cardiologului supervisor era singura constantă din toată hârțogăraia, un anume doctor McBannerman, pe care Reacher și-l închipuia ca pe un bătrânel amabil, cu părul alb, erudit, înțelept și simpatic, poate de origine scoțiană, până când Jodie i-a spus că se întâlnise cu ea de mai multe ori și că era o femeie din Baltimore, în vârstă de aproximativ treizeci și cinci de ani. El conducea mașina lui

Jodie pe micuțele drumuri în curbă, în timp ce ea scruta în stânga și în dreapta după cabinetul pe care îl voiau. L-a recunoscut la capătul unui scuar, o structură joasă din cărămidă, cu ornamente albe, care strălucea cumva ca un halou antiseptic, așa cum fac clădirile medicale. Erau o jumătate de duzină de mașini parcate afară, și un loc liber în care Reacher a dat cu spatele.

Recepționera era o bătrână agitată și greoaie, care a întâmpinat-o pe Jodie cu o oarecare simpatie. I-a invitat să aștepte în biroul interior al lui McBannerman, ceea ce le-a atras privirile celorlalți pacienți din sala de așteptare. Cabinetul interior era un loc inofensiv, steril și tăcut, cu o masă de examinare simbolică și o diagramă mare colorată a inimii umane, pe peretele din spatele biroului. Jodie se uita fix la ea ca și cum s-ar fi întrebat: deci care parte a cedat în cele din urmă? Reacher își simțea propria inimă, uriașă și musculoasă și bătând ușor în piept. Simțea cum îi pompa sângele și pulsurile ticăind în încheieturi și în gât.

Au așteptat așa timp de zece minute, apoi ușa interioară s-a deschis și doctorul McBannerman a intrat, o femeie simplă, brunetă, cu o haină albă, un stetoscop în jurul gâtului, ca o insignă de birou, și cu o urmă de îngrijorare pe față.

— Jodie, a spus ea. Îmi pare teribil de rău pentru Leon.

Era 99 la sută sinceră, dar era și o urmă de îngrijorare. *E îngrijorată de un proces de malpraxis*, s-a gândit Reacher. Fiica pacientei era avocată și era chiar acolo, în biroul ei, venind direct de la ceremonia funerară. Jodie a sesizat și ea asta și a dat din cap, un mic gest liniștitor.

— Am venit doar ca să vă mulțumesc. Ați fost absolut minunată, de fiecare dată. Nu ar fi putut avea parte de o îngrijire mai bună.

McBannerman s-a relaxat. Cele 1 la sută motive de îngrijorare au dispărut. A zâmbit și Jodie a privit din nou spre diagrama cea mare.

— Deci care parte a cedat în cele din urmă? a întrebat ea.

McBannerman i-a urmărit privirea și a ridicat ușor din umeri.

— Ei bine, mi-e teamă că toate, de fapt,. Este un mușchi mare și complex, care bate și bate, de treizeci de milioane de ori pe an. Dacă rezistă două miliarde șapte sute de milioane de bătaii, adică nouăzeci de ani, îi spunem bătrânețe. Dacă durează doar un miliard opt sute de milioane de bătaii, adică șaiszeci de ani, o numim boală cardiacă prematură. Este cea mai mare problemă de sănătate a Americii, dar în realitate tot ce spunem este că mai devreme sau mai târziu pur și simplu se va opri.

A făcut o pauză și s-a uitat direct la Reacher. Pentru o secundă, el a crezut că a observat vreun simptom la el. Apoi și-a dat seama că ea aștepta să se prezinte.

— Jack Reacher, a spus el. Am fost vechi prieten cu Leon.

Ea a dat din cap încet, ca și cum tocmai fusese rezolvat un puzzle.

— Faimosul maior Reacher. Vorbea despre tine, deseori.

Ea s-a așezat și l-a privit, vădit interesată. l-a cercetat fața, apoi ochii i s-au oprit pe pieptul lui. El nu era sigur dacă asta se datora specialității ei profesionale sau dacă se uita la urma de arsură de la explozia de la gura țevii.

— A vorbit și despre altceva? a întrebat Jodie. Am avut impresia că îl îngrijorat ceva.

McBannerman s-a întors spre ea, nedumerită, de parcă se gândea *Ei bine, toți pacienții mei sunt preocupați de ceva, cum ar fi viața și moartea.*

— Ce fel de lucru?

— Nu prea știu, a spus Jodie. Poate ceva în care l-ar fi putut implica unul dintre ceilalți pacienți?

McBannerman a ridicat din umeri și a privit în gol, ca și cum ar fi fost pe cale să respingă ideea, dar apoi au văzut că își amintește.

— Ei bine, el a menționat ceva. Mi-a spus că are o nouă îndatorire.

— A spus despre ce este vorba?

McBannerman a clătinat din cap.

— Nu a menționat niciun detaliu. Inițial, părea să-l plictisească. La început, a fost reticent în privința asta. Ca și cum cineva îi pusese în cârcă ceva plictisitor. Dar apoi a devenit mult mai interesat. A ajuns să fie suprastimulat. Electrocardiogramele lui au început să aibă parametri foarte ridicați, iar eu nu eram deloc mulțumită de asta.

— Avea vreo legătură cu un alt pacient? a întrebat-o Reacher.

Ea a clătinat din nou din cap.

— Chiar nu știu. E posibil, cred. Ei petrec mult timp împreună, așteptând acolo, la recepție. Vorbesc unul cu celălalt. Sunt oameni în vârstă, adesea plictisiți și singuri, mă tem.

A sunat ca un reproș. Jodie s-a înroșit.

— Când a pomenit prima dată de asta? a întrebat Reacher, repede.

— În martie? a spus McBannerman. Aprilie? La scurt timp după ce a devenit pacient ambulatoriu, oricum. Nu cu mult timp înainte de a pleca în Hawaii.

Jodie s-a uitat la ea, surprinsă.

— A plecat în Hawaii? Nu știam asta.

McBannerman a dat din cap.

— A lipsit de la o întâlnire și l-am întrebat ce s-a întâmplat, iar el mi-a spus că a fost în Hawaii, câteva zile.

— Hawaii? De ce ar fi plecat în Hawaii fără să-mi spună?

— Nu știu de ce a plecat, a spus McBannerman.

— Se simțea suficient de bine pentru a călători? a întrebat-o Reacher.

Ea a clătinat din cap.

— Nu, și cred că știa că era o prostie. Poate că de aceea nu a menționat asta.

— Când a devenit pacient ambulatoriu? a întrebat Reacher.

— La începutul lui martie, a spus ea.

— Și când a plecat în Hawaii?

— La mijlocul lui aprilie, cred.

— Bine, a spus el. Ne puteți da o listă cu ceilalți pacienți ai dumneavoastră în acea perioadă? Martie și aprilie? Oameni cu care ar fi putut vorbi?

McBannerman dădea deja din cap.

— Nu, îmi pare rău, chiar nu pot face asta. Este o problemă de confidențialitate.

A apelat la Jodie cu privirea, de la doctor la avocat, de la femeie la femeie, un fel de privire *știi cum e*. Jodie a dat din cap, cu simpatie.

— Poate că ai putea să o întrebi pe recepționeră? Știi, să vezi dacă l-a văzut pe tata vorbind cu unul dintre ceilalți? Asta ar fi doar o conversație, cu o terță parte, fără probleme de confidențialitate. Din punctul meu de vedere.

McBannerman recunoștea un impas când vedea unul. A sunat la interfon și i-a cerut recepționerei să vină în birou. De cum i-a pus întrebarea, recepționera început să dea din cap preocupată și să răspundă înainte ca aceasta să fie terminată.

— Da, bineînțeles, domnul Garber vorbea mereu cu acel cuplu de bătrâni simpatici, știți, bărbatul cu valva șubredă? Ventriculul drept superior? Nu mai poate să conducă, așa

că soția lui îl aduce de fiecare dată la spital? În mașina aia îngrozitor de veche? DI Garber făcea ceva pentru ei, sunt absolut sigur de asta. Îi arătau mereu fotografii vechi și bucăți de hârtie.

— Familia Hobie? a întrebat-o McBannerman.

— Așa e, toți trei, domnul Garber și domnul și doamnă Hobie, au ajuns să fie foarte apropiați.

ȘASE

Hook Hobie era singur în biroul său interior, la optzeci și opt de etaje în sus, ascultând sunetele de fundal liniștite ale clădirii gigantice, gândindu-se apoi răzgândindu-se. Nu era un tip inflexibil. Se mândrea cu asta. Aprecia felul în care putea să se schimbe, să se adapteze, să asculte și să învețe. Simțea că asta îi dădea un avantaj, îl făcea deosebit.

Se dusesse în Vietnam mai mult sau mai puțin complet inconștient de capacitățile sale. Mai mult sau mai puțin complet inconștient de tot, pentru că era foarte tânăr. Și nu doar foarte tânăr, ci și venit direct dintr-un mediu reprimat și dus într-un vid suburban, unde nu prea aveai ce experiențe să asimilezi.

Vietnamul l-a schimbat. L-ar fi putut distruge. A distrus o mulțime de alți băieți. În jurul lui, erau oameni care se distrugeau. Nu doar copii ca el, ci și băieți mai în vârstă, profesioniști cu vechime în armată, oameni care erau în armată de ani de zile. Vietnamul a căzut peste oameni ca o greutate, iar unii dintre ei au cedat, alții nu.

El nu a cedat. El doar s-a uitat în jur, s-a schimbat și s-a adaptat. A ascultat și a învățat. Să ucizi era ușor. Era o persoană care nu mai văzuse nimic mort până atunci, în afară de animalele ucise de mașini, veverițele și iepurii și

ocazional sconșii împruțiți de pe aleile cu frunze de lângă casa lui. În prima zi în Vietnam, a văzut opt cadavre de americani. Era o patrulă pedestră, înconjurată de focuri de mortier. Opt oameni, douăzeci și nouă de proiectile, unele dintre ele mari. Un moment definitoriu. Prietenii lui tăceau, vomitau și gemeau. El era impasibil.

A început ca negustor. Toată lumea voia ceva. Toată lumea se plângea de ceea ce nu avea. Era absurd de ușor. Tot ce era nevoie era să asculți puțin. Aici era un tip care fuma, dar nu bea. Sau un tip căruia îi plăcea berea, dar nu fuma. Ia țigările de la un tip și schimbă-le cu berea celui alt tip. Intermediază afacerea. Păstrează un mic procent pentru tine. Era atât de ușor și atât de evident încât nu-i venea să creadă că nu o făceau ei înșiși. Nu a luat-o în serios, pentru că era sigur că nu putea dura. Nu avea să dureze mult până când toți aveau să se prindă și să-l elimine pe el ca intermediar.

Dar ei nu s-au prins niciodată. A fost prima lui lecție. El putea face lucruri pe care alții nu le puteau face. Putea vedea lucruri pe care ei nu le puteau vedea. Așa că a ascultat mai mult. Ce altceva voiau? O mulțime de lucruri. Fete, hrană, penicilină, discuri, muncă în tabăra de bază, dar nu și la latrine. Cizme, spray pentru insecte, pistoale placate cu crom, urechi uscate de la cadavrele vietnamezilor pentru suveniruri. Marijuana, aspirină, heroină, seringi curate, serviciu în siguranță pentru ultima sută de zile de armată. A ascultat și a învățat, a căutat și a cercetat.

Apoi a făcut marea descoperire. A fost un salt conceptual pe care l-a privit întotdeauna cu o mândrie imensă. A servit drept model pentru ceilalți pași uriași pe care i-a făcut mai târziu. A venit ca răspuns la câteva probleme cu care se confrunta. Prima problemă a fost munca grea pe care i-o provocau cererile. Găsirea unor lucruri fizice specifice era uneori dificilă. Găsirea de fete fără

boli a devenit foarte dificilă, iar găsirea de virgine a devenit imposibilă. A face rost de o rezervă constantă de droguri era riscant. Alte lucruri durau mult. Armele de lux, suvenirurile armatei, chiar și cizmele decente, toate acestea necesitau timp pentru a fi obținute. Ofițerii proaspăt veniți prin rotație îi dădeau peste cap afacerile în zonele sigure și necombatante.

A doua problemă era concurența. Își dădea seama că nu era unic. Rar, dar nu unic. Alți tipi intrau în joc. Se dezvoltă o piață liberă. Afacerile sale erau ocazional respinse. Oamenii plecau, pretinzând că în altă parte era disponibilă o tranzacție mai bună. Asta l-a șocat.

Schimbare și adaptare. S-a gândit bine la asta. Și-a petrecut o seară singur, întins în patul său îngust din baracă, gândindu-se bine. A făcut o descoperire. De ce să caute lucruri fizice specifice care erau deja greu de găsit și care nu puteau decât să devină și mai greu de găsit? De ce să meargă pe jos la vreun medic și să-l întrebe ce vrea în schimbul unui craniu de vietnamez fiert și dezgolit? De ce să meargă apoi să obțină lucrul acela nenorocit și să-l aducă înapoi ca să ia craniul? De ce să negociezi toate chestiile astea? De ce să nu faci schimb cu cea mai comună și mai ușor de procurat marfă din tot Vietnamul?

Dolari americani. A devenit cămătar. S-a amuzat mai târziu, cu părere de rău, când era în convalescență și avea timp să citească. A fost un caz clasic de evoluție. Societățile primitive încep cu trocul, apoi trec la o economie monetară. Prezența americană în Vietnam a început ca o societate primitivă. Asta era al naibii de sigur. Primitivă, improvizată, dezorganizată, doar venită acolo, pe suprafața noroioasă a acelei țări îngrozitoare. Apoi, pe măsură ce timpul trecea, a devenit mai mare, mai așezată, mai matură. A crescut, iar el a fost primul din specia sa care a crescut odată cu ea.

Primul și, pentru foarte mult timp, singurul. A fost o sursă de mândrie imensă pentru el.

Și-a dovedit că era mai bun decât ceilalți. Mai deștept, mai imaginativ, mai capabil să se schimbe, să se adapteze și să prospere.

Banii în numerar erau cheia tuturor lucrurilor. Dacă cineva voia cizme sau heroină sau o fată despre care un negru mincinos jura că are 12 ani și e virgină, putea să o cumpere cu banii împrumutați de la Hobie. Își putea satisface dorința astăzi și o putea plăti săptămâna viitoare, plus câteva procente de dobândă. Hobie putea să stea așa, ca un păianjen gras și leneș în centrul unei pânze. Fără alergătură. Fără bătăi de cap. S-a gândit mult la asta. Și-a dat seama devreme de puterea psihologică a numerelor. Numerele mici precum nouă, sunau mici și prietenoase. Nouă la sută era procentul lui preferat. Suna ca și cum nu ar fi fost nimic. Nouă, doar o mică mâzgălitură pe o bucată de hârtie. O singură cifră. Mai puțin de zece. Chiar nimic. Așa au considerat-o și ceilalți răcani. Dar 9 la sută pe săptămână însemna 468 la sută pe an. Cineva nu și-a plătit datoria pentru o săptămână, iar dobânda compusă a început să curgă. Acei 468 la sută au ajuns la 1.000 la sută destul de repede. Dar nimeni nu s-a uitat la asta. Nimeni în afară de Hobie. Toți au văzut numărul nouă, o singură cifră, mică și prietenoasă.

Primul rău-platnic era un tip mare, sălbatic, feroce, destul de nebun. Hobie a zâmbit.

I-a iertat datoria și a renunțat la ea. I-a sugerat că ar putea răsplăti această generozitate dacă vine alături de el și își asumă rolul de executant. După aceea nu au mai existat restanțieri. Metoda descurajare era dificil de stabilit. Un braț sau un picior rupt îl trimitea pur și simplu pe tip înapoi în spatele liniilor, la spitalul de campanie, unde era în siguranță și înconjurat de asistente albe, care probabil că s-

ar fi adorat, dacă ar fi născocit vreo descriere eroică despre cum s-a ales cu rana. O accidentare gravă putea chiar să îl scoată din serviciul activ și să îl facă să se întoarcă în State. Nu există niciun fel de constrângere în asta. Nimic neplăcut. Așa că Hobie l-a pus pe omul lui să folosească crampoane Punji. Erau o invenție a armatei, un mic țepuș din lemn ascuțit, ca o frigăruie pentru carne, acoperit cu balebă de bivoliță, care este otrăvitoare. Armata le ascundea în găuri puțin adânci, astfel încât soldații călcau pe ele și se alegeau cu răni septice la picioare. Executorul lui Hobie le folosea la testiculele restanțierului. Sentimentul în rândul clientelei lui Hobie era că nu meritau să riște consecințele medicale pe termen lung, chiar și în schimbul scăpării de datorie și al renunțării la uniformă.

În momentul în care s-a ars și și-a pierdut brațul, Hobie era un om foarte bogat. Următoarea sa provocare a fost să își ducă întreaga avere acasă, nedetectată și completă. Nu oricine ar fi putut face asta. Nu în circumstanțele speciale în care se afla el. Era o dovadă în plus a măreției sale. La fel ca și istoria sa ulterioară. A ajuns la New York după o călătorie întortocheată, infirm și desfigurat, și s-a simțit imediat ca acasă. Manhattanul era o junglă, la fel ca jungla din Indochina. Așa că nu avea niciun motiv să înceapă să se comporte diferit. Nici un motiv să își schimbe domeniul de activitate. Și de data asta, a început cu o rezervă masivă de capital. Nu începea, ca în Vietnam, cu nimic.

A făcut împrumuturi cu camătă ani de zile. Și-a adunat o sumă uriașă. Avea capital și avea imagine. Cicatricile de la arsuri și cârligul au însemnat mult, vizual. A atras o grămadă de acoliți. S-a hrănit din valuri și generații întregi de imigranți și oameni săraci. S-a luptat cu italienii pentru a rămâne în afaceri. A plătit echipe întregi de polițiști și procurori pentru a rămâne invizibil.

Apoi a făcut a doua mare descoperire. Asemănătoare cu prima. A fost un proces de gândire radical și profund. Un răspuns la o problemă. Problema era scala incredibilă. Avea milioane de dolari împrumutați pe stradă, dar era o nimica toată. Mii de afaceri separate, o sută de dolari aici, o sută cincizeci acolo, 9 sau 10 la sută pe săptămână, 500 sau 1.000 la sută pe an. Multe hârtii, multe bătaii de cap, alergând repede tot timpul doar ca să țină pasul. Apoi și-a dat brusc seama că *mai puțin poate însemna mai mult*. Și-a dat seama într-o clipă. Cinci la sută din milionul de dolari împrumutat unei corporații valora mai mult într-o săptămână decât 500 la sută din rahatul de pe stradă. A început să se agite. A înghețat toate împrumuturile noi și a întors șuruburile ca să recupereze tot ce i se datora. Și-a cumpărat costume și a închiriat spații de birouri. Peste noapte a devenit un creditor corporatist.

A fost un act de geniu pur. A mirosit acea margine gri care se află chiar la stânga practicii comerciale convenționale. Găsise un grup uriaș de debitori care se aflau la limita a ceea ce băncile numeau acceptabil. Un grup imens. Un grup disperat. Și mai presus de toate, un grup de oameni moi. Ținte ușoare. Bărbați civilizați în costume care veneau la el pentru un milion de dolari, reprezentând un risc mult mai mic decât cineva într-un maiou murdar care dorea o sută de dolari și locuia într-un bloc mizerabil cu un câine turbat în spatele ușii. Ținte ușoare, ușor de intimidat. Neobișnuiți cu realitățile dure ale vieții.

Și-a lăsat executorii să plece, s-a relaxat și a privit cum clientela lui se reducea la o mână de oameni, împrumutul mediu a crescut de un milion de ori, ratele dobânzilor au scăzut din nou la normal, iar profiturile au crescut mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. *Mai puțin înseamnă mai mult*.

Era o nouă afacere minunată. Au existat probleme ocazionale, bineînțeles. Dar erau ușor de gestionat. Și-a schimbat tactica de descurajare. Acești noi împrumutați civilizați erau vulnerabili prin familiile lor. Soțiile, fiicele, fiii. De obicei, amenințarea era suficientă. Ocazional, trebuia să se ia măsuri. Adesea, era distractiv. Soțiile și fiicele blânde din suburbii puteau fi amuzante. Un bonus în plus. O afacere minunată. Obținută printr-o dorință constantă de schimbare și adaptare. În adâncul sufletului său, știa că flexibilitatea sa era cel mai mare atu al său. Își promisese să nu uite niciodată acest lucru. Tocmai de aceea era singur în biroul său interior, acolo sus, la etajul optzeci și opt, ascultând sunetele liniștite de fundal ale clădirii gigantice, gândindu-se intens și răzgândindu-se.

LA 80 DE KILOMETRI la nord, în Pound Ridge, Marilyn Stone se răzgândea și ea. Era o femeie deșteaptă. Știa că Chester avea probleme financiare. Nu putea fi vorba de altceva. Nu avea o aventură. Știa asta. Există semne pe care soții le dau când au aventuri, iar Chester nu le dădea. Nu era nimic altceva pentru care să fie îngrijorat. Deci era vorba de probleme financiare. Intenția ei inițială fusese să aștepte. Doar să stea și să aștepte până în ziua în care, în sfârșit, el avea nevoie să se descarce și să-i spună totul. Plănuiise să aștepte acea zi și apoi să intervină. Ar fi putut gestiona situația începând de acolo, orice ar fi însemnat acea situație: datorii, insolvență, chiar faliment. Femeile se pricep să gestioneze situațiile. Mai bine decât bărbații. Putea să ia măsuri practice, putea să ofere orice consolare era nevoie, putea să-și croiască drum printre ruine, fără să se lase cuprinsă de disperarea egoistă pe care urma să o simtă Chester.

Dar acum se răzgândea. Nu mai putea să aștepte. Chester era terminat de îngrijorare. Așa că trebuia să facă

ceva în privința asta. Nu avea rost să vorbească cu el. Instinctul lui era să ascundă problemele. Nu voia să o supere. Ar fi negat totul și situația ar fi continuat să se înrăutățească. Așa că trebuia să meargă înainte și să acționeze singură. Pentru binele lui, dar și al ei.

Primul pas evident era să pună casa pe lista unui agent imobiliar. Oricare ar fi fost gradul exact al problemelor în care se aflau, vânzarea casei ar fi putut fi necesară. Dacă ar fi fost suficient, nu avea de unde să știe. S-ar putea să rezolve problema, sau s-ar putea să nu. Dar era direcția evident de unde trebuia să înceapă.

O femeie bogată care locuiește în Pound Ridge, ca Marilyn, are multe contacte în domeniul imobiliar. Multe dintre femeile care trăiesc bine, fără să fie bogate, lucrează pentru agenții imobiliari. O fac cu jumătate de normă și încearcă să facă să pară că este un hobby, ca și cum ar fi mai mult legat de un entuziasm pentru decorațiuni interioare decât de o operațiune de vânzare. Marilyn se putea gândi imediat la patru prietene bune pe care le-ar putea suna. Mâna ei se odihnea pe telefon în timp ce încerca să aleagă între ele. În cele din urmă, a ales-o pe Sheryl, pe care o cunoștea cel mai puțin bine dintre cele patru, dar care bănuia că este cea mai capabilă. Ea lua lucrurile în serios, iar agentul ei imobiliar trebuia să o facă și ea. A format numărul de telefon.

— Marilyn, a răspuns Sheryl. Ce plăcere să vorbesc cu tine. Pot să te ajut cu ceva?

Marilyn a respirat adânc.

— Ne gândim să vindem casa, a spus ea.

— Și ai apelat la mine? Marilyn, îți mulțumesc. Dar de ce naiba vă gândiți să vindeți? Este atât de frumos unde stați. Vă mutați în afara statului?

Marilyn a respirat adânc.

— Cred că Chester e posibil să dea faliment. Nu prea vreau să vorbesc despre asta, dar mă gândesc că trebuie să începem să ne facem planuri de rezervă.

A spus-o direct. Fără nicio ezitare, fără nicio jenă.

— Cred că ești foarte înțeleaptă, a spus Sheryl. Cei mai mulți oameni ezită prea mult timp, apoi trebuie să vândă în grabă și pierd.

— Majoritatea oamenilor? Asta se întâmplă des?

— Glumești? Vedem asta tot timpul. E mai bine să recunoști problema din timp și să înțelegi ce să faci. Faci ceea ce trebuie, crede-mă. Dar, de obicei, femeile fac asta, Marilyn, pentru că noi ne descurcăm mai bine decât bărbații, nu-i așa?

Marilyn a răsuflat și a zâmbit în telefon. Simțea că făcea exact ceea ce trebuia și că aceasta era exact persoana potrivită cu care să o facă.

— O să o trec imediat pe listă, a spus Sheryl. Sugerez să punem un preț de vânzare cu un dolar mai mic de două milioane și o țintă de unu virgulă nouă. Este realizabil și ar trebui să stârnească interesul destul de repede.

— Cât de repede?

— Pe piața actuală?, a spus Sheryl. Cu locația ta? Șase săptămâni? Da, cred că putem garanta o ofertă în termen de șase săptămâni.

DR. MCBANNERMAN ERA ÎNCĂ destul de reticentă în ceea ce privește confidențialitatea, așa că, deși a dat adresa bătrânilor domn și doamnă Hobie, nu a vrut să le dea și un număr de telefon. Jodie nu a văzut nicio logică juridică în asta, dar părea să o mulțumească pe doctoriță, așa că nu s-a obosit să aibă o dispută pe tema asta. A salutat-o și s-a grăbit să se întoarcă prin sala de așteptare și să iasă afară spre mașină, cu Reacher în urma ei.

— Ciudat, i-a spus ea. I-ai văzut pe oamenii ăia? La recepție?

— Exact, a răspuns Reacher. Oameni bătrâni, pe jumătate morți.

— Așa arăta tata, spre sfârșit. Exact așa. Și cred că acest bătrân domn Hobie nu va arăta altfel. Deci, ce făceau împreună, încât oamenii sunt uciși din cauza lor?

S-au urcat împreună în Bravada, iar ea s-a aplecat de pe scaunul ei și și-a luat telefonul de mașină. Reacher a pornit motorul ca să pornească aerul. Ea a format numărul de la informații. Familia Hobie locuia la nord de Garrison, dincolo de Brighton, următorul oraș de pe calea ferată. A scris numărul lor cu un creion pe o bucată de hârtie și apoi l-a format imediat. A sunat mult timp, apoi a răspuns o voce de femeie.

— Da? a spus vocea, ezitantă.

— Doamna Hobie? a întrebat Jodie.

— Da? a spus din nou vocea, ezitantă.

Jodie și-a imaginat-o, o femeie bătrână, bolnavă, cenușie, slabă, purtând probabil o haină de casă înflorată, ținând în mână un vechi receptor într-o casă veche și întunecată, mirosind a mâncare rancedă și a ceară de mobilă.

— Doamnă Hobie, sunt Jodie Garber, fiica lui Leon Garber.

— Da? a spus din nou femeia.

— Din păcate, a murit acum cinci zile.

— Da, știu, a spus bătrâna. Părea tristă din cauza asta. Recepționera doctorului McBannerman ne-a spus la întâlnirea de ieri. Mi-a părut foarte rău când am aflat. Era un om bun. A fost foarte drăguț cu noi. Ne-a ajutat. Și ne-a spus despre tine. Ești avocat. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

— Mulțumesc, a spus Jodie. Dar puteți să-mi spui cu ce v-a ajutat?.

— Ei bine, nu mai contează acum, nu-i așa?

— Nu mai contează? De ce nu?

— Ei bine, pentru că tatăl tău a murit, a spus femeia. Vezi tu, mă tem că el era ultima noastră speranță.

Felul în care a spus-o, părea că vorbește serios. Vocea ei era joasă. Era o notă resemnată la sfârșitul propoziției, un fel de cadență tragică, ca și cum ar fi renunțat la ceva mult timp prețuit și anticipat. Jodie și-a imaginat-o, o mână osoasă ținând telefonul la ureche, o lacrimă umedă pe un obraz subțire și palid.

— Poate că nu era el ultima speranță, a spus ea. Poate că te-aș putea ajuta.

A urmat tăcere. Doar un șuierat slab.

— Ei bine, nu cred, a spus femeia. Nu sunt sigură că este genul de lucru de care un avocat s-ar ocupa în mod normal, vezi tu.

— Ce fel de lucru este?

— Nu cred că are importanță acum, a spus din nou femeia. Nu, cred că totul s-a terminat acum, a spus femeia, de parcă i se rupea bătrâna ei inimă.

Apoi s-a făcut din nou liniște. Jodie a aruncat o privire prin parbriz spre biroul lui McBannerman.

— Dar cum a reușit tatăl meu să vă ajute? Era ceva despre care știa în mod special? A fost pentru că a fost în armată? Asta a fost? Ceva legat de armată?

— Ei bine, da, așa este. De aceea mi-e teamă că nu ne-ai putea ajuta, ca avocat. Am încercat cu avocați, vezi tu. Cred că avem nevoie de cineva care să aibă legătură cu armata. Dar îți mulțumim foarte mult că te-ai oferit. A fost foarte generos din partea ta.

— Mai este cineva aici, a spus Jodie. Este cu mine, chiar acum. A lucrat cu tatăl meu, în armată. Ar fi dispus să vă ajute, dacă poate.

Din nou liniște la telefon. Doar același șuierat slab și aceeași respirație. De parcă bătrâna se gândea. Ca și cum ar fi avut nevoie de timp pentru a se adapta la niște informații noi.

— Numele lui este maiorul Reacher, a spus Jodie în tăcere. Poate că tatăl meu a pomenit de el? Au lucrat împreună mult timp. Tatăl meu a trimis după el, când și-a dat seama că nu va mai putea continua.

— A trimis după el? a repetat femeia.

— Da, cred că s-a gândit că va putea să vină și să-i ia locul, știți, să continue să vă ajute.

— Această persoană nouă a fost și ea în poliția militară?.

— Da, a fost. Este important?

— Chiar nu sunt sigură, a spus femeia.

A tăcut din nou. Respira aproape de telefon.

— Poate să vină aici, la noi acasă? a întrebat ea brusc.

— Vom veni amândoi, a spus Jodie. Vreți să venim imediat?

Din nou tăcere. Respirație, gândire.

— Soțul meu tocmai și-a luat medicamentele, a spus femeia. Acum doarme. Este foarte bolnav, știi?

Jodie a dat din cap în mașină. Și-a deschis și închis mâna cu frustrare.

— Doamnă Hobie, nu puteți să ne spuneți despre ce este vorba?

Tăcere. Respirație, gândire.

— Ar trebui să-l las pe soțul meu să vă spună. Cred că el poate explica mai bine decât mine. Este o poveste lungă și uneori mă încurc.

— Bine, când se va trezi? a întrebat Jodie. Ar trebui să trecem mai târziu?

Încă o pauză.

— De obicei doarme imediat după ce își ia medicamentele, a spus bătrâna. Este o binecuvântare, cred. Prietenul tatălui tău poate veni mâine dimineață la prima oră?

HOBIE A FOLOSIT VÂRFUL cârligului pentru a apăsa pe soneria interfonului de pe birou. S-a aplecat în față și a sunat la recepționarul său. A folosit numele tipului, ceea ce era o intimitate neobișnuită pentru Hobie, cauzată în general de stres.

— Tony? a spus el. Trebuie să vorbim.

Tony a intrat, venind de recepție din alamă și stejar din hol și s-a strecurat pe lângă măsuta de cafea până la canapea.

— Garber a fost cel care a plecat în Hawaii, a spus el.

— Ești sigur? I-a întrebat Hobie.

Tony a dat din cap.

— Cu o cursă American, de la White Plains la Chicago, apoi de la Chicago la Honolulu, pe 15 aprilie. S-a întors a doua zi, pe 16 aprilie, pe aceeași rută. A plătit cu Amex. Totul este în calculatorul lor.

— Dar ce a făcut acolo? a spus Hobie, mai mult sau mai puțin pentru sine.

— Nu știm, a mormăit Tony. Dar putem ghici, nu-i așa?

S-a lăsat o tăcere amenințătoare în birou. Tony a privit partea nearsă a feței lui Hobie, așteptând un răspuns.

— Am primit vești de la Hanoi, a spus Hobie, în tăcere.

— Doamne, când?

— Acum zece minute.

— Iisuse, Hanoi? a spus Tony. Rahat, rahat, rahat, rahat.

— Treizeci de ani, a spus Hobie. Și acum se întâmplă.

Tony s-a ridicat în picioare și a trecut prin spatele biroului. Și-a folosit degetele pentru a îndepărta două lamele ale jaluzelei de la fereastră. O rază de lumină de după-amiază a pătruns în cameră.

— Atunci trebui să pleci acum. Acum e mult, mult prea periculos.

Hobie nu a spus nimic. Și-a strâns cârligul în degetele mâinii stângi.

— Ai promis, a spus Tony cu insistență. Pasul unu, pasul doi. Și s-au întâmplat. Amândoi pașii s-au întâmplat acum, pentru numele lui Dumnezeu.

— O să le mai ia ceva timp, a spus Hobie. Nu-i așa? În momentul de față, ei încă nu știu nimic.

Tony a clătinat din cap.

— Garber nu era un prost. El știa ceva. Dacă s-a dus în Hawaii, a avut un motiv întemeiat pentru asta.

Hobie și-a folosit mușchii brațului stâng pentru a ghida cârligul până la chipul lui. A trecut oțelul neted și rece peste cicatricea întinsă pe jumătate de față. Din când în când, presiunea exercitată de curbura dură putea să-i ușureze mâncărimea.

— Ce zici de tipul ăsta, Reacher? a întrebat el. Vreun progres în privința lui?

Tony a privit cu ochii întredeschiși prin deschizătura din jaluzele, la etajul optzeci și opt.

— Am sunat la St Louis, a spus el. A fost și el polițist militar, a lucrat cu Garber cea mai mare parte a celor treisprezece ani. Au avut o altă anchetă pe același subiect, cu zece zile în urmă. Bănuiesc că era Costello.

— De ce? a întrebat Hobie. Familia Garber îl plătește pe Costello ca să-l urmărească pe un vechi amic din armată? De ce? Pentru ce naiba?

— Habar n-am, a spus Tony. Tipul e un pierde-vară. Săpa piscine acolo unde l-am găsit pe Costello.

Hobie a dat din cap, vag. Se gândea profund.

— Un polițist militar, spuse ca pentru sine. Care acum este un pierde-vară.

— Ar trebui să pleci, a spus din nou Tony.

— Nu-mi place poliția militară, a spus Hobie.

— Știu că nu-ți place.

— Și atunci ce caută ticălosul ăla băgăreț aici?

— Ar trebui să pleci, a spus Tony pentru a treia oară.

Hobie a dat din cap.

— Sunt un tip flexibil, a spus el. Știi asta.

Tony a lăsat jaluzelele să cadă la loc. Camera s-a întunecat.

— Nu-ți cer să fii flexibil. Îți cer să te ții de ceea ce ai plănuț de la început.

— Am schimbat planul. Vreau afacerea lui Stone.

Tony s-a întors în jurul biroului și s-a așezat pe canapea.

— Prea riscant să rămân aici pentru asta. Ambele alerte au intrat acum. Vietnam și Hawaii, pentru numele lui Dumnezeu.

— Știu asta, a spus Hobie. Așa că am schimbat din nou planul.

— Din nou la cum era înainte?

Hobie a ridicat din umeri și a clătinat din cap.

— O combinație. Plecăm, cu siguranță, dar numai după ce-l prind pe Stone.

Tony a oftat și și-a pus mâinile cu palma în sus pe canapea.

— Șase săptămâni este mult, mult prea mult timp. Garber a fost deja în Hawaii, pentru numele lui Dumnezeu. A fost un tip iscoditor. Și, evident, știa lucruri, altfel de ce s-ar fi dus acolo?

Hobie dădea din cap. Capul lui se mișca în raza unui fascicul subțire de lumină care îi lumina smocurile cenușii ale părului.

— Știa lucruri, de acord. Dar s-a îmbolnăvit și a murit. Lucrurile pe care le știa au murit odată cu el. Altfel, de ce ar fi recurs fiica lui la un prăpădit privat și la un pierde-vară șomer?

— Deci ce vrei să spui?

Hobie și-a strecurat cârligul sub nivelul biroului și și-a cuprins bărbia cu mâna bună. Și-a lăsat degetele să se întindă în sus, peste cicatrici. Era o postură pe care o folosea în subconștient, atunci când urmărea să pară conciliant și neamenințător.

— Nu pot să renunț la afacerea lui Stone, a spus el. Îți dai seama de asta, nu-i așa? Stă acolo, implorând să fie luată. Dacă renunț la asta, n-aș putea trăi cu mine însumi tot restul vieții mele. Ar fi o lașitate. Să fugi este inteligent, sunt de acord cu tine, dar să fugi prea devreme, mai devreme decât trebuie cu adevărat, asta este lașitate. Iar eu nu sunt un laș, Tony, știi asta, nu-i așa?

— Deci ce vrei să spui? a întrebat din nou Tony.

— Facem ambele lucruri, dar într-un ritm accelerat. Pentru că sunt de acord cu tine, șase săptămâni este mult prea mult. Trebuie să plecăm mai repede de șase săptămâni. Dar nu putem pleca fără afacerea lui Stone, așa că accelerăm lucrurile.

— Bine, dar cum?

— Am pus acțiunile pe piață astăzi, a spus Hobie. Vor ajunge la vânzare cu nouăzeci de minute înainte de clopotul de închidere. Asta ar trebui să fie suficient de mult timp pentru a transmite un mesaj băncilor. Măine dimineață, Stone o să vină aici, plin de nervi. Eu nu voi fi aici mâine, așa că tu îi vei spune ce vrem și ce vom face dacă nu obținem ce vrem. Vom avea totul în câteva zile, cel mult. Voi

scoate la vânzare din timp bunurile din Long Island ca să nu avem întârzieri acolo. Între timp, tu vei închide lucrurile aici.

— Bine, cum? a întrebat din nou Tony.

Hobie s-a uitat în jurul biroului întunecat, în toate cele patru colțuri.

— Vom pleca pur și simplu de aici. Pierdem șase luni de contract de închiriere, dar ce naiba. Cei doi ticăloși care se joacă de-a executorii mei nu vor fi o problemă. Unul dintre ei îl lichidează pe celălalt în seara asta, iar tu vei lucra cu el până când va pune mâna pe această doamnă Jacob pentru mine, după care o vei lichida pe ea și pe el. Vinde barca, vinde mașinile și am plecat de aici, fără probleme. Să zicem o săptămână. Doar o săptămână. Cred că putem să ne acordăm o săptămână, nu?

Tony a dat din cap. S-a aplecat în față, ușurat de perspectiva acțiunii.

— Ce zici de tipul ăsta, Reacher? E încă o afacere nerezolvată.

Hobie a ridicat din umeri.

— Am un plan separat pentru el.

— N-o să putem să-l găsim, spuse Tony. Nu doar noi doi. Nu într-o săptămână. Nu avem timp să îl căutăm prin zonă.

— Nu avem nevoie.

Tony se holbă la el.

— Ba da, șefu. E o afacere nerezolvată, nu-i așa?

Hobie clătină din cap. Își lua mâna de la față lui și scoase cârligul de sub birou.

— O să fac asta în mod eficient. N-are rost să-mi irosesc energia încercând să-l găsesc. Îl voi lăsa pe el să mă găsească pe mine. Și el o va face. Știu cum sunt polițiștii militari.

— Și apoi ce se va întâmpla?

Hobie a zâmbit.

— Apoi va avea o viață lungă și fericită, a spus el. Încă treizeci de ani, cel puțin.

— ȘI ACUM CE FACEM? a întrebat Reacher.

Se aflau încă în parcare din fața biroului lung și jos al lui McBannerman, cu motorul la ralanti, cu aerul vâjâind pentru a combate soarele care bătea pe vopseaua verde închis a Bravada-ului. Gurile de aerisire erau deschise peste tot, iar el simțea parfumul subtil al lui Jodie amestecat cu explozia de freon. Chiar în acel moment, era un tip fericit, trăind o veche fantezie. De multe ori în trecut speculase cum s-ar fi simțit să fie la o distanță aproape de atingere de ea, atunci când va fi mare. Era ceva ce nu se așteptase vreodată să trăiască. Presupusese că îi va pierde urma și nu o va mai vedea niciodată. Presupusese că sentimentele lui vor dispărea cu timpul. Dar iată-l acolo, stând chiar lângă ea, respirându-i parfumul, aruncându-i priviri din lateral la picioarele ei lungi care se întindeau în spațiul pentru picioare. Întotdeauna s-a gândit că atunci când va crește o va face destul de spectaculos. Acum se simțea puțin vinovat că a subestimat cât de frumoasă va deveni. Fanteziile lui nu-i făcuseră dreptate.

— Este o problemă, a spus ea. Nu pot să merg acolo mâine. Nu pot să-mi iau mai mult timp liber. Suntem foarte ocupați acum și trebuie să continui să facturez orele de consiliere.

Cincisprezece ani. Era o perioadă lungă sau scurtă? Se schimbă o persoană? Lui i s-a părut o perioadă scurtă. Nu se simțea radical diferit de persoana care fusese cu cincisprezece ani înainte. Era aceeași persoană, gândea în același fel, era capabil de aceleași lucruri. Căpătase mai multă experiență în acei ani, era mai bătrân, mai șlefuit, dar era aceeași persoană. Simțea că ea trebuia să fie diferită.

Trebuia să fie, cu siguranță. Cei cincisprezece ani ai ei fuseseră un salt mai mare, prin experiențe mai mari și importante. Liceul, facultatea, facultatea de drept, căsătoria, divorțul, parteneriatul în firmă, orele de facturat. Așa că acum simțea că se afla în ape necunoscute, nesigur cum să relaționeze cu ea, pentru că avea de-a face cu trei lucruri distincte, toate concurând în capul lui: realitatea ei ca și copil, cu cincisprezece ani în urmă, apoi felul în care își imaginase că va deveni, și apoi felul în care devenise cu adevărat. Știa totul despre două dintre aceste lucruri, dar nu și despre al treilea. O știa pe copilă. Îl știa pe adultul pe care îl inventase în mintea lui. Dar nu cunoștea realitatea, iar asta îl făcea să fie nesigur, pentru că dintr-o dată voia să evite să facă greșeli stupide cu ea.

— Va trebui să te duci singur, spuse ea. Este în regulă?

— Sigur, a spus el. Dar nu asta este problema. Trebuie să ai grijă.

Ea a dat din cap. Și-a tras mâinile în mâneci și s-a îmbrățișat. El nu știa de ce.

— O să fiu bine, presupun, a spus ea.

— Unde este biroul tău?

— Pe Wall Street și Broadway.

— Acolo locuiești, nu-i așa? Broadway?

Ea a dat din cap.

— Treisprezece străzi. De obicei merg pe jos.

— Nu mâine, a spus el. Te duc eu cu mașina.

Ea a părut surprinsă.

— O să faci asta?

— Bineînțeles că da, a spus el. Treisprezece străzi pe jos? Uită chestia asta, Jodie. Vei fi destul de în siguranță acasă, dar te-ar putea prinde pe stradă. Dar biroul tău? Este sigur?

Ea a dat din nou din cap.

— Nimeni nu intră, nu fără programare și fără acte de identitate.

— Bine, a spus el. Deci voi sta în apartamentul tău toată noaptea, iar dimineața te voi conduce până la birou. Apoi mă întorc aici și mă întâlnesc cu familia Hobie, iar tu poți să stai la birou până vin să te iau din nou, bine?

Ea a rămas tăcută. El s-a gândit puțin și a recapitulat ceea ce-i spusese.

— Adică, ai o cameră liberă, nu?

— Sigur, a spus ea. Am o cameră liberă.

— Deci e în regulă?

Ea a dat din cap, în liniște.

— Și acum ce facem? a întrebat-o el.

Ea s-a întors pe o parte pe scaun. Suflul de aer din gurile de aerisire centrale i-a răvășit părul și i l-a suflat pe față. L-a netezit după ureche și ochii ei l-au privit de sus în jos. Apoi a zâmbit.

— Ar trebui să mergem la cumpărături, a spus ea.

— La cumpărături? Pentru ce? De ce ai nevoie?

— Nu este vorba de ce am eu nevoie, a spus ea. E vorba de ce ai nevoie tu.

El s-a uitat la ea, îngrijorat.

— De ce am nevoie?

— Haine, a spus ea. Nu poți să te duci în vizită la bătrânii ăia arătând ca o combinație de un pierde-vară la plajă și un sălbatic din Borneo, nu-i așa?

Apoi s-a aplecat într-o parte și a atins cu vârful degetului semnul de pe cămașa lui.

— Și ar trebui să găsim o farmacie. Ai nevoie de ceva de pus pe arsura aia.

— CE NAIBA FACI? a strigat directorul financiar.

Se afla în ușa biroului lui Chester Stone, la două etaje mai sus de al său, ținând cadrul ușii cu ambele mâini,

gâfâind de efort și furie. Nu așteptase liftul. Urcase în fugă scările de incendiu. Stone se uita la el, fără să înțeleagă nimic.

— Idiotule, a strigat el. Ți-am spus să nu faci asta.

— Să fac ce? i-a răspuns Stone.

— Să pui acțiuni pe piață, a strigat tipul de la finanțe. Ți-am spus să nu faci asta.

— Nu a pus, a spus Stone. Nu există acțiuni pe piață.

— Ba da, există, a spus tipul. O felie mare, care stă acolo fără să facă absolut nimic. Sunt oameni care se feresc de ea ca și cum ar fi radioactivă sau ceva de genul ăsta.

— Ce?

Directorul financiar a răsuflet adânc. S-a uitat fix la angajatorul său. A văzut un bărbat mic și zbârcit, într-un costum britanic ridicol, stând la un birou care, singur, valora acum de o sută de ori mai mult decât toate activele nete ale corporației.

— Tâmpitule, ți-am spus să nu faci asta. De ce nu pui, pur și simplu, o reclamă de o pagină în Wall Street Journal în care să spui, *Hei, oameni buni, compania mea valorează puțin mai mult decât un rahat?*

— Despre ce vorbești? a întrebat Stone.

— M-au sunat băncile, a spus tipul. Verificau piața de stocuri. Acțiunile Stone au sărit în sus acum o oră, iar prețul îți schimbă cotele mai repede decât îl poate urmări nenorocitele de calculatoare. Nu se poate vinde. Nu se vinde. Ai trimis un mesaj, pentru numele lui Dumnezeu. Le-ai spus că ești insolubil. Le-ai spus că le datorezi șaisprezece milioane de dolari pentru o garanție care nu valorează nici măcar șaisprezece cenți.

— Nu am pus acțiuni pe piață, spuse din nou Stone.

Tipul de la finanțe a dat din cap sarcastic.

— Atunci cine naiba a făcut-o? Zâna Măseluță?

— Hobie, a spus Stone. El trebuie să fie. Doamne, de ce?

— Hobie? a repetat tipul.

Stone a dat din cap.

— Hobie? a spus din nou tipul, neîncrezător. La naiba, i-ai dat acțiuni?

— A trebuit, a spus Stone. N-aveam încotro.

— Rahat, a spus din nou tipul, gâfâind. Nu vezi ce face el aici?

Stone s-a uitat în gol, apoi a dat din cap, speriat.

— Ce putem face?

Directorul financiar și-a lăsat mâinile de pe rama ușii și s-a întors cu spatele.

— Uitați cuvântul *noi*. Nu mai există niciun noi aici. Îmi dau demisia. Plec de aici. Poți să te descurci singur.

— Dar tu l-ai recomandat pe tipul ăsta, a strigat Stone.

— Nu ți-am recomandat să-i dai acțiuni, dobitocule, a tipat tipul. Ce ești? Un cretin? Dacă ți-aș fi recomanda să vizitezi un acvariul ca să vezi peștii piranha, ți-ai băga naibii degetul în acvariu?.

— Trebuie să mă ajuți, a spus Stone.

Tipul a dat din cap.

— Ești pe cont propriu. Îmi dau demisia. În acest moment, recomandarea mea este să te duci în ceea ce a fost biroul meu și să te apuci de treabă. E un șir de telefoane pe fostul meu birou, toate sunând. Recomandarea mea este să începi cu cel care sună cel mai tare.

— Așteaptă, a strigat Stone. Am nevoie de ajutorul tău aici.

— Împotriva lui Hobie? a strigat tipul. Continuă să visezi, amice.

Apoi a plecat. S-a întors, a ieșit prin fața secretariatului și a dispărut. Stone a ieșit din spatele biroului său și a rămas în pragul ușii, privindu-l cum pleacă. În apartament

era liniște. Secretara lui plecase. Mai devreme decât ar fi trebuit. A ieșit pe coridor. Departamentul de vânzări din dreapta era pustiu. Biroul de marketing din stânga era gol. Fotocopiatoarele erau tăcute. A chemat liftul, iar mecanismul a sunat foarte tare în liniștea deplină. A coborât două etaje, singur. Biroul directorului financiar era gol. Sertarele stăteau deschise. Obiectele personale fuseseră luate. A pășit până la biroul lui. Lampa italiană a biroului strălucea. Calculatorul era oprit. Telefoanele erau scoase din furcă și zăceau pe biroul din lemn de trandafir. A ridicat unul dintre ele.

— Alo? a spus el în receptor. Sunt Chester Stone.

A repetat de două ori în tăcerea electronică. Apoi s-a auzit o femeie care l-a rugat să aștepte. Au urmat clicuri și bâzâituri.

Un moment de muzică liniștitoare.

— Domnule Stone? a spus o voce nouă. Aici este Unitatea de Insolvență.

Stone a închis ochii și a strâns telefonul.

— Vă rog să așteptați să vă fac legătura cu directorul, a spus vocea.

Mai multă muzică. Viorile baroce energice, cântând implacabile.

— Domnule Stone? a spus o voce gravă. Aici este directorul.

— Bună ziua, a spus Stone.

A fost tot ce i-a venit în minte să spună.

— Trebuie să luăm măsuri, a spus vocea. Sunt sigur că înțelegeți poziția noastră.

— OK, a spus Stone.

Dar se gândea ce fel de măsuri? Acțiuni în justiție? Închisoare?

— Ar trebui să ieșim din impas, să începem de mâine, a spus vocea.

— Să ieșiți din încurcătură? Cum?

— Vindem datoria, evident.

— O vindeți? a repetat Stone. Nu înțeleg.

— Nu o mai vrem, a spus vocea. Sunt sigur că înțelegeți asta. Este cu mult în afara parametrilor cu care ne simțim confortabil. Așa că o vindem. Asta fac oamenii, nu-i așa? Au ceva ce nu mai vor, îl vând, la cel mai bun preț pe care îl pot obține.

— Cui o vindeți? a întrebat Stone, uimit.

— Unei companii fiduciare din Insulele Cayman. Au făcut o ofertă.

— Și ce înseamnă asta pentru noi?

— Ce înseamnă pentru *noi*? a repetat vocea, nedumerită. Nu înseamnă nimic pentru *noi*. Obligația dumneavoastră față de noi a încetat. Nu mai există niciun *noi*. Relația noastră s-a încheiat. Singurul meu sfat este să nu încercați vreodată să o mai resuscitați. Am avea tendința de a considera asta ca pe o insultă suplimentară.

— Deci cui îi sunt dator acum?

— Companiei fiduciare din Insulele Cayman, a spus vocea cu răbdare. Sunt sigur că oricine se află în spatele ei vă va contacta foarte curând, cu propunerile de rambursare.

JODIE TRECUSE LA VOLAN. Reacher coborâse, ocolise capota și urcase din nou pe partea pasagerului. Ea trecuse peste consola centrală și trăsesese scaunul în față.

Au pornit spre sud prin câmpurile înșorite de lângă Croton, coborând spre orașul White Plains. Reacher s-a răsucit, scrutând în spatele lor. Niciun urmăritor. Nimic suspect. Doar o după-amiază perfectă de iunie în suburbii. A trebuit să-și atingă arsura prin cămașă ca să-și amintească faptul că se întâmplase totuși ceva.

S-au îndreptat spre un mall foarte mare. Era o clădire impresionantă, de mărimea unui stadion, înghesuindu-se

cu mândrie între turnurile de birouri de înălțimea sa, aflată în interiorul unui nod de drumuri aglomerate. A virat la stânga și la dreapta pe benzile de circulație și a urmat o rampă curbă spre garajul subteran. Era întuneric acolo jos, beton prăfuit și pătat de ulei, dar în depărtare se vedea o ușă din alamă și sticlă, care ducea direct într-un magazin ce strălucea de lumină albă, ca o promisiune. Jodie a găsit un loc la cincizeci de metri de ușă. A ieșit ca să facă ceva la un automat. S-a întors și a așezat un bilet mic pe bord, unde putea fi citit prin parbriz.

— OK, a spus ea. Unde mergem mai întâi?

Reacher a ridicat din umeri. Acesta nu era domeniul său de expertiză. Își cumpăraseră o mulțime de haine în ultimii doi ani, pentru că își făcuse un obicei de a cumpăra lucruri noi în loc să le spele pe cele vechi. Era un obicei de apărare. Îl apăra împotriva nevoii de căra o valiză mare și îl apăra împotriva nevoii de învăța tehnicile de spălare. Știa despre spălătorii și curățătorii de rufe, dar era vag îngrijorat de ideea de a fi singur într-o spălătorie și de a se pomeni nesigur de procedurile corecte. Iar faptul că dădea lucrurile la o curățătorie implica angajamentul de a se întoarce în aceeași locație fizică la un moment dat, angajament pe care era reticent să îl ia. Cea mai simplă metodă era să cumpere lucruri noi și să le arunce pe cele vechi. Așadar, cumpăraseră haine, dar nu știa exact de unde le cumpăraseră. În general, vedea haine în vitrina unui magazin, intra și le cumpăra, apoi ieșea din nou, fără a fi cu adevărat sigur de identitatea magazinului de unde cumpăraseră.

— Am fost într-un loc în Chicago, spunea el. Cred că era un lanț de magazine, cu un nume mic și scurt. Hole? Gap? Ceva de genul ăsta. Aveau mărimile potrivite.

Jodie a râs. Și-a petrecut brațul pe sub al lui.

— Gap, a spus ea. E unul chiar aici.

Ușa de alamă și sticlă ducea direct într-un magazin. Aerul era răcoros și mirosea a săpun și parfum. Au trecut printre produsele cosmetice într-o zonă cu mesele pline de haine de vară din bumbac pastel. Apoi au ieșit pe artera principală a centrului comercial. Era ovală ca o pistă de curse, înconjurată de magazine mici și întregul aranjament se repeta pe încă două niveluri deasupra lor. Trotuarele erau mochetate, se auzea muzică și oamenii se înghesuiau peste tot.

— Cred că Gap e la etaj, a spus Jodie.

Reacher a simțit miros de cafea. Unul dintre magazinele de vizavi era o cafenea, ca un local de stradă din Italia. Pereții interiori erau vopsiți ca pereții de afară, iar tavanul era negru plat, ca să pară ca cerul. Un local interior care arăta ca un local exterior, într-un mall interior care încerca să arate ca o stradă comercială exterioară, cu excepția faptului că avea covoare.

— Vrei să bei o cafea? a întrebat el.

Jodie a zâmbit și a dat din cap.

— Mai întâi facem cumpărături, apoi luăm cafea.

Ea l-a condus spre o scară rulantă. El a zâmbit. Știa cum se simțea ea. Și el se simțise la fel, cu cincisprezece ani înaintea. Ea îl însoțise, stingheră și ezitantă, într-o vizită obișnuită la o seră din Manila. Un teritoriu familiar pentru el, o chestie de rutină. Dar nou și ciudat pentru ea. Se simțise preocupat și fericit, și cumva educativ. Fusesse distractiv să fie cu ea, să-i arate împrejurimile. Acum și ea simțea același lucru. Toate chestiile astea de la mall nu reprezentau nimic pentru ea. Venise acasă, în America, cu mult timp în urmă și îi învățase detaliile. Acum el era străinul pe teritoriul ei.

— Ce zici de locul ăsta? l-a întrebat ea.

Nu era Gap. Era un magazin unicat, amenajat cu șindrilă și bârne de lemn scoase de la vreun hambar vechi.

Hainele erau confecționate din bumbac greu și vopsite în culori discrete și erau expuse cu artă în cărucioare vechi de fermă cu roți placate cu bandă de fier.

A ridicat din umeri.

— Mie mi se pare în regulă.

Ea l-a luat de mână. Palma ei se simțea rece și mică într-a lui. L-a dus înăuntru, și-a așezat părul după urechi, s-a aplecat și a început să se uite printre exponate. Făcea așa cum văzuse și alte femei făcând-o. Își mișca puțin încheietura mâinii pentru a pune laolaltă obiecte de îmbrăcăminte diferite. O pereche de pantaloni, încă împăturită, era așezată peste jumătatea de jos a unei cămași. O jachetă așezată lateral peste ambele, cu cămașa ieșind în partea de sus și pantalonii la vedere în partea de jos. Ochii pe jumătate închiși, buzele strânse. O scuturare a capului. O altă cămașă. O mișcare din cap. Cumpărături adevărate.

— Ce părere ai? L-a întrebat ea.

Îi asortase o pereche de pantaloni, kaki, dar un pic mai întunecați decât majoritatea jeansilor. O cămașă în carouri discrete, verzi și maro. O jachetă subțire, maro închis, care părea să se asorteze destul de bine cu restul. El a dat din cap.

— Mie mi se pare în regulă, a spus din nou.

Prețurile erau scrise de mână pe cartonașe mici atașate de haine cu o sfoară. A întors unul, cu degetul.

— Iisuse, a spus el. S-o lăsăm baltă.

— Merită, a spus ea. Calitatea e bună.

— Nu-mi pot permite, Jodie.

Cămașa singură costa de două ori mai mult decât plătitise el vreodată pentru o întreagă ținută. Să se îmbrace cu așa ceva avea să-l coste cât câștigase într-o zi, săpând piscine. Zece ore, patru tone de nisip, piatră și pământ.

— O să ți le cumpăr eu.

Stătea acolo cu cămașa în mâini, nesigur.

— Îți amintești de colier? a întrebat ea.

El a dat din cap. Și-a amintit. Ea căpătase o pasiune pentru un anumit colier dintr-o magazin de bijuterii din Manila. Era o chestie simplă din aur, ca o frânghie, părând egiptean. Nu era foarte scump, dar nu prea era de nivelul ei. Leon avea o chestie de autodisciplină cu ea și nu a vrut să i-o cumpere. Așa că Reacher a cumpărat-o pentru ea. Nu de ziua ei de naștere sau ceva de genul ăsta, doar pentru că el o plăcea și ei îi plăcea.

— Am fost atât de fericită, a spus ea. Am crezut că o să explodez. Încă îl mai am, încă îl port. Așa că lasă-mă să-ți dau banii înapoi, bine?

El s-a gândit la asta. A dat din cap.

— Bine, a spus el.

Își putea permite. Era avocat. Probabil că a făcut o avere. Și era un târg corect, dacă privea în perspectivă, cost contra venit, cincisprezece ani de inflație.

— Bine, a spus el din nou. Mulțumesc, Jodie.

— Ai nevoie de șosete și alte lucruri, nu?

Au ales o pereche de șosete kaki și o pereche de boxeri albi. Ea s-a dus la o casă de marcat și a folosit un card auriu.

A mers lucrurile într-o cabină de schimb, a rupt etichetele de preț și a îmbrăcat totul. A transferat banii din buzunarul de la pantaloni și a lăsat hainele vechi în coșul de gunoi. Lucrurile noi se simțeau puțin rigide, dar arătau destul de bine în oglindă, pe fondul bronzului său. S-a întors afară.

— Frumos, a spus Jodie. Urmează farmacia.

— Apoi cafeaua, a spus el.

A cumpărat un aparat de ras și o cutie de spumă, o periută de dinți și pastă de dinți. Și un tub mic de unguent pentru arsuri. A plătit el pentru toate și le-a pus într-o

pungă de hârtie maro. Drumul până la farmacie îi dusesese în apropierea unei zone cu restaurante. Văzuse un local care servea coaste de porc, care mirosea bine.

— Hai să luăm cina, a spus el. Nu doar cafea. Fac eu cinste.

— Bine, a spus ea și și-a petrecut din nou brațul pe sub al lui.

Cina în doi l-a costat cât prețul noii cămăși, ceea ce i s-a părut convenabil. Cât au servit desertul și cafeaua, unele dintre magazinele mai mici au început să se închidă pentru ziua aceea.

— Bine, mergem acasă, a spus el. Și de aici încolo jucăm foarte prudent.

S-au plimbat printre magazine, prin fața vitrinelor, în sens invers, mai întâi bumbacurile pastelate de vară și apoi mirosul fin al produselor cosmetice. El a oprit-o în spatele ușilor de alamă și sticlă și a privit înainte, în garaj, unde aerul era cald și umed. O posibilitate de un milion la unu, dar merita să fie luată în considerare. Nu era nimeni acolo, doar oameni care se grăbeau să se întoarcă la mașinile lor, cu sacoșe voluminoase. Au mers împreună până la Bravada și ea s-a strecurat pe scaunul șoferului. El s-a urcat lângă ea.

— Pe unde mergi în mod normal?

— De aici? Pe FDR Drive.

— Bine, a spus el. Mergi spre LaGuardia, apoi vom intra prin Brooklyn. Peste podul Brooklyn.

Ea s-a uitat la el.

— Ești sigur? Dacă vrei să faci pe turistul, sunt locuri mai bune de vizitat decât Bronx și Brooklyn.

— Prima regulă, a spus el. Previzibilitatea nu este bună. Dacă ai o rută pe care o urmezi în mod normal, astăzi o luăm pe alta.

— Vorbești serios?

— Să fii sigură. Înainte mă ocupam de protecția VIP-urilor.

— Acum sunt un VIP?

— Să fii sigură, a spus din nou.

O ORĂ MAI TÂRZIU era întuneric, ceea ce reprezintă cea mai bună perioadă pentru a trece podul Brooklyn. Reacher se simțea ca un turist în timp ce se avântau în jurul rampei și peste cocoșa podului, iar Lower Manhattan apăru brusc acolo, în fața lor, cu un miliard de lumini strălucitoare peste tot. Una dintre marile priveliști ale lumii, se gândi el, și luase în considerare cea mai mare parte a concurenței.

— Mergi câteva străzi spre nord, a spus el. Vom ocoli puțin. Se vor aștepta să venim direct acasă.

A virat larg la dreapta și s-a îndreptat spre nord pe Lafayette. A virat strâns la stânga și încă o dată și s-a întors mergând spre sud pe Broadway. Semaforul de la Leonard era roșu. Reacher a scrutat în față în lumina neonului.

— Trei străzi, a spus Jodie.

— Unde parchezi?

— În garajul de sub clădire.

— OK, oprește cu o intersecție mai devreme, a spus el. O să verific. Vino din nou să mă iei. Dacă nu te aștept pe trotuar, du-te la poliție.

A făcut la dreapta pe Thomas. A oprit și l-a lăsat să coboare. A lovit ușor pe acoperiș și ea a plecat din nou. A dat colțul și a găsit clădirea ei. Era o clădire mare și pătrat, un hol renovat, cu uși grele de sticlă, o încuietore mare, un rând vertical de cincisprezece sonerii cu nume tipărite în spatele unor mici ferestre de plastic. Pe apartamentul doisprezece era scris *Jacob/Garber*, ca și cum ar fi locuit două persoane acolo. Erau oameni pe stradă, câțiva gură-cască, alții care se plimbau, dar niciunul dintre ei nu era

interesant pentru el. Intrarea în garaj era mai departe, pe trotuar. Era o pantă abruptă în întuneric. A coborât. Era liniște și prost luminată. Erau două rânduri de câte opt locuri, cincisprezece în total, pentru că pe rampa care ducea spre stradă se afla cel de-al șaisprezecelea loc. Unsprezece mașini erau parcate. A verificat locul. Nimeni nu se ascundea. S-a întors pe rampă și a fugit înapoi la Thomas. S-a ferit de trafic, a traversat strada și a așteptat. Ea venea spre sud spre el. L-a văzut și a tras pe dreapta, iar el a intrat din nou în mașină.

— E liber, a spus el.

Ea a reușit să iasă din nou în trafic, apoi a virat la dreapta și a coborât pe rampă. Farurile au sărit și s-au balansat. S-a oprit pe culoarul central și a dat cu spatele în locul ei. A oprit motorul și luminile.

— Cum ajungem sus? a întrebat el.

Ea a arătat cu degetul.

— Ușa de la intrare.

Era un rând de trepte metalice până la o ușă industrială mare, din oțel nituit. Ușa avea o încuietore mare, la fel ca la ușile de sticlă care dădeau spre stradă. Au ieșit și au încuiat mașina. El i-a cărat geanta. Au mers până la scări și până la ușă. Ea descuiat ușa și el a deschis-o. Holul era gol. Un singur lift era vizavi de ei.

— Stau la patru, a spus ea.

El a apăsat pe cinci.

— Vom coborî pe scări, a spus el. Pentru orice eventualitate.

Au folosit scările de incendiu și au coborât la patru. El a pus-o să aștepte pe palier și a tras cu ochiul afară. Un coridor pustiu. Înalt și îngust. Apartamentul zece la stânga, unsprezece la dreapta și doisprezece drept înainte.

— Să mergem, a spus el.

Ușa ei era neagră și groasă. Gaura unui vizor la nivelul ochilor, două încuietori. Și-a folosit cheile și au intrat înăuntru. A încuiat din nou și a lăsat să cadă o bară veche cu balamale la locul ei, peste lățimea ușii. Reacher a fixat-o în suporturile ei. Era de fier și, atâta timp cât era acolo, nimeni altcineva nu avea să intre. I-a pus geanta cu haine lângă un perete. A apăsât pe întrerupătoare și luminile s-au aprins. A așteptat lângă ușă în timp ce Reacher mergea înainte. Hol, sufragerie, bucătărie, dormitor, baie, dormitor, baie, dulapuri. Camere mari, foarte înalte. Nimeni în ele. S-a întors în sufragerie, și-a dat jos jacheta nouă și a aruncat-o pe un scaun, s-a întors spre ea și s-a relaxat. Dar ea nu era relaxată. El putea să vadă asta. Se uita în altă parte, mai încordată decât fusese toată ziua. Stătea acolo, cu manșetele de la bluza de trening foarte jos, peste mâini, în pragul ușii de la camera ei de zi, agitată. El nu avea nicio idee despre ce era în neregulă cu ea.

— Ești bine? a întrebat el.

Ea și-a aplecat capul înainte și înapoi în formă de opt pentru a-și lăsa părul în spatele umerilor.

— Cred că o să fac un duș, a spus ea. Știi tu, să mă duc la culcare.

— O zi infernală, nu-i așa?

— Incredibilă.

A trecut pe lângă el în drumul ei prin cameră, păstrând distanța. I-a făcut un fel de semn timid cu mâna, doar cu degetele ieșind din mâneca hanoracului.

— La ce oră mâine? a întrebat el.

— La șapte și jumătate, a spus ea.

— Bine, a spus el. Noapte bună, Jodie.

Ea a dat din cap și a dispărut pe holul interior.

A auzit ușa dormitorului ei deschizându-se și închizându-se. S-a uitat după ea un moment lung, surprins. Apoi s-a așezat pe canapea și s-a descălțat. Era prea agitat

ca să doarmă imediat. S-a plimbat în șosetele lui noi, uitându-se la apartament.

În sine, apartamentul nu era chiar o mansardă. Era o clădire veche, cu tavane foarte înalte, atâta tot. Structura era cea originală. Probabil că fusese o chestie industrială aici. Pereții exteriori erau din cărămidă sablată, iar pereții interiori erau din tencuială netedă și curată. Ferestrele erau imense. Probabil puse acolo pentru a ilumina funcționarea mașinilor de cusut sau orice altceva se afla acolo, cu o sută de ani în urmă.

Părțile din pereți care erau din cărămidă aveau o culoare caldă de cărămidă naturală, dar tot restul era alb, cu excepția podelei, care era din lemn de arțar deschis. Decorul era rece și neutru, ca într-o galerie. Nu existau semne că acolo ar fi locuit vreodată mai mult de o persoană.

Nici urmă de două gusturi care să se întrepătrundă. Întregul loc era foarte unitar. Canapele albe, scaune albe, rafturi de cărți construite în secțiuni cubice simple, vopsite cu aceeași vopsea albă care fusese folosită pe pereți. Țevi mari de caldură și radiatoare urâte, toate vopsite în alb. Singura culoare diferită din sufragerie era o copie în mărime naturală după Mondrian pe peretele de deasupra celei mai mari canapele. Era o copie adevărată, făcută de mână, în ulei pe pânză, cu culorile potrivite. Nu un roșu, albastru și galben strident, ci tonurile corecte, terne, cu mici fisuri și crăpături autentice în albul care era mai aproape de un gri. A stat și a privit-o îndelung, total uimit. Piet Mondrian era pictorul său preferat din toate timpurile, iar exact acest tablou era opera sa preferată din toate timpurile. Titlul era *Compoziție cu roșu, galben și albastru*. Mondrian pictase originalul în 1930, iar Reacher îl văzuse în Zurich, Elveția.

Era un dulap înalt vizavi de cea mai mică canapea, vopsit în același alb ca toate celelalte. În el se afla un televizor mic, un video, un distribuitor de satelit, un CD

player cu o pereche de căști mari conectate cu mufă. Un mic teanc de CD-uri, majoritatea de jazz din anii 50, lucruri care îi plăceau, dar fără să îl pasioneze cu adevărat.

Ferestrele dădeau spre Lower Broadway. Era un zumzet constant de trafic, neoaie care străluceau peste tot pe stradă, câte o sirenă ocazională care urla, bubuia și se auzea cu putere când ieșea prin golurile dintre blocuri. A înclinat jaluzelele folosind o baghetă de plastic transparent și a privit în jos, spre trotuar. Erau în continuare aceleași grupuri de oameni care pierdeau timpul. Nimic care să-l facă suspicios. A înclinat jaluzelele la loc până le-a închis de tot.

Bucătăria era imensă și înaltă. Toate dulapurile erau din lemn, vopsite în alb, iar aparatele erau de dimensiuni industriale, din oțel inoxidabil, ca niște cuptoare de pizza. Trăise în locuri mai mici decât frigiderul. L-a deschis și a văzut o duzină de sticle cu apa lui preferată, aceeași apă pe care ajunsese să o iubească în Keys. A luat una dintre ele și a dus-o în dormitorul de oaspeți.

Dormitorul era alb, la fel ca toate celelalte lucruri. Mobilierul era din lemn, care avusese un alt finisaj, dar care acum era alb ca și pereții. A pus apa pe noptieră și a folosit baia. Gresie albă, chiuvetă albă, cadă albă, totul smalț și faianță veche. A tras jaluzelele, s-a dezbrăcat și și-a împăturit hainele noi pe raftul dulapului. A aruncat învelitoarea patului, s-a strecurat în pat și a căzut pe gânduri.

Iluzie și realitate. Ce însemnau nouă ani, totuși? Mult, bănuia el, când ea avea cincisprezece ani și el douăzeci și patru, dar ce însemna acum? El avea treizeci și opt de ani, iar ea avea fie douăzeci și nouă, fie treizeci de ani, nu știa exact. Unde era problema? *De ce nu făcea ceva?* Poate că nu era vorba de vârstă. Poate că era vorba de Leon. Ea era fiica lui și așa va fi întotdeauna. Îi dădea iluzia vinovată că era

unde va între sora lui mai mică și nepoata lui. Evident, asta îi dădea un sentiment inhibitor, dar era doar o iluzie, nu? Era ruda unui vechi prieten, asta era tot. Un vechi prieten care acum era mort. Așa că de ce naiba se simțea atât de prost să se uite la ea și să se vadă pe el ridicându-i tricoul și desfăcând cureaua de la pantaloni? *De ce nu făcea ceva?* De ce naiba se afla în camera de oaspeți în loc să fie de cealaltă parte a peretelui, în pat cu ea? Așa cum ar fi vrut să fie în nenumărate nopți uitate din trecut, unele rușinoase, altele pline de nostalgie?

Pentru că, probabil, realitățile ei erau înrădăcinate în același tip de iluzii. Pentru sora mai mică și nepoata mai mică, el era frate mai mare sau unchiul. Unchiul favorit, cu siguranță, pentru că știa că ea îl plăcea. Era multă afecțiune acolo. Dar asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Afecțiunea pentru unchii favoriți era un tip specific de afecțiune. Unchii preferați erau acolo pentru anumite tipuri de lucruri. Lucruri de familie, cum ar fi cumpărăturile și răsfățul, într-un fel sau altul. Unchii preferați nu erau acolo pentru a se da la tine.

Asta ar veni din senin, ca o lovitură neașteptată. Ar fi fost îngrozitor, nedorit, incestuos, dăunător din punct de vedere psihologic.

Ea era de cealaltă parte a zidului. Dar nu putea face nimic în privința asta. Nu putea face nimic. Nu avea să se întâmple niciodată. Știa că avea să-l înnebunească, așa că și-a forțat mintea să se îndepărteze de ea și a început să se gândească la alte lucruri. Lucruri care erau realități cu siguranță, nu doar iluzii. Cei doi tipi, oricine ar fi fost ei. Ar fi trebuit să aibă deja adresa ei. Existau o duzină de modalități de a descoperi unde locuiește o persoană. Puteau fi în fața clădirii chiar în acel moment. A verificat în mintea lui clădirea de apartamente. Ușa de la intrare, încuiată. Ușa dinspre garaj, încuiată. Ușa de la apartament, încuiată și cu

gratii. Ferestrele, toate închise, jaluzelele trase. Deci, în seara asta, erau în siguranță. Dar mâine dimineață avea să fie periculos. Poate foarte periculos. S-a concentrat să și-i fixeze pe cei doi tipi în minte, în timp ce adormea. Vehiculul lor, costumele lor, constituția lor, fețele lor.

DAR EXACT ÎN ACEL moment, doar unul dintre cei doi tipi mai avea o față. Navigaseră împreună la zece mile sud de locul unde se afla Reacher, în apele negre ale portului inferior al New York-ului. Se ajutaseră unul pe celălalt pentru a desface fermoarul de cauciuc al sacului de cadavre și pentru a arunca cadavrul rece al secretarei în valurile uleioase ale Atlanticului. Primul tip se întorsese spre celălalt cu o glumă ieftină pe buze și fusese împușcat în plin în față cu o Beretta cu amortizor. Apoi din nou, și din nou. Căderea lentă a corpului său a făcut ca cele trei gloanțe să lovească în locuri diferite. Fața lui era o singură rană mare și fatală, neagră în întuneric. Brațul i-a fost ridicat cu o pârhie peste balustrada de mahon, iar mâna dreaptă i-a fost tăiată de la încheietura mâinii cu un satâr furat de restaurant. A fost nevoie de cinci lovituri. O muncă murdară și brutală. Mâna a intrat într-o pungă de plastic, iar cadavrul a alunecat în apă fără niciun zgomot, la mai puțin de douăzeci de metri de locul în care secretara se scufunda deja.

ȘAPTE

Jodie s-a trezit devreme în acea dimineață, ceea ce era neobișnuit pentru ea. În mod normal, dormea adânc până în momentul în care se declanșa alarma și trebuia să se târască din pat și să se ducă la baie, somnoroasă și leneșă. Dar în acea dimineață, era trează cu o oră înainte de a fi

nevoită să fie, alertă, respirând ușor, cu inima bătându-i ușor în piept.

Dormitorul ei era alb, ca toate camerele ei, iar patul ei era un pat mare cu cadru de lemn alb, așezat cu capul lipit de peretele opus ferestrei. Camera de oaspeți era spate în spate cu camera ei, dispusă exact la fel, simetric, dar în sens invers, pentru că dădea în direcția opusă. Ceea ce însemna că capul lui se afla la o distanță de aproximativ 18 centimetri de al ei. Prin perete.

Ea știa din ce erau făcuți pereții. Cumpărase apartamentul înainte ca acesta să fie terminat. Venise de multe ori, supraveghind transformarea. Peretele dintre cele două dormitoare era un perete original, vechi de o sută de ani. Era o bucată mare și solidă de lemn așezată transversal pe podea, cu cărămizi puse deasupra, până la tavan. Constructorii nu făcuseră decât să întărească cărămizile, acolo unde erau slabe și apoi le tencuiseră așa cum fac europenii, dându-le un finisaj solid și dur de stuc. Arhitectul a considerat că acesta era modul corect de a proceda. A adăugat soliditate structurii și a oferit o mai bună protecție împotriva incendiilor și o mai bună izolare fonică. Dar, de asemenea, a creat un sandwich de 30 de centimetri grosime de lemn, cărămidă și stuc între ea și Reacher.

Îl iubea. Nu avea nicio îndoială în privința asta. Nici un fel de îndoială. Întotdeauna l-a iubit, chiar de la început. Dar era în regulă? Era în regulă să-l iubească așa cum îl iubea ea? Se chinuise cu această întrebare și mai înainte. A stat trează nopți întregi în legătură cu asta, cu mulți ani în urmă. Îi fusese rușine pentru sentimentele ei. Diferența de vârstă de nouă ani era obscenă. Rușinos de mare. Ea știa asta. O fată de cincisprezece ani nu ar trebui să simtă așa ceva pentru colegul de serviciu al tatălui ei. Protocolul armatei făcuse ca acest lucru să fie practic un incest. Era ca și cum ar fi simțit așa ceva pentru un unchi. Aproape ca și

cum ar fi simțit asta pentru tatăl ei însuși. Dar ea îl iubea. Nu exista nicio îndoială în privința asta.

Mergea cu el ori de câte ori putea. Vorbea cu el ori de câte ori putea, îl atingea ori de câte ori putea. Avea propriul ei exemplar a fotografiei din Manila, cu brațul ei în jurul taliei lui. O păstrase presată într-o carte timp de cincisprezece ani. Se uitase la ea de nenumărate ori. Ani de zile, se hrănise cu sentimentul că l-a atins, l-a îmbrățișa puternic pentru această fotografie. Încă își amintea exact cum îl simțea, cum era el, corpul lui lat și tare, mirosul lui.

Sentimentele nu dispăruseră niciodată cu adevărat. Și-ar fi dorit să dispară. A vrut să fie doar o chestie de adolescență, o pasiune adolescentină. Dar nu a fost așa. Știa asta din modul în care simțea că sentimentele au rezistat. El dispăruse, ea crescuse și mersese mai departe, dar sentimentele au fost mereu acolo. Nu dispăruseră niciodată, dar în cele din urmă se deplasaseră în paralel cu fluxul principal al vieții ei. Întotdeauna acolo, întotdeauna reale, întotdeauna puternice, dar nu mai erau neapărat conectate cu realitatea ei de zi cu zi. La fel ca oamenii pe care îi cunoștea, avocați sau bancheri, care își doriseră cu adevărat să fie dansatori sau jucători de baseball. Un vis din trecut, fără legătură cu realitatea, dar care definea în mod absolut identitatea persoanei în cauză. Un avocat, care își dorise să fie dansator. Un bancher, care a vrut să fie jucător de baseball. O femeie de treizeci de ani, divorțată, care își dorise dintotdeauna să fie cu Jack Reacher.

Ieri ar fi trebuit să fie cea mai proastă zi din viața ei. Își înmormântase tatăl, ultima ei rudă pe acest pământ. Fusesse atacată de bărbați înarmați. Oameni pe care îi cunoștea făcuseră terapie pentru mult mai puțin. Ar fi trebuit să fie îngenuncheată de suferință și șoc. Dar nu era așa. Ieri fusesse cea mai bună zi din viața ei. Apăruse ca o viziune pe trepte, în spatele garajului, deasupra curții. Soarele de

amiază direct deasupra capului său, luminându-l. Inima ei bătuse cu putere și vechile sentimente se învolburaseră din nou în centrul vieții ei, mai aprig și mai puternic ca niciodată, ca un drog care urla prin venele ei, ca niște bătăi de tunet.

Dar totul fusese o pierdere de vreme. Știa asta. Trebuia să trăiască cu asta. Se uita la ea ca la o nepoată sau ca la o soră mai mică. De parcă diferența de nouă ani încă mai însemna ceva. Ceea ce nu mai era adevărat. Un cuplu de cincisprezece și douăzeci și patru de ani ar fi fost cu siguranță o problemă. Dar treizeci și treizeci și nouă de ani era perfect în regulă. Existau mii de cupluri cu diferențe mai mari de atât. Milioane de cupluri. Existau tipi de șaptezeci de ani cu soții de douăzeci de ani. Dar pentru el încă conta. Sau poate că era prea obișnuit ca să o vadă ca pe copilul lui Leon. Ca o nepoată. Ca pe fiica comandantului. Regulile societății sau protocolul armatei îl împiedicase să o vadă altfel. Întotdeauna își îngropase resentimentele din cauza asta. Încă o mai făcea. Afecțiunea lui Leon pentru el, faptul că îl revendica ca fiind al lui, îl îndepărtase de ea.

Făcuse totul imposibil încă de la început.

Își petrecuseră ziua ca frate și soră, ca unchi și nepoată. Apoi el devenise serios, ca un bodyguard, ca și cum ea ar fi fost responsabilitatea lui profesională. Se distraseră, iar lui îi păsa de siguranța ei fizică, dar nimic mai mult. Niciodată nu ar fi fost ceva mai mult. Și ea nu putea face nimic în privința asta. Nimic. Ea a invitat băieți în oraș. Toate femeile de vârsta ei au făcut-o. Era permis. Firesc, chiar normal. Dar ce putea să-i spună lui? Ce să-i zică? Ce-i poate spune o soră unui frate sau o nepoată unui unchi fără să provoace indignare, șoc și dezgust? Așa că nu avea să se întâmple și nu putea face absolut nimic în privința asta.

S-a întins în pat și și-a ridicat mâinile deasupra capului. Și-a așezat ușor palmele pe peretele despărțitor și le-a ținut acolo.

Cel puțin el era în apartamentul ei și cel puțin putea visa la el.

AL DOILEA TIP a petrecut mai puțin de trei ore în pat, din momentul în care a lăsat barca, pe care a navigat-o de unul singur, la debarcader, a asigurat-o și s-a întors în celălalt capăt al orașului pentru a se culca. S-a trezit din nou la șase și a ieșit pe stradă la șase și douăzeci, cu un duș rapid și fără mic dejun. Mâna era înfășurată în plastic, împachetată în corespondența de ieri și transportată într-o pungă Zabars pe care o avea de la ultima dată când cumpărase ceva ingrediente și își făcuse singur cina acasă.

A folosit Tahoe-ul negru și a trecut cu viteză pe lângă cei care făceau livrări dimineața devreme. A parcat în subteran și a urcat până la etajul optzeci și opt. Tony, recepționarul, era deja la ghișeul de alamă și stejar. Dar și-a dat seama, din liniștea înconjurătoare, că nu mai era nimeni altcineva înăuntru. A ridicat punga lui Zabar, ca pe un trofeu.

— Am luat asta pentru Hook, a spus el.

— Hook nu e aici astăzi, a spus Tony.

— Grozav, a spus tipul, cu un aer acru.

— Bagă-o în frigider, a spus Tony.

Era o mică bucătărie lângă holului de la recepție. Era mică și dezordonată, așa cum sunt bucătăriile de birou. Urme de cafea pe tejghele, câni cu pete pe interior. Frigiderul era un obiect mic sub tejghea. Tipul a împins laptele și un pachet de șase beri deoparte și a împins punga în spațiul rămas.

— Ținta pentru astăzi este doamna Jacob, a spus Tony. Apăruse în ușa bucătăriei. Știm unde locuiește. Lower

Broadway, la nord de primărie. La opt străzi de aici. Vecinii spun că pleacă întotdeauna la 7:20, merge pe jos la serviciu. — Unde, mai exact? a întrebat tipul.

— Wall Street și Broadway, a spus Tony. Eu conduc, tu o bagi în mașină.

CHESTER STONE A AJUNS acasă la ora obișnuită și nu i-a spus nimic lui Marilyn. Nu avea ce să-i spună. Viteza prăbușirii îl dezorientase. Întreaga lui lume se întorsese cu susul în jos într-o perioadă de douăzeci și patru de ore. Pur și simplu nu reușea să se descurce. Avea de gând să o ignore până dimineață și apoi să se ducă să-l vadă pe Hobie și să încerce să vorbească cu el, folosind bunul simț. În sinea lui, nu credea că nu se putea descurca singur.

Corporația avea nouăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Trei generații de Chester Stones. Erau prea multe acolo pentru ca totul să dispară peste noapte. Așa că nu a spus nimic și a trecut prin seara aceea amețit.

Nici Marilyn Stone nu i-a spus nimic lui Chester. Era prea devreme ca el să știe că ea preluase conducerea. Circumstanțele trebuiau să fie potrivite pentru acea discuție. Era o chestie de orgoliu. Și-a văzut de treabă, făcându-și treburile obișnuite de seară, apoi a încercat să doarmă în timp ce el stătea treaz lângă ea, uitându-se la tavan.

CÂND JODIE ȘI-A AȘEZAT palmele pe peretele despărțitor, Reacher era la duș. Avea trei rutine distincte puse la punct pentru duș și în fiecare dimineață alegea pe care dintre ele să o folosească. Prima era un duș simplu, nimic mai mult. Dura unsprezece minute. A doua era un bărbierit și un duș, douăzeci și două de minute. A treilea era o procedură specială, rar folosită. Aceasta presupunea să facă duș o dată, apoi să iasă și să se radă, iar apoi să facă

din nou duș. Dura mai mult de o jumătate de oră, dar avantajul era hidratarea. O fată explicase că bărbieritul era mai bun dacă pielea era deja hidratată în profunzime. Și mai spusese că nu strică să te speli de două ori cu șampon.

Acum folosea procedura specială. Duș, bărbierit, duș. Se simțea bine. Baia de oaspeți a lui Jodie era mare și înaltă, iar dușul era așezat suficient de sus pentru ca el să poată sta în picioare sub el, ceea ce era neobișnuit. Erau sticle de șampon, aliniat frumos. El bănuia că erau mărci pe care ea le încercase și nu-i plăcuseră, apoi lăsate în baia de oaspeți. Dar lui nu-i păsa. A găsit unul care pretindea că este destinat părului uscat, deteriorat de soare. S-a gândit că era exact ceea ce avea nevoie. L-a turnat în cap și și-a spălat părul. Și-a frecat tot corpul cu un fel de săpun galben și s-a clătit. A udat peste tot pe jos când s-a ras la chiuvetă. A făcut-o cu grijă, de la maxilar, în jurul părții de jos a nasului, în lateral, în spate, în față. Apoi s-a întors la duș din nou.

Și-a petrecut cinci minute să se spele pe dinți cu noua periuță de dinți. Periile erau tari și simțea că se curăță bine. Apoi s-a uscat și și-a netezit hainele noi. A îmbrăcat pantalonii, fără cămașă, și s-a dus în bucătărie pentru ceva de mâncare.

Jodie era acolo. Era și ea proaspăt ieșită de la duș. Părul ei era întunecat de apă și îi atârna drept. Purta un tricou alb supradimensionat care se termina cu un centimetru deasupra genunchilor. Materialul era subțire. Picioarele ei erau lungi și netede. Tălpile îi erau goale. Era foarte zveltă, cu excepția locului unde nu ar fi trebuit să fie. Și-a ținut respirația.

— Bună dimineața, Reacher, a spus ea.

— Bună dimineața, Jodie, i-a răspuns el.

Ea se uita la el. Ochii ei se plimbau peste tot pe corpul lui. A văzut o expresie pe fața ei.

— Arsura aceea, a spus ea. Arată mai rău.

El a privit în jos. Era încă roșie și iritată. Se mărise ușor și era umflată.

— Ai folosit unguentul? a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

— Am uitat, a spus el.

— Adu-l, a spus ea.

El s-a întors în baie și l-a găsit în punga maro. L-a adus înapoi în bucătărie. Ea l-a luat de la el și a deșurubat capacul. A străpuns sigiliul de metal cu un vârf de plastic și-a pus puțin unguent pe degetul arătător. Se concentra pe ce făcea, cu limba între dinți. A pășit în fața lui și a ridicat mâna. A atins ușor arsura și a frecat-o cu vârful degetului. El privea rigid peste capul ei. Ea era la un metru de el. Goală sub tricou. Îi freca pieptul gol cu vârful degetului. Își dorea să o ia în brațe. Voia să o ridice și să o strivească de el. Să o sărute ușor, începând cu gâtul ei. Voia să-i întoarcă fața spre el și să-i sărute gura. Ea făcea mici cercuri blânde pe pieptul lui. Îi simțea mirosul părului ei, umed și strălucitor. Îi putea mirosi pielea. Ea își mișcă degetul pe lungimea arsurii. La un metru distanță de el, goală sub tricou. A oftat și și-a încordat mâinile. Ea a făcut un pas înapoi.

— Doare? a întrebat ea.

— Ce?

— Doare unde te-am frecat?

El i-a văzut vârful degetului, strălucitor de la unsoare.

— Un pic, a spus el.

Ea a dat din cap.

— Îmi pare rău, a spus ea. Dar aveai nevoie de asta.

El a dat din cap din nou.

— Cred că da, a spus el.

Apoi momentul greu a trecut. Ea a înșurubat capacul la loc pe tub și el s-a îndepărtat, doar ca să se miște de acolo.

A deschis ușa frigiderului și a luat o sticlă de apă. A găsit o banană într-un bol de pe teighea. Ea a pus tubul de unguent pe masă.

— Mă duc să mă îmbrac, a spus ea. Ar trebui să plecăm.

— Bine, a spus el. Voi fi gata.

Ea a dispărut înapoi în dormitorul ei, iar el a băut apa și a mâncat banana. S-a întors la dormitorul lui și și-a pus cămașa pe el și a băgat-o în pantaloni. Și-a luat șosetele, pantofii și jacheta. S-a dus până în sufragerie să aștepte. A tras jaluzelele până sus, a descuiat fereastra și a împins-o în sus. S-a aplecat afară și a scanat strada, aflată la patru etaje mai jos.

Arăta foarte diferit în lumina zilei. Lumina puternică a neonelor dispăruse, iar soarele trecea pe deasupra clădirilor de vizavi și ricoșa pe stradă. Oameni care pierdeau timpul în timpul nopții dispăruseră și ei, fiind înlocuite de persoane cu pași hotărâți care se îndreptau spre nord și spre sud, cu pahare de hârtie cu cafea și briose strânse în șervețele. Taximetriștii se grăbeau prin trafic și claxonau la semafoare pentru a le face să-și schimbe culoarea. Se simțea o briză blândă și simțea mirosul râului.

Clădirea se afla în partea de vest a Lower Broadway. Traficul era cu sens unic, spre sud, trecând de la stânga la dreapta pe sub fereastră. Plimbarea obișnuită a lui Jodie spre serviciu însemna s-o ia la dreapta, ieșind din hol, mergând în aceeași direcție cu traficul. Ea mergea pe trotuarul din dreapta, pentru a rămâne la soare. Ar fi traversat Broadway la un semafor, poate la șase sau șapte străzi mai jos. Apoi mergea pe ultimele două străzi pe trotuarul din stânga și apoi făcea la stânga, spre est, pe Wall Street, până la biroul ei.

Deci, cum ar fi încercat să o prindă? *Gândește ca inamicul. Gândește ca cei doi tipi.* Puternici fizic, lipsiți de

subtilitate, preferând o abordare directă, nerăbdători și periculoși, dar nu prea pregătiți, dincolo de entuziasmul de amatori. Era destul de clar ce aveau să facă. Ar fi folosit un vehicul cu patru uși, așteptând pe o stradă laterală, poate trei străzi mai la sud, parcat pe banda din dreapta, cu fața spre est, gata să se năpustească și să facă la dreapta pe Broadway. Ar fi așteptat împreună pe scaunele din față, în tăcere. Ar fi scanat de la stânga la dreapta prin parbriz, urmărind trecerea pietonilor din fața lor. S-ar aștepta să o vadă traversând în grabă, sau oprindu-se și așteptând culoarea verde a semaforului. Ar aștepta o clipă, apoi ar ieși ușor și ar face virajul la dreapta. Ar conduce încet. Ar rămâne în spatele ei. Ar oprit în dreptul ei. Sau puțin în față. Apoi tipul de pe scaunul pasagerului ar ieși, ar apuca-o, ar deschide ușa din spate, ar forța-o să intre înăuntru, înghesuindu-se după ea. O mișcare lină, dar brutală. O tactică rudimentară, dar nu dificilă. Deloc dificilă. Mai mult sau mai puțin garantată de succes, în funcție de țintă și de nivelul de conștientizare.

Reacher făcuse același lucru, de multe ori, cu ținte mai mari, mai puternice și mai conștiente decât Jodie. O dată, o făcuse cu Leon însuși la volan.

Se aplecă în față peste fereastră și își scosese toată partea superioară a corpului prin fereastră. Și-a întors capul spre dreapta și a privit în josul străzii. S-a uitat cu atenție la colțuri, la două, trei și patru străzi spre sud. Acolo s-ar fi întâmplat.

— Sunt gata, l-a strigat Jodie.

AU COBORÂT ÎMPREUNĂ nouăzeci de etaje până la garajul subteran. Au trecut prin zona din dreapta și s-au îndreptat spre spațiile închiriate împreună cu zona de birouri al lui Hobie.

— Ar trebui să luăm Suburbanul, a spus acolitul. E mai mare.

— OK, a spus Tony.

A descuiat-o și s-a strecurat pe scaunul șoferului. Acolitul s-a urcat pe scaunul pasagerului. A aruncat o privire înapoi la platforma de încărcare goală. Tony a pornit-o și a ieșit ușor spre rampa care ducea spre stradă.

— Deci, cum facem asta? a întrebat Tony.

Tipul a zâmbit încrezător.

— Destul de ușor. Ea va merge spre sud pe Broadway. Vom aștepta după un colț până o vom vedea. La câteva străzi sud de clădirea ei. O vedem trecând pe trecerea de pietoni, virăm după colț, ne apropiem de ea și gata, da?

— Greșit, a spus Tony. O vom face altfel.

Tipul s-a uitat la el.

— De ce?

Tony accelerează mașina mare și ieși în lumina soarelui.

— Pentru că nu ești prea deștept, a spus el. Dacă așa ai face-o tu, înseamnă că trebuie să existe o cale mai bună, nu? Ai dat-o în bară în Garrison. O vei da în bară și aici. Probabil că îl are pe tipul ăsta, Reacher, cu ea. Te-a bătut acolo, te va bate și aici. Așa că, indiferent care crezi că e cea mai bună cale de a face asta, e ultimul lucru pe care îl vom face.

— Și cum o vom face?

— Îți voi explica cu mare atenție, a spus Tony. Voi încerca să fiu cât mai simplu.

REACHER A COBORÂT fereastra. A apăsat încuietoarea și a lăsat jaluzelele. Ea stătea chiar în pragul ușii, cu părul încă întunecat de la duș, îmbrăcată într-o rochie simplă de in fără mâneci, cu picioarele goale, pantofi simpli. Rochia era de aceeași culoare cu părul ei ud, dar avea să devină mai închisă la culoare pe măsură ce i se usca părul. Avea în

mână o poșetă și o servietă mare din piele, de mărimea celei pe care o văzuse la piloții comerciali. Era în mod clar grea. A lăsat-o jos și s-a dus spre geanta ei cu haine, care era pe podea, lipită de un perete, acolo unde o aruncase în noaptea precedentă. A luat plicul care conținea testamentul lui Leon din buzunar și a desfăcut servieta și l-a pus înăuntru.

— Vrei să car eu asta? a întrebat el.

Ea a zâmbit și a clătinat din cap.

— Muncă echitabilă, a spus ea. Paza de corp nu include și transportul de marfă pe aici.

— Pare destul de grea, a spus el.

— Sunt fată mare acum, a răspuns ea, uitându-se la el.

El a dat din cap. A ridicat vechea bară de fier din suporturile ei și a lăsat-o în poziție verticală.

S-a aplecat pe lângă el și a răscuit încuietorile. Același parfum, subtil și feminin. Umerii ei în rochie erau zvelți, aproape subțiri. Mușchii brațului stâng i se încordau pentru a echilibra geanta grea.

— Ce fel de avocatură faceți acolo? a întrebat el.

— Domeniu financiar, a spus ea.

El a deschis ușa încetișor. A aruncat o privire afară. Holul era gol. Indicatorul liftului arăta că cineva cobora de la etajul trei.

— Ce fel de domeniu financiar?

A traversat și a chemat liftul.

— Reșalonare de datorii, în mare parte, a spus ea. Sunt mai mult un negociator decât un avocat, de fapt. Mai mult un consilier sau un mediator, știi?

El nu știa. Nu avusese niciodată datorii. Nu pentru că avea o virtute înnăscută, ci pur și simplu pentru că nu avusese niciodată ocazia. Toate elementele de bază îi fuseseră asigurate de armată. Un acoperiș deasupra capului, mâncare în farfurie. Nu-și făcuse niciodată obiceiul de a-și dori mai mult. Dar cunoscuse băieți care avuseseră

probleme. Își cumpăraseră case cu ipotecă și mașini cu rate pe perioade lungi. Uneori rămâneau în urmă cu plata. Funcționarii armatei rezolvau problema. Vorbeau cu banca, și rețineau rata direct din salariul tipului. Dar el bănuia că asta era o chestie mărunță, în comparație cu ceea ce trebuia să se ocupe ea.

— Milioane de dolari? a întrebat el.

Liftul a sosit. Ușile au alunecat în părți și s-au deschis.

— Cel puțin, a spus ea. De obicei zeci de milioane, uneori sute.

Liftul era gol. Au pășit înăuntru.

— Ți place ce faci? a întrebat el.

Liftul a scrâșnit în jos.

— Sigur, a spus ea. Oricine are nevoie de un loc de muncă, iar eu am primit ce-i mai bun.

Ascensorul s-a oprit cu o pocnitură.

— Ești bună la ceea ce faci?

Ea a dat din cap.

— Da, a spus ea simplu. Cea mai bună care există pe Wall Street, fără îndoială.

El a zâmbit. Era fiica lui Leon, asta era al naibii de sigur.

Ușile liftului au alunecat și s-au deschis. Un hol gol, cu ușa de la stradă care se închidea încet și o femeie solidă care cobora încet treptele spre trotuar.

— Cheile de la mașină? a spus el.

Ea le ținea în mână. Un mănunchi mare de chei pe un inel de alamă.

— Așteaptă aici, a spus el. O aduc până la scări. Un minut.

Ușa din hol spre garaj se deschidea din interior cu o bară de împingere. A trecut prin ea, a coborât treptele de metal și a scanat întunericul garajului în timp ce mergea. Nu era nimeni acolo. A mers hotărât spre o mașină greșită,

un Chrysler, la două spații distanță de mașina lui Jodie. S-a aruncat la pământ și s-a uitat pe sub mașini. Nimeni nu se ascundea sub mașini. S-a ridicat din nou și s-a strecurat pe lângă capota Chrysler-ului. În jurul mașinii următoare. S-a lăsat din nou pe pământ, înghesuindu-se în spațiul dintre hayonul Oldsmobile-ului și perete. Și-a aplecat capul în jos și a căutat fire acolo unde n-ar fi trebuit să fie fire. Totul era în regulă. Nici o capcană.

A descuiat ușa și s-a strecurat înăuntru. A pornit motorul și s-a îndreptat spre culoarul central. A mers până în dreptul scărilor. S-a aplecat înăuntru și a deschis ușa pasagerului în timp ce ea venea din hol. A coborât treptele și a urcat direct în mașină, dintr-o singură mișcare lină și fluidă. A trântit ușa și el a luat-o înainte, a făcut dreapta pe rampă și dreapta pe stradă.

Soarele de dimineață din est i-a strălucit în ochi, dar el a trecut prin el, îndreptându-se spre sud. Prima intersecție era la treizeci de metri în față. Traficul era lent. Nu staționar, doar lent. Semaforul l-a prins la trei mașini în spate de intersecție. Se afla pe banda din dreapta și nu avea unghiul de vedere pentru a vedea în deschiderea străzii transversale. Traficul se scurgea de la dreapta la stânga din strada aceea, prin fața lui, la trei mașini distanță. Putea să vadă că fluxul îndepărtat era încetinit, revărsându-se în jurul unui fel de obstacol. Poate un vehicul parcat. Poate o mașină cu patru uși parcată, așteptând ceva. Apoi, fluxul din lateral s-a oprit, iar semaforul de pe Broadway s-a făcut verde.

A traversat intersecția cu capul întors, cu o jumătate de ochi în față și cu restul atenției concentrate în lateral. Nu era nimic acolo. Nici o mașină cu patru uși parcată. Obstacolul era o capră de lemn, așezată pe o gură de canal deschisă. Era un camion al companiei de electricitate zece metri mai departe, pe stradă. O echipă de muncitori pe

trotuar, bând sucuri la cutie. Traficul și-a urmat fluxul. S-a oprit din nou, la următorul semafor. Acum era cu patru mașini în urmă.

Nu asta era strada. Direcția traficului era greșită. Mergea spre vest, de la stânga la dreapta în fața lui. Avea o priveliște bună spre stânga. Putea vedea la 50 de metri în josul străzii. Nimic acolo. Nu era asta. Înseamnă că era următoarea.

În mod ideal, i-ar fi plăcut să facă mai mult decât să treacă direct pe lângă cei doi tipi. O idee mai bună ar fi fost să ocolească intersecția și să vină în spatele lor. Să lase jeepul la o sută de metri distanță și să se apropie de ei din spate. Ei ar fi fost aplecați în față, privind trecerea de pietoni prin parbriz. Putea să se uite bine la ei, atât cât dorea. Putea chiar să se urce în mașină cu ei. Portierele din spate ar fi fost descuiate, cu siguranță. Indivizii ar fi privit drept înainte. Ar putea să se strecoare în spatele lor, să pună o mână pe o parte a fiecărui cap și să-i lovească unul de altul, ca un om dintr-o orchestră care cântă la talere. Apoi ar putea s-o facă din nou, și din nou, și din nou, și din nou, până când ar începe să răspundă la câteva întrebări elementare.

Dar n-avea de gând să facă asta. *Concentrează-te pe ce ai de făcut* era regula lui. Ce avea de făcut era să o ducă pe Jodie la biroul ei, în siguranță. Paza de corp înseamnă să aperi. Dacă începi să amesteci o componentă de atac, niciuna dintre ele nu iese cum trebuie. Așa cum îi spusese, el obișnuia să facă asta pentru a-și câștiga existența. Era antrenat în domeniu. Foarte bine pregătit și foarte experimentat. Așa că avea de gând să rămână în defensivă și avea de gând să considere o victorie majoră faptul că o va vedea intrând pe ușa biroului ei, în siguranță. Și nu avea de gând să-i spună despre cât de multe probleme putea avea. Nu voia ca ea să-și facă griji în legătură cu asta. Nu vedea

de ce lucrul pe care îl începuse Leon să-i provoace ei vreun fel de angoasă. Leon nu ar fi vrut asta. Leon ar fi vrut doar ca el să se ocupe de tot. Și asta avea de gând să facă. Să o lase la ușa biroului, fără explicații lungi, fără avertismente sumbre.

Lumina se făcu verde. Prima mașină a pornit, apoi a doua. Apoi a treia. El a înaintat ușor. A verificat spațiul din fața lui și a înclinat capul spre dreapta. Erau acolo? Strada era îngustă. Două benzi de circulație oprite, așteptând la semafor. Nimic nu era parcat pe banda din dreapta. Nimic nu aștepta. Nu erau acolo. Și-a mutat privirea încet pe toată lățimea intersecției, scanând spre dreapta. Nu era nimeni acolo. A expirat, s-a relaxat și a privit înainte. S-a auzit o bubuitură metalică puternică. Un pumn metalic, extrem de puternic, pe care l-au primit spatele lui. Caroserie sfâșiată și o accelerație instantanee violente. Jeepul a fost aruncat înainte, s-a izbit de vehiculul din față și s-a oprit brusc. Airbagurile au explodat. A văzut-o pe Jodie ricoșând din scaun și izbindu-se de tensiunea centurii, corpul ei oprindu-se brusc, capul ei încă deplasându-se în față ca o ghiulea. Apoi a ricoșat înapoi de pe airbag și s-a izbit de tetiera din spatele ei. A observat că fața ei era în spațiu exact alături de a lui, cu interiorul mașinii încețoșându-se și rotindu-se și învârtindu-se pe lângă ea, pentru că capul lui făcea exact aceleași lucruri ca al ei.

Dublul impact îi smulseseră mâinile de pe volan. Airbagul se dezumfla în fața lui.

Și-a îndreptat ochii spre oglindă și a văzut o capotă neagră uriașă îngropată în spatele jeep-ului. Partea de sus a unei grile cromate strălucitoare, îndoită. O mașină de teren uriașă cu tracțiune integrală. Un singur tip în ea, vizibil în spatele ecranului fumuriu. Nu vreun tip pe care îl cunoștea. Mașinile claxonau în spatele lor, iar traficul făcea la stânga și ocoleau accidentul. Fețele se întorceau să se uite. Se

auzea un şuierat puternic undeva. Aburi de la radiator, sau poate un țuit de urechi după sunetele înalte și bruște. Tipul din spate cobora din mașina cu tracțiune integrală. Mâinile ridicate în semn de scuze, îngrijorare și spaimă pe față. Se deplasa în jurul portierei, acolo, în fluxul lent al traficului, mergând spre fereastra lui Reacher, aruncând o privire laterală spre caroseria distrusă în timp ce trecea. O femeie coborâse din sedanul din față, părând amețită și furioasă. Traficul se aglomera în jurul lor. Aerul strălucea din cauza motoarelor supraîncălzite, zgomotos de la claxoane. Jodie era dreaptă pe scaun, pipăindu-și ceafa cu degetele.

— Ești bine? a întrebat-o el.

Ea s-a gândit puțin, apoi a dat din cap.

— Sunt bine, a spus ea. Tu?

— Sunt bine, a spus el.

Ea a pipăit cu degetul airbagul dezumflat, fascinată.

— Chestiile astea chiar funcționează, vezi?

— Este prima dată când văd unul deschis, a spus el.

— Și eu.

Apoi s-a auzit o bătaie în geamul din partea șoferului. Tipul din spate stătea acolo, bătând grăbit cu degetele. Reacher s-a uitat fix la el. Tipul îi făcea semne să deschidă, urgent, ca și cum ar fi fost neliniștit de ceva.

— Rahat, a strigat Reacher.

A călcat pe accelerație. Jeepul s-a smucit înainte, împingându-se în berlina distrusă a femeii. A făcut un metru, rotindu-se spre stânga, cu caroseriile frecându-se.

— Ce naiba faci? a strigat Jodie.

Tipul avea mâna pe mânerul ușii. Cealaltă mână în buzunar.

— Stai jos, a strigat Reacher.

A găsit marșarierul și a accelerat înapoi în gol, pe distanța pe care o făcuse și s-a izbit de mașina cu tracțiune integrală aflată în spate. Noul impact i-a mai câștigat un

metru. A împins schimbătorul în viteză, a învârtit volanul și a dat buzna spre stânga. S-a izbit în partea din spate al sedanului, într-o nouă ploaie de sticlă. Traficul din spate a virat și s-a rotit din nou. A aruncat o privire la dreapta și unul dintre tipii pe care îi văzuse în Key West și Garrison era la fereastră, cu mâna pe ușa lui Jodie. A apăsător pe accelerație și a lansat jeepul înapoi, învârtind roțile. Tipul care se ținea strâns de clanță, s-a smucit brusc înapoi și și-a pierdut echilibrul de la mișcarea violentă. Reacher s-a izbit din nou de mașina de spate și a accelerat din nou spre înainte, forțând motorul, învârtind volanul. Tipul era din nou în picioare, strângând în continuare mânerul ușii, tras de forța mașinii cu brațul și picioarele fâlfâind, ca și cum el ar fi fost un vâcar, iar jeepul un tânăr taur sălbatic într-o luptă disperată pentru a ieși dintr-o capcană. Reacher a apăsător pedala și a ieșit în trafic, aproape de colțul din spate al sedanului distrus al femeii și l-a izbit pe tip de portbagaj. Bara de protecție l-a lovit la nivelul genunchilor, a făcut o rotație în aer și capul i-a izbit geamul din spate al sedanului. În oglinda retrovizoare, Reacher a văzut o învâlmășeală de brațe și picioare care se agitau, în timp ce elanul îl purta în sus, peste acoperiș. Apoi a dispărut, prăbușindu-se înapoi pe trotuar.

— Ai grijă! a strigat Jodie.

Tipul din mașina de teren era încă acolo, lângă fereastră șoferului. Reacher ieșise în fluxul de trafic, însă traficul era lent, iar tipul alerga pe lângă el, chinându-se să scoată ceva din buzunar. Reacher a virat la stânga și a ajuns în paralel cu un camion cu panouri aflat pe banda următoare. Tipul alerga în continuare pe lângă, ținând mânerul ușii, în timp ce scotea ceva din buzunar. Reacher a virat din nou la stânga și l-a izbit puternic de partea laterală a camionului. S-a auzit o bubuitură surdă când capul tipului s-a lovit de metal și apoi a dispărut. Camionul s-a

oprit, iar Reacher a virat la stânga și a ajuns în fața lui. Broadway era plin de mașini. În fața lui era un mozaic sclipitor de culori metalice, acoperișuri de sedan-uri care clipeau în soare, virând-se la stânga, virând-se la dreapta, târându-se înainte, cu fumul eșapamentelor ridicându-se, cu claxoane. A tras din nou de volan spre stânga, a virat și a trecut peste o trecere de pietoni pe roșu, cu o mulțime de oameni îmbrâncindu-se să se ferească din calea lui. Jeepul se clătina și trăgea tare spre dreapta. Indicatorul de temperatură era în afara scalei. Aburul clocotea prin capotei îndoite. Airbagul dezumflat îi atârna până la genunchi. A mers în față, apoi a virat din nou la stânga și s-a înfipt într-o alee plină de deșeuri de restaurant. Cutii, bidoane goale de ulei de gătit, tăvițe de lemn nefinisat, pline cu legume stricate. A îngropat botul mașinii într-o grămadă de cutii de carton. Acestea s-au revărsat pe capota distrusă și au ricoșat în parbriz. A oprit motorul și a scos cheile din contact.

Mașina era prea aproape de perete pentru ca ușa lui Jodie să se deschidă.

I-a luat servieta și poșeta și le-a aruncat afară pe ușa lui. A ieșit și el afară și s-a rotit spre ea. Ea se zbătea pe scaunele din spate. Rochia i se ridicase. El a prins-o de talie, ea și-a aplecat capul pe umărul lui și el a ridicat-o prin spațiul liber. Ea s-a agățat cu putere, cu picioarele goale în jurul taliei lui. Reacher s-a rotit și a alergat cu ea la doi metri distanță. Nu cântărea aproape nimic. A așezat-o în picioare și s-a întors după gențile ei. Ea își netezi rochia pe coapse. Respira greu.

— De unde ai știut? a oftat ea. Că nu a fost un accident?

I-a dat poșeta și păstrat el servieta grea. A ținut-o de mână până în stradă, invadat de adrenalină.

— Vorbim în timp ce mergem, a spus el.

Au luat-o la stânga și s-au îndreptat spre est, spre Lafayette. Soarele dimineții le intra în ochi, briza râului îi lovea în față. În spatele lor, puteau auzi traficul aglomerat de pe Broadway. Au mers împreună cincizeci de metri, respirând greu, calmându-se.

— De unde ai știut?

— Statistica. Care erau șansele să avem un accident exact în aceeași dimineață în care ne-am dat seama că sunt tipi care ne caută? Un milion la unu, în cel mai bun caz.

Ea a dat din cap. Un ușor zâmbet pe față. Capul sus, umerii dreupți. Își revenea repede. Nici urmă de șoc. Era fiica lui Leon, asta era al naibii de sigur.

— Ai fost grozav, a spus ea. Ai reacționat atât de repede.

El a dat din cap în timp ce mergea.

— Nu, am fost de rahat, a spus el. Prost ca naiba. O greșeală după alta. Au schimbat oamenii. Cu un tip nou la conducere. Nici măcar nu m-am gândit la asta. M-am gândit la ce ar putea face perechea inițială de ticăloși, nu m-am gândit că ar putea pune pe cineva mai deștept. Și oricine a fost tipul ăla, a fost destul de deștept. A fost un plan bun, aproape a funcționat. Nu m-am așteptat la asta. Apoi, când s-a întâmplat, am pierdut o grămadă de timp vorbind cu tine despre afurisitele de airbaguri care s-au deschis.

— Nu te simți prost, a spus ea.

— Ba mă simt prost. Leon avea o regulă de bază: *Fă-o așa cum trebuie*. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu a fost acolo să vadă acea greșeală. I-ar fi fost rușine de mine.

El a văzut cum i s-a întunecat fața. Și-a dat seama ce spusese.

— Îmi pare rău. Nu-mi vine să cred că e mort.

Au ieșit pe Lafayette. Jodie se îndreptă spre bordură, căutând un taxi.

— Ei bine, este mort, a spus ea, cu blândețe. Ne vom obișnui și cu asta, presupun.

El a dat din cap.

— Și îmi pare rău pentru mașina ta. Ar fi trebuit să prevăd ce s-a întâmplat.

Ea a ridicat din umeri.

— Este închiriată. O să le cer să trimită alta la fel. Acum știu că rezistă la coliziune, nu? Poate una roșie.

— Ar trebui să o raportezi furată, a spus el. Sună la poliție și spune că nu era în garaj când ai vrut să pleci azi dimineață.

— Asta e o infracțiune, a spus ea.

— Nu, asta e o chestie inteligentă. Gândește-te că nu-mi pot permite ca polițiștii să-mi pună întrebări despre asta. Nici măcar nu am permis de conducere.

Ea s-a gândit. Apoi a zâmbit. *Așa cum zâmbește o soră mai mică atunci când își iartă fratele mai mare pentru o rătăcire*, s-a gândit el.

— Bine, a spus ea. Îi voi suna de la birou.

— La birou? Nu te duci la afurisitul de birou.

— De ce nu? a spus ea, surprinsă.

El a făcut vag cu mâna spre vest, înapoi spre Broadway.

— După ce s-a întâmplat acolo? Vreau să fii undeva unde te pot vedea, Jodie.

— Trebuie să mă duc la muncă, Reacher, a spus ea. Gândește logic. Biroul nu a devenit nesigur doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat acolo, pe stradă. Sunt două lucruri complet diferite, nu-i așa? Biroul este la fel de sigur și acum cum a fost întotdeauna. Înainte erai mulțumit să mă duc acolo, așa că ce s-a schimbat?.

El s-a uitat la ea. Voia să spună că *totul s-a schimbat*. Pentru că ceea ce a început Leon cu un cuplu bătrân de la o clinică de cardiologie, acum are implicați niște profesioniști pe jumătate competenți. Profesioniști pe jumătate

competenți care au fost la o jumătate de secundă distanță de a câștiga în această dimineață. Și mai voia să-i spună: *Te iubesc și ești în pericol și nu vreau să fii într-un loc unde nu pot avea grijă de tine*. Dar nu a putut spune nimic din toate astea. Pentru că se angajase să țină totul departe de ea. Totul, dragostea și pericolul. Așa că a ridicat din umeri, fără să vrea.

— Ar trebui să vii cu mine, a spus el.

— De ce? Să te ajut?

El a dat din cap.

— Da, ajută-mă cu bătrânii ăștia. Vor vorbi cu tine, pentru că ești fiica lui Leon.

— Vrei să vin cu tine pentru că sunt fiica lui Leon?

A dat din nou din cap. Ea a văzut un taxi și i-a făcut semn să coboare.

— Răspuns greșit, Reacher, a spus ea.

A ÎNCERCAT S-O FACĂ să se răzgândească, dar nu a ajuns la niciun rezultat. Ea era hotărâtă și nu voia să facă altfel. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să o convingă să rezolve problema imediată și să-i închirieze o mașină, folosind cardul ei auriu și permisul. Au luat taxiul până în Midtown și au găsit un birou Hertz. A așteptat afară, în soare, timp de un sfert de oră și apoi ea a apărut într-un Taurus nou-nouț și l-a luat. Ea a condus tot drumul înapoi spre centru, pe Broadway.

Au trecut pe lângă clădirea ei și au trecut pe lângă locul ambuscadei, trei străzi mai la sud. Vehiculele avariate dispăruseră. Mai erau cioburi de sticlă în șanț și pete de ulei pe asfalt, dar asta era tot. A condus mai departe spre sud și a parcat lângă un hidrant, vizavi de ușa biroului ei. A lăsat motorul pornit și a rabatat scaunul până la capăt, gata pentru schimbarea șoferului.

— OK, a spus ea. Vii să mă iei de aici, pe la ora șapte?

— Atât de târziu?

— Încep târziu, a spus ea. Va trebui să termin târziu.

— Să nu pleci din clădire, bine?

A ieșit pe trotuar și a urmărit-o până înăuntru. În fața clădirii era o zonă pavată. Ea a sărit pe ea, cu picioarele goale strălucind și dansând sub rochie. S-a întors, a zâmbit și a făcut cu mâna. S-a împins în lateral prin ușa rotativă, legănând servieta grea. Era o clădire înaltă, poate șaizeci de etaje. Probabil că avea zeci de spații de birouri închiriate la zeci de firme diferite, poate sute. Oricum situația părea să fie destul de sigură. Există un ghișeu larg de recepție imediat după ușa rotativă. În spatele lui stătea un șir de agenți de securitate, iar în spatele lor se afla un zid de sticlă masivă, din perete în perete, de la podea la tavan, cu o deschidere în el, acționată de un buzzer aflat sub tejgheaua lor. În spatele zidului se aflau lifturile. Nu aveai cum să intri, decât dacă băieții de la securitate considerau că e bine să te lase să intri. A dat din cap în sinea lui. S-ar putea să fie destul de sigur. Poate. Depindea de seriozitatea portarilor. A văzut-o vorbind cu unul dintre ei, cu capul aplecat, cu părul blond căzut pe față. Apoi s-a îndreptat spre ușa din zid, așteptând, împingând-o. A trecut prin ea spre lifturi. A apăsă un buton. O ușă a glisat și s-a deschis. A intrat cu spatele, împingându-și servieta peste prag cu ambele mâini. Ușa a alunecat și s-a închis.

Reacher a mai așteptat afară, pe zona pavată, timp de un minut. Apoi a traversat în grabă și a intrat cu umărul prin ușa rotativă. S-a îndreptat spre recepție, ca și cum făcea asta în fiecare zi din viața lui. S-a dus la cel mai bătrân agent de pază. Cei mai bătrâni sunt de obicei cei mai neglijenți. Cei mai tineri încă mai au speranțe de avansare.

— Mă sunat de la Spencer Gutman, a spus el, uitându-se la ceas.

— Numele? a întrebat bătrânul.

— Lincoln, a spus Reacher.

Tipul era grizonat și obosit, dar a făcut ceea ce trebuia să facă. A luat un clipboard dintr-o fantă și l-a studiat.

— Aveți o programare?

— Tocmai m-au chemat pe pager, a spus Reacher. Ceva urgent, cred.

— Lincoln, cum ar fi mașina?

— Ca președintele, a spus Reacher.

Bătrânul a dat din cap și a trecut un deget gros pe o listă lungă de nume.

— Tu nu ești pe listă, a spus. Nu te pot lăsa să intri fără să fii pe listă.

— Lucrez pentru Costello, a spus Reacher. Au nevoie de mine sus, chiar acum.

— Aș putea să-i sun, a spus tipul. Cine te-a chemat?

Reacher a ridicat din umeri.

— Domnul Spencer, cred. Pe el îl văd de obicei.

Tipul a părut ofensat. A pus lista la loc în fanta sa.

— Domnul Spencer a murit acum zece ani, a spus el. Dacă vreți să intrați, faceți-vă o programare reală, bine?

Reacher a dat din cap. Locul era destul de sigur. S-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre mașină.

MARILYN STONE A AȘTEPTAT până când Mercedesul lui Chester a dispărut din vedere, apoi a fugit înapoi în casă și s-a apucat de treabă. Era o femeie serioasă și știa că un posibil decalaj de șase săptămâni între listare și finalizare avea să necesite o muncă serioasă.

Primul ei apel a fost la serviciul de curățenie. Casa era deja perfect curată, dar avea de gând să mute niște mobilă. Era de părere că prezentarea unei case cu mai puțină mobilă crea o impresie de spațialitate. O făcea să pară chiar mai mare decât era. În plus, evită astfel să prindă potențialul cumpărător în capcana unor idei preconcepute

despre ce ar arăta bine și ce nu. De exemplu, dulapul italian din hol era piesa perfectă pentru acel hol, dar nu voia ca un potențial cumpărător să creadă că holul nu ar fi putut funcționa altfel. Mai bine să nu aibă nimic acolo și să lase imaginația cumpărătorului să umple golul, poate cu o piesă pe care o avea deja.

Așa că, dacă avea de gând să mute mobila, avea nevoie ca serviciul de curățenie să se ocupe de spațiile lăsate goale. O casă cu mai puțin mobilier crea un aspect spațios, dar golurile evidente creau un aspect trist. Așa că i-a chemat, și i-a chemat și pe cei de la mutări și depozitare, pentru că avea să pună lucrurile scoase undeva. Apoi a chemat serviciul de întreținere a piscinei și grădinarii. Îi voia acolo în fiecare dimineață, până la noi ordine, o oră de muncă în fiecare zi. Avea nevoie ca grădina să arate ca la carte. Chiar și la acest nivel de piață, știa că lucrurile care arata atractiv sunt esențiale.

Apoi a încercat să-și amintească alte chestii pe care le citise sau lucruri despre care îi vorbiseră oamenii. Flori, bineînțeles, în vase, peste tot. A sunat la florărie. Își amintea că cineva spunea că farfuriile cu detergent pentru geamuri neutralizau toate micile mirosuri pe care le generează orice casă. Ceva legat de amoniac.

Își amintea că a citit că dacă pune o mână de boabe de cafea în cuptorul încins se obține un miros minunat și primitor. Așa că a pus un pachet nou în sertarul cu ustensile, ca să fie la îndemână. S-a gândit că dacă ar fi pus câte puțin în cuptor de fiecare dată când Sheryl o suna să o anunțe că vine cu clienții, ar fi fost perfect, din punct de vedere al aromei.

OPT

Ziua lui Chester Stone a început în mod normal. A condus spre serviciu la ora obișnuită. Mercedesul era la fel de liniștitor ca întotdeauna. Soarele strălucea, așa cum ar fi trebuit să fie în iunie. Drumul spre oraș a fost normal. Trafic normal, nici mai mult, nici mai puțin. Obișnuții vânzători de trandafiri și vânzători de ziare în stațiile de taxare. Traficul mai lejer de-a lungul Manhattan-ului, dovedind că programase drumul exact la timp, așa cum făcea de obicei. A parcat pe locul obișnuit închiriat sub clădirea sa și a urcat cu liftul până la birourile sale. Apoi, ziua lui a încetat să mai fie normală.

Birourile erau pustii. Era ca și cum compania lui dispăruse peste noapte. Toți angajații dispăruseră, instinctiv, ca șobolanii de pe o navă care se scufunda. Un singur telefon suna pe un birou îndepărtat. Nimeni nu era acolo ca să răspundă la el. Calculatoarele erau toate închise. Ecranele monitoarelor erau niște pătrate cenușii și terne, reflectând luminile din tavan. Biroul său era întotdeauna liniștit, dar acum o liniște ciudată se așternuse peste el. A intrat și a auzit un sunet ca de mormânt.

— Sunt Chester Stone, a spus el în liniște.

A spus-o doar ca să facă puțin zgomot în acel loc, dar s-a auzit ca un horcăit. Nu era niciun ecou, pentru că mocheta groasă și pereții din fibră de sticlă absorbau sunetul ca un burete. Vocea lui a dispărut pur și simplu în gol.

— Rahat, a spus el.

Era furios. Mai ales pe secretara lui. Era cu el de mult timp. Era genul de angajată de la care se aștepta să fie alături și să fie loială, cu o mână timidă pe umărul lui, cu o

strălucire în ochi, cu promisiunea de a rămâne și de a învinge ce înfruntau în acest moment, oricare ar fi fost. Dar ea făcuse același lucru ca toți ceilalți. Auzise zvonurile venite de la departamentul financiar, că firma era falimentară, că cecurile de salariu urmau să fie refuzate de bancă, așa că aruncase niște dosare vechi într-o cutie de carton, împachetase fotografiile nepoților ei blestemați în ramele lor ieftine de alamă, planta de pe biroul ei și vechiturile din sertare și cărase totul acasă cu metroul, în micul ei apartament îngrijit, oriunde naiba o fi fost el. Apartamentul ei micuț și îngrijit, decorat și mobilat cu cecurile lui de salariu de pe vremea când erau vremurile bune. Probabil că era acolo acum, în halat de baie, bând liniștită cafeaua, o dimineață liberă neașteptată, fără să se mai întoarcă niciodată la el, poate răsfoind joburile vacante din ziar, alegându-și următorul loc în care să sune.

— Rahat, a spus el din nou.

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit în grabă prin secretariat și înapoi până la lift. A coborât până în stradă și a ieșit în soare. A cotit spre vest și a pornit pe jos repede, cu furie, cu inima bătând cu putere. Uriășele și strălucitoarele Turnuri Gemene se ridica deasupra lui. A traversat în grabă piața și a intrat înăuntru spre lifturi. Transpira. Răcoarea aerului din hol îi pătrundea prin haină. A urcat cu liftul expres până la optzeci și opt. A ieșit și a traversat coridorul îngust și a intrat în holul de alamă și stejar al lui Hobie pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore.

Recepționarul de sex masculin stătea în spatele tejghelei sale. De cealaltă parte a holului, un bărbat subțirel, îmbrăcat într-un costum scump, ieșea dintr-o bucătărie mică, ținând două câni într-o mână. Stone simțea mirosul de cafea. Putea să vadă cum se ridicau aburi și spuma maro care se învârtea în câni. A aruncat o privire către cei doi bărbați.

— Vreau să-l văd pe Hobie, a spus el.

Ei l-au ignorat. Bărbatul subțirel s-a îndreptat spre tejghea și a așezat una dintre căni în fața recepționarului. Apoi s-a întors în spatele lui Stone și s-a pus mai aproape de ușa de la intrare decât era Stone. Recepționarul s-a aplecat în față și a rotit cana de cafea, ajustând cu grijă unghiul mânerului până când i-a fost la îndemână.

— Vreau să-l văd pe Hobie, a spus din nou Stone, privind drept înainte.

— Numele meu este Tony, i-a spus recepționarul.

Stone s-a întors și s-a uitat la el, cu privirea pierdută. Tipul avea un semn roșu pe frunte, ca o vânătaie proaspătă. Părul de pe tâmpile era proaspăt pieptănat, dar umed, de parcă și-ar fi apăsă o cârpă rece pe cap.

— Vreau să-l văd pe Hobie, a spus Stone pentru a treia oară.

— Domnul Hobie nu este la birou astăzi, a spus Tony. Deocamdată mă voi ocupa eu de afacerile dumneavoastră. Avem chestiuni de discutat, nu-i așa?

— Da, avem, a spus Stone.

— Atunci, mergem înăuntru? a spus Tony și s-a ridicat în picioare.

I-a făcut semn cu capul celuiilalt tip, care s-a strecurat pe lângă tejghea și s-a așezat pe scaun. Tony a ieșit și a pășit spre ușa interioară. A ținut-o deschisă și Stone a intrat în aceeași beznă ca și cu o zi înainte. Jaluzelele erau încă trase. Tony a pășit înainte prin întuneric până la birou. L-a ocolit și s-a așezat pe scaunul lui Hobie. Baza cu arcuri a scârțâit o dată în liniște. Stone l-a urmat. Apoi s-a oprit și s-a uitat în stânga și în dreapta, întrebându-se unde ar trebui să se așeze.

— Vei rămâne în picioare, i-a spus Tony.

— Ce? a răspuns Stone.

— Vei rămâne în picioare pe toată durata discuției.

— Ce? a spus din nou Stone, uimit.

— Chiar în fața biroului.

Stone stătea uimit, cu gura încleștată.

— Brațele pe lângă tine, a spus Tony. Stai drept și nu te apleca.

A spus-o cu calm, liniștit, cu o voce nepăsătoare, fără să schițeze vreo mișcare. Apoi s-a lăsat liniștea. Doar zgomote slabe de fond care răsunau în altă parte în clădire și bătaile din pieptul lui Stone. Ochii lui se adaptau la întuneric. Putea să vadă pe birou urmele de lovituri de la cârligul lui Hobie. Lăsaseră o dâră vizibilă, adânc în lemn. Tăcerea îl neliniștea. Nu avea absolut nicio idee cum să reacționeze la asta. A aruncat o privire spre canapeaua din stânga lui. Era umilitor să stea în picioare. Cu atât mai umilitor, atunci când i se spunea să o facă de către un nenorocit de recepționar. S-a uitat la canapeaua din dreapta sa. Știa că ar trebui să riposteze. Ar fi trebuit să meargă mai departe și să se așeze pe una dintre canapele. Doar să facă un pas la stânga sau la dreapta și să se așeze. Să-l ignore pe tip. Doar să o facă. Doar să se așeze și să-i arate tipului cine e șeful. Ca și cum ar fi dat un retur câștigător sau ar fi reușit un as. *Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu*, și-a spus el însuși. Dar picioarele nu i se mișcau. Era ca și cum ar fi fost paralizat. Stătea nemișcat, la un metru în fața biroul, rigid de indignare și umilință. Și de frică.

— Porți jacheta domnului Hobie, a spus Tony. Vrei să o dai jos, te rog?

Stone se holbă la el. Apoi s-a uitat în jos la jacheta lui. Era a lui, cea de la Savile Row. Și-a dat seama că, pentru prima dată în viața lui, purtase din greșală același lucru două zile la rând.

— Aceasta este jacheta mea, a spus el.

— Nu, este a domnului Hobie.

Stone a clătinat din cap.

— Am cumpărat-o din Londra. Este cu siguranță jacheta mea.

Tony a zâmbit în întuneric.

— Nu înțelegi, nu-i așa? a spus el.

— Ce să înțeleg? a spus Stone, fără înțeleagă.

— Că domnul Hobie te deține acum. Ești al lui. Și tot ce ai este al lui.

Stone se holbă la el. Era liniște în cameră. Doar zgomotele slabe de fond din clădire și bătăile din pieptul lui.

— Deci dă jos jacheta domnului Hobie, a spus Tony, în liniște.

Stone se holbă la el, cu gura deschizându-se și închizându-se, fără să iasă vreun sunet din ea.

— Dă-o jos, a spus Tony. Nu este proprietatea ta. Nu ar trebui să stai acolo purtând jacheta altui om.

Vocea lui era liniștită, dar era o amenințare în ea. Fața lui Stone era rigidă de șoc, dar apoi, brusc, brațele lui au început să se miște, ca și cum ar fi fost în afara controlului său conștient. A luat cu greu jacheta și a întins-o de guler, ca și cum ar fi fost în departamentul de îmbrăcăminte bărbătească, înmânând înapoi un articol de îmbrăcăminte pe care îl încercase și nu-i plăcuse.

— Pe birou, te rog, a spus Tony.

Stone a așezat jacheta pe birou. A netezit-o și a simțit lâna fină care se agăța pe suprafața aspră. Tony a tras-o mai aproape și controlat buzunarele, unul după altul. A adunat conținutul într-un mic teanc în fața lui. A făcut un ghem din jachetă și a aruncat-o cu dezinvoltură peste birou, pe canapeaua din stânga.

A luat stiloul Mont Blanc. Și-a rotunjit gură apreciativ cu gura și l-a strecurat în propriul buzunar. Apoi a luat mănunchiul de chei. Le-a așezat în evantai pe birou și le-a răsfoit, pe rând. A ales cheia de la mașină și a ținut-o între degetul mare și cel mic.

— Mercedes?

Stone a dat din cap, în gol.

— Modelul?

— 500SEL, a murmurat Stone.

— Nou?

Stone a ridicat din umeri.

— Vechi de un an.

— Culoarea?

— Albastru închis.

— Unde?

— La mine la birou, a mormăit Stone. În parcare.

— O vom lua mai târziu, a spus Tony.

A deschis un sertar și a aruncat cheile în el. A împins sertarul și și-a îndreptat atenția spre portofel. L-a ținut invers, l-a scuturat și a scos conținutul cu degetul. Când a fost gol, l-a aruncat sub birou. Stone l-a auzit zdrăngănind într-un coș de gunoi. Tony s-a uitat o dată la poza lui Marilyn și a aruncat-o după portofel. Stone a auzit un zgomot mai slab când hârtia fotografică rigidă a lovit metalul. Tony a stivuit cărțile de credit cu trei degete și le-a strecurat într-o parte ca un crupier.

— Un tip pe care îl cunoaștem ne va da o sută de dolari pentru astea, a spus el.

Apoi a răsfirat banii de hârtie și i-a sortat după valoare. I-a numărat și i-a strâns cu o agrafă de hârtie. I-a aruncat în același sertar cu cheile.

— Ce vreți de la mine? a întrebat Stone.

Tony s-a uitat la el.

— Vreau să scoți cravata domnului Hobie, a spus el.

Stone a ridicat din umeri, neputincios.

— Nu, serios, ce vreți de la mine?

— Șaptesprezece virgulă unu milioane de dolari. Atât ne datorezi.

Stone a dat din cap.

— Știu. O să vă plătesc.

— Când? a întrebat Tony.

— Ei bine, am nevoie de puțin timp, a spus Stone.

Tony a dat din cap.

— Bine, ai o oră la dispoziție.

Stone s-a uitat fix la el.

— Nu, am nevoie de mai mult de o oră.

— O oră este tot ce ai.

— Nu pot s-o fac într-o oră.

— Știu că nu poți, a spus Tony. Nu poți să o faci într-o oră, sau într-o zi, sau într-o săptămână, sau într-o lună, sau într-un an, pentru că ești un rahat inutil care nu ar putea să se descurce nicicum, nu-i așa?

— Ce?

— Ești o rușine, Stone. Ai luat o afacere la care bunicul tău a muncit din greu și tatăl tău a crescut-o și mai mare și ai aruncat totul direct în toaletă, pentru că ești un mare prost, nu-i așa?

Stone a ridicat din umeri, uitându-se în gol. Apoi a înghițit în sec.

— Ei bine, am primit câteva lovituri, a spus el. Dar ce puteam să fac?

— Scoate-ți cravata, a strigat Tony la el.

Stone a sărit și și-a ridicat mâinile în sus. S-a luptat cu nodul.

— Dă-o jos, rahatule, a țipat Tony.

A smuls-o. A aruncat-o pe birou. Zăcea acolo mototolită.

— Mulțumesc, domnule Stone, a spus Tony încet.

— Ce vreți de la mine? a șoptit Stone.

Tony a deschis un alt sertar și a scos o foaie de hârtie scrisă de mână. Era galbenă și plină de o mângălituri dezordonate. Un fel de listă, cu cifre însumate în partea de jos a paginii.

— Deținem treizeci și nouă la sută din corporația ta, a spus el. Începând din această dimineață. Vrem încă douăsprezece procente.

Stone se holba la el. A făcut calculele în mintea lui.

— O participație majoritară?

— Exact, a spus Tony. Noi deținem treizeci și nouă la sută, încă douăsprezece ne dau cincizeci și unu, ceea ce ar reprezenta într-adevăr o participație prin care deținem controlul.

Stone a înghițit din nou în sec și a clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Nu, nu voi face asta.

— Bine, atunci vrem șaptesprezece virgula unu milioane de dolari într-o oră.

Stone stătea acolo, uitându-se disperat în stânga și în dreapta. Ușa s-a deschis în spatele lui și bărbatul zvelt în costum scump a intrat, a pășit fără zgomot pe covor și a stat cu brațele încrucișate, în spatele umărului stâng al lui Tony.

— Ceasul, te rog, a spus Tony.

Stone și-a aruncat o privire la încheietura mâinii stângi. Era un Rolex. Părea din oțel, dar era din platină. Îl cumpărase la Geneva. L-a desfăcut și l-a înmânat. Tony a dat din cap și l-a aruncat într-un alt sertar.

— Acum dă jos cămașa domnului Hobie.

— Nu mă poți obliga să-ți dau mai multe acțiuni, a spus Stone.

— Eu cred că putem. Scoateți-i cămașa, bine?

— Uite, nu mă voi lăsa intimidat, a spus Stone, cât de încrezător a putut.

— Ești deja intimidat, a răspuns Tony. Nu-i așa? Ești pe cale să faci mizerie în pantalonii domnului Hobie. Ceea ce ar fi o greșeală, apropo, pentru că te-am pune să-i cureți.

Stone nu a spus nimic. Doar s-a holbat la un punct din aer, între cei doi bărbați.

— Douăsprezece la sută din capitalul social, a spus Tony cu blândețe. De ce nu? Nu valorează nimic. Și ție ți-ar mai rămâne patruzeci și nouă la sută.

— Trebuie să vorbesc cu avocații mei, a spus Stone.

— Bine, dă-i drumul.

Stone s-a uitat în jurul camerei, disperat.

— Unde este telefonul?

— Nu e niciun telefon aici, a spus Tony. Domnului Hobie nu-i plac telefoanele.

— Și atunci?

— Strigă, a spus Tony. Strigă foarte tare și poate te vor auzi avocații tăi.

— Ce?

— Strigă, a spus din nou Tony. Nu prea te duce mintea, nu-i așa, domnule Stone? Adună doi cu doi și trage o concluzie. Nu există telefon aici, nu poți părăsi camera, vrei să vorbești cu avocații tăi, așa că va trebui să strigi.

Stone a privit în gol.

— Strigă, rahat inutil, a țipat Tony la el.

— Nu, nu pot, a spus Stone neputincios. Nu știu ce vrei să spui.

— Dă-ți jos cămașa, a țipat Tony.

Stone s-a scuturat violent. A ezitat, cu brațele pe jumătate în aer.

— Dă-o jos, rahatule, a țipat Tony.

Măinile lui Stone au țâșnit în sus și au deschiat-o, până jos. A smuls-o și a rămas în picioare, ținând-o în mână, tremurând în maiou.

— Împachetează-o frumos, te rog, a spus Tony. Domnului Hobie îi plac lucrurile ordonate.

Stone a făcut cât s-a priceput. A scuturat-o de guler și a împăturit-o în două, și iar în două. S-a aplecat și a așezat-o deasupra jachetei de pe canapea.

— Renunță la cele douăsprezece procente, a spus Tony.

— Nu, a răspuns Stone, strângându-și mâinile.

Tăcere. Liniște și întuneric.

— Eficiență, a spus Tony în liniște. Asta ne place aici. Ar fi trebuit să acorzi mai multă atenție eficienței, domnule Stone. Atunci poate că afacerea ta. nu ar fi fost la toaletă. Deci, care este cea mai eficientă modalitate de a face acest lucru?

Stone a ridicat din umeri, neputincios.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Atunci îți voi explica, a spus Tony. Vrem ca tu să te conformezi. Vrem semnătura ta pe o bucată de hârtie. Și cum facem rost de asta?

— N-o să o obțineți niciodată, ticălosule, a spus Stone. O să dau faliment mai întâi, la naiba. Capitolul unsprezece. N-o să primiți nimic de la mine. Nici măcar un singur lucru. O să stai la tribunal cel puțin cinci ani, minimum.

Tony a dat din cap cu răbdare, ca un profesor de școală primară care aude răspunsul greșit pentru a suta oară într-o carieră lungă.

— Fă ce vrei, i-a spus Stone. Nu-ți voi da compania mea.

— Ți-am putea face rău, a spus Tony.

Ochii lui Stone au coborât prin întuneric spre birou. Cravata lui era încă întinsă acolo, chiar deasupra urmelor aspre de la cârlig.

— Dă jos pantalonii domnului Hobie, a strigat Tony.

— Nu, nu o voi face, la naiba, a țipat Stone.

Tipul de lână umărul lui Tony a umblat pe sub haină. S-a auzit un scârțâit de piele. Stone se holbă la el, neîncrezător. Tipul a scos un pistol mic și negru. Și-a ridicat brațul și a țintit, la nivelul ochilor, drept spre față. A avansat în jurul biroului spre Stone. Din ce în ce mai aproape. Ochii lui Stone erau mari și holbați. Fixați pe armă. Era îndreptată spre fața lui. Tremura și transpira.

Tipul pășea încet, iar pistolul se apropia, iar ochii lui Stone se încrucișau, urmărindu-l. Arma s-a oprit cu țeava pe fruntea lui. Tipul îl apăsa cu ea. Țeava era tare și rece. Stone tremura de teamă. Se aplecă pe spate ca să se împotrivească presiunii. Se împiedică, încercând să se concentreze asupra obiectului negru care era arma. Nu a văzut cealaltă mână a tipului care se strângea în pumn. N-a văzut lovitura care se îndrepta spre el. L-a izbit puternic în stomac și s-a prăbușit ca un sac, cu picioarele îndoite, contorsionându-se, gâfâind și horcăind.

— Dă-ți pantalonii jos, rahatule, a strigat Tony la el.

Celălalt tip i-a mai dat o lovitură sălbatică și Stone a urlat și s-a rostogolit pe spate ca o broască țestoasă, gâfâind, vomitând, apucându-și cureaua. A reușit să o desprindă. A căutat nasturii și fermoarul. Și-a tras pantalonii de pe picioare. S-au agățat de pantofi, i-a smuls și i-a scos pe dos.

— Ridică-te, domnule Stone, a spus Tony, în liniște.

Stone s-a ridicat clătinându-se, nesigur, aplecat în față, cu capul plecat, gâfâind, cu mâinile pe genunchi, cu stomacul bombat, cu picioarele subțiri și albe, fără păr, care îi ieșeau din boxeri, cu șosete și pantofi ridicoli în picioare, de culoare închisă.

— Am putea să-ți facem rău, a spus Tony. Înțelegi asta acum, nu-i așa?

Stone a dat din cap și a gâfâit. Își apăsa ambele antebrate în burtă. Stătea ghemuit și îi era greață.

— Înțelegi asta, nu-i așa? a întrebat din nou Tony.

Stone a mișcat din nou din cap.

— Spune cuvintele, domnule Stone, a spus Tony. Spune că ți-am putea face rău.

— Ați putea să-mi faceți rău, a oftat Stone.

— Dar nu o vom face. Nu așa îi place domnului Hobie ca lucrurile să fie făcute.

Stone a ridicat o mână și și-a șters lacrimile din ochi și a privit în sus, cu speranță.

— Domnul Hobie preferă să le rănească pe soții, a spus Tony. Eficiența, înțelegi? Obține rezultate mai rapide. Așa că, în acest moment, chiar trebuie să te gândești la Marilyn.

TAURUS-UL ÎNCHIRIAT ERA mult mai rapid decât fusese Bravada. Pe drumurile uscate din iunie, nu era niciun dubiu. Poate că în zăpezile din ianuarie sau când ninge din februarie ar fi apreciat tracțiunea integrală, dar pentru o călătorie rapidă în iunie, un sedan obișnuit era mai bun decât un jeep, era limpede. Era joasă și stabilă, mergea bine, se deplasa prin curbe așa cum ar trebui să o facă un automobil. Și era silențios. Avea radioul fixat pe un post de radio din oraș, și o femeie pe nume Wynonna Judd îl întreba *De ce nu eu?* Simțea că nu ar trebui să o placă pe Wynonna Judd atât de mult pe cât o plăcea, pentru că dacă cineva l-ar fi întrebat dacă i-ar plăcea o cântăreață de muzică country care cântă despre dragoste, probabil că ar fi spus că nu, bazându-se pe ideile lui preconceptionale. Dar ea avea o voce extraordinară, iar cântecul avea o parte de chitară extraordinară. Iar versurile îl impresionau, pentru că își imagina că Jodie îi cânta lui, nu Wynonna Judd. Ea cânta *De ce nu eu când îmbătrânești? De ce nu eu?* A început să cânte împreună cu ea, cu basul său aspru pe sub contralto-ul înălțător, iar când cântecul s-a terminat și a început reclama, se gândea că dacă va avea vreodată o casă și un sistem stereo ca ceilalți oameni, va cumpăra discul. *De ce nu eu?*

Se îndrepta spre nord pe Route 9 și avea o hartă Hertz deschisă lângă el, suficient de detaliată pentru a-i arăta că Brighton se afla la jumătatea distanței dintre Peekskill și Poughkeepsie, la vest, chiar pe Hudson. Avea lângă ea adresa bătrânilor, scrisă pe o foaie dintr-un blocnotes

medical din biroul lui McBannerman. Avea Taurus-ul mergând cu o viteză constantă de optzeci de kilometri, suficient de repede pentru a ajunge acolo la timp, suficient de încet pentru a nu fi deranjat de polițiștii rutieri, care presupunea că se ascundeau după fiecare colț împădurit, așteptând să-și mărească veniturile municipale cu pistoalele lor cu radar și cu carnetele de amenzi în alb.

I-a luat o oră ca să ajungă din nou la nivelul cu Garrison și s-a gândit să se îndrepte spre nord, spre o autostradă mare, care își amintea că se rotea spre vest, peste râu, spre Newburgh. Ar fi trebuit să poată ieși de pe acel drum chiar înainte de Hudson și să vină spre Brighton de sus. Apoi era doar o chestiune de a găsi adresa, ceea ce s-ar putea să nu fie ușor.

Dar fost ușor, pentru că drumul pe care îl lăsase spre sud în Brighton, dinspre autostrada est-vest, avea același nume ca și cel de pe al doilea rând al adresei bătrânilor. A mers spre sud, urmărind cutiile poștale și numerele de casă. Apoi a început să devină mai greu. Căsuțele poștale erau grupate câte șase, adunate la sute de metri una de alta, de sine stătătoare, fără nicio legătură evidentă cu vreo casă anume. De fapt, erau foarte puține case vizibile. Părea că toate erau pe niște mici trasee rurale, cu pietriș și asfalt peticit, care se plecau la stânga și la dreapta în pădure ca niște tuneluri.

Apoi a găsit cutia poștală potrivită. Era așezată pe un stâlp de lemn care putrezise de la vreme și pe care gerul îl înclina în față.

În jurul ei erau încolăcite vițe verzi viguroase și liane țepoase. Era o cutie de dimensiuni mari, de un verde tern, cu numărul casei pictat pe lateral cu litere de mână, decolorate, dar artistic făcute. Ușa atârna deschisă, deoarece cutia era complet umplută cu corespondență. Le luat pe toate și a făcut un mică grămadă pe scaunul

pasagerului. A trântit ușa și a văzut un nume decolorată pictat pe față cu aceeași mână îngrijită: Hobie.

Căsuțele poștale erau toate pe partea dreaptă a drumului, pentru comoditatea poștașului, dar cărările mergeau în ambele direcții. Erau patru vizibile din locul în care se oprișe, două la stânga și două la dreapta. A ridicat din umeri și s-a îndreptat spre prima dintre ele, care ducea către dreapta, spre râu.

Nu erau aleile corecte. Erau două case acolo jos, una la nord și una la sud. Una dintre ele avea o plăcuță cu numele trecut pe porți: *Kozinsky*. Cealaltă avea un Pontiac Firebird roșu aprins, parcat sub un coș de baschet nou pe zidul garajului.

Bicicletele copiilor erau împrăștiate pe o peluză. Nu erau dovezi convingătoare că acolo locuiau persoane în vârstă și infirme.

Primul drum din stânga era și el greșită. A găsit locul potrivit pe a doua alee din dreapta. Era o alee de acces, mărginită de vegetație, care era orientată spre sud, paralelă cu râul. La poartă se afla o cutie poștală veche și ruginită, de pe vremea când serviciul poștal era dispus să vină puțin mai aproape de casă. Aceeași culoare verde tern, dar și mai decolorată. Același scris pictat îngrijit, decolorat: Hobie. Erau linii de curent și un cablu de telefonie care treceau pe acolo, împânzite de liane care atârnau ca niște perdele. A băgat Taurus-ul pe alee, trecând pe lângă vegetația de pe ambele părți, și s-a oprit în spatele unui vechi sedan Chevy, parcat într-o parte sub o copertină. Mașina veche era una de mărime mare, cu capota și portbagajul ca niște punți de zbor, căpătând culoarea maro brut pe care o capătă toate mașinile vechi.

A oprit motorul și a coborât în liniște. A intrat din nou înăuntru, a luat teancul de scrisori și a rămas acolo, ținându-l în mână. Casa era o casă joasă, cu un etaj,

orientată spre vest, spre râu. Casa avea același culoare maro ca și mașina, din scânduri și șindrilă veche. Curtea era un dezastru. Era ceea ce devine o grădină îngrijită după ce a fost abandonată în cincisprezece ani de primăveri umede și veri fierbinți. Fusesse o alee largă care mergea dinspre garaj până la ușa din față, dar se îngustase la o îngustă trecere din cauza tufișurilor care o învadau. S-a uitat în jur și s-a gândit că un pluton de infanterie echipat cu aruncătoare de flăcări ar fi fost mai util acolo decât grădinarii.

A reușit să ajungă la ușă, cu măcăciunișul înțepându-l prin pantaloni. Era un clopoțel, dar era ruginit. S-a aplecat în față și a bătut în lemn cu degetele. Apoi a așteptat. Nici un răspuns. A bătut din nou. Auzea cum clocotea jungla în spatele lui. Zgomot de insecte. Auzea ticăitul tobei de eșapament care se răcea sub Taurus-ul de pe alee. A bătut din nou. A așteptat. S-a auzit un scârțâit de parchet în casă. Sunetul se mergea înaintea pașilor cuiva și se revărsa până la el. Pașii s-au oprit de cealaltă parte a ușii și a auzit o voce de femeie, subțire și înăbușită de lemn.

— Cine e acolo? a strigat aceasta.

— Reacher, a strigat el înapoi. Prietenul generalului Garber.

Vocea lui era puternică. În spatele lui, a auzit o fugăreală panicată prin tufișuri. Animalele nervoase care fugeau. În fața lui, a auzit o încuietoare rigidă învârtindu-se și zăvoarele trăgându-se. Ușa s-a deschis scârțâind. Întuneric înăuntru. A făcut un pas înainte în umbra verandei și a văzut o femeie bătrână care aștepta. Avea în jur de optzeci de ani, subțire ca un băț, cu părul alb, aplecată și purta o rochie decolorată cu imprimeu floral care se lărgea chiar de la talie peste juupoanele de nailon. Era genul de rochie pe care o văzuse în fotografiile cu femei la petrecerile din grădină din suburbii, în anii 50 și 60. Genul

de rochie care era purtată în mod normal cu mănuși albe lungi, o pălărie cu boruri largi și un zâmbet burghez mulțumit.

— Vă așteptam, a spus ea.

S-a întors și s-a dat la o parte. El a dat din cap și a intrat. Circumferința fustei însemna că trebuia să o împingă ca să treacă pe lângă ea, cu un foșnet puternic de nailon.

— V-am adus corespondența, i-a spus el. Cutia era plină.

A ridicat teancul gros de plicuri și a așteptat.

— Mulțumesc, a spus ea. Ești foarte amabil. Este o plimbare lungă până acolo și nu ne place să oprim mașina ca să o luăm ca să nu ne lovească cineva din spate. Este un drum foarte aglomerat. Oamenii conduc teribil de repede, știți. Mai repede decât ar trebui, cred.

Reacher a dat din cap. Era cam cel mai liniștit drum pe care îl văzuse vreodată. O persoană putea să doarmă noaptea acolo, chiar pe linia galbenă, cu șanse mari de a supraviețui până dimineța. Încă ținea în mână corespondența. Bătrâna nu a arătat nicio curiozitate în legătură cu ea.

— Unde vreți să o pun?

— Vreți să o puneți în bucătărie?

Holul era un spațiu întunecat, lambrizat în lemn sumbru. În bucătărie era și mai rău. Avea o fereastră minusculă, cu geamuri de sticlă galbenă cu caneluri. Există o colecție de corpuri independente din furnir închis la culoare și aparate vechi și curioase din email, cu pete de verde mentă, care stăteau pe picioare scurte. Întreaga încăpere mirosea a mâncare veche și a cuptor cald, dar era curată și ordonată. Un preș de cârpe pe linoleumul uzat. Era o cană de porțelan ciobită în care stătea vertical o pereche de ochelari groși. Reacher a pus teancul de scrisori lângă cană. Când el va pleca, probabil că își va pune

ochelarii pentru a-și citi corespondența, imediat după ce își pune cea mai bună rochie înapoi în dulapul cu naftalină.

— Pot să vă ofer prăjitură? a întrebat ea.

El a aruncat o privire spre plita aragazului. Era acolo o farfurie de porțelan, acoperită cu o cârpă de in uzată. Ea îi pregătise ceva la cuptor.

— Și cafea?

Lângă plita aragazului era un aparat vechi de cafea, cu smalt verde mentă, cu un buton de sticlă verde în partea de sus, conectat la priză printr-un cablu izolat. El a dat din cap.

— Îmi plac cafeaua și prăjiturile, a spus el.

Ea a dat din cap la rândul ei, mulțumită. S-a precipitat înainte, strivindu-și fusta de ușa cuptorului. Și-a folosit degetul mare subțire și tremurând și a acționat întrerupătorul de la aparatul de cafea. Acesta era deja plin și gata de funcționare.

— Durează o clipă, a spus ea.

Apoi a făcut o pauză și a ascultat. Bătrânul aparat a început să scoată un zgomot puternic de gâlgâit.

— Haideți să-l cunoașteți pe domnul Hobie. S-a trezit acum și este foarte nerăbdător să vă vadă. În timp ce noi așteptăm să se facă cafeaua.

L-a condus prin hol până la un mic salon din spate. Avea cam doisprezece pe doisprezece și era aglomerat cu fotolii și canapele și dulapuri cu vitrine de sticlă, cu dulapuri înalte, pline de bibelouri din porțelan. Pe unul dintre fotolii era un bătrânel. Purta un costum rigid de serj, albastru, uzat și lucios pe alocuri, cu cel puțin trei numere mai mare pentru trupul lui micșorat. Gulerul cămășii lui era un cerc larg și rigid în jurul unui gât palid și sfrijit. Smocuri albe și mătăsoase erau tot ce mai rămăsese din părul său. Încheieturile lui erau ca niște creioane care ieșeau din manșetele costumului. Mâinile lui erau subțiri și osoase,

așezate pe brațele scaunului. Avea tuburi de plastic transparent înfășurate peste urechi, coborând sub nas. Era o butelie de oxigen pe un cărucior cu roți, în spatele lui. Și-a ridicat privirea și a tras o înghițitură lungă și zgomotos din gaz pentru a-și alimenta efortul de a-și ridica mâna.

— Maior Reacher, a spus el. Sunt foarte încântat să vă cunosc.

Reacher a făcut un pas în față, a apucat mâna și a strâns-o. Era rece și uscată, și se simțea la fel ca mâna unui schelet înfășurată în flanelă. Bătrânul a făcut o pauză, a aspirat mai mult oxigen și a vorbit din nou.

— Eu sunt Tom Hobie, domnule maior. Iar această doamnă încântătoare este soția mea, Mary.

Reacher a dat din cap.

— Încântat de cunoștință, a spus el. Dar nu mai sunt maior.

Bătrânul a dat din nou din cap și a tras gazul pe nas.

— Ați servit țara, a spus el. Prin urmare, cred că sunteți îndreptățit să vă păstrați gradul.

Era un șemineu din piatră, în mijlocul unui perete. Șemineul era plin de fotografii în rame argintii ornamentate. Cele mai multe dintre ele erau instantanee color, înfățișând același lucru, un tânăr îmbrăcat în uniformă măslinie, în diverse ipostaze și situații. Printre ele se afla și o fotografie mai veche, alb-negru, realizată cu aerograf, a unui bărbat diferit în uniformă, înalt, drept și zâmbitor, un soldat de primă clasă dintr-o altă generație de militari. Posibil domnul Hobie însuși, înainte ca inima bolnavă să înceapă să-l ucidă din interior, deși lui Reacher îi era greu să spună dacă el era. Nu exista nicio asemănare.

— ăsta sunt eu, a confirmat Hobie, urmărindu-i privirea.

— Al Doilea Război Mondial? a întrebat Reacher.

Bătrânul clătină din cap, cu tristețe în ochii.

— Nu am fost niciodată peste ocean, a spus el. M-am oferit voluntar cu mult înainte de încorporare, dar aveam o inimă slabă, chiar și atunci. Nu m-au lăsat să plec. Așa că mi-am făcut stagiul într-o magazie din New Jersey.

Reacher a dat din cap. Hobie întinse brațul în spatele lui, jucându-se cu supapa buteliei, mărin fluxul de oxigen.

— Acum aduc cafeaua, a spus bătrâna doamnă. Și prăjitura.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat-o Reacher.

— Nu, mă descurc, a spus ea, și a ieșit încet din cameră.

— Luați loc, domnule maior, vă rog, a spus Tom Hobie.

Reacher a dat din cap și s-a așezat în liniște, într-un fotoliu mic, suficient de aproape pentru a prinde vocea stinsă a bătrânului. Îi putea auzi hârâitul respirației. Nimic altceva, doar un șuierat slab din partea de sus a buteliei de oxigen și clinchetul porțelanurilor din bucătărie. Sunete domestice. Fereastra avea jaluzele venețiene, din plastic verde-calcar, înclinate aproape complet. Râul era acolo, undeva, probabil dincolo de o curte înmugurită, poate la treizeci de mile în amonte de casa lui Leon Garber.

— Am venit, a strigat doamna Hobie din hol.

Se întorcea în cameră cu un cărucior cu roți. Pe el era stivuit un set de porțelan asortat, cești, farfurii și farfurioare, cu un mic ibric de lapte și un zaharniță. Prosopul de pânză nu mai era pe platou, dezvăluind o prăjitură de un kilogram, stropită cu un fel de glazură galbenă. Poate de lămâie. Vechiul aparat era acolo, mirosind a cafea.

— Cum îți place cafeaua?

— Fără lapte, fără zahăr, a spus Reacher.

Ea a turnat cafeaua într-o ceașcă, încheietura subțire a mâinii ei tremurând din cauza efortului. Ceașca a zornăit în farfurie când i-a trecut-o de cealaltă parte. A urmat un sfert

din prăjitură pe o farfurie. Farfuria tremura. Butelia de oxigen a şuierat. Bătrânul își începu povestea, împărțind-o în segmente, inspirând suficient oxigen pentru a alimenta fiecare dintre ele.

— Am fost tipograf, a spus el brusc. Mi-am condus propriul atelier. Mary lucra pentru un client important de-al meu. Ne-am cunoscut și ne-am căsătorit în primăvara anului 47. Fiul nostru s-a născut în iunie 48.

S-a întors și și-a plimbat privirea de-a lungul rândului de fotografii.

— Fiul nostru, Victor Truman Hobie.

În salon s-a făcut liniște, ca la un priveghi.

— Am crezut că trebuie să-mi fac datoria, a spus bătrânul. Nu eram apt pentru serviciul activ și am regretat acest lucru. Am regretat-o amarnic, domnule maior. Dar am fost fericit să-mi servesc țara în orice fel aș fi putut, și am făcut-o. Ne-am educat fiul în același mod, să-și iubească țara și să o servească. S-a oferit voluntar în Vietnam.

Bătrânul domn Hobie a închis gura și a aspirat oxigen pe nas, o dată, de două ori, apoi s-a aplecat spre podeaua și a ridicat un dosar legat în piele. L-a întins pe picioarele lui osoase și l-a deschis. A scos o fotografie și i-a întins-o. Reacher a jonglat cu ceașca și cu farfuria și s-a aplecat în față pentru a o lua din mâna tremurândă. Era o poză color decolorată a unui băiat în curtea din spate. Băiatul avea poate nouă sau zece ani, voinic, cu dinți mari, pistrui, zâmbitor, purtând pe cap un bol de metal cu susul în jos, cu o pușcă de jucărie pe umeri, cu pantalonii de blugi rigizi băgați în șosete pentru a semăna cu aspectul unei uniforme de luptă prinsă în ghetre.

— Voia să fie soldat, a spus domnul Hobie. Dintotdeauna. Aceasta era ambiția lui. Am fost de acord la vremea respectivă, bineînțeles. Nu puteam avea alți copii, așa că Victor era singur, lumina vieții noastre, și am crezut

că a fi soldat și a-și servi țara era o ambiție frumoasă pentru singurul fiu al unui tată patriot.

Din nou tăcere. O tuse. Un șuierat de oxigen. Tăcere.

— Ați fost de acord cu Vietnamul, domnule maior? a întrebat Hobie brusc.

Reacher a ridicat din umeri.

— Eram prea tânăr pentru a avea o părere, a spus el. Dar, știind ce știu acum, nu, nu aș fi aprobat Vietnamul.

— De ce nu?

— Locul nepotrivit, a spus Reacher. Momentul nepotrivit, motivele nepotrivite, metodele nepotrivite, abordarea nepotrivită, conducerea nepotrivită. Fără un sprijin real, fără o voință reală de a învinge, fără o strategie coerentă.

— Ați fi mers?

Reacher a dat din cap.

— Da, m-aș fi dus, a spus el. Nu aveam de ales. Și eu am fost fiul unui soldat. Dar aș fi invidiat generația tatălui meu. A fost mult mai ușor să mergi în al Doilea Război Mondial.

— Victor voia să piloteze elicoptere, a spus Hobie. Era pasionat de asta. Din nou vina mea, mă tem. L-am dus la un târg din apropiere și am plătit doi dolari ca să facă primul zbor cu unul. Era un Bell vechi, un utilitar. După aceea, tot ce și-a dorit a fost să fie pilot de elicopter. Și a decis că armata era cel mai bun loc pentru a învăța cum să o facă.

A luat o altă fotografie din dosar. A întins-o către Reacher. Îl arăta pe același băiat, acum de două ori mai în vârstă, înalt, încă zâmbind, în uniformă nouă, stând în fața unui elicopter al armatei. Era un H-23 Hiller, un vechi aparat de antrenament.

— Ăsta e Fort Wolters, a spus Hobie. Tocmai în Texas. Școala elementară de elicoptere a armatei americane.

Reacher a dat din cap.

— A pilotat elicoptere în Vietnam?

— A ieșit al doilea din clasa lui, a spus Hobie. Asta nu a fost o surpriză pentru noi. A fost întotdeauna un elev excelent, până în liceu. Era înzestrat în special la matematică. Înțelegea contabilitatea. Mi-am imaginat că va merge la facultate și apoi va intra în afacere cu mine, pentru a face munca de contabilitate. Abia așteptam. Eu m-am chinuit la școală, domnule maior. Nu ai de ce să neg asta acum. Nu sunt un om educat. A fost o încântare constantă pentru mine să-l văd pe Victor reușind atât de bine. Era un băiat foarte deștept. Și un băiat foarte bun. Foarte deștept, foarte bun, cu o inimă bună, un fiu perfect. Singurul nostru fiu.

Bătrâna doamnă a rămas tăcută. Nu mânca prăjitura, nu bea cafeaua.

— A absolvit la Fort Rucker, a spus Hobie. În Alabama. Am făcut călătoria ca să-l vedem.

A scos următoarea fotografie. Era un duplicat al uneia dintre fotografiile înrămate de pe șemineu. Iarbă și cer decolorat în culori pastelate, un băiat înalt în uniformă, cu șapca pe ochi, cu brațul în jurul unei femei mai în vârstă, într-o rochie cu imprimeu. Femeia era subțire și drăguță. Fotografia era ușor neclară, orizontul ușor înclinat. Făcută de un soț și un tată nepriceput, cu respirația tăiată de mândrie.

— Țștia sunt Victor și Mary, spuse bătrânul. Nu s-a schimbat deloc, nu-i așa, din ziua aceea până acum?

— Nici un pic, a mințit Reacher.

— L-am iubit pe băiatul ăsta, a spus bătrâna încet. A fost trimis peste hotare la două săptămâni după ce a fost făcută acea fotografie.

— Iulie 68, a spus Hobie. Avea douăzeci de ani.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Reacher.

— A făcut o misiune completă, a spus Hobie. A fost menționat de două ori. S-a întors acasă cu o medalie. Am realizat imediat că ideea de ține contabilitatea pentru o tipografie era prea puțin pentru el. M-am gândit că își va termina stagiul și se va angaja ca pilot de elicoptere pentru platformele petroliere. În Golf, poate. Pe atunci se plăteau bani grei pentru piloții din armată. Sau cei din Marină, sau din Forțele Aeriene, bineînțeles.

— Dar s-a dus din nou acolo, a spus doamna Hobie. În Vietnam din nou.

— A semnat pentru o a doua misiune, a spus Hobie. Nu l-a obligat nimeni. Dar a spus că era datoria lui. A spus că războiul era încă în desfășurare și că era de datoria lui să ia parte la el. A spus că asta înseamnă patriotismul.

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat Reacher.

A urmat un moment lung de tăcere.

— Nu s-a mai întors, a spus Hobie.

Tăcerea plutea ca o greutate în cameră. Undeva, un ceas ticăia. Se auzea din ce în ce mai tare până când a umplut aerul ca loviturile unui ciocan.

— Lucrul ăsta m-a distrus, a spus Hobie în liniște.

Oxigenul hârâia înăuntru și afară, înăuntru și afară, printr-un gât strâmt.

— Pur și simplu m-a distrus. Obişnuiam să spun că mi-aş da tot restul vieţii mele, doar pentru încă o zi cu el.

— Restul vieţii mele, a repetat soţia lui. Pentru încă o zi cu el.

— Și vorbeam serios, a spus Hobie. Și încă aş face-o. Încă aş vrea, domnule maior. Având în vedere starea mea de acum, nu e mare lucru, nu-i așa? Nu mai am prea multă viață în mine. Dar am spus-o atunci și am spus-o în fiecare zi timp de treizeci de ani și, Dumnezeu mi-e martor, am vorbit serios de fiecare dată când am spus-o. Tot restul vieții mele, pentru încă o zi cu el.

— Când a fost ucis? a întrebat Reacher, cu blândețe.

— Nu a fost ucis, a spus Hobie. A fost capturat.

— Luat prizonier?

Bătrânul a dat din cap.

— La început, ne-au spus că a dispărut. Am presupus că era mort, dar ne-am agățat de această informație, sperând. A fost dat dispărut și a rămas dispărut. Niciodată nu am primit vestea oficială că a fost ucis.

— Așa că am așteptat, a spus doamna Hobie. Am continuat să așteptăm, ani și ani de zile. Apoi am început să întrebăm. Ne-au spus că Victor era dispărut, presupus a fi fost ucis. Asta a fost tot ce au putut spune. Elicopterul lui a fost doborât în junglă și nu au găsit niciodată epava.

— Am acceptat asta atunci, a spus Hobie. Știam cum stăteau lucrurile. O mulțime de băieți au murit fără să se știe unde. O mulțime de băieți au murit întotdeauna, în război.

— Apoi a fost ridicat monumentul, a spus doamna Hobie. L-ați văzut?

— Zidul? a spus Reacher. În Washington? Da, am fost acolo. L-am văzut. Mi s-a părut foarte emoționant.

— Au refuzat să-i pună numele pe el, a spus Hobie.

— De ce?

— Nu au explicat niciodată. Am întrebat și am implorat, dar nu ne-au spus niciodată exact de ce. Au spus doar că nu mai este considerat o victimă.

— Așa că i-am întrebat cum este considerat, a spus doamna Hobie. Ne-au spus doar că a dispărut în misiune.

— Dar ceilalți dispăruți în misiune sunt pe Zid, a spus Hobie.

S-a lăsat din nou tăcerea. Ceasul a bătut în altă cameră.

— Ce a spus generalul Garber despre asta? a întrebat Reacher.

— Nu a înțeles, a spus Hobie. Nu a înțeles deloc. Încă mai verifica pentru noi când a murit.

Din nou tăcere. Oxigenul șuiera și ceasul bătea cu putere.

— Dar știm ce s-a întâmplat, a spus doamna Hobie.

— Știți? a întrebat-o Reacher. Ce?

— Singurul lucru care se potrivește, a spus ea. A fost luat prizonier.

— Și nu a fost eliberat niciodată, a spus Hobie.

— De aceea armata mușamalizează totul, a spus doamna Hobie. Guvernul este jenat de asta. Adevărul este că unii dintre băieții noștri nu au fost niciodată eliberați. Vietnamezii i-au păstrat, ca pe niște ostatici, pentru a obține de la noi, după război, ajutor extern, recunoaștere comercială și credite. Ca un șantaj. Guvernul a ținut ascuns ani de zile, în ciuda faptului că băieții noștri erau încă prizonieri acolo. Așa că nu pot recunoaște acum. În schimb, o ascund și nu vor să vorbească despre asta.

— Dar acum putem dovedi, a spus Hobie.

A luat o altă fotografie din dosar. I-a trecut-o dincolo. Era o fotografie mai nouă. Culori vii și lucioase. Era o poză făcută cu teleobiectivul printre vegetația tropicală. Se vedea sârmă ghimpată de pe stâlpii de bambus ai gardului. Se vedea o figură asiatică într-o uniformă maro, cu o bandană în jurul frunții. Avea o pușcă în mâini. Era în mod clar un AK-47 sovietic. Fără nicio îndoială. Și mai era o altă figură în imagine. Un caucazian înalt, care părea să aibă în jur de cincizeci de ani, emaciat, slăbănog, încovoiat, cărunț, purtând o ținută de luptă roasă și decolorată. Privea pe lângă soldatul asiatic, tresărind.

— Țsta e Victor, a spus doamna Hobie. E fiul nostru. Această fotografie a fost făcută anul trecut.

— Am petrecut treizeci de ani întrebând de el, a spus Hobie. Nimeni nu a vrut să ne ajute. Am întrebat pe toată

lumea. Apoi am găsit un om care ne-a spus despre aceste tabere secrete. Nu sunt multe. Doar câteva, cu o mână de prizonieri. Cei mai mulți dintre ei au murit până acum. Au îmbătrânit și au murit, sau au murit de foame. Omul ăsta s-a dus în Vietnam și a verificat pentru noi. S-a apropiat suficient de mult pentru a face această fotografie. A vorbit chiar și cu unul dintre ceilalți prizonieri prin gard. În secret, noaptea. A fost foarte periculos pentru el. A întrebat numele prizonierului pe care tocmai îl fotografiase. Numele era Vic Hobie, pilotul de elicopter din Prima Divizie.

— Omul nu avea bani pentru a-l scoate de acolo, a spus doamna Hobie. Iar noi îi plătisem deja tot ce aveam pentru prima călătorie. Nu ne mai rămăsese nimic. Așa că, atunci când ne-am întâlnit cu generalul Garber la spital, i-am spus povestea noastră și l-am rugat să încerce să convingă guvernul să plătească.

Reacher s-a holbat la fotografie. Se holba la bărbatul sfrijit cu fața cenușie.

— Cine a mai văzut această fotografie?

— Doar generalul Garber, a răspuns doamna Hobie. Omul care a făcut-o ne-a spus să o ținem secretă. Pentru că este foarte sensibilă, din punct de vedere politic. Foarte periculoasă. Este un lucru teribil, îngropat în istoria națiunii. Dar a trebuit să i-o arătăm generalului Garber, pentru că era în măsură să ne ajute.

— Și ce vreți să fac? a întrebat Reacher.

Oxigenul suieră în liniște. Intra și ieșea, intra și ieșea, prin tuburile de plastic transparent. Gura bătrânului funcționa.

— Îl vreau doar înapoi, a spus el. Vreau doar să-l văd din nou, încă o zi înainte de a muri.

DUPĂ ACEEA, CUPLUL DE bătrâni a terminat ce aveau de spus. S-au întors și și-au fixat privirile încețoșate pe

rândul de fotografii de pe șemineu. Reacher a rămas așezat în tăcere. Apoi, bătrânul s-a întors, și-a folosit ambele mâini, a ridicat dosarul legat în piele de pe genunchii osoși și l-a întins. Reacher s-a aplecat înainte și l-a luat. La început a presupus că o făcea pentru a putea pune cele trei fotografii la loc înăuntru. Apoi și-a dat seama că îi fusese pasată ștafeta. Ca o ceremonie. Căutarea lor devenise a lui Leon, iar acum era a lui.

Dosarul era subțire. În afară de cele trei fotografii pe care le văzuse, nu conținea nimic altceva decât scrisori rare de la fiul lor și scrisori oficiale de la Departamentul Armatei. Și un teanc de hârtii care arătau lichidarea economiilor lor de-o viață și transferul prin cec a optsprezece mii de dolari la o adresă din Bronx, pentru a finanța o misiune de recunoaștere în Vietnam condusă de un bărbat pe nume Rutter.

Scrisorile de la băiat începeau cu scurte note din diverse locații din Sud, în timp ce trecea prin Dix, și Polk, și Wolters, și Rucker, și Belvoir și Benning, în drumul său spre taberele de instrucție. Apoi a fost o scurtă scrisoare din Mobile, Alabama, în timp ce se îmbarca pe navă pentru călătoria de o lună prin Canalul Panama și peste Pacific până în Indochina. Apoi au fost telegrame ale armatei din Vietnam, opt din prima misiune, șase din cea de-a doua. Hârtia era veche de treizeci de ani și era rigidă și uscată, ca un papyrus antic. Ca ceva descoperit de arheologi.

Nu fusese un povestitor prea bun. Scrisorile erau pline de frazele obișnuite pe care un tânăr soldat le scrie acasă. Trebuie să fi existat o sută de milioane de părinți în lume cu scrisori vechi și prețioase ca acestea, din epoci diferite, războaie diferite, limbi diferite, dar cu aceleași mesaje: mângâiere, vreme, zvonuri de acțiune, asigurări.

Răspunsurile de la Departamentul Armatei treceau prin treizeci de ani de tehnică de birou. Primele erau

dactilografiate pe mașini manuale vechi, unele litere fiind nealiniate, altele greșit spațiate, unele cu aureole roșii deasupra lor, acolo unde alunecase panglica. Apoi mașini de scris electrice, mai clare și mai uniforme. Apoi procesoarele de text, imaculat tipărite pe hârtie mai bună. Dar mesajele erau toate la fel. Nicio informație. Dispărut în misiune, presupus a fi fost ucis. Condoleanțe. Nici o altă informație.

Afacerea cu tipul pe nume Rutter îi lăsase fără bani. Existau câteva fonduri de investiții modeste și ceva bani în numerar în depozite. Era o foaie scrisă cu o mână tremurândă, care Reacher a presupus că era a bătrânei, în care erau însumate nevoile lor lunare, calculând cifrele din nou și din nou, reduse până când se potriveau cu cecurile de la Securitatea Socială, așa încât să-și disponibilizeze capitalul. Fondurile din investiții fuseseră încasate cu optsprezece luni în urmă, la care adăugaseră disponibilitățile în numerar, iar întreaga sumă fusese trimisă prin poștă în Bronx. Exista o chitanță de la Rutter, cu suma decontată oficial din costul călătoriei de explorare, care urma să plece în curând. Se solicitau toate informațiile care ar fi putut fi utile, inclusiv numărul și istoricul stagiului și orice fotografii existente. Exista o scrisoare datată la trei luni după aceea, în care se detalia descoperirea taberei îndepărtate, fotografiile clandestine riscante, discuțiile în șoaptă prin gard. Era un proiect pentru o misiune de salvare, planificată în detaliu, cu un cost estimat pentru familia Hobie de patruzeci și cinci de mii de dolari. Patruzeci și cinci de mii de dolari pe care nu-i aveau.

— Ne veți ajuta? a întrebat bătrâna rupând tăcerea. Este totul clar? Mai este ceva ce trebuie să știți?

El s-a uitat la ea și a văzut că îl urmărise cum evalua dosarul. A închis dosarul și a privit în jos la coperta de piele uzată. În acel moment, singurul lucru pe care trebuia să-l

știe era *de ce naiba nu le spusese Leon adevărul acestor oameni?*

NOUĂ

Marilyn Stone sărise peste prânz pentru că era ocupată, dar nu s-a supărat, pentru că era mulțumită de felul în care începea să arate casa. Se trezise că privea întreaga afacere într-un mod foarte nepasional, ceea ce o surprindea puțin, pentru că, la urma urmei, era casa ei pe care se pregătea să o vândă, propria ei casă, locul pe care îl alesese cu grijă și entuziasm nu cu mulți ani în urmă. Fusese locul visurilor ei. Mult mai mare și mai bun decât tot ce se așteptase vreodată să aibă. Pe atunci, doar când se gândea la viitoarea ei, era o emoție fizică. Să se mute acolo era ca și cum ar fi murit și ar fi ajuns în rai. Acum privea locul ca pe o piesă de muzeu, ca pe o propunere de marketing. Nu vedea camerele pe care le decorase, în care trăise, în care se entuziasmase și de care se bucurase. Nu mai era durere. Nu se uita cu nostalgie la locurile în care ea și Chester se distrasera, râseseră, mâncaseră și dormiseră. Doar o hotărâre energică, o decizie de afaceri să aduce totul la un nivel de prezentare impecabil.

Cei care mutau mobila sosiseră primii, așa cum plănuiise ea. Îi pusese să scoată dulapul de pe hol, apoi fotoliul lui Chester din sufragerie. Nu pentru că ar fi fost o piesă proastă, ci pentru că era cu siguranță o piesă în plus. Era fotoliul lui preferat, ales așa cum bărbații aleg lucrurile, pentru confort și lejeritate, mai degrabă decât pentru stil și adecvare. Era singura piesă pe care o luaseră de la ultima lor casă. Îl așezase lângă șemineu, într-o parte. Zi după zi, ajunsese să-i placă. Dădea camerei un aer confortabil,

firesc. A fost acea piesă care a transformat camera dintr-o cameră de revistă într-o casă de familie, vie și locuită. Și tocmai de aceea trebuia să dispară.

I-a rugat pe cei de la mutări să ia și masa voluminoasă din bucătărie. Se gândise mult timp și serios la acea masă. Cu siguranță că dădea bucătăriei un aspect de noblețe. Ca și cum ar fi fost un loc în care se gătea cu adevărat, care atesta despre mesele serioase planificate și făcute acolo. Dar, fără ea, exista o întindere neîntreruptă de treizeci de metri de podea cu gresie, care mergea până la fereastra de la bovindou. Știa că, cu o lustruire proaspătă a gresiei, lumina de la fereastră va inunda întreaga întindere de treizeci de metri într-o mare de spațiu. Se pusese în locul unui potențial cumpărător și se întrebase ce te-ar impresiona mai mult? O bucătărie serioasă? Sau o bucătărie spațioasă? Așa că masa cea voluminoasă se afla în camionul de mutare.

Televizorul din sufragerie era și el acolo. Chester avea o problemă cu televizoarele. Aparatele video omorâse partea de home-movie a afacerii sale și nu avea nicio tragere de inimă să cumpere cele mai noi și mai bune produse ale concurenților săi. Așa că televizorul era un RCA învechit, nici măcar un model cu consolă. Avea o ramă de crom fals și strălucitor în jurul ecranului și era bombat ca un acvariu gri. Văzuse televizoare mai bune aruncate la gunoi pe trotuar, uitându-se în jos din tren, când acesta intra în stația de pe strada 125. Așa că îi pusese pe cei de la mutări să îl scoată din locuință și să coboare biblioteca din apartamentul de oaspeți pentru a-i umple spațiul. Ea credea că încăperea arăta mult mai bine așa. Doar cu biblioteca, canapelele din piele și abajururile închise la culoare, părea o cameră cultă. O cameră inteligentă. O făcea un spațiu aspirațional. Ca și cum un cumpărător ar fi cumpărat un stil de viață, nu doar o casă.

A petrecut ceva timp alegând cărți pentru măsuțele de cafea. Apoi a sosit florarul cu cutii de carton pline de flori. A pus-o pe fată să spele toate vasele, apoi a lăsat-o singură cu o revistă europeană și i-a spus să reproducă aranjamentele. Tipul de la biroul lui Sheryl a adus semnul de vânzare și ea l-a pus să îl planteze lângă cutia poștală. Apoi, echipa de grădinărit a sosit în același timp cu plecarea celor de la mutări, ceea ce a necesitat câteva manevre ciudate pe alee. L-a condus pe șeful de echipă în jurul grădinii, explicându-i ce era de făcut, apoi s-a ascuns înapoi în casă înainte de a începe să se audă vuietul cositoarelor. Băiatul de la piscină a venit la ușă în același timp cu cei de la serviciul de curățenie. Ea a fost surprinsă uitându-se în stânga și în dreapta între ei, momentan copleșită și nesigură de cine să înceapă primul. Dar apoi a dat din cap cu fermitate și le-a spus celor de la curățenie să aștepte, apoi l-a condus pe băiat în jurul piscinei și i-a arătat ce era de făcut. Apoi a fugit înapoi în casă, simțindu-se flămândă, realizând că pierduse prânzul, dar strălucind de satisfacție pentru progresul pe care îl făcea.

AU REUȘIT AMÂNDOI SĂ ajungă pe hol pentru a-l vedea plecând. Bătrânul a umblat la oxigen suficient de mult cât să se ridice singur din scaun, apoi a plimbat cilindrul încet în fața lui, parțial sprijinindu-se pe el ca pe un baston, parțial împingându-l ca pe un cărucior de golf. Soția lui a foșnit în fața lui, fusta ei atingând ambele tocuri ale ușii și ambele părți ale holului îngust. Reacher i-a urmat, cu dosarul din piele ascuns sub braț. Bătrâna doamnă umbla la încuietoearea ușii, iar bătrânul stătea gâfâind și apucând mânerul căruciorului.

Ușa s-a deschis și a intrat un aer proaspăt și dulce.

— Mai e vreunul dintre vechii prieteni ai lui Victor pe aici? a întrebat Reacher.

— Este important, domnule maior?

Reacher a ridicat din umeri. Învățase cu mult timp în urmă că cel mai bun mod de a-i pregăti pe oameni pentru veștile proaste era să pară foarte minuțios, încă de la început. Oamenii ascultau mai bine dacă credeau că ai epuizat toate posibilitățile.

— Trebuie doar să găesc toate informații relevante, a spus el.

Ei păreau nedumeriți, dar fără să se opună la întrebarea lui, pentru că el era ultima lor speranță. Ținea viața fiului lor în mâinile lui, la propriu.

— Ed Steven, cred, la magazinul de feronerie, a spus în cele din urmă domnul Hobie. Nedespărțit de Victor, de la grădiniță și până în clasa a douăsprezecea. Dar asta a fost acum treizeci și cinci de ani, domnule maior. Nu văd cum ar putea conta acum.

Reacher a dat din cap, pentru că nu mai conta acum.

— Am numărul dumneavoastră de telefon, a spus el. O să vă sun, imediat ce aflu ceva.

— Ne bazăm pe tine, a spus bătrâna.

Reacher a dat din nou din cap.

— A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi, a spus el. Vă mulțumesc pentru cafea și prăjitură. Și îmi pare foarte rău pentru situația în care vă aflați.

Ei nu au dat niciun răspuns. Nu era nimic de spus. Treizeci de ani de agonie, iar lui îi părea rău pentru situația lor? S-a întors, le-a strâns mâinile fragile și a ieșit din nou afară, pe cărarea plină de vegetație. Și-a luat drumul înapoi spre Taurus, purtând dosarul, privind ferm înainte.

A dat cu spatele pe alee, ștergând vegetația de pe ambele părți, și a ieșit ușor de pe alee. A făcut la dreapta și s-a îndreptat spre sud pe drumul liniștit pe care îl părăsise pentru a găsi casa. Orașul Brighton se întindea în fața lui. Drumul s-a lărgit și a devenit mai bun. Văzu o benzinărie și

o unitate de pompieri. Un mic parc municipal cu un teren de fotbal pentru Liga Mică. Un supermarket cu o parcare mare, o bancă, un șir de magazine mici care împărțeau o fațadă comună, retrasă față de stradă.

Parcarea supermarketului părea să fie centrul geografic al orașului. A trecut încet pe lângă ea și a văzut o pepinieră, cu rânduri de arbuști în ghivece sub un aspersor, care făcea curcubee în soare. Apoi o hală mare, vopsită într-un roșu mat, care avea propria sa parcare: Stevens Hardware. A virat Taurus-ul și a parcat lângă un magazin de cherestea.

Intrarea era o ușă mică, înfiptă în peretele din capăt al halei. Dădea spre un labirint de culoare, aglomerate cu tot felul de lucruri pe care el nu le-a cumpărat vreodată. Șuruburi, cuie, șuruburi, unelte de mână, unelte electrice, coșuri de gunoi, cutii poștale, geamuri, ferestre, uși, cutii de vopsea. Labirintul ducea spre un nucleu central, unde patru tejghele erau așezate în pătrat, sub o lumină fluorescentă puternică. În interiorul coridorului se aflau un bărbat și doi băieți, îmbrăcați în blugi și cămăși și șorțuri de pânză roșie. Bărbatul era slab și mic, avea poate cincizeci de ani, iar băieții erau în mod clar fiii lui, versiuni mai tinere ale aceluiași tip, de vreo optsprezece și douăzeci de ani.

— Ed Steven? a întrebat Reacher.

Bărbatul a dat din cap, și-a înclinat capul și și-a ridicat sprâncenele, ca un tip care a petrecut treizeci de ani ocupându-se de cererile de informații ale vânzătorilor și clienților.

— Pot să vă întreb despre Victor Hobie?

Tipul a privit în gol pentru o secundă, apoi s-a uitat în lateral la băieții lui, ca și cum ar fi derulat în sens invers toată viața lor și mult mai departe, până la ultima dată când l-a văzut pe Victor Hobie.

— A murit în Vietnam, nu-i așa? a spus el.

— Am nevoie de niște informații.

— Îi ajuți din nou pe ai lui?

A spus-o fără să fie surprins, și era și o urmă de oboseală acolo. Ca și cum problemele familiei Hobie erau bine cunoscute în oraș și tolerate, dar nu mai stârneau niciun fel de simpatie.

Reacher a dat din cap.

— Trebuie să-mi fac o idee despre ce fel de om era. Povestea spune că l-ai cunoscut destul de bine.

Steven privi, din nou, în gol.

— Ei bine, l-am cunoscut. Dar eram doar niște copii. L-am văzut doar o singură dată, după liceu.

— Vrei să-mi povestești despre el?

— Sunt destul de ocupat. Trebuie să mă ocup de descărcat.

— Aș putea să te ajut. Am putea vorbi în timp ce o facem.

Steven a început să spună un *nu* de rutină, dar apoi s-a uitat la Reacher, a văzut cât de mare era și a zâmbit ca un muncitor căruia i s-a oferit gratuit un stivuitor.

— Bine, a spus el. În spate.

A ieșit dintre ghișee și l-a condus pe Reacher printr-o ușă din spate. Acolo era o camionetă prăfuită parcată în soare lângă un șopron deschis cu acoperiș de tablă. Camioneta era încărcată cu saci de ciment.

Rafturile din șopronul deschis erau goale. Reacher și-a dat jacheta jos și a așezat-o pe capota camionetei.

Sacii erau făcuți din hârtie groasă. Știa din timpul petrecut în gașca de la piscine că, dacă folosea două mâini pe mijlocul sacilor, aceștia se pliau singuri și se rupeau. Metoda era să-i ia de un colț și să-i ridice cu o singură mână. Asta fi ținut și praful departe de cămașa lui nouă. Sacii cântăreau cincizeci de kilograme, așa că ducea câte doi odată, câte unul în fiecare mână, ținându-i întinși,

contrabalansați departe de corp. Steven îl privea, ca și cum ar fi fost un spectacol de circ.

— Deci, spune-mi despre Victor Hobie, a zis Reacher.

Steven a ridicat din umeri. Se sprijinea de un stâlp, sub acoperișul de tablă, la adăpost de soare.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, a spus el. Ce pot să-ți spun? Eram doar niște copii, știi? Tații noștri erau împreună în Camera de Comerț. Al lui era tipograf. Al meu conducea acest loc, deși pe atunci era doar un depozit de cherestea. Am fost împreună toată școala. Am început grădinița în aceeași zi, am absolvit liceul în aceeași zi. L-am văzut doar o singură dată după aceea, când s-a întors acasă din armată. Fusese în Vietnam un an și urma să se întoarcă din nou.

— Și ce fel de om era?

Steven a ridicat din nou din umeri.

— Sunt cam precaut în a-ți spune o părere.

— De ce? E vreo veste proastă acolo?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, a spus Steven. Nu e nimic de ascuns. Era un copil bun. Dar ți-aș da părerea unui copil despre un alt copil de acum treizeci și cinci de ani, nu? S-ar putea să nu fie o părere pe care te poți baza.

Reacher făcu o pauză, cu un sac de cincizeci de kilograme în fiecare mână. S-a uitat înapoi la Steven. Se sprijinea de stâlp în șorțul său roșu, slab și în formă, imaginea exactă a ceea ce Reacher presupunea că era un om de afaceri yankeu tipic dintr-un oraș mic. Genul de tip a cărui judecată putea fi destul de solidă. A dat din cap.

— OK, înțeleg. Voi ține cont de asta.

Steven a dat din cap, ca și cum regulile de bază erau clare.

— Câți ani ai?

— Treizeci și opt, a spus Reacher.

— De pe aici?

Reacher a clătinat din cap.

— Nu prea sunt de pe aici din zonă.

— Bine, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le înțelegi, a spus Steven. Acesta este un oraș mic, un orașel mic, iar Victor și cu mine ne-am născut aici în 48. Aveam deja cincisprezece ani când Kennedy a fost împușcat, și șaisprezece înainte de sosirea Beatles, și douăzeci când au avut loc toate acele revolte în Chicago și Los Angeles. Înțelegi ce vreau să spun?

— Altă lume, a spus Reacher.

— Poți să fii sigur că era, a răspuns Steven. Am crescut într-o lume diferită. Toată copilăria noastră. Pentru noi, un tip cu adevărat îndrăzneț era cel care puneă cărți de baseball la roțile Schwinn-ului său. Trebuie să ții cont de asta, când o să auzi ce spun.

Reacher a dat din cap. A ridicat al nouălea și al zecelea sac din camion. Transpirase ușor și își făcu griji cu privire la starea cămășii sale, atunci când Jodie îl va vedea.

— Victor era un copil foarte cinstit, a spus Steven. Un copil foarte cinstit și normal. Și, cum am spus, ca să înțelegi mai bine, asta se întâmpla pe vremea când noi ceilalți ne credeam niște șmecheri pentru că stăteam afară până la nouă și jumătate sâmbătă seara, bând milk shake-uri.

— Ce îi plăcea pe atunci? a întrebat Reacher.

Steven și-a umflat obrazii și a ridicat din umeri.

— Ce pot să spun? Aceleași lucruri ca tuturor ceilalți, cred. Baseball, Mickey Mantle. Ne-a plăcut și Elvis. Înghețata, și Lone Ranger. Chestii de genul ăsta. Chestii normale.

— Tatăl lui spunea că întotdeauna a vrut să fie soldat.

— Cu toții am vrut. Mai întâi am fost cowboy și indieni, apoi soldați.

— Deci ai fost în Vietnam?

Steven a clătinat din cap.

— Nu, am cam trecut peste chestia cu soldații. Nu pentru că nu aș fi fost de acord. Trebuie să înțelegi, asta a fost cu mult, mult înainte ca toată moda aia cu părul lung să ajungă aici. Nimeni nu se opunea armatei. Nici nu se temea de ea. Pe atunci nu era nimic de care să te temi. Eram SUA, nu? Aveam de gând să le rupem fundul acelor chinezi cu ochi oblici, în maxim șase luni. Nimeni nu-și făcea griji că ar putea fi încorporat. Doar că părea demodat. Cu toții respectam ce se întâmplă acolo, cu toții iubeam poveștile din război, dar părea o chestie de ieri, înțelegeți ce vreau să spun? Am vrut să intru în afaceri. Am vrut să fac din micul depozit al tatălui meu o mare corporație. Asta era lucrul pe care trebuia să-l fac. Mi se părea mai mult o chestie tipic americană decât să intru în armată. Pe atunci, mi se părea la fel de patriotic.

— Deci ai scăpat de recrutare? a întrebat Reacher.
Steven a dat din cap.

— Comisia de recrutare m-a chemat, dar aveam cereri de înscriere la facultate în așteptare și m-au lăsat în pace. Tatăl meu era un apropiat al președintelui comisiei, ceea ce nu cred c-a stricat.

— Cum a reacționat Victor la asta?

— A fost de acord. Nu a fost nicio problemă în legătură cu asta. Nu eram împotriva războiului sau ceva de genul ăsta. Am susținut Vietnamul, la fel ca oricine altcineva. A fost doar o alegere personală, aleg un lucru demodat sau unul de viitor. Eu am vrut lucrul de viitor, Victor a vrut armata. El știa că e cam... lipsit de acțiune. Adevărul este că a fost influențat de tatăl său. A fost declarat inapt în al Doilea Război Mondial. Al meu a fost soldat, a fost în zona Pacificului. Victor a simțit că familia lui nu și-a făcut partea sa pentru țară. Așa că a vrut să o facă, ca o datorie de familie. Sună ciudat acum, nu? O datorie? Dar cu toții gândeam așa, pe atunci. Nu se compară deloc cu copiii din

ziua de azi. Eram cu toții destul de serioși și de modă veche pe aici, Victor poate puțin mai mult decât noi ceilalți. Foarte serioși, foarte serioși. Dar nu prea ieșeam din comun.

Reacher terminase de dus trei sferturi dintre saci. S-a oprit și s-a sprijinit de ușa camionului.

— Era deștept?

— Destul de deștept, cred, a spus Steven. Se descurca bine la școală, fără să dea chiar un geniu. Am avut câțiva copii aici, de-a lungul anilor, care au devenit avocați, doctori sau altceva. Unul dintre ei a mers la NASA, puțin mai tânăr decât mine și Victor. Victor era destul de deștept, dar a trebuit să muncească din greu pentru a lua notele cele bune, din câte îmi amintesc.

Reacher a început din nou cu sacii. Umpluse mai întâi rafturile cele mai îndepărtate, lucru care îl bucura, pentru că începuseră să-i ardă antebrațele.

— A avut vreodată vreun fel de probleme?

Steven părea nerăbdător.

— Probleme? Nu m-ați ascultat, domnule. Victor era drept ca o săgeată, pe vremea când cel mai rău copil ar fi arătat ca un înger astăzi.

Încă șase saci. Reacher își șterse palmele pe pantaloni.

— Cum arăta când l-ai văzut ultima oară? Între cele două misiuni?

Steven făcu o pauză de gândire.

— Un pic mai în vârstă, cred. Eram mai mare cu un an, dar el părea că a crescut cu cinci. Însă nu era cu nimic diferit. Același tip. Tot serios, foarte serios. L-au făcut o paradă când s-a întors acasă, pentru că avea o medalie. S-a simțit foarte jenat de asta, a spus că medalia nu înseamnă nimic. Apoi a plecat din nou și nu s-a mai întors niciodată.

— Cum te-ai simțit în legătură cu asta?

Steven a făcut din nou o pauză.

— Destul de rău, cred. Era un tip pe care îl cunoșteam de o viață. Aș fi preferat să se întoarcă, bineînțeles, dar m-am bucurat foarte mult că nu s-a întors într-un scaun cu rotile sau ceva de genul ăsta, așa cum au făcut mulți dintre ei.

Reacher a terminat de cărat. Cu un gest scurt, a împins ultimul sac în poziție pe raft și s-a sprijinit de stâlpul din fața lui Steven.

— Și ce zici despre misterul dispariției? Despre ce s-a întâmplat cu el?

Steven a clătinat din cap și a zâmbit, cu tristețe.

— Nu există niciun mister. A fost ucis. Este vorba despre doi bătrâni care refuză să accepte trei adevăruri neplăcute, atâta tot.

— Care sunt acele adevăruri?

— Simplu, a spus Steven. Primul adevăr este că băiatul lor a murit. Adevărul numărul doi este că a murit acolo, într-o junglă impenetrabilă uitată de Dumnezeu, unde nimeni nu-l va găsi vreodată. Adevărul numărul trei este că guvernul a fost necinstit în acea perioadă și a încetat să-i mai treacă pe cei de pe lista de dispăruți în misiune ca victime, pentru a putea păstra cifrele rezonabile. Au fost... câți? Poate zece băieți în elicopterul lui Vic când s-a prăbușit? Sunt zece nume pe care nu le-au dat la știrile de noapte. A fost o chestie politică, și e prea târziu ca să recunoască ceva acum.

— Asta e părerea ta?

— Sigur că da, a spus Steven. Războiul a mers prost, iar guvernul a funcționat prost odată cu el. Destul de greu de acceptat pentru generația mea, trebuie să spun. Voi, cei mai tineri, probabil că sunteți mai împăcați cu ideea, dar ar fi bine să credeți că bătrânii, cum ar fi familia Hobie, nu o vor accepta niciodată.

A căzut în tăcere și a aruncat o privire absentă înainte și înapoi între camionul gol și rafturile pline.

— Ai mutat o tonă de ciment. Vrei să intri, să te speli și să mă lași să-ți cumpăr un suc?

— Trebuie să mănânc, a spus Reacher. Am ratat prânzul.

Steven a dat din cap, apoi a zâmbit, cu părere de rău.

— Mergi spre sud. Este un restaurant imediat după gară. Acolo obișnuiam să bem milk shake-uri, la nouă și jumătate sâmbătă seara, crezând că suntem practic Frank Sinatra.

RESTAURANTUL SE SCHIMBASE, evident, de multe ori de când băieții îndrăzneți cu cărți de baseball la roțile bicicletelor sorbeau milk shake-uri acolo sâmbătă seara. Acum era un restaurant în stilul anilor șaptezeci, jos și pătrat, cu fațadă de cărămidă și acoperiș verde, cu un decor în stilul anilor nouăzeci sub forma unor neane elaborate la fiecare fereastră, roz și albastru aprins. Reacher a luat cu el dosarul legat în piele, a parcat în dreptul ușii și a intrat în aerul rece, mirosind a freon și a burgeri și a chestia aia puternică pe care o dau pe mese înainte de a le șterge. S-a așezat la tejghea și o fată veselă și corpolentă de douăzeci și ceva de ani i-a pus în față tacâmuri și un șervețel și i-a înmânat un meniu de mărimea unui panou publicitar cu fotografii ale felurilor de mâncare poziționate lângă descrierile scrise. A comandat un burger de vită, în sânge, cu brânză elvețiană, cu salată și ceapă și a făcut un pariu cu el însuși că nu va semăna în niciun fel cu fotografia. Apoi și-a băut apa cu gheață și și-a mai pus un pahar înainte de a deschide dosarul.

S-a concentrat pe scrisorile lui Victor către ai lui. Erau douăzeci și șapte în total, treisprezece de la unitățile unde făcuse instrucție și paisprezece din Vietnam. Ele confirmau

tot ce auzise de la Ed Steven. Gramatică exactă, ortografie precisă, formulare simplă și laconică. Același scris de mână folosit de toți cei care au fost educați în America între anii douăzeci și șaiszeci. O persoană care folosea mâna stângă. Niciuna dintre cele douăzeci și șapte de scrisori nu se întindea mai mult de câteva rânduri peste a doua pagină. O persoană supusă. O persoană care știa că era considerat nepoliticos să încheie o scrisoare pe prima pagină. O persoană politicoasă, supusă, stângace, plictisitoare, convențională, normală, cu o educație solidă, dar nu un om de știință.

Fata i-a adus burgerul. Arata bine, în sine, dar foarte diferit de festinul gigantic înfățișat în fotografia de pe meniu. Salata de varză plutea în oțet albicios într-un pahar de carton încrețită, iar inelele de ceapă erau umflate și uniforme, ca niște mici anvelope de automobil.

Brânza elvețiană era tăiată atât de subțire încât era transparentă, dar avea gust de brânză.

Fotografia făcută după absolvirea de la Fort Rucker era mai greu de interpretat. Focalizarea nu era bună, iar cozorocul șepcii îi puneă ochii lui Victor în umbră. Umerii îi erau dați pe spate, iar corpul îi era încordat. Exploda de mândrie sau era jenat de mama sa? Era greu de spus. În cele din urmă, Reacher a optat pentru mândrie, din cauza gurii. Era o linie strânsă, ușor coborâtă la margini, genul de gură care are nevoie de un control ferm din partea mușchilor faciali pentru a opri o un zâmbet imens de bucurie. Aceasta era fotografia unui tip aflat la apogeul absolut al vieții sale de până atunci. Fiecare obiectiv atins, fiecare vis împlinit. Două săptămâni mai târziu, era în străinătate. Reacher a răscolit scrisorile în căutarea celei de la Mobile. Fusese scris de pe un pat, înainte de a pleca. Trimis prin poștă de un funcționar al armatei din Alabama.

Fraze sobre, o pagină și un sfert. Emoții bine controlate. Nu comunica absolut nimic.

A plătit cecul și i-a lăsat fetei un bacșiș de doi dolari pentru că a fost atât de jovială. Oare ea ar fi scris acasă o pagină și un sfert de nimicuri în ziua în care pleca la război? Nu, dar ea nu ar fi plecat niciodată la război. Elicopterul lui Victor s-a prăbușit cu vreo șapte ani înainte ca ea să se nască, iar Vietnamul a fost doar ceva despre care a învățat în clasa a unsprezecea la ora de istorie.

Era mult prea devreme pentru a se întoarce direct pe Wall Street. Jodie spusese ora șapte. Avea cel puțin două ore de omorât. S-a urcat în Taurus și dat aerul la maxim pentru a răcori mașina. Apoi a întins harta Hertz peste pielea rigidă a dosarului și a trasat un traseu care să îl scoată din Brighton. Putea să o ia pe Route 9 spre sud până la Bear Mountain Parkway, apoi pe Bear spre est până la Taconic, apoi pe Taconic spre sud până la Sprain, iar Sprain l-ar fi lăsat pe Bronx River Parkway. Acest drum l-ar duce direct la Grădina Botanică, un loc în care nu mai fusese niciodată și pe care era foarte dornic să-l viziteze.

MARILYN ȘI-A LUAT PRÂNZUL puțin după ora trei. Verificase munca echipei de curățenie înainte de a-i lăsa să plece, iar aceștia făcuseră o treabă perfectă. Folosiseră o mașină de curățat cu aburi pe covorul de pe hol, nu pentru că era murdar, ci pentru că era cel mai bun mod de a ridica adânciturile lăsate de picioarele mobilei de pe hol. Aburul a umflat fibrele de lână și, după o aspirare temeinică, nimeni nu avea să știe vreodată că o piesă grea de mobilier se odihniise cândva acolo.

A făcut un duș lung și a șters cabina cu un prosop de bucătărie pentru a lăsa gresia uscată și strălucitoare. Și-a pieptănat părul și l-a lăsat să se usuce la aer. Știa că umiditatea din iunie îi va da o ușoară ondulare. Apoi s-a

îmbrăcat, ceea ce presupunea un singur articol de îmbrăcăminte. A îmbrăcat ținuta preferată al lui Chester, o rochie de mătase de culoare roz închis, care mergea cel mai bine fără nimic pe dedesubt. Ajungea chiar deasupra genunchilor și, deși nu era chiar strâmtă, se lipea în toate locurile potrivite, ca și cum ar fi fost făcută pentru ea, ceea ce, de fapt, fusese, deși Chester nu era conștient de asta. El credea că fusese doar o întâmplare norocoasă. Ea era fericită să-l lase să creadă asta, nu din cauza banilor, ci pentru că se simțea puțin jenată să recunoască faptul că avea un lucru atât de sexy făcut la comandă. Iar efectul asupra lui a fost, sincer, fantastic. Ca un declanșator. Îl folosea atunci când credea că el avea nevoie de recompensă. Sau să-l facă să-și schimbe părerea. Iar el trebuia să-și schimbe părerea în seara asta. Urma să ajungă acasă și să-și găsească casa pusă la vânzare și pe soția lui la conducere. Oricum ar fi luat-o, avea să fie o seară dificilă și ea era pregătită să folosească orice avantaj pentru a trece cu bine peste ea, cu sau fără jenă.

A ales pantofii Gucci care se asortau cu culoarea rochiei și îi făceau picioarele să pară lungi. Apoi a coborât în bucătărie și a mâncat prânzul, care era compus dintr-un măr și un pătrățel de brânză cu conținut redus de grăsimi, apoi s-a întors la etaj, s-a spălat din nou pe dinți și s-a gândit la machiaj. Fiind goală pe sub rochie și cu părul despletit într-un stil natural, soluția era să nu se machieze deloc, dar trebuia să recunoască faptul că nu mai avea vârsta la care putea scăpa fără machiaj, așa că a început să se machieze astfel încât să arate ca și cum nu s-ar fi chinuit să o facă.

I-a luat douăzeci de minute, apoi și-a făcut unghiile atât la mâini cât și la picioare, pentru că simțea că asta conta atunci când îți va arunca pantofii, spera ea cât mai devreme. Apoi s-a dat cu parfumul ei preferat, suficient cât

să se simtă fără să fie exagerat. Apoi a sunat telefonul. Era Sheryl.

— Marilyn? a spus ea. De șase ore pe piață și ai o ofertă!

— Am? Dar cine? Și cum?

— Știu, chiar din prima zi, înainte de a fi listată undeva, nu-i așa că e minunat? Este un domn care se mută cu familia și care se plimba prin zonă, să se convingă, și a văzut semnul. A venit direct aici pentru detalii. Ești gata? Îl pot aduce chiar acum?

— Wow, chiar acum? Deja? E rapid, nu-i așa? Dar da, cred că sunt pregătită. Cine este, Sheryl? Crezi că este un cumpărător serios?

— Cu siguranță, da, și rămâne doar azi. Trebuie să se întoarcă în vest în seara asta.

— Bine, atunci adu-l aici. Voi fi gata.

Și-a dat seama că trebuie să fi repetat întreaga rutină, inconștient, fără să fie cu adevărat conștientă de asta. Se mișca repede, dar nu era agitată. A închis telefonul și a fugit direct în bucătărie unde a pornit cuptorul la temperatură scăzută. A pus o grămăjoară de boabe de cafea pe o farfurie și le-a așezat pe raftul din mijloc. A închis ușa cuptorului și s-a întors spre chiuvetă. A aruncat miezul de măr în coșul de gunoi și a pus farfuria în mașina de spălat vase. A șters chiuveta cu un prosop de hârtie și s-a dat înapoi, cu mâinile în șolduri, scrutând camera. S-a îndreptat spre fereastră și a înclinat jaluzelele până când lumina a surprins luciul de pe podea.

— Perfect, și-a spus în sinea ei.

A fugit înapoi pe scări și a început de la capătul de sus al casei. S-a strecurat în fiecare cameră, scanând, verificând, ajustând florile, înclinând jaluzelele, umflând pernele. A aprins lămpi peste tot. Citise că a le aprinde după ce cumpărătorul se afla deja în cameră era un mesaj clar că

casa era mohorâtă. Mai bine să le aibă aprinse de la început, ceea ce era un mesaj clar de ospitalitate.

A fugit înapoi pe scări. În camera de zi, a deschis jaluzelele până la capăt pentru a scoate în evidență piscina. În birou, a aprins lămpile de lectură și a înclinat jaluzelele aproape de tot, pentru a da un aspect întunecat și confortabil. Apoi a aruncat o privire în camera de zi. La naiba, măsuța lui Chester era încă acolo, chiar lângă locul unde fusese fotoliul lui. Cum a putut să-i scape asta? A apucat-o cu două mâini și a fugit cu ea spre scările de la subsol. A auzit mașina lui Sheryl pe pietriș. A deschis ușa de la subsol și a coborât în fugă, a aruncat masa și a fugit înapoi sus. A închis ușa și s-a intrat în camera de toaletă. A îndreptat prosopul pentru oaspeți, și-a aranjat părul și s-a verificat în oglindă. Doamne! Purta o rochie de mătase. Fără nimic pe dedesubt. Mătasea se lipea de pielea ei. Ce naiba avea să creadă bietul om?

A sunat soneria. Ea era blocată. Oare avea timp să se schimbe? Bineînțeles că nu. Erau la ușă, chiar acum, sunând la ușă. O haină sau altceva? Soneria a sunat din nou. A tras aer în piept, și-a scuturat șoldurile pentru a îndepărta țesătura de corp și a mers pe hol. A mai respirat o dată și a deschis ușa.

Sheryl radia, dar Marilyn se uita deja la cumpărător. Era un bărbat înalt, de vreo cincizeci sau cincizeci și cinci de ani, cu păr grizonat, într-un costum închis, care stătea într-o parte, uitându-se la plantele de pe alee. S-a uitat în jos la pantofii lui, pentru că Chester spunea întotdeauna că bogăția și educația se văd prin ce ești încălțat picioare. Aceștia arătau destul de bine. Pantofi Oxford gri, lustruiți până la strălucire. A început să zâmbească. Avea să fie el? Vândut în șase ore? Ar fi fost un lucru extraordinar. A schițat un zâmbet de conspirator către Sheryl și s-a întors spre bărbat.

— Intrați, a spus ea luminoasă, și i-a întins mâna.

El s-a întors dinspre grădină și a privit-o în față. S-a uitat drept la ea, sincer și fără menajamente. Ea s-a simțit goală sub privirea lui. Practic, era goală. Dar s-a trezit că se uita înapoi la el, pentru că avea fața teribil de arsă. O parte a capului lui era doar o masă de cicatrici roz strălucitoare. Și-a păstrat zâmbetul politicos și și-a ținut mâna întinsă spre el. El a făcut o pauză. Și-a ridicat mâna pentru a o întâlni pe a ei. Dar nu era o mână. Era un cârlig metalic strălucitor. Nu era o mână artificială, nu era o proteză inteligentă, ci doar o curbă metalică răutăcioasă din oțel strălucitor.

REACHER SE AFLA LA bordura din fața clădirii de șaizeci de etaje de pe Wall Street, cu zece minute înainte de ora șapte. A ținut motorul pornit și a ținut sub observare un triunghi care își avea vârful pe ușa de ieșire a clădirii și se întindea lateral în piață, dincolo de distanța la care cineva putea ajunge la ea înaintea lui.

În interiorul triunghiului nu se afla nimeni care să-l îngrijoreze. Nimeni nu staționa, nimeni nu se uita, doar câțiva funcționari care se aglomerau spre stradă, cu jachete pe brațe și serviete voluminoase în mâini. Cei mai mulți dintre ei făceau stânga pe trotuar, îndreptându-se spre metrou. Unii dintre ei se strecurau printre mașinile de la bordură, căutând taxiuri în trafic.

Celelalte mașini parcate erau inofensive. Era un camion UPS cu două locuri mai în față și câteva vehicule închiriate cu șoferii care stăteau lângă ele, uitându-se după pasagerii lor. O agitație inocentă, la sfârșitul obositor al unei zile aglomerate. Reacher s-a așezat pe scaun, ca s-o aștepte, cu ochii fugindu-i în stânga și în dreapta, în față și în spate, apoi revenind mereu la ușa rotativă.

A ieșit înainte de ora șapte, ceea ce era mai devreme decât se aștepta el. A văzut-o prin geam, în hol. I-a văzut părul, rochia și strălucirea picioarelor în timp ce mergea spre ieșire.

S-a întrebat pentru o secundă dacă nu cumva ea îl așteptase pe palier, sus, la etajul ei. Sincronizarea era plauzibilă. Ar fi putut vedea mașina de la fereastra ei și apoi să se ducă direct la lift. A împins ușa rotativă și s-a ieșit în piață. Reacher a ieșit din mașină, a ocolit capota până pe trotuar și a rămas așteptând-o. Avea în mână servieta mare, ca de pilot. A sărit printr-o rază de soare și părul i s-a luminat ca o aureolă. La zece metri de el, ea a zâmbit.

— Bună, Reacher, a strigat ea.

— Bună, Jodie, a spus el.

Ea știa ceva. El putea să vadă asta pe fața ei. Avea vești mari pentru el, dar zâmbea de parcă voia să-l tachineze cu ele.

— Ce-i? a întrebat el.

Ea a zâmbit din nou și a clătinat din cap.

— Tu primul, bine?

S-au așezat în mașină și el a trecut în revistă tot ce îi spusese bătrânul cuplu. Zâmbetul ei a dispărut și a devenit sumbră. Apoi i-a dat dosarul legat în piele și a lăsat-o să îl parcurgă în timp ce el se încadra în traficul, într-un pătrat îngust, în sens invers acelor de ceasornic care i-a lăsat cu fața spre sud pe Broadway, la două străzi de casa ei. A oprit în dreptul unei borduri în fața unui cafenele. Ea citea raportul de recunoaștere de la Rutter și studia fotografia bărbatului cărunt emaciat și a soldatului asiatic.

— Incredibil, a spus ea, cu voce scăzută.

— Dă-mi cheile, i-a răspuns el. Ia-ți o cafea și vin să te iau când o să știu că clădirea ta e în regulă.

Ea nu a făcut nicio obiecție. Fotografia o zdruncinase. Pur și simplu s-a uitat în geanta după chei, a coborât din

mașină, direct pe trotuar și a intrat în cafenea. A urmărit-o cum intră înăuntru și apoi a luat-o ușor spre sud. A virat direct în garajul ei. Era într-o altă mașină decât cea cu care plecaseră și s-a gândit că, dacă cineva îi aștepta acolo jos, ar fi ezitat suficient de mult timp pentru a-i oferi lui tot avantajul de care ar fi avut nevoie. Dar în garaj era liniște. Același grup de vehicule parcate, părând că nu se mișcaseră toată ziua. A pus Taurus-ul pe locul ei de parcare și a urcat scările metalice spre hol. Nu era nimeni acolo. Nimeni în lift, nimeni în holul de la etajul patru. Ușa ei nu era spartă. A deschis-o și a pășit înăuntru. Liniște, aer liniștit. Nu era nimeni acolo.

A folosit scările de incendiu pentru a se întoarce în hol și a ieșit pe ușile de sticlă spre stradă. A mers cele două străzi spre nord, s-a strecurat în cafenea și a găsit-o singură la o masă cromată, citind scrisorile lui Victor Hobie, cu un espresso neatins alături de ea.

— Ai de gând să bei asta? a întrebat-o.

Ea a pus fotografia din junglă peste scrisori.

— Asta are implicații mari, a spus ea.

El a luat asta drept un *nu*, a tras ceașca peste ea și a înghițit cafeaua dintr-o singură înghițitură. Se răcise puțin și era minunat de tare.

— Să mergem, a spus ea.

L-a lăsat să îi ducă geanta și l-a luat de braț cele două străzi cât au mers pe jos. El i-a dat cheile înapoi în dreptul ușii de la clădire, apoi au intrat împreună prin hol și au urcat în lift liniștiți. Ea a descuiat ușa apartamentului și a intrat înaintea lui.

— Deci ne urmăresc oamenii guvernului, a spus ea.

El nu a răspuns. Doar și-a dat jos jacheta cea nouă și a aruncat-o pe canapea, sub copia lui Mondrian.

— Așa trebuie să fie, a spus ea.

S-a îndreptat spre ferestre și a deschis jaluzelele. Lumina zilei a pătruns înăuntru și camera albă a strălucit.

— Suntem aproape de secretul acestor lagăre, a spus ea. Așa că guvernul încearcă să ne reducă la tăcere. CIA sau altcineva.

A trecut în bucătărie. A tras de ușa frigiderului și a scos o sticlă de apă.

— Suntem într-un pericol serios, a spus ea. Nu pari foarte îngrijorat de asta.

El a ridicat din umeri și a luat o înghițitură de apă. Era prea rece. O prefera la temperatura camerei.

— Viața e prea scurtă pentru a mă îngrijora, a spus el.

— Tata era îngrijorat. Îi făcea rău la inimă.

El a dat din cap.

— Știu. Îmi pare rău.

— Atunci de ce nu o iei în serios? Nu crezi?

— Cred, a spus el. Cred tot ce mi-au spus.

— Și fotografia o dovedește, nu-i așa? E clar că locul există.

— Știu că există, a spus el. Am fost acolo.

Ea s-a holbat la el.

— Ai fost acolo? Când? Cum?

— Nu cu mult timp în urmă, a spus el. M-am apropiat la fel de mult ca și tipul ăsta, Rutter.

— Doamne, Reacher, a spus ea. Și ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Am de gând să cumpăr o armă.

— Nu, ar trebui să mergem la poliție. Sau la ziare, poate. Guvernul nu poate face asta.

— Așteaptă-mă aici, bine?

— Unde te duci?

— Mă duc să cumpăr o armă. Apoi o să cumpăr niște pizza. O să mâncăm aici.

— Nu poți cumpăra o armă, nu în New York City, pentru numele lui Dumnezeu. Există legi. Ai nevoie de acte de identitate și permise și alte chestii și oricum trebuie să aștepți cinci zile.

— Pot să cumpăr o armă oriunde, a spus el. Mai ales în New York City. Cum vrei să fie pizza?

— Ai destui bani?

— Pentru pizza?

— Pentru armă, a spus ea.

— Arma mă va costa mai puțin decât pizza, a spus el. Închide ușa după mine, bine? Și nu o deschide decât dacă vezi în vizor că sunt eu.

A lăsat-o în picioare în mijlocul bucătăriei.

A folosit scările de incendiu spre hol și a stat în agitația de pe trotuar suficient de mult timp pentru a se orienta în spațiu. Era o pizzerie la o intersecție spre sud. A intrat înăuntru și a comandat o pizza mare, jumătate cu anșoa și capere, jumătate cu ardei iute, care să fie gata în treizeci de minute. Apoi a evitat traficul de pe Broadway și a pornit spre est. Fusesse în New York de destule ori ca să știe că ceea ce spun oamenii este adevărat. Totul se întâmplă rapid în New York. Lucrurile se schimbă rapid. Rapid în termeni de cronologie și rapid în termeni de geografie. Un cartier se contopește cu altul în decurs de câteva străzi. Uneori, partea din față a unei clădiri este un paradis al clasei de mijloc, iar în spate, vagabonzii dorm pe alee. Știa că o plimbare rapidă de zece minute îl va duce la lumi distanță de blocul scump al lui Jodie. A găsit ceea ce căuta în umbra de sub podul Brooklyn. Era o încrengătură dezordonată de străzi ghemuite acolo și un proiect imobiliar uriaș care se întindea la nord și la est. Câteva magazine dezordonate și murdare și un teren de baschet cu lanțuri sub cercuri în loc de plase. Aerul era cald și umed și plin de fum și gălăgie. A cotit după un colț și a rămas sprijinit de gard, cu zgomotele de baschet

în spatele lui, privind cum se ciocnesc două lumi. Exista un flux rapid de vehicule care circulau și oameni care mergeau rapid și un număr egal de mașini oprite sau la ralanti și oameni care stăteau în picioare în grupuri. Mașinile în mișcare virau în jurul celor oprite, claxonând și făcând viraje, iar oamenii care mergeau pe jos se împingeau, se plângeau și ocoleau pentru a trece pe lângă grupul de pierde-vară. Uneori, o mașină se oprea brusc și un băiat se avânta spre fereastra șoferului. Se purta o scurtă conversație și banii se schimbau dintr-o mână în alta, ca un truc de prestidigitatie, iar băiatul se năpustea înapoi spre o ușă și dispărea. Reapărea câteva clipe mai târziu și se grăbea să se întoarcă la mașină. Șoferul arunca o privire în stânga și în dreapta, accepta un mic pachet și se întorcea în trafic într-un zgomot de eșapament și o explozie de claxoane. Apoi băiatul se întorcea pe trotuar și aștepta.

Uneori, schimbul se făcea cu cei care mergeau pe jos, dar sistemul era întotdeauna același. Băieții erau piesele importante. Ei duceau banii înăuntru și pachetele afară, și erau prea tineri pentru a merge la proces. Reacher îi urmărea cum foloseau în special trei uși, distanțate de-a lungul fațadei blocului. Cea din mijloc era cea mai aglomerată. Cam doi la unu, în ceea ce privește volumul comercial. Era a unsprezecea clădire, numărând de la colțul sudic. S-a împins în gard și s-a întors spre est. În față era un teren liber care îi oferea o privire spre râu. Podul se înălța deasupra capului său. A cotit spre nord și a ajuns pe o alee îngustă, în spatele clădirilor. A verificat strada în timp ce mergea și a numărat unsprezece scări de incendiu. Și-a coborât privirea la nivelul solului și a văzut un sedan negru înghesuit în spațiul îngust din fața celei de-a unsprezecea intrări din spate. Pe capacul portbagajului stătea un băiat de nouăsprezece ani, cu un telefon mobil în mână. Paznicul ușii din spate, cu o treaptă mai sus pe scara de promovare

decât frățiorii lui mai mici care făceau naveta înainte și înapoi pe trotuar.

Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă. Băiatul era pe cont propriu. Reacher a pășit pe alee. Modul în care trebuie să o faci este să mergi repede și să te concentrezi asupra a ceva mult dincolo de ținta ta. Fă-l pe tip să simtă că nu are nicio legătură cu nimic. Reacher făcu spectacolul de a-și verifica ceasul și de a se uita departe, undeva în spate. Se grăbea, aproape alergând. În ultima clipă, și-a oprit privirea spre mașină, ca și cum ar fi fost brusc tras înapoi în prezent de obstacol. Băiatul îl privea. Reacher a ocolit spre stânga, unde știa că unghiul mașinii nu-l va lăsa să treacă. S-a oprit exasperat și s-a îndreptat spre dreapta, întorcându-se cu furia reprimată a unui om grăbit, deranjat de o pacoste. Și-a învârtit brațul stâng odată cu rotirea lui și l-a lovit pe puști în partea laterală a capului. Puștiul s-a răsturnat și el l-a lovit din nou, cu mâna dreaptă, o lovitură scurtă cu brațul, relativ blândă. Nu avea de ce să-l bage în spital.

L-a lăsat să cadă de pe capacul portbagajului, ca să vadă cât de puternic îl lovește. O persoană conștientă își va amortiza întotdeauna căderea. Puștiul ăsta nu a făcut-o. S-a lovit de podeaua aleii cu o bufnitură plină de praf. Reacher l-a rostogolit și i-a verificat buzunarele. Avea o armă înăuntru, dar nu era genul de lucru de care avea nevoie. Era un pistol chinezesc de calibrul 22, o imitație a unei imitații sovietice a unui alt pistol, o armă care îi era inutilă. L-a aruncat sub mașină.

Știa că ușa din spate a blocului va fi descuiată, pentru că acesta este rostul unei uși din spate atunci când faci un comerț ilegal la aproximativ 150 de metri la sud de Police Plaza. Ei intră prin față, tu trebuie să poți ieși prin spate, fără să te chinui să cauți cheia. A deschis-o cu vârful piciorului și a rămas cu privirea în întuneric.

Era o altă ușă pe holul, care ducea spre dreapta, într-o cameră cu o lumină aprinsă în interior. Se afla la aproximativ zece pași de ea.

N-avea rost să aștepte. Nu credea că cei dinăuntru aveau de gând să-și ia o pauză de masă. A mers înainte zece pași și s-a oprit în fața ușii. Clădirea mirosea a putregai, a transpirație și urină. Era liniște. O clădire abandonată. A ascultat. Se auzea o voce joasă în cameră. Apoi un răspuns la ea. Două persoane, minimum.

Să deschizi ușa, stând în picioare și să evaluezi scena dinăuntru nu este modalitatea potrivită de a face asta. Tipul care se oprește chiar și pentru o milisecundă este cel care moare mai devreme decât ceilalți. După părerea lui Reacher, imobilul avea cincisprezece metri lățime, dintre care trei erau reprezentați de holul în care se afla el. Scopul lui era să parcurgă ceilalți doisprezece metri în cameră înainte ca ei să știe că se afla acolo. Încă să se uite la ușă, întrebându-se cine mai vine după el.

A tras aer în piept și a dat buzna pe ușă ca și cum nu ar fi fost acolo deloc. Ușa s-a izbit de balamale și Reacher a traversat camera în două pași uriași. Lumină slabă. Un singur bec electric. Doi bărbați. Pachete pe masă. Bani pe masă. Un pistol pe masă. L-a lovit pe primul tip cu o lovitură puternică și largă în tâmplă. Tipul a căzut într-o parte, iar Reacher l-a izbit cu un genunchi în burtă în timp ce se întorcea la al doilea bărbat, care se ridica de pe scaun cu ochii mari și gura deschisă de șoc. Reacher a ridicat brațul și l-a lovit cu o lovitură de antebraț exact între sprâncene și linia părului. Dacă lovești destul de tare, tipul este inconștient pentru o oră, dar craniul îi rămâne întreg. Până la urmă asta era o ieșire la cumpărături, nu o execuție.

A stat nemișcat și a ascultat prin ușă. Nimic. Tipul de pe alee era inconștient, iar zgomotul de pe stradă îi

distrăgea pe copiii de pe trotuar. S-a uitat la masă și apoi s-a uita prin preajmă, pentru că pistolul care zăcea acolo era un Colt Detective Special. Un revolver cu șase focuri, de calibru 38, din oțel albastrui cu mânere din plastic negru. O țeavă mică și butucănoasă de doi centimetri. Nu era bun deloc. Nici pe departe genul de lucru pe care el îl căuta. Țeava scurtă era un dezavantaj, iar calibrul era o dezamăgire. Și-a amintit de un polițist din Louisiana pe care îl cunoscuse, un căpitan de poliție dintr-o mică jurisdicție din zona golfului. Tipul venise la poliția militară pentru sfaturi despre arme de foc, iar Reacher fusese detașat să se ocupe de el. Tipul avea tot felul de povești nefericite despre revolverele de calibrul 38 pe care le foloseau oamenii lui. Spunea *că nu te poți baza pe ele ca să doborî un tip, nu dacă vine spre tine plin de droguri*. A povestit o întâmplare despre o sinucidere. Tipul a avut nevoie de cinci focuri de armă în cap cu un 38 pentru a se sinucide. Reacher fusese impresionat de fața nefericită a tipului și decisese atunci și acolo să stea departe de .38, decizie pe care nu avea de gând să o schimbe acum. Așa că s-a întors cu spatele la masă, a rămas nemișcat și a ascultat din nou. Nimic. S-a aplecat lângă tipul pe care îl lovise în cap și a început să scotocească prin geaca lui.

Cei mai ocupați dealeri fac mai mulți bani, iar mai mulți bani cumpără cele mai bune jucării, motiv pentru care se afla în această clădire și nu într-una a rivalilor mai neproductivi din susul sau de josul străzii. A găsit exact ceea ce voia în buzunarul interior stâng al tipului. Ceva mult mai bun decât un micuț .38 Detective Special. Era un pistol automat mare și negru, un Steyr GB, de nouă milimetri, care fusese marele favorit al prietenilor săi din Forțele Speciale în cea mai mare parte a carierei sale. A scos încărcătorul și l-a verificat. În încărcător erau toate cele optsprezece cartușe, iar țeava mirosea ca și cum nu ar fi

tras niciodată. A apăsat pe trăgaci și a privit mecanismul mișcându-se. Apoi a reasamblat arma și a băgat-o sub centură, la spate și a zâmbit. A rămas jos lângă tipul inconștient și i-a șoptit:

— Îți cumpăr Steyr-ul pentru un dolar. Dă din cap dacă ai o problemă cu asta, bine?

Apoi a zâmbit din nou și s-a ridicat în picioare. A desprins o bancnotă de un dolar din sulul său și a lăsat-o mototolită pe masă, sub Detective Special. A făcut doi pași înapoi spre hol. Liniște deplină. A făcut cei zece pași până în spate și a ieșit în lumină. A verificat în stânga și în dreapta, în sus și în jos, pe alee și s-a apropiat de sedanul parcat. A deschis portiera șoferului, a găsit maneta și a deschis portbagajul. Era o geantă de sport din nailon negru înăuntru, goală. O cutie mică de carton cu încărcătoare de nouă milimetri, sub o încălceală de cabluri roșii și negre. A pus muniția în geantă și a plecat cu ea. Pizza îl aștepta când a ajuns înapoi pe Broadway.

TOTUL S-A ÎNTÂMPLAT brusc. S-a întâmplat fără avertisment. De îndată ce au intrat înăuntru și ușa a fost închisă, bărbatul a lovit-o pe Sheryl, o lovitură răutăcioasă cu reverul a ce se afla în mână goală. Marilyn a rămas încremenită de șoc.

L-a văzut pe bărbat răsucindu-se violent și cârligul legănându-se într-un arc sclipitor și a auzit pocnetul umed când brațul lui a lovit fața lui Sheryl, iar ea și-a pus ambele mâini pe gură ca și cum ar fi fost cumva de o importanță vitală să nu țipe. L-a văzut pe bărbat învârtindu-se înapoi spre ea și băgând mâna sub subsuoara dreaptă și scoțând un pistol în mâna stângă. A văzut-o pe Sheryl dându-se în spate și prăbușindu-se pe covor, chiar acolo unde acesta era încă umed de la curățarea cu abur. A văzut arma arcuindu-se spre ea exact pe aceeași traiectorie pe care o folosise

Înainte, dar în direcția inversă, venind direct spre ea. Pistolul era făcut din metal întunecat, cenușiu, îmbibat cu ulei. Era mat, dar strălucea. S-a oprit la nivelul pieptul ei, iar ea i-a privit culoarea și tot ce a putut să se gândească a fost că *la asta se referă când spun culoare gunmetal*.

— Apropie-te, a spus bărbatul.

Ea a rămas paralizată. Mâinile îi erau încleștate pe față, iar ochii îi erau atât de larg deschiși încât credea că pielea feței i se va rupe.

— Mai aproape, a spus din nou bărbatul.

S-a uitat fix la Sheryl. Se chinuia pe jos, sprijinită în coate. Avea ochii holbați și îi curgea sânge din nas. Buza de sus i se umfla și sângele i se scurgea pe bărbie. Genunchii îi erau ridicați și fusta îi era ruptă. Putea să vadă cum ciorapii ei deveneau din subțiri, groși în partea de sus. Respirația îi era neregulată. Apoi coatele au cedat din nou și au alunecat înainte, iar genunchii i s-au depărtat. Capul ei a lovit podeaua cu o lovitură moale și s-a rostogolit în lateral.

— Vino mai aproape, a spus bărbatul.

Ea s-a holbat la fața lui. Era rigidă. Cicatricile păreau din plastic dur. Un ochi era acoperit sub o pleopă groasă și aspră ca de lemn. Celălalt era rece și nu clipea. S-a holbat la pistol. Era la un metru distanță de pieptul ei. Fără să tremure. Mâna care o ținea era îngrijită. Unghiile erau îngrijite. A făcut un sfert de pas înainte.

— Mai aproape.

Și-a târât picioarele înainte până când pistolul i-a atins țesătura rochiei. A simțit duritatea și răceala metalului gri prin mătasea subțire.

— Mai aproape.

S-a holbat la el. Fața lui era la 30 de centimetri distanță de a ei. În stânga, pielea era cenușie și netedă. Ochiul bun era brăzdat de linii. Ochiul drept clipea. Pleoapa era lentă și grea. Cobora, apoi se ridica, în mod deliberat, ca o mașină.

S-a aplecat în față un centimetru. Pistolul a apăsât în pieptul ei.

— Mai aproape.

Ea și-a mișcat picioarele. El a răspuns cu o presiune corespunzătoare asupra pistolului. Metalul apăsa cu putere în moliciunea cărnii ei. Îi strivea sânul. Mătasea ceda făcând un crater adânc. Îi trăgea sfârcul în lateral. O durea. Bărbatul și-a ridicat brațul drept. Cârligul. L-a ridicat în față ochilor ei. Era o curbă de oțel simplu, frecat și lustruit până când a strălucit. L-a rotit încet, cu o mișcare ciudată a antebrațului. Ea a auzit pielea din interiorul mâneții. Vârful cârligului era prelucrat așa încât era ascuțit. El a rotit vârful și a așezat partea plată a curbei pe fruntea ei. Ea a tresărit. Era rece. A tras cârligul pe frunte și i-a trasat curba nasului. Sub nas. A apăsat-o pe buza superioară. A coborât cârligul și a apăsat până când gura ei s-a deschis. L-a lovit ușor de dinții ei. S-a prins de buza de jos, pentru că buza ei era uscată. I-a tras buza în jos cu oțelul până când carnea moale și elastică s-a desprins. I-a urmărit curba bărbiei. Pe sub bărbie până la gât. A urcat din nou un centimetru și s-a întors, sub falca ei, până când i-a forțat capul să se ridice în sus. S-a uitat fix în ochii ei.

— Numele meu este Hobie, a spus el.

Ea se ridicase pe vârfuri, încercând să-și elibereze apăsarea de pe gât. Începea să se sufocă. Nu-și amintea să fi respirat de când deschisese ușa.

— A pomenit Chester de mine?

Capul ei era îndreptat în sus. Se holba la tavan. Pistolul i se înfipsese în piept. Nu mai era rece. Căldura corpului ei îl încălzise. A scuturat din cap, o mișcare mică și urgentă, echilibrată de presiunea cârligului.

— Nu a pomenit de mine?

— Nu, a oftat ea. De ce? Ar fi trebuit să o facă?

— Este un om secretos?

Ea a scuturat din nou din cap. Aceeași mișcare mică și urgentă, de la o parte la alta, cu pielea gâtului ei care se agăța în stânga și în dreapta de metal.

— Ți-a povestit despre problemele lui de afaceri?

Ea a clipit din ochi. A clătinat din nou din cap.

— Deci este un om secretos.

— Cred că da, a găfâit ea. Dar eu știam oricum.

— Are o prietenă?

Ea a clipit din nou. A clătinat din cap.

— Cum poți fi sigură? a întrebat Hobie. Dacă e un om secretos?

— Ce vrei? a oftat ea.

— Dar cred că nu are nevoie de o prietenă. Ești o femeie foarte frumoasă.

Ea a clipit din nou. Se ridicase pe vârfuri. Tocurile Gucci erau ridicate de jos.

— Tocmai ți-am făcut un compliment, a spus Hobie. Nu ar trebui să spui ceva ca răspuns? Politicos?

A mărit presiunea. Oțelul a apăsât în carnea gâtului ei. Un picior i s-a desprins de pământ.

— Mulțumesc, a oftat ea.

Cârligul a coborât. Linia ochilor ei a revenit la orizontală și călcâiele ei au atins covorul. Și-a dat seama că respira. Gâfâia, inspirând și expirând, inspirând și expirând.

— O femeie foarte frumoasă.

El a lăsat cârligul să se miște mai departe. Acesta i-a atins talia. A urmărit curba șoldului ei. Pe coapsa ei. Se holba la fața ei. Arma era înfiptă cu putere în carnea ei. Cârligul s-a întors, iar fața plată a curbei s-a ridicat de pe coapsa ei, lăsând doar vârful în urmă. A coborât. A simțit cum alunecă de pe mătase pe piciorul ei gol. Era ascuțit. Nu ca un ac. Ca un vârf de creion. S-a oprit din mișcare. A început să se ridice din nou. A apăsât cârligul, încetișor. Nu voia s-o tăie. Ea știa asta. Fermitatea pielii ei se împotriva.

Apoi cârligul s-a mișca în sus. S-a strecurat pe sub mătase. A simțit metalul pe pielea coapsei ei. S-a mișcat mai sus. Simțea cum mătasea rochiei ei se strânge pe curbura cârligului. Cârligul s-a mișcat în sus. Partea din spate a tivului i se ridica pe picioare. Sheryl s-a agitat pe podea. Cârligul s-a oprit din mișcare, iar ochiul drept îngrozitor al lui Hobie s-a rotit încet în sus și în jos.

— Pune mâna în buzunarul meu, a spus el.

Ea s-a holbat la el.

— Mâna stângă, a spus el. Buzunarul meu drept.

Ea a trebuit să se apropie și să se întindă mai mult și să ajungă între brațele lui. Fața ei era aproape de a lui. Mirosea a săpun. Ea a pipăit în jurul buzunarului lui. Și-a băgat degetele înăuntru și le-a închis peste un cilindru mic. L-a scos afară. Era o rolă folosită de bandă adezivă, cu un centimetru în diametru. Argintie. Poate că mai rămăseseră cinci metri. Hobie s-a îndepărtat de ea.

— Leagă-i încheieturile lui Sheryl cu bandă adezivă, a spus el.

Ea și-a mișcat șoldurile pentru a face tivul rochiei să cadă la locul lui. El a privit-o cum o făcea și a zâmbit. A aruncat o privire între rola de bandă argintie și Sheryl, căzută pe podea.

— Întoarce-o, a spus el.

Lumina de la fereastră cădea pe pistol. Ea a îngenuncheat lângă Sheryl. A tras de un umăr și a împins-o pe celălalt până când s-a lăsat pe față.

— Pune-i coatele împreună, a spus el.

Ea a ezitat. A ridicat pistolul o fracțiune, apoi cârligul, cu brațele largi deschisă, o demonstrație de superioritate. Ea a făcut o grimasă. Sheryl s-a agitat din nou. Sângele ei se strânsese pe covor. Era maro și lipicios. Marilyn și-a folosit ambele mâini și i-a forțat coatele, la spate. Hobie s-a uitat în jos.

— Apropie-le bine, a spus el.

A deslăbit banda cu unghia și a eliberat o bucată. I-a înfășurat în antebrățele lui Sheryl, chiar sub coate.

— Strâns, a spus el. Până sus de tot.

A înfășurat banda mai mult, până deasupra coatelor și până la încheieturile mâinilor. Sheryl se agita și se zbătea.

— Bine, pune-o în șezut, a spus Hobie.

A tras-o în poziție șezândă, cu brațele legate cu bandă adezivă la spate. Fața ei era o mască de sânge. Nasul îi era umflat și devenise albastru. Buzele îi erau umflate.

— Pune-i banda adezivă pe gură, a spus Hobie.

Și-a folosit dinții și a rupt 15 centimetri. Sheryl clipea și se holba. Marilyn a ridicat nefericită din umeri, ca o scuză, și i-a lipit banda pe gură. Era o bandă groasă, cu fire de întărire rezistente, încrustate în stratul de plastic argintiu. Era lucioasă, dar nu alunecoasă, din cauza firelor încrucișate în relief. Și-a frecat degetele de ele dintr-o parte în alta pentru a o face să se lipească. Nasul lui Sheryl a început să respire din greu și ochii ei s-au deschis larg de panică.

— Doamne, nu poate să respire, a oftat Marilyn.

A vrut să smulgă din nou banda, dar Hobie i-a dat mâna la o parte.

— I-ai spart nasul, a spus Marilyn. Nu poate să respire.

Arma era îndreptată în jos, spre capul ei. Cu o mână fermă. La 18 centimetri distanță.

— O să moară, a spus Marilyn.

— Asta e al naibii de sigur, i-a răspuns Hobie.

Ea s-a uitat la el cu groază. Sângele se scurgea și bolborosea în căile respiratorii fracturate ale lui Sheryl. Ochii ei erau holbați de panică. Pieptul îi era bombat. Hobie avea ochii ațintiți asupra feței lui Marilyn.

— Vrei să fiu drăguț? a întrebat el.

Ea a dat sălbatic din cap.

— Ai de gând să fii drăguță și tu?

S-a uitat fix la prietena ei. Pieptul ei avea convulsii, căutând un aer care nu exista. Capul îi tremura dintr-o parte în alta. Hobie s-a aplecat și a întors cârligul astfel încât vârful să zgârie pe banda de pe gura lui Sheryl, în timp ce capul ei se mișca înainte și înapoi. Apoi a înțepat cu putere și a forțat vârful prin bandă. Sheryl a înghețat. Hobie și-a mișcat brațul, la stânga și la dreapta, în sus și în jos. A tras cârligul înapoi. A rămas o gaură zdrențuită în bandă, iar aerul fluierând înăuntru și afară. Banda se umfla buzele ei, în timp ce Sheryl gâfâia disperată.

— Am fost drăguț, a spus Hobie. Așa că acum îmi ești datoare, bine?

Sheryl aspira cu putere prin gaura din bandă. Se holba la ea. Ochii îi erau întredeschiși, utându-se în jos, ca și cum ar fi confirmat că în fața ei se afla aer pe care să-l folosească. Marilyn o privea, așezată pe călcâie, înfrigurată de teroare.

— Ajut-o până la mașină, spuse Hobie.

ZECE

Chester Stone era singur în baia de la etajul optzeci și opt. Tony îl forțase să intre acolo. Nu fizic. Doar îi arătase cu degetul în tăcere, iar Stone se furișase pe covor în maiou și șort, cu șosete închise la culoare și pantofi lustruiți în picioare. Apoi Tony coborâse brațul și nu mai arătase cu degetul, îi spusese să rămână acolo și închise ușa în fața lui. Se auziseră sunete înăbușite afară, în birou, iar după câteva minute cei doi bărbați trebuie să fi plecat, pentru că Stone auzise ușile închizându-se și vuietul din apropiere al liftului. Apoi totul se întunecase și devenise tăcut.

Stătea pe podeaua băii, cu spatele lipit de gresia de granit gri, privind în tăcere. Ușa de la baie nu era încuiată. Știa asta. Nu se auzise niciun zgomot când ușa se închisese. Îi era frig. Podeaua era din gresie tare, iar răcoarea îl izbea până prin bumbacul subțire al boxerilor săi. A început să tremure. Îi era foame și sete.

A ascultat cu atenție. Nimic. S-a ridicat ușor de pe podea și a făcut un pas spre chiuvetă. A deschis robinetul și a ascultat din nou. Nimic. Și-a aplecat capul și a băut. Dinții lui au atins metalul robinetului și a simțit gustul de clor al apei din oraș. A ținută-o în gură fără s-o înghiță și a lăsat-o să i se absoarbă pe limba uscată. Apoi a înghițit-o și a închis robinetul.

A așteptat o oră. O oră întreagă, stând pe podea, uitându-se la ușa descuiată, ascultând liniștea. Îl durea locul unde îl lovise tipul. O durere puternică, acolo unde pumnul se izbise de coaste. Osul împotriva osului, solid, zguduitor. Apoi o senzație moale, de greață în stomac, acolo unde îl lovise. Și-a ținut ochii la ușă, încercând să nu mai simtă durerea. Clădirea răsună ușor, ca și cum ar fi existat alți oameni pe lume, dar erau departe. Ascensoarele și aerul condiționat și graba apei din țevi și jocul brizei pe ferestre se adăugau și se anulau până la o șoaptă joasă și confortabilă, chiar sub punctul de audibilitate. I se părea că aude ușile liftului deschizându-se și închizându-se, poate la optzeci și opt de etaje mai jos, bubuituri slabe de bas tremurând în sus prin puțuri.

Îi era frig, era înfometat, rănit și speriat. S-a ridicat în picioare, aplecat de crampe și durere, și a ascultat. Nimic. Și-a târât pantofii pe gresie. A rămas cu mâna pe clanța ușii. A ascultat cu atenție. Tot nimic. A deschis ușa. Biroul imens era întunecat și tăcut. Gol. A pășit pe covor și s-a oprit lângă ușa care dădea spre zona de recepție. Acum era mai aproape de ușile liftului. Putea auzi vâjâitul mașinilor în

sus și în jos în interiorul puțurilor. A ascultat la ușă. Nimic. A deschis ușa. Zona de recepție era întunecată și pustie. Stejarul strălucea palid, iar din accentele de alamă ieșeau sclipiri aleatorii. Auzea motorul care funcționa în interiorul unui frigider în bucătăria din dreapta lui. Putea să simtă mirosul rece de cafea stătută.

Ușa care dădea spre hol era încuiată. Era o ușă mare și groasă, probabil rezistentă la foc, în conformitate cu codurile severe ale orașului. Era placată cu stejar deschis, iar el putea vedea strălucirea mată a oțelului în spațiul unde se întâlnea cu cadrul. A scuturat mânerul, iar acesta nu s-a mișcat deloc. A stat acolo mult timp, cu fața la ușă, privind prin micuța fereastră de sticlă armată, la treizeci de metri de butoanele liftului și de libertate. Apoi s-a întors spre recepție.

Era la înălțimea pieptului, privit din față. În spate, exista un nivel de birou, iar bariera înaltă cât pieptul era formată din tăvițe cu papetărie de birou și dosare stivuite ordonat. În partea de birou, în fața scaunului lui Tony, se afla un telefon. Telefonul era o consolă complicată, cu un receptor în stânga și butoane în dreapta, sub o mică fereastră alungită. Fereastră era un afișaj LCD gri pe care scria OPRIT. A ridicat receptorul și nu a auzit nimic în afară de șuieratul sângelui în ureche. A apăsă butoane la întâmplare. Nimic. A intrat pe consolă, trecându-și degetul de la stânga la dreapta pe fiecare buton, căutând. A găsit un buton pe care scria FUNCȚIONARE. L-a apăsă și micul ecran s-a schimbat în INTRODUCEȚI CODUL. A apăsă numere la întâmplare și ecranul s-a schimbat din nou la OPRIT.

Erau dulapuri sub birou. Uși mici de stejar. Toate erau încuiate. Le-a scuturat pe rând pe fiecare dintre ele și a auzit limbi mici de metal lovind plăci de metal. S-a întors în biroul lui Hobie. A mers printre mobile până la birou. Nu era

nimic pe canapele. Hainele lui dispăruseră. Nimic pe birou. Sertarele biroului erau încuiate. Era un birou solid, scump, distrus de zgârieturile de la cârlig, iar încuietorile sertarelor păreau solide. S-a ghemuit, ridicol în chiloți, și a tras de mânere. S-au mișcat o fracțiune, apoi s-au oprit. A văzut coșul de gunoi, sub birou. Era un cilindru de alamă, nu prea înalt. L-a înclinat. Portofelul lui era acolo, gol.

Poza lui Marilyn era lângă ea, cu fața în jos. Hârtia avea imprimat pe spate, la nesfârșit: KODAK. A băgat mâna în cutie și a luat-o. A întors-o. I-a zâmbit în față. Era o poză bust. Ea purta rochia de mătase. Cea sexy, cea pe care o făcuse la comandă. Ea nu știa că el știa că a comandat-o. El era singur acasă când au sunat de la magazin. Le spusese să sune din nou și o lăsase să creadă că i se părea că nu era în regulă. În fotografie, ea o purta pentru prima dată. Zâmbea timid, cu ochii ei animați de îndrăzneală, spunându-i să nu coboare prea jos cu obiectivul, nu până acolo unde mătasea subțire se agăța de sânii ei. A legănat poza în palmă și s-a uitat la ea, apoi a pus-o înapoi în coșul de gunoi, pentru că nu avea buzunare.

S-a ridicat grăbit și a ocolit scaunul de piele până la peretele cu ferestre. A împins lamelele jaluzelelor cu ambele mâini și a privit afară. *Trebuia să facă ceva*. Dar se afla la optzeci și opt de etaje mai sus. Nu se vedea nimic în afară de râu și New Jersey. Fără vecini vizavi la care să facă gesturi urgente. Nu era nimic vizavi, până la Munții Apalași. A lăsat jaluzelele să cadă la loc și a cercetat fiecare centimetru al biroului, fiecare centimetru al zonei de recepție, apoi s-a întors în birou pentru a o lua de la capăt. Fără speranță. Se afla într-o închisoare. Stătea în centrul podelei, tremurând, concentrându-se la nimic.

Îi era foame. Habar n-avea cât era ceasul. Biroul nu avea ceas, iar el nu avea ceas. Soarele cobora în vest. Era după-amiaza târziu sau seara devreme, iar el nu luase

prânzul. S-a strecurat până la ușa biroului. A ascultat din nou. Nimic în afară de zumzetul confortabil al clădirii și de zgomotul motorului frigiderului. A ieșit și a traversat spre bucătărie. S-a oprit cu degetul pe întrerupătorul de lumină, apoi a îndrăznit să-l aprindă. Un tub fluorescent s-a aprins. A pâlpâit pentru o secundă și a aruncat o strălucire plată în toată camera, la care s-a adăugat un bâzâit furios din partea circuitelor. Bucătăria era mică, cu o chiuvetă simbolică din oțel inoxidabil și o mică teighea. Cămile clătite cu capul în jos și o mașină cu filtru îmbâcsită de cafea veche. Un frigider minuscul sub teighea. Era lapte acolo și un pachet de șase beri, și o pungă Zabars, bine împăturită. A scos-o. Era ceva înfășurat în ziar. Era greu și solid. S-a ridicat în picioare și a desfășurat hârtia pe teighea. Înăuntru era o pungă de plastic. A apucat-o de fund, iar mâna tăiată a căzut pe teighea. Degetele erau albe și încovoiate, iar la încheietura mâinii era porțiune de carne buretoasă și purpurie, fragmente de os alb și vene goale albastre. Apoi, strălucirea luminii fluorescente s-a învârtit și s-a înclinat în jurul capului lui, în timp ce leșina pe podea.

REACHER A PUS CUTIA de pizza pe podeaua liftului, a scos pistolul de la centură și l-a băgat în geanta de sport împreună cu cartușele de rezervă. Apoi s-a aplecat și a luat din nou pizza, la timp înainte ca ușa liftului să se deschidă la etajul patru. Ușa apartamentul s-a deschis de îndată ce a pășit în raza de acțiune a vizorului din ușă. Jodie stătea în picioare chiar în interiorul holului, așteptându-l. Era încă în rochia de in. Era ușor încrețită pe șolduri, de la faptul că stătuse îmbrăcată cu ea toată ziua. Picioarele ei lungi și brune erau încrucișate, cu un picior în fața celuilalt.

— Am adus cina, a spus el.

Ea s-a uitat în schimb la geanta de sport.

— Ultima șansă, Reacher. Ar trebui să vorbim cu cineva despre toate astea.

— Nu, a spus el.

A pus geanta pe podea, iar ea a pășit în spatele lui pentru a încuia ușa.

— Bine, a spus ea. Dacă guvernul este în spatele a toate astea, poate că ai dreptate. Poate ar trebui să stăm departe de polițiști.

— Corect, a spus el.

— Deci sunt de acord cu tine în această privință.

— Hai să mâncăm, a spus el.

A intrat în bucătărie cu pizza. Ea pusese masa. Erau două tacâmuri, unul vizavi de celălalt. Farfurii, cuțite și furculițe, șervețele de hârtie, pahare de apă cu gheață. Ca și cum în apartament locuiau două persoane. A pus cutia pe tejghea și a deschis-o.

— Tu alegi, a spus el.

Ea stătea aproape în spatele lui. O simțea. Îi putea simți parfumul. A simțit cum mâna ei îi atinge spatele. Parcă îl ardea. Ea a ținut-o acolo o secundă, apoi a folosit-o pentru a-l da la o parte.

— Hai s-o împărțim, a spus ea.

A echilibrat cutia pe braț și a dus-o înapoi la masă. A separat feliile una de alta în timp ce cutia se înclina și se clătina. Le-a pus pe cele două farfurii. El stătea, sorbea apă și o privea. Era zveltă și energică și putea face ca orice activitate banală să pară un balet grațios. A aruncat cutia unsuroasă și s-a întors. Rochia se răsucea și curgea odată cu ea. S-a așezat. A auzit șoapta lenjeriei pe piele și piciorul ei i-a lovit genunchiul sub masă.

— Îmi pare rău, a spus ea.

Și-a șters degetele pe șervețel, și-a aruncat părul după umeri și și-a ținut capul înclinat pentru prima îmbucătură.

Mânca cu mâna stângă, răsucind felia în formă de ac și mușcând cu poftă.

— N-am luat prânzul, a spus ea. Mi-ai spus să nu părăsesc clădirea.

Și-a scos limba și a luat un fir de brânză. A zâmbit timid, apoi l-a prins înapoi între buze. Acestea străluceau de ulei. A luat o gură lungă de apă.

— Anșoa, preferatele mele. De unde ai știut? Dar îți fac sete mai târziu, nu-i așa? Sunt atât de sărate.

Rochia ei nu avea mâneci și el îi putea vedea brațele, de la micul os din vârful umărului până jos. Erau subțiri, brune și înguste. Aproape deloc mușchi acolo, doar niște bicepsi minusculi ca niște tendoane. Era superbă și îi tăia respirația, deși era un puzzle, din punct de vedere fizic. Era înaltă, dar era atât de mică încât nu vedea cum de era loc pentru toate organele esențiale din interiorul ei. Era subțire ca un băț, dar părea energică, fermă și puternică. Un puzzle. Își amintea cum îi simțise brațul în jurul taliei, cu cincisprezece ani în urmă. Ca și cum cineva ar fi strâns o frânghie groasă în jurul mijlocului său.

— Nu pot rămâne aici în noaptea asta, a spus el.

Ea s-a uitat la el.

— De ce nu? Dacă ai ceva de făcut, vin și eu. Așa cum am spus, suntem împreună în asta.

— Nu, doar că nu pot rămâne, a spus el.

— De ce nu? a întrebat ea din nou.

El a respirat adânc și și-a ținut respirația. Părul ei strălucea în lumină.

— Nu este potrivit ca eu să rămân aici, a spus el.

— Dar de ce nu?

A ridicat din umeri, stânjenit.

— Pur și simplu, Jodie. Pentru că te gândești la mine ca la un frate sau un unchi sau ceva de genul ăsta, din cauza lui Leon, dar eu nu sunt așa, nu?

Ea se holba la el.

— Îmi pare rău, a spus el.

Ochii ei erau mari.

— Ce-i?

— Nu e bine, a spus el cu blândețe. Nu ești sora sau nepoata mea. E doar o iluzie, pentru că am fost apropiat de tatăl tău. Pentru mine, ești o femeie frumoasă și nu pot sta aici singur cu tine.

— De ce nu? a întrebat din nou, fără suflare.

— Doamne, Jodie, cum adică de ce nu? Pentru că nu este potrivit, de aceea. Nu trebuie să auzi toate detaliile. Nu ești sora sau nepoata mea și nu pot continua să mă prefac că ești. Mă înnebunește să mă prefac.

Era nemișcată. Se holba la el. Fără să respire.

— De când simți așa? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri, din nou jenat.

— Dintotdeauna, cred. De când te-am întâlnit prima dată. Știi ceva, Jodie, nu erai un copil. Eram mai aproape de vârsta ta decât de cea a lui Leon.

Ea a rămas tăcută. El și-a ținut respirația, așteptând lacrimile. Indignarea. Trauma. Ea doar se holba la el. El deja regreta că a vorbit. Ar fi trebuit să-și țină gura închisă. Să-și muște buza și să treacă peste asta. Trecuse și prin lucruri mai rele, deși nu-și putea aminti exact unde și când.

— Îmi pare rău, a spus el din nou.

Fața ei era goală. Ochii mari, albaștri se holbau la el. Coatele ei erau pe masă. Țesătura rochiei se îndepărtase de corp. Îi putea vedea cureaua sutienului, subțire și albă pe pielea umărului. S-a holbat la fața ei crispată, a închis ochii și a suspinat cu disperare. *Sinceritatea era cea mai bună politică?* Să fim serioși.

Apoi ea a făcut un lucru curios. S-a ridicat încet în picioare, s-a întors și și-a tras scaunul din drum. A făcut un pas înainte și a apucat marginea mesei, cu ambele mâini, cu

mușchii subțiri ieșind în evidență ca niște corzi. A tras masa într-o parte. Apoi și-a schimbat poziția, s-a întors și a lovit-o cu coapsele până când s-a lipit cu putere de teighea. Reacher a rămas așezat pe scaunul lui, izolat brusc în mijlocul camerei. Ea s-a întors și s-a așezat în fața lui. Respirația i-a înghețat.

— Te gândești la mine ca la o femeie? a întrebat ea, încet.

El a dat din cap.

— Nu ca pe o soră mai mică? Nu ca la nepoata ta?

El a clătinat din cap. Ea a făcut o pauză.

— Sexual? a întrebat ea în liniște.

El a dat din cap, încă jenat, resemnat.

— Bineînțeles că din punct de vedere sexual. Ce părere ai? Uită-te la tine. Abia am putut dormi noaptea trecută.

Ea stătea imobilă.

— Trebuia să-ți spun, a spus el. Îmi pare foarte rău, Jodie.

Ea a închis ochii. Foarte strâns. Apoi el a văzut un zâmbet. I s-a răspândit pe toată fața. Mâinile i s-au ridicat de lângă corp. A tâșnit în față și s-a aruncat spre el. A aterizat în poala lui și brațele ei s-au prins strâns în spatele capului lui și l-a sărutat de parcă ar fi murit dacă s-ar fi oprit.

ERA MAȘINA LUI SHERYL, dar el a pus-o pe Marilyn să o conducă. El s-a așezat în spate, în spatele lui Marilyn, cu Sheryl lângă el, cu brațele strânse în spatele ei. Banda adezivă era încă pe gură, iar ea respira greu. El ținea cârligul sprijinit pe poala ei, cu vârful înfipt în pielea coapsei. Mâna lui stângă ținea pistolul. Îl atingea de ceafa lui Marilyn suficient de des încât aceasta să nu uite că se afla acolo.

Tony s-a întâlnit cu ei în garajul subteran. Orele de birou se terminaseră și locul era liniștit. Tony s-a ocupat de Sheryl, iar Hobie a luat-o pe Marilyn și toți patru au urcat în liftul de marfă. Hobie a descuiat ușa dinspre coridor și a intrat în zona de recepție. Lumina din bucătărie era aprinsă.

Stone era întins pe podea, în chiloți. Marilyn a tresărit și a alergat la el. Hobie a privit legănarea corpului ei sub rochia subțire și a zâmbit. S-a întors și a încuiat ușa. A băgat în buzunar cheile și pistolul. Marilyn se oprise brusc și se holba în bucătărie, cu mâinile din nou la gură, cu ochii mari, cu groaza pe față. Hobie îi urmărea privirea. Mâna era întinsă pe teighea, cu palma în sus, cu degetele încovoiate ca ale unui cerșetor. Apoi, Marilyn a privit în jos, îngrozită.

— Nu-ți face griji, a spus Hobie. Nu este una dintre mâinile lui. Dar e o idee, nu-i așa? Aș putea să-i tai mâna dacă nu face ce vreau eu.

Marilyn s-a uitat fix la el.

— Sau aș putea să ți-o tai pe a ta, i-a spus el. L-aș putea obliga să privească. Poate că l-aș putea obliga să o facă el pentru mine.

— Ești nebun, a spus Marilyn.

— Ar face-o, să știi, a spus Hobie. Ar face orice. E patetic. Uită-te la el, în chiloți. Crezi că arată bine în chiloți?

Ea nu a spus nimic.

— Dar tu? a întrebat Hobie. Ție îți stă bine în chiloți? Vrei să-ți scoți rochia aia și să-mi arăți?

Ea s-a holbat la el, panicată.

— Nu? a spus el. Bine, poate mai târziu. Dar cum rămâne cu agentul tău imobiliar? Crezi că i-ar sta bine în lenjerie intimă?

S-a întors spre Sheryl. Ea se retrăgea cu spatele spre ușă, sprijinindu-se pe brațele lipite cu bandă adezivă.

— Ce părere ai? i-a spus el. Îți stă bine în lenjerie intimă?

Ea s-a holbat și a clătinat sălbatic din cap. Respirația ei suiera prin gaura din bandă. Hobie s-a apropiat, a împins-o în ușa și i-a băgat vârful cârligului sub talia fustei.

— Hai să verificăm.

A smucit cârligul și Sheryl s-a dezechilibrat, iar țesătura s-a rupt. Nasturii s-au împrăștiat și ea a căzut în genunchi. El și-a ridicat piciorul și și-a folosit talpa pentru a o împinge jos. I-a făcut semn din cap lui Tony. Tony s-a aplecat și a tras fusta sfâșiată de pe picioarele ei.

— Ciorapi pantalon, a spus Hobie. Doamne, urăsc ciorapii ăștia. Atât de puțin romantic.

S-a aplecat și a folosit vârful cârligului pentru a-i rupe ciorapii. Pantofii i-au scăpat din picioare. Tony a luat fusta, pantofii și ciorapii ruți și le-a dus în bucătărie. Le-a aruncat la gunoi. Sheryl și-a tras picioarele goale sub ea și a rămas acolo, gâfâind prin banda adezivă. Purta niște chiloți albi minusculi și încerca să facă să cadă peste ei marginile bluzei. Marilyn o privea, cu gura căscată de groază.

— Bine, acum ne distrăm, a spus Hobie. Nu-i așa?

— Sigur că da, a spus Tony. Dar o să fie și mai distractiv.

Hobie a râs și Stone s-a agitat. Marilyn s-a aplecat și l-a ajutat să se așeze pe podeaua bucătăriei. Hobie s-a apropiat și a luat mâna tăiată de pe blat.

— Asta a fost luată de la ultimul tip care m-a enervat, a spus el.

Stone deschidea și închidea ochii ca și cum ar fi putut face ca scena să se schimbe prin ștergerea ei. Apoi s-a uitat fix la Sheryl. Marilyn își dădu seama că nu o mai întâlnise niciodată. Nu știa cine era.

— În baie, spuse Hobie.

Tony a tras-o pe Sheryl în picioare, iar Marilyn l-a ajutat pe Chester. Hobie a mers în spatele lor. Au intrat în șir prin biroul cel mare și au traversat spre ușa de la baie.

— Înăuntru, a spus Hobie.

Stone deschidea drumul. Femeile îl urmat. Hobie le-a privit mergând și a rămas în ușă. A dat din cap în direcția lui Stone.

— Tony va dormi aici, pe canapea. Așa că nu mai ieși afară din nou. Și petrece-ți timpul cu folos. Vorbește cu soția ta. Măine vom face transferul de acțiuni. E mult mai bine pentru ea dacă o facem într-o atmosferă de acord reciproc. Mult mai bine. În orice alt mod, ar putea avea consecințe nefaste. Înțelegeți ce vreau să spun?

Stone s-a uitat fix la el. Hobie și-a lăsat privirea să zăbovească asupra femeilor, apoi a fluturat mâna tăiată în semn de adio și a tras ușa după el.

DORMITORUL CEL ALB AL LUI Jodie era inundat de lumină. Timp de cinci minute, în fiecare seară de iunie, soarele se depărta spre vest, își găsea o traiectorie dreaptă printre clădirile înalte din Manhattan și lovea fereastra ei cu toată forța. Jaluzelele ardeau ca și cum ar fi fost incandescente, iar pereții le preluau și le reflectau în jur până când întregul loc strălucea ca o explozie albă și plăcută. Lui Reacher i s-a părut normal. Era întins pe spate, mai fericit decât își amintea să fi fost vreodată.

Dacă s-ar fi gândit la asta, s-ar fi îngrijorat. Își amintea mici proverbe răutăcioase care spuneau lucruri de genul: *Vai de cel care obține ceea ce vrea. Sau E mai bine să călătorești cu speranță decât să ajungi la destinație.* Să primești ceva ce ți-ai dorit după cincisprezece ani în care ți-ai dorit, ar fi putut să te facă să te simți ciudat. Dar nu a fost așa. El o simțise ca o călătorie fericită cu racheta spre un loc despre care habar n-avea că există. Fusesse tot ceea ce visase că va fi, înmulțit cu un milion. Ea nu era un mit. Era o creatură vie, dură și puternică, puternică și nervoasă și parfumată, caldă și timidă și generoasă.

Stătea cuibărită în cotlonul brațului lui, cu părul ei peste fața lui. Îi intra în gură în timp ce respira. Mâna lui se odihnea pe spatele ei. O mișca înainte și înapoi peste coastele ei. Coloana ei vertebrală se afla într-o despicătură formată de mușchi lungi și subțiri. Își plimba degetul de-a lungul coloanei. Ochii ei erau închiși și zâmbea. El știa asta. Simțise zgârietura genelor ei pe gâtul lui, iar umărul îi putea simți forma gurii. Putea decodifica senzația mușchilor din fața ei. Ea zâmbea. Și-a mișcat mâna. Pielea ei era rece și moale.

— Ar trebui să plâng acum, a spus ea, încet. Întotdeauna am crezut că aș fi plâns. Obişnuiam să mă gândesc că, dacă asta se va întâmpla cândva, vreodată, voi plânge după aceea.

El a strâns-o mai tare.

— De ce ar trebui să plângem?

— Din cauza tuturor acelor ani iroșiți, a spus ea.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, a spus el.

Ea s-a ridicat în coate. S-a urcat pe jumătate deasupra lui, cu sânii striviți în pieptul lui.

— Lucrurile pe care mi le-ai spus, ți le-aș fi putut spune și eu, exact cuvânt cu cuvânt. Aș fi vrut să o fi făcut, cu mult timp în urmă. Dar nu am putut.

— Nici eu n-am putut, a spus el. Părea un secret vinovat.

— Da, a spus ea. Secretul meu vinovat.

S-a urcat până sus și s-a așezat pe el, cu spatele drept, zâmbind.

— Dar acum nu mai este un secret, a spus ea.

— Nu, a spus el.

Ea își întinse brațele sus și începu un căscat care se termină cu un zâmbet mulțumit. El își puse mâinile pe talia ei mică. Apoi le ridică în sus, spre sânii ei. Zâmbetul ei se lărgi până la capăt.

— Din nou?

El o împinse într-o parte, cu șoldurile, o rostogoli și o așază ușor pe pat.

— Ne jucăm de-a recuperarea, nu-i așa? Toți acești ani iroșiți.

Ea a dat din cap. Doar o mișcare mică, zâmbind, frecându-și părul de pernă.

MARILYN A PRELUAT conducerea. Simțea că ea era cea puternică. Chester și Sheryl erau năucii, ceea ce credea că era de înțeles, pentru că ei erau cei doi care suferiseră abuzurile. Își putea imagina cât de vulnerabili trebuie să se simtă, pe jumătate îmbrăcați. Ea însăși se simțea pe jumătate îmbrăcată, dar nu avea de gând să-și facă griji în privința asta acum. A tras banda adezivă de pe gura lui Sheryl și a ținut-o în brațe în timp ce plângea. Apoi s-a dus în spatele ei și a desfăcut legătura de la încheieturile mâinilor ei până la coate. A strâns masa lipicioasă, a aruncat-o la gunoi și s-a întors să îi maseze umerii. Apoi a găsit o lavetă, a umezit-o cu apă caldă în chiuvetă și a șters sângele uscat de pe fața lui Sheryl. Nasul ei era umflat și se învinețise. A început să se îngrijoreze, știind că trebuie să o vadă un doctor. A început să repete lucruri în mintea ei. Văzuse filme în care erau luați ostatici. Întotdeauna cineva se alegea purtător de cuvânt și spunea nu poliției și făcea ca bolnavul să fie dus la spital. Dar cum anume o făcea?

A luat prosoapele de pe raft și i-a dat lui Sheryl un prosop mai mare pe post de fustă. Apoi a împărțit restul în trei teancuri și le-a așezat pe podea. Își dădea seama că gresia avea să fie rece. Izolația termică avea să fie importantă. A așezat cele trei grămezi la perete. S-a așezat pe una cu spatele la ușă și i-a pus pe Chester în stânga ei și pe Sheryl în dreapta ei. Le-a luat mâinile și le-a strâns tare. Chester a strâns-o și el.

— Îmi pare atât de rău, a spus el.

— Cât de mult îi datorezi? a întrebat ea.

— Mai mult de șaptesprezece milioane.

Ea nu s-a deranjat să întrebe dacă îi putea plăti. El nu ar fi fost pe jumătate dezbrăcat pe podeaua unei băi dacă ar fi putut să-i plătească.

— Ce vrea? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri pe lângă ea, simțindu-se mizerabil.

— Totul, a spus el. Vrea întreaga companie.

Ea a dat din cap și s-a concentrat asupra instalațiilor sanitare de sub chiuveță.

— Ce ne-ar rămâne?

El a făcut o pauză și apoi a ridicat din nou din umeri.

— Vreo fărâmbă pe care ar avea chef să ne-o arunce. Probabil că nimic.

— Cum rămâne cu casa? a întrebat ea. Ne-ar rămâne în continuare, nu? Am pus-o la vânzare. Această doamnă este vânzătoarea. Spune că se va vinde cu aproape două milioane de euro.

Stone a aruncat o privire spre Sheryl. Apoi a clătinat din cap.

— Casa aparține companiei. A fost o chestie tehnică, mai ușor de finanțat în acest fel. Așa că Hobie o va primi, împreună cu toate celelalte.

Ea a dat din cap și a privit în gol. În dreapta ei, Sheryl dormea, stând în picioare. Teroarea o epuizase.

— Culcă-te și tu, a spus ea. O să mă gândesc eu la ceva.

El i-a strâns din nou mâna și și-a lăsat capul pe spate. Și-a închis ochii.

— Îmi pare atât de rău, a spus el din nou.

Ea nu a răspuns. Doar și-a netezit mătasea subțire pe coapse și a privit drept înainte, gândindu-se intens.

SOARELE DISPĂRUSE ÎNAINTE de a termina pentru a doua oară. Devenise o bară luminoasă care aluneca lateral de pe fereastră. Apoi a devenit o rază orizontală îngustă, jucându-se pe peretele alb, călătorind încet, cu praful dansând prin ea. Apoi a dispărut, s-a stins, lăsând în cameră strălucirea rece și ternă a serii. Zăceau istoviți și ghemuiți într-o încălceală de cearșafuri, cu trupurile moleșite, respirând încet. Apoi a simțit-o zâmbind din nou. S-a ridicat într-un un cot și l-a privit cu același zâmbet jucăuș pe care îl văzuse în fața clădirii ei de birouri.

— Ce-i? a întrebat el.

— Am ceva să-ți spun, a spus ea.

El a așteptat.

— În calitatea mea oficială.

El s-a concentrat asupra feței ei. Ea încă zâmbea. Dinții îi erau albi și ochii ei erau de un albastru strălucitor, chiar și în penumbră. S-a gândit: *Ce calitate oficială?* Era un avocată care rezolva problema când cineva datora altcuiva o sută de milioane de dolari.

— Eu nu datorez bani, a spus el. Și nu cred că cineva îmi datorează bani.

Ea a clătinat din cap. Încă zâmbea.

— În calitate de executor testamentar al tatei.

El a dat din cap. Avea sens ca Leon să o numească pe ea. Un avocat din familie, alegerea evidentă.

— L-am deschis și l-am citit, a spus ea. Azi, la serviciu.

— Și ce conține? A fost un avar secretos? Un miliardar ascuns?

A clătinat din nou din cap. Nu a spus nimic.

— Știa ce s-a întâmplat cu Victor Hobie și a scris totul în testamentul său?

Ea încă zâmbea.

— Ți-a lăsat ceva. O moștenire.

El a dat din nou din cap, încet. Și asta avea sens. Acesta era Leon. S-a gândit la Reacher și a ales un lucru mărunț, de dragul legăturii dintre ei. Dar ce anume? S-a gândit Probabil un suvenir. Poate că niște medalii? Poate pușca de lunetist pe care a adus-o acasă din Coreea. Era o veche Mauser, de origine germană, probabil capturată de sovietici pe Frontul de Est și vândută zece ani mai târziu clienților lor coreeni. Era o armă dată naibii. Leon și cu el speculasera de multe ori cu privire la istoria pe care trebuie să o fi văzut. Ar fi fost un lucru frumos de avut. O amintire frumoasă. Dar unde naiba ar fi putut să o țină?

— Ți-a lăsat casa, spuse ea.

— Ce anume?

— Casa lui, a spus ea din nou. Acolo unde am fost noi, în Garrison.

El s-a uitat fix la ea cu privirea pierdută.

— Casa lui?

Ea a dat din cap. Încă zâmbea.

— Nu-mi vine să cred, a spus el. Și nu pot să accept asta. Ce aș putea face cu ea?

— Ce ai face cu ea? Ai trăi în ea, Reacher. Pentru asta sunt casele, nu-i așa?

— Dar eu nu locuiesc în case, a spus el. Nu am locuit niciodată într-o casă.

— Ei bine, acum poți să locuiești într-una.

A rămas tăcut. Apoi a clătinat din cap.

— Jodie, nu pot să accept asta. Ar trebui să fie a ta. Ar fi trebuit să ți-o lase ție. Este moștenirea ta.

— Nu o vreau, a spus ea simplu. El știa asta. Îmi place mai mult orașul.

— Bine, atunci vinde-o. Dar este a ta, nu-i așa? Vinde-o și păstrează banii.

— Nu am nevoie de bani. Știa și el asta. Valorează mai puțin decât câștig eu într-un an.

El s-a uitat la ea.

— Credeam că e o zonă scumpă, chiar lângă râu?

Ea a dat din cap.

— Este.

El a făcut o pauză, confuz.

— Casa lui? a întrebat din nou.

Ea a dat din cap.

— Știai că va face asta?

— Nu în mod special, a spus ea. Dar știam că nu mi-o lasă mie. M-am gândit că ar fi vrut să o vând, să dau banii în scopuri caritabile. Pentru soldații bătrâni, sau ceva de genul ăsta.

— Bine, atunci ar trebui să faci asta.

Ea a zâmbit din nou.

— Reacher, nu pot. Nu depinde de mine. Este o instrucțiune obligatorie în testamentul lui. Trebuie să mă supun.

— Casa lui, a spus el vag. Mi-a lăsat casa lui?

— Era îngrijorat pentru tine. Timp de doi ani, și-a făcut griji. De când te-au lăsat la vatră. Știa cum poate fi, să-ți petreci toată viața în armată și dintr-o dată să te trezești că nu mai ai nimic, când se termină. Era îngrijorat de modul în care trăiai.

— Dar el nu știa cum trăiesc, a spus Reacher.

Ea a dat din nou din cap.

— Dar putea să ghicească, nu-i așa? Era un bătrân deștept. Știa că vei rătăci, pe undeva. Obişnuia să spună că a fi în derivă e grozav, poate trei sau patru ani. Dar ce se va întâmpla când va avea cincizeci de ani? La 60 de ani? Șaptezeci? Se gândea la asta.

Reacher a ridicat din umeri, întins pe spate, dezbrăcat, uitându-se la tavan.

— Eu nu m-am gândeam niciodată la asta. la fiecare zi pe rând este motto-ul meu.

Ea nu răspuns. Doar și-a aplecat capul și i-a sărutat pieptul.

— Mă simt ca și cum aș fura de la tine, a spus el. Este moștenirea ta, Jodie. Ar trebui să o ai tu.

Ea l-a sărutat din nou.

— A fost casa lui. Chiar dacă aș fi vrut-o eu, ar fi trebuit să îi respectăm dorința. Dar adevărul este că eu nu o vreau. Nu am vrut-o niciodată. El știa asta. A fost complet liber să facă ce vrea cu ea. Și așa a făcut. Ți-a lăsat-o ție pentru că a vrut să o ai tu.

Se holba la tavan, dar se plimba prin casă în mintea lui. Pe alee, printre copaci, garajul în dreapta lui, breteaua, partea de jos a casei în stânga lui. Camera de zi, sufrageria, Hudson-ul larg și lent care se rostogolea pe lângă casă. Mobila. Părea destul de confortabilă. Poate că ar fi putut să-și ia o combină stereo. Niște cărți. O casă. Casa lui. A încercat cuvintele din cap: *casa mea*. Casa mea. Abia știa cum să le rostească. *Casa mea*. A tremurat.

— A vrut să o ai tu, a spus ea din nou. Este o moștenire. Nu te poți împotrivi. S-a întâmplat. Și nu e niciun fel de problemă pentru mine, îți promit, bine?

El a dat din cap, încet.

— Bine, a spus el. Bine, dar e ciudat. Foarte, foarte ciudat.

— Vrei cafea? a întrebat ea.

El s-a întors și s-a concentrat pe fața ei. Putea să-și ia propria mașină de cafea. În bucătăria lui. În casa lui. Conectată la electricitate. La electricitatea lui.

— Cafea? a întrebat din nou.

— Cred că da, a spus el.

Ea a alunecat de pe pat și și-a găsit pantofii.

— Neagră, fără zahăr, da?

Stătea acolo, goală, cu excepția pantofilor. De firmă, cu tocuri. L-a văzut că se uita la ea.

— Podeaua bucătăriei este rece. Întotdeauna port pantofi acolo.

— Hai să uităm de cafea, bine?

AU DORMIT ÎN PATUL ei, toată noaptea, mult după ce s-a luminat afară. Reacher s-a trezit primul, și-a eliberat brațul de sub ea și și-a verificat ceasul. Aproape șapte. Dormea de nouă ore. Cel mai bun somn din viața lui. Cel mai bun pat. Dormise în multe paturi. Sute, poate chiar mii. Acesta era cel mai bun dintre toate. Jodie dormea lângă el. Era pe burtă și aruncase cearșaful de pe ea în timpul nopții. Spatele îi era gol, până la brâu. Îi vedea umflătura sânilor sub ea. Părul i se revărsa peste umeri. Un genunchi era tras în sus, sprijinindu-se pe coapsa lui. Capul ei era aplecat în față pe pernă, curbându-se înăuntru, urmând direcția genunchiului ei. Îi dădea un aspect compact, athletic. El i-a sărutat gâtul. Ea s-a mișcat.

— Bună dimineată, Jodie, a spus el.

Ea a deschis ochii. Apoi i-a închis și i-a deschis din nou. A zâmbit. Un zâmbet cald, de dimineată.

— Mi-era teamă că am visat, a spus ea. Obişnuiam să visez, odată.

El a sărutat-o din nou. Tandru, pe obraz. Apoi, mai puțin tandru, pe gură. Brațele ei l-au strâns și el s-a rostogolit cu ea. Au făcut dragoste din nou, a patra oară în cincisprezece ani. Apoi au făcut duș împreună, pentru prima dată. Apoi micul dejun. Au mâncat de parcă ar fi murit de foame.

— Trebuie să mă duc în Bronx, a spus el.

Ea a dat din cap.

— Tipul ăsta, Rutter? O să conduc eu. Știu aproximativ unde este.

— Cum rămâne cu munca? Credeam că trebuie să te duci acolo.

Ea s-a uitat la el, nedumerită.

— Mi-ai spus că ai ore de facturat, a spus el. Părei foarte ocupată.

Ea a zâmbit, timid.

— Am inventat asta. Sunt cu mult înainte, serios. Au spus că ar trebui să-mi iau toată săptămâna liberă. Doar că nu am vrut să stau cu tine, simțind ceea ce simțeam. De aceea am fugit la culcare, în prima noapte. Ar fi trebuit să-ți arăt camera de oaspeți, ca o gazdă cum se cuvine. Dar nu am vrut să fiu singură în dormitor cu tine. M-ar fi înnebunit. Atât de aproape, dar atât de departe, înțelegeți ce vreau să spun?

A dat din cap.

— Deci, ce ai făcut la birou toată ziua?

Ea a chicotit.

— Nimic. Am stat acolo toată ziua, fără să fac nimic.

— Ești nebună, a spus el. De ce nu mi-ai spus pur și simplu?

— Tu de ce nu mi-ai spus?

— Ți-am spus.

— În cele din urmă, a spus ea. După cincisprezece ani.

El a dat din cap.

— Știu, dar îmi făceam griji în legătură cu asta. Credeam că vei fi rănită, supărată sau ceva de genul ăsta. Am crezut că ar fi fost ultimul lucru pe care ai fi vrut să-l auzi.

— La fel și eu, a spus ea. Am crezut că mă vei urî pentru totdeauna.

S-au privit unul pe celălalt și au zâmbit. Cu gura până la urechi. Apoi au râs, și au continuat să râdă timp de cinci minute bune.

— Mă duc să mă îmbrac, a spus ea, încă râzând.

El a urmat-o până în dormitor și și-a găsit hainele pe podea. Ea era la jumătatea drumului în dulapul ei,

selectând ceva curat. A privit-o și a început să se întrebe dacă în casa lui Leon existau dulapuri. Nu, de fapt, dacă și casa lui avea. Bineînțeles că avea. Toate casele aveau dulapuri, nu? Deci asta însemna că trebuia să înceapă să adune lucruri cu care să le umple?

Jodie și-a ales o pereche de blugi și o cămașă, asortată cu o curea de piele și pantofi scumpi. El și-a scos noua jachetă pe hol și a băgat Steyr-ul din geanta de sport într-un buzunar. A băgat și douăzeci de cartușe de rezervă în buzunarul opus. Tot metalul acela făcea ca jacheta să se simtă grea. A apărut și ea cu dosarul legat în piele în mână. Verificase adresa lui Rutter.

— Ești gata? a întrebat ea.

— Mai mult ca niciodată, a spus el.

A făcut-o să aștepte la fiecare etapă a drumului, în timp ce el verifica că sunt în siguranță. Exact aceleași proceduri pe care le folosisese cu o zi înainte. Siguranța ei i se părea importantă atunci. Acum era vitală. Dar totul era curat și liniștit. Holul gol, liftul gol, holul gol, garajul gol. S-au urcat împreună în Taurus și ea a condus-o în jurul blocului, apoi s-a întors spre nord-est.

— East River Drive până la I-95 e okay? a întrebat ea. Mergând spre est, dăm de autostrada Cross Bronx Expressway.

El a ridicat din umeri și a încercat să-și amintească harta Hertz.

— Atunci ia-o pe Bronx River Parkway spre nord. Trebuie să mergem la grădina zoologică.

— La grădina zoologică? Rutter nu locuiește lângă grădina zoologică.

— Nu chiar la grădina zoologică. Grădina Botanică. E ceva ce trebuie să vezi.

Ea s-a uitat în lateral la el și apoi s-a concentrat pe condus. Traficul era intens, abia trecut de ora de vârf, dar

se mișcau. Au urmat râul spre nord și apoi spre nord-vest până la podul George Washington, după care i-au întors spatele și s-au îndreptat spre est, spre Bronx. Autostrada expres era lentă, dar breteaua spre nord era mai rapidă, pentru că ducea spre ieșirea din oraș, iar New York-ul aspira oamenii spre interior la ora aceea. Dincolo de barieră, traficul spre sud era îngreunat.

— Bine, încotro acum? a întrebat ea.

— Treci pe lângă Universitatea Fordham. Pe lângă seră, și parchează acolo.

Ea a dat din cap și a schimbat banda de circulație. Fordham a rămas pe stânga, iar apoi sera pe dreapta. A intrat spre muzeu și a găsit parcare chiar dincolo de intrare. Era în mare parte goală.

— Și acum ce facem?

A luat cu el dosarul legat în piele.

— Păstrează-ți mintea deschisă, a spus el.

Sera era la o sută de metri în fața lor. Citise totul despre ea într-o broșură gratuită, cu o zi înainte. Fusese numită după Enid Haupt și costase o avere în 1902 și de zece ori mai mult ca să fie renovată nouăzeci și cinci de ani mai târziu, bani bine cheltuiți pentru că rezultatul era magnific. Era imensă și ornamentată, definiția absolută a filantropiei urbane exprimată în fier și sticlă albă lăptoasă.

Era cald și umed în interior. Reacher a condus-o pe Jodie către locul pe care îl căuta. Plantele exotice erau așezate în straturi imense, delimitate de mici ziduri și balustrade. Erau bănci aliniate pe marginile aleilor. Geamurile lăptoase filtrau lumina soarelui până la o lumină strălucitoare. Era un miros puternic de pământ umed și de flori.

— Ce facem? a întrebat ea. Era în parte amuzată, în parte nerăbdătoare. A găsit banca pe care o căuta și s-a

îndepărtat de ea, aproape de zidul scund. A făcut o jumătate de pas spre stânga, apoi încă unul, până când a fost sigur.

— Stai aici, a spus el.

A luat-o de umeri, din spate, și a mutat-o în aceeași poziție pe care tocmai o ocupase el. Și-a coborât capul la nivelul ei și a verificat.

— Stai în vârful picioarelor, i-a spus el. Privește drept înainte.

Ea s-a ridicat pe vârfuri și a privit în față. Avea spate drept și părul îi era revărsat pe umeri.

— OK, a spus el. Spune-mi ce vezi.

— Nimic, a spus ea. De fapt, plante și lucruri.

El a dat din cap și a deschis dosarul din piele. A scos fotografia lucioasă a omului grizonat și emaciat, tresărind din cauza puștii paznicului său. A întins-o, la o distanță de un braț în fața ei, chiar la periferia vederii ei. Ea s-a uitat la ea.

— Ce-i? a întrebat din nou, pe jumătate amuzată, pe jumătate frustrată.

— Compară, a spus el.

Ea își ținea capul nemișcat și își plimba ochii în stânga și în dreapta între fotografie și scena din fața ei. Apoi i-a smuls fotografia și a ținut-o ea însăși, la o lungime de braț în fața ei. Ochii i s-au mărit și fața i-a devenit palidă.

— Iisuse, a spus ea. La naiba, poza asta a fost făcută aici? Chiar aici? Aici, nu-i așa? Toate plantele astea sunt exact la fel.

S-a aplecat din nou și a mai verificat o dată. Ținea fotografia astfel încât formele plantelor să corespundă exact. Un pom ca un fel de palmier în stânga, înalt de cincisprezece metri, frunzele de ferigă în dreapta și în spate, într-un desigur încâlcit. Cele două figuri erau la șase metri în zona densă de flori, prinse cu un teleobiectiv care comprima perspectiva și focaliza vegetația mai apropiată. Mult în spate

se afla un copac de esență tare, pe care aparatul de fotografiat l-a estompat de la distanță. De fapt, acesta creștea într-un alt pâlț.

— La naiba, a spus din nou. La naiba, nu-mi vine să cred.

Și lumina era corectă. Acoperișul de sticlă lăptoasă de deasupra lor oferea o imitație destul de bună a unui cer acoperit din junglă. Vietnamul este un loc mai mult înnorat. Munții zimțați trag norii în jos, iar majoritatea oamenilor își amintesc de ceață și de aburi, ca și cum pământul însuși ar fi aburit mereu. Jodie și-a mutat privirea între fotografie și realitatea din fața ei, uitându-se alternativ la stânga și în dreapta pentru a se potrivi perfect.

— Dar cum rămâne cu sârma? Stâlpii de bambus? Pare atât de real.

— Recuzită, a spus el. Trei stâlpi, zece metri de sârmă ghimpată. Cât de greu este de obținut? Au cărat-o aici, probabil înfășurată.

— Dar când? Cum?

A ridicat din umeri.

— Poate într-o dimineață devreme? Când sera era încă închisă? Poate că știu pe cineva care lucrează aici. Poate că au făcut-o în timp ce locul era închis pentru renovare.

Jodie încă se holba la poză, ținând-o aproape de ochi.

— Așteaptă o clipă, la naiba. Poți vedea banca aceea. Poți vedea colțul acelei bănci de acolo.

I-a arătat la ce se referea, cu unghia ei plasată cu precizie pe suprafața lucioasă a fotografiei. Era o mică pată pătrată, albă. Era colțul unei bănci de fier, în dreapta, în spatele scenei principale. Teleobiectivul fusese încadrat strâns, dar nu destul de strâns.

— Nu am observat asta, a spus el. Începi să te pricepi.

Ea s-a întors cu fața la el.

— Nu, devin bună și enervată, Reacher. Tipul ăsta, Rutter, a luat optsprezece mii de dolari pentru o fotografie trucată.

— Mai rău, de fapt. Le-a dat speranțe false.

— Și ce-o să facem?

— O să-i facem o vizită, spuse el.

S-au întors la Taurus la șaisprezece minute după ce l-au părăsit. Jodie a luat-o înapoi spre autostradă, bătând cu degetele pe volan și vorbind repede.

— Dar mi-ai spus că ai crezut. Am spus că poza dovedea că acel loc există, iar tu ai fost de acord că există. Ai spus că ai fost acolo, nu cu mult timp în urmă, și că ai fost la fel de aproape ca Rutter.

— Așa și este, a spus Reacher. Am crezut că Grădina Botanică există. Tocmai mă întorsesem de acolo. Și m-am apropiat la fel de mult ca Rutter. Stăteam chiar lângă micul perete de unde trebuie să fi făcut poza.

— Iisuse, Reacher, ce e asta? Un joc?

A ridicat din umeri.

— Ieri nu am știut ce era. Mă refer la cât de mult voiam să împărtășesc cu tine ce știu.

Ea a dat din cap și a zâmbit, încă exasperată. Își amintea diferența dintre ieri și azi.

— Dar cum naiba credea că o să scape cu asta? În sera din Grădina Botanică din New York, pentru numele lui Dumnezeu?.

Reacher se întinse pe scaun. Își întinse brațele în față până la parbriz.

— Psihologia, a spus el. Este baza oricărei escrocherii, nu-i așa? Le spui oamenilor ceea ce vor să audă. Bătrânii ăia voiau să audă că băiatul lor e încă în viață. Așa că el le-a spus că băiatul lor probabil că trăiește. Așa că au investesc o mulțime de speranțe și bani, au așteptat trei luni întregi, iar el le-a dat o fotografie și, practic, au văzut ce voiau să

vadă. Și a fost deștept. Le-a cerut numele exact și unitatea, a vrut fotografii ale băiatului, astfel încât să poată alege un tip de vârstă mijlocie cu înălțimea și aspectul potrivit pentru fotografie, și a folosit numele și unitatea potrivite. Psihologie. Ei au văzut ceea ce vrut să vadă. Ar fi putut folosi un tip în costum de gorilă în poză și ei ar fi crezut că este reprezentativ pentru fauna locală.

— Și cum ți-ai dat seama?

— În același mod, a spus el. Aceași psihologie, dar în sens invers. Am vrut să nu cred, pentru că știam că nu poate fi adevărat. Așa că am căutat ceva ce părea greșit. Și am găsit ceva ce nu mi s-a părut normal. Ai observat asta? Îmbrăcămintea asta veche și uzată a armatei americane? Tipul ăsta a căzut prizonier acum 30 de ani. E imposibil ca o pereche de pantaloni să reziste 30 de ani în junglă. Ar fi putrezit în șase săptămâni.

— Dar de ce aici? Ce te-a făcut să te gândești la Grădina Botanică?

Își întinse degetele pe geamul parbrizului, împingând pentru a elibera tensiunea din umeri.

— Unde altundeva ar fi putut găsi vegetație ca asta? În Hawaii, poate, dar de ce să cheltuiești biletul de avion pentru trei persoane când e disponibilă gratuit chiar la ușa ta?

— Și tipul vietnamez?

— Probabil un student, a spus el. Probabil chiar aici, la Fordham. Poate la Columbia. Poate că nu era deloc vietnamez. Putea să fie un chelner de la un restaurant chinezesc. Rutter i-a dat probabil 20 de dolari pentru fotografie. Probabil că are patru prieteni care joacă pe rând rolul prizonierului american. Un alb mare, un alb mic, un negru mare, un negru mic, toate variantele sunt acoperite. Toți sunt oameni fără adăpost, așa că par subțiri și hămesiți. Probabil că i-au plătit cu whisky. Probabil că a

făcut toate pozele în același timp și le-a folosit după necesități. Ar fi putut să vândă exact aceeași poză de zeci de ori. Oricine al cărui băiat dispărut a fost înalt și alb, a primit o copie. Apoi îi avertizează pe toți să păstreze secretul, cu rahatul ăsta de conspirație guvernamentală, ca nimeni să nu facă valuri.

— E dezgustător, a spus ea.

El a dat din cap.

— Asta e clar. Familiile BNR sunt încă o piață mare și vulnerabilă, cred, iar el se hrănește din ea ca un vierme.

— CNR? a întrebat ea.

— Cadavru nerecuperat, a spus el. Așa sunt ei. KIA/CNR. Ucis în misiune, cadavru nerecuperat.

— Ucis? Nu crezi că mai sunt prizonieri?

A clătinat din cap.

— Nu există prizonieri, Jodie, a spus el. Nu mai sunt. Astea sunt numai prostii.

— Ești sigur?

— Absolut sigur.

— Cum poți fi sigur?

— Pur și simplu știu, a spus el. Așa cum știu că cerul e albastru și iarba e verde și că ai un fund grozav.

Ea a zâmbit în timp ce conducea.

— Sunt avocat, Reacher. Genul ăsta de dovezi nu funcționează la mine.

— Fapte istorice, a spus el. Pentru început, povestea cu luarea de ostatici pentru a obține ajutor american este o prostie. Plănuiau să vină în fugă spre sud spre Ho Chi Minh Trail imediat ce am fi plecat de acolo, ceea ce era chiar împotriva Acordurilor de la Paris, așa că știau că nu vor primi niciun ajutor, indiferent ce ar fi făcut. Așa că au dat drumul tuturor prizonierilor în 73, un pic cam târziu, știu, dar i-au lăsat să plece. Când am plecat în 75, aveau aproximativ o sută de dispăruți, apoi ni i-au dat pe toți

înapoi, ceea ce nu se potrivește cu niciun fel de strategie de luare de ostatici. În plus, erau disperați ca noi să le deminăm porturile, așa că nu au jucat cu noi jocuri prostești.

— Au fost lenți când a fost vorba să returneze rămășițele, a mai spus ea. Știi, băieții noștri uciși în accidente de avion sau lupte. Atunci jucau jocuri prostești.

El a dat din cap.

— Nu au înțeles cu adevărat despre ce este vorba. Cât de important era pentru noi. Voiam două mii de trupuri înapoi. Ei nu puteau înțelege de ce. Erau în război de mai bine de patruzeci de ani: cu Japonia, Franța, SUA, China. Probabil că au pierdut un milion de oameni în lupte. Cele două mii ale noastre erau ca o picătură în găleată. În plus, ei erau comuniști. Nu împărtășeau valoarea pe care noi o acordăm indivizilor. Este din nou o chestie psihologică. Dar asta nu înseamnă că au ținut prizonieri secreți în lagăre secrete.

— Nu este un argument prea concludent, a spus ea sec. El a dat din nou din cap.

— Leon este un argument concludent. Bătrânul tău și oameni ca el. Îi cunosc pe acești oameni. Oameni curajoși și onorabili, Jodie. Au luptat acolo, iar mai târziu au ajuns la putere și au devenit importanți. Pentagonul este plin de ticăloși, știu asta la fel de bine ca oricine, dar au existat întotdeauna destui oameni ca Leon pentru a-i obliga să fie cinstiți. Răspunde-mi la o întrebare: dacă Leon ar fi știut că mai sunt prizonieri ținuți în Vietnam, ce ar fi făcut?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu știu. Ar fi făcut ceva, evident.

— Poți paria că ar fi făcut ceva, a spus el. Leon ar fi distrus Casa Albă cărămidă cu cărămidă, până când toți băieții aceia ar fi fost în siguranță acasă. Dar nu a făcut-o. Și asta nu pentru că nu știa. Leon știa tot ce era de știut.

Nu aveau cum să țină un asemenea lucru secret față de toți Leonii, nu tot timpul. O mare conspirație care a durat șase administrații? O conspirație pe care oameni ca Leon nu ar fi adulmecat-o? Uită de asta. Leonii din această lume nu au reacționat niciodată, așa că nu s-a întâmplat niciodată. Asta e o dovadă concludentă, din punctul meu de vedere, Jodie.

— Nu, asta e credința ta, a spus ea.

— Oricum, pentru mine este suficient de bună.

Ea a privit traficul din față și s-a gândit la e-i spusese. Apoi a dat din cap, pentru că, în cele din urmă, credința în tatăl ei era suficient de bună și pentru ea.

— Deci Victor Hobie e mort?

Reacher a dat din cap.

— Trebuie să fie. Omorât în misiune, cadavrul nu a fost recuperat.

A condus mai departe, încet. Se îndreptau spre sud, iar traficul era îngreunat.

— Bine, nu sunt prizonieri, nici lagăre, a spus ea. Nici o conspirație guvernamentală. Deci nu erau oamenii guvernului cei care trăgeau în noi și se izbeau cu mașinile de noi.

— Nu am crezut niciodată că ei au fost, a spus el. Majoritatea oamenilor din guvern pe care i-am întâlnit sunt mult mai eficienți decât atât. Eu am fost o persoană guvernamentală, într-un fel de a spune. Credeți că aș fi ratat două zile la rând?

A virat mașina la dreapta și a oprit pe acostament. S-a întors pe scaun ca să stea cu fața la el, cu ochii albaștri mari.

— Deci trebuie să fie Rutter, a spus ea. Cine altcineva ar putea fi? Are o escrocherie profitabilă, nu-i așa? Și e pregătit să o protejeze. Crede că noi o vom demasca. Așa că ne-a căutat. Și acum plănuim să mergem direct în brațele lui.

Reacher a zâmbit.

— Hei, viața e plină de pericole, a spus el.

MARILYN ȘI-A DAT SEAMA că trebuie să fi adormit, pentru că s-a trezit țeapănă și rece, cu zgomote care se auzeau prin ușă. Baia nu avea fereastră, iar ea habar nu avea ce oră era. Dimineata, a presupus ea, pentru că se simțea ca și cum ar fi dormit de ceva timp. În stânga ei, Chester privea în gol, cu privirea fixată la o mie de kilometri dincolo de instalațiile de sub chiuveță. Era inert. Ea s-a întors și s-a uitat direct la el, fără să primească vreun răspuns. În dreapta ei, Sheryl era ghemuită pe podea. Respira greu pe gură. Nasul îi devenise negru, lucios și umflat. Marilyn se holbă la ea și înghiți în sec. Se întoarse din nou și își lipi urechea de ușă. Ascultă cu atenție.

Erau doi bărbați afară. Sunetul a două voci grave, vorbind încet. Auzea lifturile în depărtare. Un zgomot foarte slab de trafic, cu sirene ocazionale, care se estompau apoi. Zgomot de avioane, ca și cum un avion mare cu reacție de la JFK se îndepărta spre vest, peste port. S-a ridicat ușor de pe podea.

Pantofii îi căzuseră în timpul nopții. I-a găsit zgâriați sub grămada de prosoape. Și-a pus pantofii și a mers în liniște până la chiuveță. Chester se holba la ea. S-a verificat în oglindă. Nu e prea rău, s-a gândit ea. Ultima dată când își petrecuse noaptea pe podeaua unei băi fusese după o petrecere a unei frății, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, și nu arăta mai rău acum decât atunci. Și-a pieptănat părul cu degetele și și-a dat cu apă pe ochi. Apoi s-a dus înapoi la ușă și a ascultat din nou.

Doi bărbați, dar era destul de sigură că Hobie nu era unul dintre ei. Există o oarecare egalitate în tonul vocilor. Era o conversație în ambele direcții, nu ordine și supunere.

A împins înapoi cu piciorul grămada de prosoape, a respirat adânc și a deschis ușa.

Doi bărbați s-au oprit din vorbit și s-au întors să se uite la ea. Cel căruia i se spunea Tony stătea în lateral pe canapeaua din fața biroului. Un altul pe care ea nu-l mai văzuse până atunci, era așezat lângă el pe măsuța de cafea. Era un bărbat solid, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, nu prea înalt, dar solid. Biroul nu era ocupat. Nici urmă de Hobie. Jaluzelele ferestrei erau trase aproape complet, dar ea putea vedea soarele strălucitor de afară. Era mai târziu decât crezuse ea. A aruncat o privire înapoi spre canapea și l-a văzut pe Tony zâmbindu-i.

— Ai dormit bine? a întrebat el.

Ea nu a răspuns. A păstrat doar o expresie neutră pe față până când zâmbetul lui Tony s-a stins. *Un punct*, s-a gândit ea.

— Am discutat cu soțul meu, a mințit ea.

Tony a privit-o, așteptând cu nerăbdare, așteptând ca ea să vorbească din nou. Ea l-a lăsat să aștepte. *Al doilea punct*, s-a gândit ea.

— Suntem de acord cu transferul, a spus ea. Dar va fi complicat. O să dureze ceva timp. Există factori pe care nu cred că îi realizezi. O vom face, dar ne vom aștepta la o minimă cooperare din partea dumneavoastră pe parcurs.

Tony a dat din cap.

— Cum ar fi?

— Voi discuta asta cu Hobie, a spus ea. Nu cu tine.

Era liniște în birou. Doar zgomote slabe de afară. Ea s-a concentrat asupra respirației. Inspiră și expiră, inspiră și expiră.

— OK, a spus Tony.

Al treilea punct, s-a gândit ea.

— Vrem cafea, a spus ea. Trei cești, cu frișcă și zahăr.

Din nou tăcere. Apoi Tony a dat din cap și bărbatul subțirel s-a ridicat în picioare. S-a uitat în altă parte și a ieșit din birou spre bucătărie. *Scor patru la zero*, s-a gândit ea.

ADRESA DE PE SCRISOAREA lui Rutter corespundea unui magazin cu o vitrină murdară, la câteva străzi mai la sud de orice semn de civilizație urbană. Era o clădire din scândură brută intercalată între structuri de cărămidă cu patru etaje, care ar fi putut fi fabrici sau depozite, înainte de a fi abandonate cu zeci de ani în urmă. Localul lui Rutter avea o fereastră murdară în stânga, o intrare în centru și o ușă rulantă care stătea deschisă în dreapta, dezvăluind o zonă îngustă de garaj. În spațiul respectiv era înghesuit un Lincoln Navigator nou-nouț. Reacher recunoscuse modelul din reclamele pe care le văzuse. Era un Ford uriaș cu tracțiune integrală, la care se adăugase un opțiuni de lux pentru a justifica ridicarea sa la divizia Lincoln. Era negru metalizat și valora probabil mai mult decât imobilul în care era parcat.

Jodie a trecut pe lângă clădire, nici repede, nici încet, cu o viteză normală pe o stradă în oraș, pe un drum plin de gropi. Reacher s-a uitat în ambele părți, încercând să aibă o imagine de ansamblu al locului. Jodie a virat la stânga și s-a întors în jurul blocului. Reacher a văzut o alee de serviciu care trecea prin spatele clădirii, cu scări de incendiu ruginite atârând deasupra unor grămezi de gunoi.

— Deci cum facem? l-a întrebat Jodie.

— Intrăm direct înăuntru, a spus el. Primul lucru pe care îl facem este să îi urmărim reacția. Dacă știe cine suntem, vom juca într-un anumit fel. Dacă nu știe, o vom face în alt fel.

Jodie a parcat la două locuri la sud de magazin, la umbra unui depozit de cărămidă înnegrită. A încuiat mașina

și au mers împreună spre nord. De pe trotuar puteau distinge ce se afla în spatele vitrinei murdare. Era o expoziție jalnică de echipament de surplus al armatei, jachete de camuflaj vechi și prăfuite, canistre de apă și cizme. Erau radiouri de campanie, rații MRE și căști de infanterie. Unele dintre lucruri erau deja vechi înainte ca Reacher să absolve West Point.

Ușa era țeapănă și acționa un clopoțel când se deschidea. Era un sistem mecanic rudimentar, prin care ușa în mișcare făcea să zvâcnească un resort care făcea să zvâcnească clopoțelul și producea sunetul. Magazinul era pustiu. În dreapta se afla un teighea cu o ușă în spatele ei care dădea spre garaj. Există o expoziție de haine pe un raft circular cromat și mai multe vechituri îngrămădite pe un singur raft. Există o ușă din spate care dădea în alee, închisă și cu alarmă. Pe un rând, lângă ușa din spate, se aflau cinci scaune de vinil căptușite. Împrăștiate în jurul scaunelor se aflau mucuri de țigară și sticle goale de bere. Iluminatul era slab, dar praful anilor era vizibil peste tot.

Reacher a intrat înaintea lui Jodie. Podeaua scârțâia sub el. La doi pași înăuntru, a văzut o trapă deschisă dincolo de teighea. Era o trapă robustă, făcută din scânduri vechi de pin, cu balamale de alamă și frecată până la o strălucire unsuroasă acolo unde generații de mâini o tot deschiseseră și închiseseră. În interiorul găurii se vedeau grinzile podelei, iar o scară îngustă, construită din același lemn vechi, cobora spre lumina electrică puternică. Auzea picioarele răzbătând dinspre podeaua de ciment a pivniței de sub el.

— Vin imediat, oricine naiba ai fi, a strigat o voce din gaură.

Era o voce de bărbat, de vârstă mijlocie, aflată undeva între surpriză și rea dispoziție. Vocea unui om care nu se

aștepta să primească vizitatori. Jodie l-a privit pe Reacher, iar Reacher a strâns mânerul Steyr-ului din buzunar.

Capul unui bărbat a apărut la nivelul podelei, apoi umerii, apoi corpul, în timp ce urca pe scară. Era o siluetă voluminoasă și a avut dificultăți ca să iasă din gaură. Era îmbrăcat într-un trening măsliniu decolorat. Avea părul cărunț și unsuros, o barbă cenușie și zdrențuită și ochi mici. A ieșit pe mâini și genunchi și s-a ridicat în picioare.

— Vă ajut? a spus el.

Apoi un alt cap și umeri au apărut în spatele lui. Și încă unul. Și încă unul. Și încă unul. Patru bărbați au urcat scara din pivniță. Fiecare s-a ridicat în picioare și s-a oprit și s-a uitat cu atenție la Reacher și Jodie, apoi s-a îndepărtat spre șirul de scaune. Erau bărbați masivi, corpolenți, tatuați, îmbrăcați în uniforme vechi asemănătoare. Stăteau cu brațele mari încrucișate pe burțile mari.

— Vă ajut? a spus din nou primul tip.

— Ești Rutter? a întrebat Reacher.

Tipul a dat din cap. În ochii lui nu se citea că-i recunoaște. Reacher a aruncat o privire spre șirul de bărbați pe scaune. Reprezentau o complicație pe care nu o anticipase.

— Ce vrei? a întrebat Rutter.

Reacher și-a schimbat planul. A făcut o presupunere despre adevărata natură a tranzacțiilor din magazin și despre ceea ce era îngrămădit jos, în pivniță.

— Vreau un amortizor de zgomot, a spus el. Pentru un Steyr GB.

Rutter a zâmbit, un amuzament real pe fața lui și în lumina din ochii lui.

— Este interzis prin lege să-ți vând unul, este interzis prin lege să deții unul.

Felul în care a spus-o a fost o mărturisire directă a faptului că le avea și le vindea. În tonul său era un accent de condescendență care spunea că *am ceva ce vrei și asta mă face mai bun decât tine*. Nu era nicio prudență în vocea lui. Nici o suspiciune că Reacher era un polițist care încerca să-i însceneze ceva. Nimeni nu a crezut vreodată că Reacher era polițist. Era prea mare și prea dur. N-avea aspectul de polițist, nici atitudinea furioasă pe care oamenii o asociază în subconștient cu polițiștii. Rutter nu-și făcea griji pentru el. Era îngrijorat pentru Jodie. Nu știa ce era ea. Vorbise cu Reacher, dar se uitase la ea. Ea se uita înapoi la el, fix.

— Care lege? întrebă ea disprețuitor.

Rutter se scărpină în barbă.

— Sunt scumpe.

— În comparație cu ce? a întrebat ea.

Reacher a zâmbit în sinea lui. Rutter nu era sigur în privința ei, iar cu două răspunsuri, doar șase cuvinte, ea îl lăsase în ceață, crezând că putea fi orice, de la o tipă mondenă din Manhattan îngrijorată de amenințarea de răpire a copiilor ei, la soția unui miliardar care intenționa să-l moștenească mai devreme, sau la o soție de afacerist care urmărea să supraviețuiască unui triumphi amoros încurcat. Jodie se uită la el ca o femeie obișnuită să se descurce singură, fără opoziție din partea nimănui. Cu siguranță nu din partea vreunui mic comerciant sordid din Bronx.

— Steyr GB? întrebă Rutter. Vrei varianta austriacă veritabilă?

Reacher a dat din cap, de parcă el era tipul care se ocupa de detaliile banale. Rutter a pocnit din degete și unul dintre oamenii masivi s-a desprins din șirul de scaune și a coborât în gaură. S-a întors la suprafață, o clipă mai târziu, cu un cilindru negru învelit în hârtie pe care uleiul de pistol o făcuse transparentă.

— Două mii de dolari, a spus Rutter.

Reacher a dat din cap. Prețul era aproape corect. Pistolul nu se mai fabrica, și se gândi că probabil ultima dată se vânduse cu amănuntul în jur de opt sau nouă sute de dolari. Prețul final de fabrică pentru amortizor era probabil în jur de două sute. Două mii pentru o vânzare ilegală, zece ani mai târziu și la patru mii de mii de poarta fabricii era aproape rezonabil.

— Lasă-mă să-l văd, a spus el.

Rutter a șters tubul pe pantaloni. L-a înmânat. Reacher a scos pistolul și a atașat tubul la locul lui. Nu ca în filme. Nu-l ții în fața ochilor și-l înșurubezi, încet, cu grijă și cu dragoste. Folosești o presiune ușoară și rapidă, rotești o jumătate de tură și amortizorul se fixează ca un obiectiv la un aparat foto.

Îmbunătățea arma. Îi îmbunătățea echilibrul. De nouăzeci și nouă de ori din o sută, o armă de mână trage mai sus decât țiintești pentru că reculul trage țeava în sus. Greutatea amortizorului urma să contracareze această probabilitate. Iar un amortizor de zgomot funcționează prin dispersarea relativ lentă a exploziei de gaz, ceea ce slăbește reculul.

— Funcționează bine? a întrebat Reacher.

— Sigur că da, a spus Rutter. Este o piesă originală din fabrică.

Tipul care o adusesese sus era din nou pe scaun. Patru tipuri, cinci scaune. Modul de a doborî o bandă este să lovești mai întâi liderul. E un adevăr universal. Reacher îl învățase la vârsta de patru ani. Află cine e liderul, pune-l la pământ primul și lovește-l tare. Situația asta avea să fie diferită. Rutter era liderul, dar trebuia să rămână întreg deocamdată, pentru că Reacher avea alte planuri pentru el.

— Două mii de dolari, a spus din nou Rutter.

— Vreau să fac un test, a spus Reacher.

La un Steyr GB nu există nici un dispozitiv de siguranță. Armarea trăgaciului are nevoie de o presiune de șapte kilograme pe trăgaci, care este considerată suficientă pentru a evita o descărcare accidentală în cazul în care arma este scăpată, pentru că șapte kilograme reprezintă o apăsare intenționată. Așadar, nu există un mecanism de siguranță. Reacher a îndreptat mâna spre stânga și a apăsat cu cele șapte kilograme. Arma a tras și scaunul gol a explodat. Sunetul a fost puternic. Nu ca în filme. Nu o mică tuse. Nu ceva mic și politicos. Ci ca și cum ai lua cartea de telefon din Manhattan, ai ridica-o mult deasupra capului și ai izbi-o de un birou, cu toată puterea. Nu e un sunet liniștit. Dar mai liniștit decât ar putea fi fără amortizor.

Cei patru tipi au rămas încremeniți de șoc. Vinilul sfărâmat și umplutura murdară de păr de cal pluteau în aer. Rutter se holba, nemișcat. Reacher l-a lovit puternic, cu mâna stângă în stomac, l-a lovit peste picioare și l-a aruncat pe podea. Apoi a îndreptat Steyr-ul pe tipul de lângă scaunul sfărâmat.

— La subsol, a spus el. Toți. Chiar acum, bine?

Nimeni nu s-a mișcat. Așa că Reacher a numărat cu voce tare *unu, doi*, iar la *trei* a tras din nou. Aceași explozie puternică. Scândurile s-au spart la picioarele primului tip. *Unu, doi*, și Reacher a tras din nou. Și din nou, *unu, doi*, și foc. Praful și așchiile de lemn țâșneau în sus. Zgomotul împușcăturilor era copleșitor. În interiorul amortizorului se simțea o duhoare puternică de pulbere arsă și de vată de oțel încinsă. Oamenii s-au mișcat toți după al treilea glonț. Se împingeau și se înghesuiau spre trapă. S-au aruncat și s-au rostogolit prin ea.

Reacher a lăsat trapa să se închidă peste ei și a tras teigheaua peste ea. Rutter era în patru labe. Reacher l-a lovit cu piciorul în spate și a continuat să îl lovească până

când acesta s-a rotit cu totul pe spate, iar capul i-a fost blocat de teigheaua mutată.

Jodie avea în mână fotografia falsificată. S-a ghemuit și i-a întins-o. El a clipit și s-a concentrat asupra ei. Gura i se mișca, dar nu se auzea nimic. Reacher s-a aplecat și i-a prins încheietura mâinii stângi. I-a tras mâna în sus și l-a apucat de degetul mic.

— Atenție, întrebări, a spus el. Și îți voi rupe un deget de fiecare dată când mă vei minți.

Rutter a început să se zbată, folosindu-și toată puterea pentru a se răsuși și a se îndepărta. Reacher l-a lovit din nou, o lovitură puternică în burtă, iar el a căzut din nou la pământ.

— Știi cine suntem?

— Nu, a oftat Rutter.

— Unde a fost făcută poza asta?

— Într-o tabără secretă, a oftat Rutter. Vietnam.

Reacher i-a rupt degetul mic. L-a smucit în lateral și i-a rupt articulația. În lateral e mai ușor decât să-l îndoiești înapoi. Rutter a țipat de durere. Reacher a apucat următorul deget. Avea un inel de aur pe el.

— Unde?

— La grădina zoologică din Bronx, a oftat Rutter.

— Cine este băiatul?

— Doar un băiat.

— Cine e bărbatul?

— Un prieten, a spus Rutter.

— De câte ori ai făcut-o?

— De cincisprezece ori, cred, a spus Rutter.

Reacher și-a îndoit degetul inelar în lateral.

— Țsta e adevărul, a strigat Rutter. Nu mai mult de cincisprezece, jur. Și nu ți-am făcut niciodată nimic. Nici măcar nu te cunosc.

— Cunoști familia Hobie? a întrebat Reacher. Din Brighton?

L-a văzut pe Rutter căutând într-o listă mentală, amețit. Apoi l-a văzut că-și amintește. Apoi l-a văzut chinându-se să înțeleagă cum de era posibil ca acei bătrâni jalnici să fi adus toate astea pe capul lui.

— Ești un rahat dezgustător, nu-i așa?

Rutter își rotea capul dintr-o parte în alta, panicat.

— Spune-o, Rutter, a strigat Reacher.

— Sunt un rahat, a scâncit Rutter.

— Unde ți-e banca?

— Banca mea? a repetat Rutter în gol.

— Banca ta, a spus Reacher.

Rutter a ezitat. Reacher a pus ceva greutate pe degetul inelar.

— La zece intersecții, a strigat Rutter.

— Actele pentru camioneta tă?

— În sertar.

Reacher i-a făcut semn din cap lui Jodie. Ea s-a ridicat și s-a dus în spatele teighelei. A deschis sertarele și a scos cu un teanc de hârtii. A răsfoit-o și a dat din cap.

— Înregistrate pe numele lui. A costat patruzeci de mii de dolari.

Reacher și-a schimbat strânsoarea și l-a prins pe Rutter de gât. Și-a încordat umărul și a împins tare până când palmele lui au ajuns cu forța sub falca lui Rutter.

— Îți cumpăr camionul pentru un dolar, a spus el. Dă din cap dacă ai o problemă cu asta, bine?

Rutter a rămas complet nemișcat. Ochi îi ieșeau din orbite sub forța strângerii lui Reacher.

— Și apoi vom merge la banca ta, a spus el. În noua mea camionetă. O să scoți optsprezece mii de dolari în numerar, iar eu o să îi dau înapoi familie Hobie.

— Nu, a spus Jodie. Nouăsprezece mii șase sute cincizeci. Erau într-un seif comun. Să zicem șase la sută, timp de un an și jumătate, cumulativ.

— Bine, a spus Reacher. A mărit presiunea. Nouăsprezece mii șase sute cincizeci pentru familia Hobie, și nouăsprezece mii șase sute cincizeci pentru noi.

Ochii lui Rutter îi cercetau fața lui Reacher. Îl implorau. Fără să înțeleagă.

— I-ai înșelat, spuse Reacher. Le-ai spus că vei afla ce s-a întâmplat cu băiatul lor. Nu ai făcut asta. Așa că acum va trebui să o facem noi pentru ei. Așa că avem nevoie de bani de cheltuielă.

Rutter se învinețea la față. Mâinile lui erau prinse cu putere de încheietura lui Reacher, încercând cu disperare să slăbească presiunea.

— Bine? a întrebat Reacher. Deci așa vom face. Dă din cap dacă ai vreo problemă cu vreo parte din înțelegerea noastră.

Rutter trăgea cu putere de încheietura lui Reacher, dar capul lui rămase nemișcat.

— Gândește-te la asta ca la o taxă, a spus Reacher. O taxă pe micile tale rahaturi înșelătoare.

Și-a îndepărtat mâna și l-a ridicat în picioare. Cincisprezece minute mai târziu, era la banca lui Rutter. Rutter își îngrijea mâna stângă în buzunar și semna un cec cu dreapta. Cinci minute mai târziu, Reacher avea 39.300 de dolari cash închiși în geanta de sport. La cincisprezece minute după aceea, l-a lăsat pe Rutter pe alea din spatele magazinului său, cu două bancnote de un dolar îndesate în gură, una pentru amortizor și una pentru camionetă. La cinci minute după aceea, a urmat Taurus-ul lui Jodie până la locul de returnare al Hertz de la LaGuardia. La cincisprezece minute după aceea, se aflau împreună în noul Lincoln, întorcându-se în Manhattan.

UNSPREZECE

SEARA CADE ÎN HANOI cu douăsprezece ore mai devreme decât în New York, așa că soarele, care era încă sus când Reacher și Jodie au părăsit Bronxul, se strecurase deja în spatele munților din nordul Laosului, la trei sute de kilometri distanță, la vest de aeroportul Noi Bai. Cerul era portocaliu aprins, iar umbrele lungi ale după-amiezii târzii erau înlocuite de întunericul brusc și tern al amurgului tropical. Mirosurile orașului și ale junglei erau mascate sub duhoarea de kerosen, iar zgomotele de claxoane de mașină și de insecte nocturne erau spulberate de vuietul constant al motoarelor de avion la ralanti.

Un transportor gigantic C-141 Starlifter al US Air Force stătea pe platformă, la o milă de terminalele aglomerate de pasageri, lângă un hangar nemarcat. Rampa din spate a avionului era coborâtă, iar motoarele sale funcționau suficient cât să alimenteze iluminatul interior. În interiorul hangarului nemarcat, de asemenea, luminile erau aprinse. Peste o sută de lămpi cu arc electric, erau agățate sus, sub acoperișul de metal ondulat, care scăldau spațiul cavernos cu strălucirea lor galbenă și strălucitoare.

Hangarul era la fel de mare ca un stadion, dar nu conținea decât șapte sicrie. Fiecare dintre ele avea o lungime de doi metri și jumătate și era confecționat dintr-un aliaj de aluminiu cu nervuri, lustruit până la strălucire și având forma aproximativă a unui coșciug, adică exact ceea ce erau.

Erau așezate într-un rând ordonat, pe niște tăblii, fiecare dintre ele fiind acoperit cu un steag american. Steagurile erau proaspăt spălate și bine călcate, iar dunga

centrală a fiecărui steag era aliniată cu precizie cu nervura centrală a fiecărui sicriu.

În hangar se aflau nouă bărbați și două femei, în picioare, lângă cele șapte sicrie din aluminiu. Șase dintre bărbați erau acolo ca gardă de onoare. Erau soldați obișnuiți ai armatei Statelor Unite, proaspăt bărbieriți, îmbrăcați în uniforme de ceremonie imaculate, într-o postură rigidă, departe de celelalte cinci persoane. Trei dintre aceștia erau vietnamezi, doi bărbați și o femeie, scunzi, bruneți, impasibili. Și ei erau îmbrăcați în uniformă, dar uniformele lor erau uniforme de zi cu zi, nu de ceremonie. Pânză mălinie închisă la culoare, uzată și încrețită, cu însemnele necunoscute ale gradului lor.

Ultimele două persoane erau americani, îmbrăcați în haine civile, dar genul de haine civile care indică statutul militar la fel de clar ca orice uniformă. Femeia era tânără, cu o fustă de pânză de lungime medie și o bluză kaki cu mânecă lungă, având în picioare pantofi maro grei. Bărbatul era înalt, cu părul argintiu, în jur de cincizeci și cinci de ani, îmbrăcat în kaki tropical sub un impermeabil ușor cu centură. Purta în mână o servietă din piele maro și zdrențuită, iar la picioarele lui se afla o geantă de haine de epocă similară pe jos.

Bărbatul înalt cu părul argintiu a făcut un semn din cap către garda de onoare, un semnal aproape imperceptibil. Soldatul fruntaș a rostit o comandă în surdină și cei șase bărbați s-au format în două rânduri de câte trei. Au mărșăluit încet înainte, apoi au făcut dreapta și au mers din nou încet până când s-au aliniat cu precizie, câte trei de fiecare parte a primului sicriu. Au făcut o pauză de o clipă, apoi s-au aplecat și au ridicat sicriul pe umeri într-o singură mișcare fluidă. Fruntașul a vorbit din nou, iar ei au înaintat cu un marș lent spre ușa hangarului, sicriul sprijinit la

același nivel pe brațele lor, singurele sunete fiind zgomotul bocancilor lor pe beton și vuietul motoarelor care așteptau.

Ajunși pe pistă, au cotit la dreapta și au parcurs un semicerc larg și lent prin aerul fierbinte al avioanelor până când s-au aliniat cu rampa Starlifter-ului. Au mers încet înainte, până exact în centrul rampei, pipăind cu grijă cu picioarele după nervurile metalice de pe rampă acolo pentru a-i ajuta, și au intrat în burta avionului. Pilotul îi aștepta. Era o femeie-căpitan al Forțelor Aeriene americane, îmbrăcată într-un costum de zbor de tip tropical. Echipajul său era în picioare, în poziție de drepti alături de ea, un copilot, un inginer de zbor, un navigator, un operator radio. Vizavi de ei se aflau responsabilul de transport și încărcare și echipajul său, tăcuți în uniforme verzi. Stăteau față în față pe două rânduri nemișcate, iar garda de onoare a înaintat încet printre ei, până la compartimentul de încărcare din față. Acolo și-au îndoit genunchii și au coborât ușor sicriul pe un raft construit de-a lungul peretelui fuselajului. Patru dintre bărbați au stat în spate, cu capetele plecate. Bărbatul din față și cel din spate s-au sincronizat pentru a glisa sicriul la locul lui. Responsabilul de încărcare a făcut un pas înainte și l-a fixat cu ajutorul unor curele de cauciuc. Apoi a făcut un pas înapoi, s-a alăturat gărzii de onoare și a salutat lung și tăcut.

A durat o oră pentru a încărca toate cele șapte sicrie. Oamenii din interiorul hangarului au rămas în tăcere pe tot parcursul încărcării, apoi au urmat cel de-al șaptelea sicriu pe pistă. Au mers în același ritm cu cel al gărzii de onoare și au așteptat la capătul rampei Starlifterului, în umezeala fierbinte și zgomotoasă a seriei. Garda de onoare a ieșit, cu datoria făcută. Americanul înalt cu părul argintiu i-a salutat, a dat mâna cu cei trei ofițeri vietnamezi și a salutat-o din cap pe femeia americană. Nu s-au schimbat cuvinte.

Și-a luat geanta pe umăr și a urcat în alergare ușoară pe rampa avionului.

Un motor lent și puternic a vâjâit și rampa s-a închis în urma lui. Motoarele au prins viteză, iar avionul uriaș a slăbit frânele și a început să ruleze. A virat larg și greoi la stânga și a dispărut în spatele hangarului. Zgomotul motoarelor a devenit slab. Apoi a redevenit puternic în depărtare și cei care se uitau l-au văzut revenind de-a lungul pistei, cu motoarele urlând, accelerând puternic și decolând. A virat la dreapta, urcând rapid, apoi s-a întors, înclinând o aripă și a dispărut, doar un triunghi de lumini clipitoare minuscule în depărtare și o pată vagă de fum negru de kerosen care îi trasa traiectoria curbă în aerul nopții.

Garda de onoare s-a împrăștiat în liniștea care se așezase, iar femeia americană a dat mâna cu cei trei ofițeri vietnamezi și s-a întors la mașina ei. Cei trei ofițeri vietnamezi au mers în altă direcție, înapoi la mașina lor. Era un sedan japonez, vopsit într-un verde militar. Femeia conducea, iar cei doi bărbați stăteau în spate. A fost o călătorie scurtă până în centrul orașului Hanoi. Femeia a parcat într-un complex înconjurat de garduri, în spatele unei clădiri joase de beton vopsite în culoarea nisipului. Bărbații au coborât fără un cuvânt și au intrat pe o ușă nemarcată. Femeia a încuiat mașina și a ocolit clădirea până la o altă intrare. A intrat înăuntru și a urcat un scurt rând de scări până la biroul ei. Pe biroul ei era deschis un registru. Ea a înregistrat expedierea în siguranță a încărcăturii cu un scris de mână îngrijit și a închis registrul. L-a dus la un dulap de arhivare de lângă ușa biroului ei. L-a încuiat înăuntru și a aruncat o privire prin ușă, în sus și în jos pe coridor. Apoi s-a întors la birou, a ridicat telefonul și a format un număr de telefon aflat la 11.000 de kilometri distanță, în New York.

MARILYN A REUȘIT SĂ o trezească pe Sheryl și să-l aducă pe Chester la un fel de conștiință, înainte ca bărbatul zvelt să intre în baie cu cafeaua. Cafea era în căni, iar el le ținea două într-o mână și una în cealaltă, neștiind unde să le lase. S-a oprit, a făcut un pas spre chiuvetă și le-a aliniat pe raftul îngust de granit de sub oglindă. Apoi s-a întors fără să vorbească și a ieșit din nou afară. A tras ușa după el, ferm, dar fără să o trântască.

Marilyn a împărțit cămile pe rând, pentru că tremura și era destul de sigură că le va vărsa dacă încerca să le ia câte două deodată. S-a aplecat și i-a dat-o pe prima lui Sheryl și a ajutat-o să ia prima înghițitură. Apoi s-a întors după cana lui Chester. El a luat-o de la ea fără să vadă nimic și s-a uitat la ea ca și cum nu știa ce este. Ea a luat-o pe a treia pentru ea, s-a rezemat de chiuvetă și a băut-o, însetată. Era bună. Frișca și zahărul aveau un gust de energie.

— Unde sunt certificatele de acțiuni? a șoptit ea.

Chester s-a uitat la ea, apatic.

— La banca mea, în cutia mea de valori.

Marilyn a dat din cap. S-a pomenit că nu știa care era banca lui Chester. Sau unde era. Sau la ce foloseau certificatele de acțiuni.

— Câte sunt?

El a ridicat din umeri.

— O mie, inițial. Am folosit trei sute ca garanție pentru împrumuturi. A trebuit să le cedez băncii, temporar.

— Și acum Hobie le are?

El a dat din cap.

— A cumpărat datoria. Îi vor trimite garanția prin curier, poate chiar azi. Cei de la bancă nu mai au nevoie de ele. Și i-am promis încă nouăzeci. Sunt încă în cutia mea de valori. Cred că trebuia să le livrez în curând.

— Deci, cum se face transferul?

A ridicat din nou din umeri, obosit, vag.

— Eu îi predau acțiunile, el ia certificatele și le înregistrează la Bursă, iar când are cinci sute unu înregistrate pe numele său, atunci devine proprietarul majoritar.

— Și unde este banca ta?

Chester a luat prima înghițitură de cafea.

— La vreo trei străzi de aici. Cam la cinci minute de mers pe jos. Apoi încă cinci minute până la Bursă. Să zicem zece minute de la început până la sfârșit și rămânem fără bani și fără casă, pe stradă.

A pus cana pe podea și a reînceput din nou să fixeze tavanul. Sheryl era apatică. Nu-și bea cafeaua. Pielea ei părea umedă. Poate că avea o comoție cerebrală, sau ceva de genul ăsta. Poate că era încă în stare de șoc. Marilyn nu știa. Nu avea experiență. Nasul ei era îngrozitor. Negru și umflat. Vânățiile i se întindeau până sub ochi. Buzele îi erau crăpate și uscate, de la faptul că respirase pe gură toată noaptea.

— Mai bea niște cafea, a spus ea. Ți va face bine.

S-a ghemuit lângă ea și i-a dus mâna la gură. A înclinat cana. Sheryl a luat o înghițitură. O parte din lichidul fierbinte i s-a scurs pe bărbie. A mai luat o înghițitură. S-a uitat la Marilyn, tranmițându-i ceva din ochi. Marilyn nu a știut ce era, dar a zâmbit oricum, încercând s-o încurajeze.

— O să te ducem la spital, a șoptit ea.

Sheryl a închis ochii și a dat din cap, ca și cum ar fi fost brusc ușurată. Marilyn a ingenuncheat lângă ea, ținând-o de mână, uitându-se la ușa, întrebându-se cum avea de gând să se țină de promisiune.

— AI DE GÂND SĂ păstrezi chestia asta? a întrebat Jodie.

Se referea la Lincoln Navigator.

Reacher s-a gândit în timp ce aștepta. Erau blocați în apropiere de Triborough.

— Poate, a spus el.

Era aproape nou. Foarte silențios și lin. Negru metalizat la exterior, piele tăbăcită la interior, patru sute de kilometri pe ceas, încă mirosea a piele nouă și a covorașe noi și a miros puternic de plastic, ca un vehicul proaspăt fabricat. Scaune uriașe, fiecare identic cu scaunul șoferului, o mulțime de console mari cu suporturi pentru băuturi și mici uși care sugerau spații de depozitare secrete.

— Cred că e vulgar, a spus ea.

El a zâmbit.

— În comparație cu ce? Cu chestia aia mică pe care o conduceai?

— Aia era mult mai mică decât asta.

— Tu ești mult mai mică decât mine.

Ea a tăcut pentru o clipă.

— Este a lui Rutter, a spus ea. E compromisă.

Traficul s-a mai mișcat puțin, apoi s-a blocat din nou la jumătatea drumului peste râul Harlem. Clădirile din Midtown erau departe, în stânga lui, și încetoșate, ca o promisiune vagă.

— Este doar o unealtă, a spus el. Uneltele nu au memorie.

— Îl urăsc, a spus ea. Cred că mai mult decât am urât vreodată pe cineva.

El a dat din cap.

— Știi, a spus el. Tot timpul cât am fost acolo m-am gândit la familia Hobie, stând acolo sus în Brighton, singuri în căsuța lor, cu privirea lor. Să-ți trimiți singurul băiat la război este un lucru al naibii de greu, dar să fii mințit și înșelat după aceea, Jodie, nu există nicio scuză pentru asta. Dacă schimbăm cronologia, ar fi putut fi părinții mei. Și Rutter a făcut-o de 15 ori. Ar fi trebuit să-l rănesc mai rău.

— Așa încât să nu o mai facă din nou, a spus ea.

El a clătinat din cap.

— Lista de potențiale victime se micșorează. Nu mai sunt prea multe familii CNR care să se lase păcălite.

Au reușit să iasă de pe pod și s-au îndreptat spre sud pe Second Avenue. Era rapid și liber pe o distanță de șaiszeci de străzi.

— Și nu era el cel care ne-a atacat, a spus ea în liniște. Nu știa cine suntem.

Reacher a clătinat din nou din cap.

— Nu. Câte fotografii false trebuie să vinzi ca să merite să distrugi un Chevy Suburban? Trebuie să analizăm totul de la început, Jodie. Doi angajați cu normă întreagă sunt trimiși la Keys și până la Garrison, nu? Doi salariați cu normă întreagă, plus arme și bilete de avion și toate cele, și se plimbă într-un Tahoe, apoi apare un al treilea angajat cu un Suburban pe care își permite să-l distrugă pe stradă? Sunt o grămadă de bani, și probabil că e doar vârful vizibil al unui alt fel de iceberg. Asta implică ceva în valoare de mai multe milioane de dolari. Rutter nu avea cum să facă niciodată o asemenea sumă de bani, jefuind bătrâni pentru optsprezece mii de dolari de căciulă.

— Deci despre ce naiba este vorba?

Reacher doar a ridicat din umeri și a condus, uitându-se în oglindă tot drumul.

HOBIE A PRELUAT APELUL de la Hanoi de el de acasă. A ascultat scurtul raport al vietnamezei și a închis fără să vorbească. Apoi a rămas în centrul sufrageriei sale, și-a înclinat capul într-o parte și și-a îngustat ochiul bun ca și cum ar fi urmărit ceva fizic ce se întâmpla în fața lui. Ca și cum ar fi privit o minge de baseball care se înălța de la bază, făcând o buclă în sus în strălucirea luminilor, un jucător de câmp alergând către ea, gardul apropiindu-se, mânușă

ridicându-se, mingea înălțându-se, gardul înălțându-se, jucătorul de câmp sărind. Va trece mingea de gard? Sau nu? Hobie nu putea spune.

A traversat sufrageria și a ieșit pe terasă. Terasa dădea spre vest, peste parc, la treizeci de etaje deasupra. Era o priveliște pe care o ura, pentru că toți acei copaci îi aminteau de copilăria lui. Dar sporea valoarea proprietății sale, și asta conta. El nu era responsabil pentru modul în care gusturile altora influențau piața. El era acolo doar pentru a beneficia de ele. S-a întors și a privit spre stânga, unde putea vedea clădirea lui de birouri, până în centrul orașului. Turnurile Gemene păreau mai scunde decât ar fi trebuit, din cauza curburii pământului. S-a întors înapoi înăuntru și a glisat ușa. A traversat apartamentul și a ieșit spre lift. A coborât până la garaj.

Mașina lui nu fusese modificată în niciun fel pentru a-l ajuta cu handicapul său. Era un sedan Cadillac de ultimă generație, cu contactul și selectorul în partea dreaptă a volanului. Folosirea cheii era incomodă, pentru că trebuia să se aplece cu mâna stângă și să o introducă, iar apoi să o răsucească. Dar, după aceea, nu mai avea probleme. A pus-o în viteză folosind cârligul și a ieșit din garaj cu o singură mână, folosind stânga, cu cârligul sprijinit în poală.

S-a simțit mai confortabil odată ce a ajuns la sud de strada Cincizeci și nouă. Parcul a dispărut și el se afla în adâncul rutei zgomotoase din Midtown. Traficul îl liniștea. Aerul condiționat al Cadillac-ului i-a alinat mâncărimile de sub cicatrici. Iunie era cea mai proastă perioadă pentru asta. O combinație de căldură și umiditate acționau împreună pentru a-l înnebuni. Dar Cadillac-ul îi făcea bine. S-a întrebat cu nesaț dacă Mercedes-ul lui Stone era la fel de bun. S-a gândit că nu. Nu avusese niciodată încredere în aerul condiționat de la mașinile străine. Așa că îl va

transforma în bani. Cunoștea un tip în Queens care ar fi fost dispus să-l cumpere. Dar era o altă sarcină pe listă.

Multe de făcut și puțin timp pentru asta. Jucătorul de baseball era chiar acolo, sub minge, sărind, cu gardul în spate.

A parcat în garajul subteran, în locul ocupat anterior de Suburban. A întins mâna, a scos cheia și a încuiat Cadillacul. A urcat la etaj cu liftul expres. Tony se afla la recepție.

— A sunat din nou din Hanoi, i-a spus Hobie. E în aer.

Tony s-a uitat în altă parte.

— Ce-i? I-a întrebat Hobie.

— Deci ar trebui să renunțăm la chestia asta cu Stone.

— O să dureze câteva zile, nu-i așa?

— Câteva zile s-ar putea să nu fie de ajuns, a spus Tony. Există complicații. Femeia spune că a discutat cu el și că vor face afacerea, dar sunt complicații de care nu știm.

— Ce complicații?

Tony a clătinat din cap.

— Nu a vrut să-mi spună. Vrea să-ți spună ție, direct.

Hobie se holbă la ușa biroului.

— Glumește, nu-i așa? Ar fi bine să glumească. Nu-mi pot permite niciun fel de complicații acum. Tocmai am vândut anticipat locațiile, trei tranzacții separate. Mi-am dat cuvântul. Mașinăria este în mișcare. Ce complicații?

— Nu a vrut să-mi spună, a spus din nou Tony.

Pe Hobie îl mânca fața. În garaj nu era aer condiționat. Drumul scurt până la lift îi iritase pielea. Și-a apăsat cârligul pe frunte, căutând o ușurare datorată metalului. Dar și cârligul era cald.

— Dar doamna Jacob? a întrebat el.

— A fost acasă toată noaptea, a spus Tony. Cu tipul ăsta, Reacher. Am verificat. Dimineața râdeau despre ceva.

I-am auzit de pe coridor. Apoi au plecat cu mașina undeva, spre nord, pe FDR Drive. Poate se întorceau la Garrison.

— Nu am nevoie de ea în Garrison. Am nevoie de ea chiar aici. Și de el.

Tony a rămas tăcut.

— Adu-o pe doamna Stone la mine, a spus Hobie.

A intrat în biroul lui și s-a pus pe scaun. Tony a mers în direcția opusă, spre baie. A ieșit o clipă mai târziu, împingând-o pe Marilyn în fața lui. Părea obosită. Rochia de mătase arăta ridicol în context, de parcă ar fi fost o petrecăreață prinsă de un viscol și blocată în oraș în dimineața următoare.

Hobie a arătat spre canapea.

— Stai jos, Marilyn, a spus el.

Ea a rămas în picioare. Canapeaua era prea joasă. Prea joasă pentru a se așeza pe ea într-o rochie scurtă și prea joasă pentru a obține avantajul psihologic de care avea nevoie. Dar și să stea în picioare în fața biroului lui era greșit. Ca și cum în ruga. A făcut ocolul până la peretele cu ferestre.

A depărtat ușor lamelele și a privit afară. Apoi s-a întors și s-a sprijinit de pervaz. L-a obligat să-și rotească scaunul pentru a sta cu fața la ea.

— Despre ce complicații e vorba? a întrebat el.

Ea s-a uitat la el și a respirat adânc.

— Vom ajunge la asta, a spus ea. Mai întâi o ducem pe Sheryl la spital.

S-a lăsat liniștea. Nici un sunet, în afară de zgomotul și bubuitul clădirii. Departe, spre vest, o sirenă a răsunat slab. Poate tocmai în Jersey City.

— Despre ce complicații e vorba? a întrebat din nou.

A folosit exact aceeași voce, cu aceeași intonație. Ca și cum ar fi fost pregătit să treacă cu vederea greșeala ei.

— Mai întâi la spital.

Tăcerea a continuat. Hobie s-a întors spre Tony.

— Scoate-l pe Stone din baie, a spus el.

Stone s-a împiedicat afară, în chiloți, cu degetele lui Tony în spate, până în fața birou. S-a lovit cu tibiile de măsuta de cafea și a oftat de durere.

— Despre ce complicații e vorba? l-a întrebat Hobie.

El se uită sălbatic în stânga și în dreapta, ca și cum era prea speriat și dezorientat ca să vorbească. Hobie a așteptat. Apoi a dat din cap.

— Rupe-i piciorul, a spus el.

S-a întors să se uite la Marilyn. Tăcere. Nici un sunet, cu excepția respirației sacadate a lui Stone și a bubuitului slab al clădirii. Hobie se holba la Marilyn. Ea s-a uitat înapoi la el.

— Dă-i drumul, a spus ea încet. Rupe-i naibii piciorul. De ce mi-ar păsa mie? M-a lăsat fără un ban. Mi-a ruinat viața. Rupe-i ambele picioare, dacă ai chef. Dar asta nu-ți va aduce mai repede ceea ce vrei. Pentru că există complicații, și cu cât mai repede le rezolvăm, cu atât mai bine pentru tine. Și nu le vom rezolva până când Sheryl nu va fi în spital.

S-a sprijinit pe pervazul ferestrei, cu palmele în jos, cu brațele încordate din umăr. Spera că asta o făcea să pară relaxată și dezinvoltă, dar, de fapt o făcea ca să nu cadă pe podea.

— Mai întâi spitalul, a spus ea din nou.

Se concentra atât de mult asupra vocii ei, încât părea a fi a altcuiva. Era mulțumită de ea. Suna bine. O voce joasă, fermă, constantă și liniștită în biroul tăcut.

— Apoi ne înțelegem, a spus ea. E alegerea ta.

Jucătorul de câmp sărea, cu mânușa ridicată, iar mingea cădea. Mânușa era mai sus decât gardul. Traectoria mingii era prea apropiată pentru a putea fi stabilită. Hobie a

bătut cu cârligul în birou. A sunat puternic. Stone se holba la el. Hobie l-a ignorat și a aruncat o privire spre Tony.

— Duceți-o pe târfă la spital, a spus el acru.

— Chester merge cu ei, a spus Marilyn. Ca să fim siguri. Trebuie să o vadă intrând înăuntru la Urgențe, ea singură. Eu rămân aici, ca garanție.

Hobie se opri din bătut. S-a uitat la ea și a zâmbit.

— Nu ai încredere în mine?

— Nu, nu am încredere în tine. Dacă nu procedăm așa, o vei lua pe Sheryl de aici și o vei închide în altă parte.

Hobie încă zâmbea.

— Departamente de mine acest gând. De fapt aveam de gând să-l pun pe Tony să o împuște și să o arunce în mare.

S-a lăsat din nou tăcere. Marilyn tremura pe dinăuntru.

— Ești sigură că vrei să faci asta? a întrebat-o Hobie. Dacă le spune un cuvânt celor de la spital, te va ucide, știi asta, nu?

Marilyn a dat din cap.

— Nu va spune nimic, nimănui. Dacă știe că încă mă mai ai aici.

— Ai face bine să te rogi să nu o facă.

— Nu va spune. Nu e vorba de noi. E vorba de ea. Trebuie să primească ajutor.

S-a uitat fix la el, lăsându-se pe spate, simțindu-se sfârșită. Îi cerceta fața lui Hobie în căutarea unui semn de compasiune. O acceptare a responsabilității lui. El a privit-o înapoi. Pe fața lui nu se citea nicio compasiune. Nimic acolo, în afară de enervare. A înghițit în sec și a respirat adânc.

— Și are nevoie de o fustă. Nu poate ieși fără fustă. Va părea suspectă. Spitalul va implica poliția. Niciunul dintre noi nu vrea asta. Așa că Tony trebuie să iasă și să-i cumpere o fustă nouă.

— Împrumută-i rochia ta, a spus Hobie. Dă-o jos și dă-i-o ei.

O altă tăcere lungă.

— Nu i s-ar potrivi, a spus Marilyn.

— Nu ăsta e motivul, nu-i așa?

Ea nu a răspuns. Tăcere. Hobie a ridicat din umeri.

— Bine, a spus el.

Ea a înghițit din nou.

— Și pantofi.

— Ce?

— Are nevoie de pantofi, a spus Marilyn. Nu poate merge fără pantofi.

— Iisuse, a spus Hobie. Ce naiba urmează?

— Urmează să facem o afacere. Imediat ce Chester se întoarce aici și îmi spune că a văzut-o întrând singură și nevătămată, atunci ne înțelegem.

Hobie și-a trasat curba cârligului cu degetele mâinii stângi.

— Ești o femeie deșteaptă, a spus el.

Știu că sunt, s-a gândit Marilyn. Aceasta este prima dintre complicațiile tale.

REACHER A AȘEZAT GEANTA de sport pe canapeaua albă de sub copia lui Mondrian. I-a desfăcut fermoarul, a întors-o și a vărsat teancurile de bani. Treizeci și nouă de mii trei sute de dolari în numerar. I-a împărțit în două, aruncând teancurile alternativ, la stânga și la dreapta, la capetele opuse ale canapelei. A terminat cu două teancuri impresionante.

— Patru drumuri la bancă, a spus Jodie. Sub zece mii de dolari, nu se aplică regulile de raportare și nu vrem să răspundem la nicio întrebare despre sursa banilor, nu? Îi vom pune în contul meu și le vom face celor doi Hobie un cec de casierie nouăsprezece mii șase sute cinci zeci. Jumătatea noastră o putem cheltui cu cardul meu auriu, bine?.

Reacher a dat din cap.

— Avem nevoie de bilete de avion până la St Louis, Missouri, plus un hotel. Cu nouăsprezece mii de dolari în bancă, putem sta în locuri decente și să mergem la clasa business.

— Este singurul mod de a zbura, a spus ea.

Și-a pus brațele în jurul taliei lui, s-a întins pe vârfuri și l-a sărutat pe gură. El a sărutat-o înapoi, apăsând.

— E distractiv, nu-i așa? a spus ea.

— Pentru noi, poate, a spus el. Nu și pentru familia Hobie.

Au făcut trei drumuri împreună la trei bănci diferite și au ajuns la o a patra, unde ea a făcut depozitul final și a cumpărat un cec de casierie pe numele domnului T. și doamnei M. Hobie, în valoare de 19.650 de dolari. Tipul de la bancă l-a pus într-un plic crem, iar ea l-a închis în portofelul ei. Apoi s-au întors împreună pe Broadway, ținându-se de mână, pentru ca ea să-și facă bagajele pentru călătorie. Ea a pus plicul de la bancă pe biroul ei, iar el a pus mâna pe telefon și a aflat că United de la JFK era cel mai bun zbor pentru St Louis, la acea oră.

— Taxi? a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

— Vom merge cu mașina.

Marele motor V-8 făcea un zgomot al naibii de puternic în garajul de la subsol. A apăsând de câteva ori accelerația și a zâmbit. Cuplul a legănat mașina grea, dintr-o parte în alta, pe arcurile puternice.

— Prețul jucăriilor lor, a spus Jodie.

El s-a uitat la ea.

— Nu ai auzit niciodată asta? a spus ea. Diferența dintre bărbați și băieți este prețul jucăriilor lor?

El a apăsând pe accelerație și a zâmbit din nou.

— Prețul ăsteia a fost de un dolar.

— Iar tu tocmai ai cheltuit doi dolari pe benzină, a spus ea.

El a băgat-o în viteză și a pornit pe rampă. A făcut ocolul spre est până la Midtown Tunnel și a luat-o pe 495, până la Van Wyck, apoi a coborât spre JFK.

— Parchează în parcare pe termen scurt, a spus ea. Ne putem permite acum, nu?

A trebuit să lase Steyr-ul și amortizorul în mașină. Nu era ușor să treci prin filtrele de securitate ale aeroportului cu arme de metal în buzunar. L-a ascuns sub scaunul șoferului. Au lăsat Lincoln-ul în parcare de vizavi de clădirea United și, cinci minute mai târziu, se aflau la ghișeu cumpărând două bilete de avion la clasa business doar dus, spre St Louis. Biletele scumpe le dădeau dreptul să aștepte într-un salon special, unde un steward în uniformă le servea cafea bună în cești de porțelan cu farfurioare și unde puteau citi Wall Street Journal fără să plătească pentru el. Apoi, Reacher a cărat geanta lui Jodie pe culoar până în avion. Scaunele de la clasa business erau câte două pe o parte, prima jumătate de duzină de rânduri. Scaune largi și confortabile. Reacher a zâmbit.

— Nu am mai făcut asta niciodată, a spus el.

S-a așezat pe scaunul de la fereastră. Avea loc să se întindă puțin. Jodie era mică în scaunul ei.

Era suficient loc pentru trei ca ea, una lângă alta. Însoțitoarea le-a adus sucuri înainte ca avionul să ruleze pe pistă. Câteva minute mai târziu erau în aer, zburând spre vest, peste vârful sudic al Manhattanului.

TONY S-A ÎNTORS ÎN birou cu o geantă Talbot de culoare roșie strălucitoare și o sacoșă Bally maro, ținându-le de mânerele lor din frânghie în pumnul lui strâns. Marilyn le-a dus în baie și cinci minute mai târziu a ieșit Sheryl. Noua fustă avea mărimea potrivită, dar culoarea greșită. A

netezit-o pe șolduri cu mișcări ezitante ale mâinilor. Pantofii noi nu se potriveau cu fusta și erau prea mari. Fața ei arăta îngrozitor. Ochii ei erau goi și absenți, așa cum îi spusese Marilyn că ar trebui să fie.

— Ce ai de gând să le spui doctorilor? a întrebat-o Hobie.

Sheryl și-a întors privirea și s-a concentrat pe scenariul lui Marilyn.

— Am lovit într-o ușă, a spus ea.

Vocea ei era joasă și nazală. Seacă, ca și cum ar fi fost încă în stare de șoc.

— Ai de gând să suni la poliție?

A dat din cap.

— Nu, nu am de gând să fac asta.

Hobie a dat din cap.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai face-o?

— Nu știu, a răspuns ea. Vocea plată și amorțită.

— Prietena ta, Marilyn, ar muri, în dureri groaznice. Înțelegi asta?

El a ridicat cârligul și a lăsat-o să se concentreze asupra lui din cealaltă parte a camerei. Apoi a ieșit din spatele biroului. A mers în jurul lui și a rămas direct în spatele lui Marilyn. Și-a folosit mâna stângă pentru a-i ridica părul într-o parte. Mâna lui i-a atins pielea. Ea a încremenit. I-a atins obrazul cu curbura cârligului. Sheryl a dat din cap, vag.

— Da, înțeleg asta, a spus ea.

TREBUIA SĂ O FACĂ repede, pentru că, deși Sheryl era acum în fusta și pantofii ei noi, Chester era încă în boxeri și maiou. Tony i-a pus pe amândoi să aștepte la recepție până când a sosit liftul de marfă, apoi i-a îmbrâncit pe coridor și i-a dus înăuntru. A ieșit în garaj și a verificat în față. I-a îmbrâncit spre Tahoe și l-a împins pe Chester pe bancheta

din spate și pe Sheryl în față. A pornit mașina și a încuiat ușile. A pornit pe rampă și a ieșit în stradă.

Își amintea de vreo două duzini de spitale din Manhattan și, din câte știa, majoritatea aveau camere de urgență. Instinctul lui era să conducă până în nord, poate până la Mount Sinai, pe strada 100, pentru că simțea că ar fi fost mai sigur să pună o anumită distanță între ei și locul unde urma să fie Sheryl. Dar erau presați de timp. Ca să conducă până în Uptown și înapoi avea să-i ia o oră, poate mai mult. O oră de care nu se puteau lipsi. Așa că s-a hotărât să meargă la St Vincents, pe strada 11 cu Seventh Avenue. Bellevue, de pe strada douăzeci și șapte și First, era mai bun din punct de vedere geografic, dar Bellevue era de obicei plin de polițiști, dintr-un motiv sau altul. Știa din experiență. Practic, trăiau acolo. Așa că St Vincents trebuia să meargă. Și știa că St Vincents avea o zonă mare și largă în fața intrării de la Urgențe, unde Greenwich Avenue se intersecta cu Seventh. Își amintea planul de când ieșiseră să o captureze pe secretara lui Costello. O zonă mare și largă, aproape ca o piață. Puteau să o urmărească până înăuntru, fără să fie nevoiți să se oprească prea aproape.

Drumul a durat opt minute. S-a apropiat ușor de bordura de pe partea de vest a străzii a șaptea și a apăsat butonul pentru a debloca ușile.

— Afară, a spus el.

Ea a deschis ușa și a coborât pe trotuar. A rămas acolo, nesigură. Apoi s-a îndepărtat spre trecerea de pietoni, fără să se uite înapoi. Tony s-a aplecat și a trântit ușa în urma ei. S-a întors pe scaunul lui spre Stone.

— Uită-te după ea, a spus el.

Stone o urmărea deja. A văzut cum se oprește traficul și cum se schimbă semaforul de mers pe jos. A văzut-o cum pășea înainte o dată cu mulțimea, amestecată. Mergea mai încet decât ceilalți, târându-se în pantofii ei mari. Mâna ei era

ridicată la față, mascându-i-o. A ajuns pe trotuarul opus cu mult după ce semaforul s-a schimbat din nou în roșu. Un camion nerăbdător a tras la dreapta și a trecut ușor pe lângă ea. Ea a continuat să meargă spre intrarea în spital. Peste trotuarul larg. Apoi a ajuns în cercul dedicat ambulanțelor. O pereche de uși duble în fața ei. Uși de plastic zgâriate și slăbite. Un trio de asistente medicale care stăteau lângă ele, în pauza de țigară, fumând. A trecut pe lângă asistente, direct spre uși, încet. Le-a împins, timid, cu ambele mâini. S-au deschis. A intrat înăuntru. Ușile s-au închis în urma ei.

— Bine, ai văzut?

Stone a dat din cap.

— Da, am văzut. Este înăuntru.

Tony și-a verificat oglinda și a ieșit în trafic. Până când a ajuns la o sută de metri spre sud, Sheryl deja aștepta la linia de la triaj, reluând în minte ce-i spusese Marilyn să facă.

ERA O CURSĂ SCURTĂ ȘI IEFTINĂ cu taxiul, de la aeroportul din St Louis până la clădirea Centrului Național de Evidență a Persoanelor, un teritoriu familiar pentru Reacher. Majoritatea turelor sale de serviciu în State implicaseră cel puțin o călătorie prin arhive, căutând în trecut un lucru sau altul. Dar de data aceasta, avea să fie diferit.

Acum intra aici ca civil. Nu este același lucru cu a intra îmbrăcat în uniformă de maior. Nu era deloc același lucru.

Accesul publicului este controlat de personalul de la ghișeu din hol. Întreaga arhivă face parte, din punct de vedere tehnic, din arhiva publică, dar personalul se străduiește să țină acest lucru bine ascuns. În trecut, Reacher fusese de acord cu această tactică, fără ezitare. Arhivele militare pot fi foarte sincere și trebuie să fie citite și

interpretate în contextul strict. Întotdeauna fusese foarte fericit că erau ținute departe de public. Dar acum el era publicul, și se întreba cum avea să se desfășoare totul. Existau milioane de dosare îngrămădite în zeci de depozite uriașe și ar fi fost foarte plauzibil să aștepte zile sau săptămâni până să se găsească ceva, chiar și cu personalul alergând ca un nebun și arătând exact ca și cum ar fi făcut tot posibilul. Văzuse cum se întâmpla asta înainte, din interior, de multe ori. Era un act foarte plauzibil. Îl privise, cu un zâmbet ironic pe față.

Așa că s-au oprit în soarele fierbinte din Missouri, după ce au plătit taxiul și s-au înțeles asupra modului în care să facă asta. Au intrat înăuntru și au văzut semnul mare: *Doar un dosar o dată*. S-au așezat în fața funcționarului și au așteptat. Era o femeie corpolentă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o uniformă de sergent-major, ocupată cu genul de muncă menită să nu ducă la nimic altceva decât să-i facă pe oameni să aștepte până când se termină. După un moment lung, a împins două formulare în alb peste teșghea și a arătat spre locul unde un pix era legat de birou cu o bucată de sfoară.

Formularele erau cereri de acces. Jodie și-a completat numele de familie ca fiind Jacob și a cerut toate informațiile despre *maiorul Jack-Reacher, Divizia de Investigații Criminale a armatei americane*. Reacher a luat creionul de la ea și a cerut toate informațiile despre *generalul-locotenent Leon Jerome Garber*. I-au pasat ambele formulare înapoi sergentului-major, care le-a privit și le-a aruncat în tava de ieșire. A sunat la un clopoțel de lângă cotul ei și s-a întors la lucru. Ideea era ca un soldat să audă clopoțelul, să vină să ridice formularele și să înceapă căutarea dosarelor solicitate.

— Cine lucrează ca supraveghetor astăzi? a întrebat Reacher.

Era o întrebare directă. Sergentul a căutat o modalitate de a evita să răspundă, dar nu a găsit niciuna.

— Maiorul Theodore Conrad, a spus ea cu reticență.

Reacher a dat din cap. Conrad? Nu era un nume pe care și-l amintea.

— Vreți să-i spuneți că am dori să ne întâlnim cu el, doar pentru scurt timp? Și ați vrea să trimiți acele dosare la biroul lui?.

Felul în care a spus-o era exact la jumătatea distanței dintre o rugămintă plăcută, politicoasă și o comandă. Era un ton pe care îl găsisese întotdeauna foarte util cu sergenții principali. Femeia a ridicat receptorul și a sunat.

— Vă așteaptă să urcați la etaj, a spus ea, ca și cum ar fi fost

uimită că Conrad le făcea o favoare atât de mare.

— Nu e nevoie, a spus Reacher. Știu unde este. Am mai fost acolo înainte.

I-a arătat lui Jodie drumul, urcând scările din hol până la un birou spațios de la etajul al doilea. Maiorul Theodore Conrad aștepta la ușă. Uniformă de vreme caldă, cu numele lui pe o plăcuță de acetat deasupra buzunarului de la piept. Părea un tip prietenos, dar poate ușor acrit de detașarea sa aici. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, iar a fi încă maior la etajul al doilea al NPRC la patruzeci și cinci de ani însemna că nu se grăbea să ajungă nicăieri. S-a oprit, pentru că un soldat alerga pe hol spre el cu două dosare groase în mână. Reacher a zâmbit în sinea lui. Aveau parte de un serviciu de categoria A. Când locul ăsta voia să fie rapid, putea fi foarte rapid. Conrad a luat dosarele și l-a concediat pe curier.

— Deci, cu ce vă pot ajuta, oameni buni? a întrebat el.

Accentul lui era lent și gros, ca în Mississippi, de unde provenea, dar era destul de ospitalier.

— Ei bine, avem nevoie de un ajutor serios de la dumneavoastră, domnule maior, a spus Reacher. Și sperăm că, dacă citiți aceste dosare, poate vă veți simți dispus să ni-l oferiți.

Conrad a aruncat o privire la dosarele din mână, s-a dat la o parte și i-a condus în biroul său. Era un spațiu liniștit. Le-a arătat o pereche de fotolii de piele asortate și a făcut un pas în jurul biroului său. S-a așezat și a așezat dosarele pe biroul său, unul peste altul. L-a deschis pe primul, care era al lui Leon, și a început să-l răsfoiască.

I-a luat zece minute să vadă ce avea nevoie. Reacher și Jodie s-au așezat și au privit pe fereastră. Orașul se cocea sub un soare alb. Conrad a terminat cu dosarele și a studiat numele de pe formularele de cerere. Apoi a aruncat o privire în sus.

— Două dosare foarte bune, a spus el. Foarte, foarte impresionante. Și am înțeles ideea. Este evident că sunteți chiar Jack Reacher însuși, iar bănuiesc că doamna Jodie Jacob de aici este Jodie Garber la care se face referire în dosar ca fiind fiica generalului. Am dreptate?

Jodie a dat din cap și a zâmbit.

— Așa mă gândeam și eu, a spus Conrad. Și credeți că faptul că sunteți din familie, ca să spunem așa, vă va asigura un acces mai bun și mai rapid la arhivă?

Reacher a clătinat solemn din cap.

— Nu ne-a trecut niciodată prin minte, a spus el.

— Știm că toate cererile de acces sunt tratate în mod absolut egal.

Conrad a zâmbit, apoi a râs cu poftă.

— Ați păstrat o față serioasă, a spus el. Foarte, foarte bine. Jucați mult poker? Ar trebui să faceți asta, să știi. Deci, cu ce vă pot ajuta, oameni buni?

— Avem nevoie de ceea ce aveți despre un Victor Truman Hobie, a spus Reacher.

— Vietnam?

— Îl cunoașteți? a întrebat Reacher, surprins.

Conrad a privit în gol.

— N-am auzit niciodată de el. Dar cu Truman ca al doilea prenume, s-a născut undeva între 1945 și 1952, nu-i așa? Ceea ce îl făcea prea tânăr pentru Coreea și prea bătrân pentru Golf.

Reacher a dat din cap. Începea să-i placă Theodore Conrad. Era un tip isteț. I-ar fi plăcut să-i scoată dosarul ca să vadă ce-l ținea ca maior, în spatele unui birou din Missouri, la vârsta de patruzeci și cinci de ani.

— Vă voi ajuta aici, a spus Conrad. Cu plăcere.

A ridicat telefonul și a sunat direct la depozit, ocolindu-l pe sergentul-major de la recepție. I-a făcut cu ochiul lui Reacher și a comandat dosarul lui Hobie. Apoi au așteptat în tăcere până când curierul a venit cu dosarul, cinci minute mai târziu.

— A fost rapid, a spus Jodie.

— De fapt, a fost puțin cam lent, a răspuns Conrad. Gândiți-vă la asta din punctul de vedere al soldatului. Mă aude spunând H de la Hobie, aleargă la secția H, localizează dosarul după inițialele prenumelui și ale numelui tatălui, îl ia și aleargă până aici cu el. Oamenii mei se supun standardelor normale ale armatei în ceea ce privește condiția fizică, ceea ce înseamnă că el ar putea, probabil, să alerge aproape o milă în cinci minute. Și, deși locul acesta este foarte mare, era mult mai puțin de o milă de parcurs în triumghiul dintre biroul lui, secțiunea H și acest birou, credeți-mă. Așa că, de fapt, a fost puțin cam lent. Bănuiesc că sergentul-major l-a întrerupt, doar ca să mă enerveze.

Dosarul lui Victor Hobie era vechi și ponosit, cu o etichetă tipărită pe copertă în care erau notate cererile de acces cu un scris îngrijit. Erau doar două. Conrad a urmărit numele cu un deget.

— Cereri prin telefon, spuse el. Generalul Garber însuși, în luna martie a acestui an. Și cineva pe nume Costello, care a sunat din New York, la începutul săptămânii trecute. De ce atâta interes brusc?

— Asta sperăm să aflăm, a spus Reacher.

Un soldat combatant are un dosar stufos, mai ales un soldat combatant care a luptat în urmă cu treizeci de ani. Trei decenii este suficient de mult timp pentru ca fiecare raport și fiecare notă să ajungă exact la locul potrivit. Hârtiile lui Victor Hobie erau o masă comprimată cu o înălțime de aproximativ cinci centimetri. Vechea copertă era mulată strâns în jurul hârtiilor. Îi amintea lui Reacher de portofelul de piele neagră al lui Costello, pe care îl văzuse în barul Keys. Și-a apropiat scaunul mai mult de cel al lui Jodie și mai aproape de marginea din față a biroului lui Conrad. Conrad a așezat dosarul, l-a învârtit pe lemnul lucios și l-a deschis, ca și cum ar fi expus o comoară rară unor cunoscători interesați.

INSTRUCȚIUNILE LUI MARILYN FUSESERĂ precise, iar Sheryl le urmăse întocmai. Primul pas era să se trateze. S-a dus la recepție și apoi a așteptat pe un scaun de plastic dur în zona de triaj. Urgențele de la St Vincent erau mai puțin aglomerate decât de obicei și a fost consultată în zece minute de o doctoriță suficient de tânără pentru a fi fiica ei.

— Cum s-a întâmplat asta? a întrebat medicul.

— Am intrat într-o ușă, a spus Sheryl.

Doctorul a condus-o spre o zonă cu perdele și a așezat-o pe masa de examinare. A început să verifice răspunsurile reflexe ale membrelor ei.

— O ușă? Sunteți absolut sigură de asta?

Sheryl a dat din cap. A rămas la povestea ei. Marilyn se baza pe ea să facă asta.

— Era întredeschisă. M-am întors, dar nu am văzut-o.

Doctorul nu a spus nimic și a aprins o lumină în ochiul stâng al lui Sheryl, apoi în cel drept.

— Ți s-a încetșosat vederea?

Sheryl a dat din cap.

— Puțin.

— Dureri de cap?

— Nici nu vă puteți imagina.

Doctorul a făcut o pauză și a studiat fișa de internare.

— Bine, avem nevoie de radiografii ale oaselor faciale, evident, dar vreau și o radiografie completă a craniului și o tomografie computerizată. Trebuie să vedem ce s-a întâmplat exact acolo. Asigurarea medicală este bună, așa că voi chema un chirurg să vă examineze imediat, pentru că dacă veți avea nevoie de lucrări de reconstrucție facială este mult mai bine să începem mai devreme decât mai târziu, bine? Așa că trebuie să luați un halat și să vă întindeți. Apoi vă voi da un analgezic pentru a vă ajuta cu durerea de cap.

Sheryl a auzit-o pe Marilyn insistând *să dea telefonul înainte de analgezic, altfel o să te amețești și o să uiți*.

— Trebuie să ajung la un telefon, a spus ea, îngrijorată.

— Îl putem suna pe soțul dumneavoastră, dacă vreți, a spus medicul, neutru.

— Nu, nu sunt căsătorită. Este vorba de un avocat. Trebuie să sun avocatul cuiva.

Doctorul s-a uitat la ea și a ridicat din umeri.

— Bine, pe hol. Dar fiți rapidă.

Sheryl s-a îndreptat spre șirul de telefoane de vizavi de zona de triaj. A sunat la operator și a cerut cu taxă inversă, așa cum îi spusese Marilyn. A repetat numărul pe care îl memorase. I s-a răspuns la telefon la al doilea apel.

— Forster și Abelstein, a spus o voce veselă. Cu ce vă putem ajuta?

— Sun în numele domnului Chester Stone, a spus Sheryl. Trebuie să vorbesc cu avocatul său.

— Acesta ar trebui să fie chiar domnul Forster, a spus vocea vioaie. Vă rog să așteptați.

În timp ce Sheryl asculta melodia de așteptare, doctorul se afla la șase metri distanță, în biroul principal, efectuând și ea un apel. Apelul ei nu avea muzică. Apelul ei era către unitatea de violență domestică a poliției din New York.

— Aici St Vincent, spunea ea. Mai am un caz pentru dumneavoastră. Aceasta spune că a intrat într-o nenorocită de ușă. Nici măcar nu vrea să recunoască faptul că e căsătorită, cu atât mai puțin că o bate. Puteți să veniți să vorbiți cu ea oricând doriți.

PRIMA HÂRTIE DIN DOSAR era cererea originală a lui Victor Hobie de a se înrola în armată. Era maro și crăpată de bătrânețe pe margini, scrisă de mână cu aceeași scriere îngrijită de școlar stângaci pe care o văzuseră în scrisorile către casă, la Brighton. În ea era trecut un rezumat al educației sale, dorința sa de a pilota elicoptere și cam atât. La prima vedere, nu părea o stea în ascensiune. Dar, în acea perioadă, pentru fiecare băiat care se oferea voluntar, existau alte două duzini de băieți care cumpărau bilete doar dus cu autobuzul spre Canada, așa că recrutorii armatei îl apucaseră pe Hobie cu ambele mâini și îl trimiseseră direct la doctor.

Îl se făcuse un examen medical de pilot, care era un examen mai dur decât cel standard, în special în ceea ce privește vederea și echilibrul. Trecuse cu 10-1. Un metru optzeci și unu, 80 de kilograme, vedere 20/20, capacitate pulmonară bună, fără boli infecțioase. Examenul medical era datat la începutul primăverii, iar Reacher și-l putea imagina pe băiat, palid din cauza iernii newyorkeze, stând în boxeri pe o podea de lemn goală, cu o bandă medicală strânsă în jurul pieptului.

Următoarea hârtie din dosar arăta că i se dăduseră bonuri de călătorie și i se ordonase să se prezinte la Fort Dix peste două săptămâni. Următorul teanc de hârtii provenea de acolo. Începea cu formularul pe care l-a semnat la sosire, prin care se angaja irevocabil la un serviciu loial în armata Statelor Unite. Fort Dix a însemnat douăsprezece săptămâni de pregătire de bază. Erau șase evaluări de competență. A obținut un punctaj mult peste medie la toate. Nu era înregistrat niciun comentariu.

Apoi a existat o cerere de bonuri de călătorie la Fort Polk și o copie a ordinelor de a se prezenta acolo pentru o lună de pregătire avansată în infanterie. Erau însemnări despre progresul său în ceea ce privește armele. A fost evaluat ca fiind bun, ceea ce însemna ceva la Polk. La Dix, erai calificat ca fiind bun dacă puteai recunoaște o pușcă de la zece pași. La Polk, un astfel de calificativ însemna o excelentă coordonare mână-ochi, un control constant al mușchilor, un temperament calm. Reacher nu era expert în zbor, dar bănuia că instructorii erau destul de încredzători în privința faptului că, în cele din urmă, i-ar fi dat drumul acestui tip într-un elicopter.

Mai existau și alte bonuri de călătorie, de data aceasta la Fort Wolters, în Texas, unde se afla Școala Primară de Elicoptere a armatei americane. Era atașată o notă de la comandantul bazei Polk care indica faptul că Hobie refuzase o săptămână de concediu, preferând să se îndrepte direct către bază. Era doar o notă seacă, dar avea o rezonanță de aprobare, chiar și după atâția ani. Era un tip care abia aștepta să plece.

Hârtiile s-au îngroșat la Wolters. Era o ședere de cinci luni și era vorba de lucruri serioase, ca la facultate. Mai întâi a urmat o lună de pregătire înainte de zbor, cu un focus academic puternic legat de fizică, aeronautică și navigație, predate în săli de clasă. Era necesar să treci de

acestea pentru a merge mai departe. Hobie a fost la înălțime. Talentul la matematică pe care tatăl său spera să-l transforme în contabilitate s-a manifestat din plin la acele materii. A ieșit primul din clasa de pregătire pentru zbor. Singurul lucru negativ a fost o notă scurtă despre atitudinea lui. Un ofițer l-a criticat pentru că a făcut cerut favoruri pentru a-i ajuta pe alții. Hobie îi ajuta pe câțiva mai puțin înzestrați să înțeleagă ecuațiile complexe și, în schimb, aceștia îi lustruiau cizmele și îi curățau echipamentul. Reacher a ridicat din umeri în sinea lui. Ofițerul era în mod clar un cretin. Hobie se pregătea să devină pilot de elicopter, nu un sfânt nenorocit.

Următoarele patru luni la Wolters au fost petrecute în aer pentru pregătirea primară de zbor, inițial pe H-23 Hillers. Primul instructor al lui Hobie a fost un tip pe nume Lanark. Observațiile sale de la instrucție erau scrise cu o mâzgălitură sălbatică, foarte descriptive, foarte ne-militare. Uneori foarte amuzante. Susținea că a învăța să pilotezi un elicopter era ca și cum ai învăța să mergi pe bicicletă când erai copil. O dădeai în bară, o dădeai în bară, o dădeai în bară, o dădeai în bară și apoi, dintr-o dată, înțelegeai și nu mai uitai niciodată cum se face. În opinia lui Lanark, lui Hobie îi luase poate mai mult timp decât ar fi trebuit să înțeleagă, dar după aceea progresul său trecuse de la excelent la excepțional. L-a transferat de pe Hiller pe H-19 Sikorsky, ceea ce a fost ca și cum ar fi trecut la o mașină de curse englezească cu zece viteze. S-a descurcat mai bine pe Sikorsky decât o făcuse pe Hiller. Era un talent înnăscut și devenea din ce în ce mai bun cu cât lucrurile deveneau mai complicate.

A terminat Wolters pe locul al doilea în clasamentul general al clasei sale, cu un calificativ excepțional, imediat după un as pe nume A. A. DeWitt.

Mai multe bonuri de călătorie i-au îndreptat spre Fort Rucker, în Alabama, pentru încă patru luni de pregătire avansată de zbor.

— Am auzit de tipul ăsta, DeWitt, a spus Reacher. Numele îmi sună cunoscut.

Conrad urmărea progresul cu susul în jos.

— Ar putea fi generalul DeWitt, spuse el. Conduce acum Școala de elicoptere de la Wolters. Ar fi logic, nu? O să verific.

A sunat direct la arhivă și a cerut informații despre generalul maior A. A. DeWitt. Și-a verificat ceasul în timp ce închidea telefonul.

— Ar trebui să fie mai rapid, pentru că secția D este mai aproape de biroul lui decât secția H. Dacă nu cumva nenorocitul ăla de sergent-major intervine din nou.

Reacher a zâmbit scurt și s-a întors cu Jodie cu treizeci de ani în urmă. Fortul Rucker era unitatea care conta, cu elicoptere de asalt de linia întâi, nou-nouțe, care le înlocuiau pe cele de antrenament. Bell UH-1 Iroquois, poreclite Hueys. Mari, feroce, motoare cu turbină cu gaz, sunetul de neuitat *wop-wop-wop* al unei pale de rotor de patruzeci și opt de metri lungime și douăzeci și unu de centimetri lățime. Tânărul Victor Hobie a testat unul pe cerul statului Alabama timp de șaptesprezece lungi săptămâni, iar apoi a ieșit cu merite și distincții la parada pe care tatăl său o fotografiase.

— Trei minute și patruzeci de secunde, a șoptit Conrad.

Curierul ajunsese cu dosarul DeWitt. Conrad s-a aplecat și i l-a luat. Tipul a salutat și a ieșit afară.

— Nu pot să te las să vezi asta, a spus Conrad. Generalul este încă un ofițer în activitate. Dar îți voi spune dacă este același DeWitt.

A deschis dosarul la început și Reacher a văzut fragmente ale aceleiași hârtii ca în dosarul lui Hobie. Conrad a răsfoit și a dat din cap.

— Același DeWitt. A supraviețuit în junglă și a rămas în armată după aceea. Un maniac al elicopterelor. Bănuiesc că va ieși la pensie de la Wolters.

Reacher a dat din cap. A aruncat o privire pe fereastră. Soarele începea să se lase.

— Oameni buni, vreți o cafea? a întrebat Conrad.

— Grozav, a spus Jodie.

Reacher a dat din nou din cap.

Conrad a ridicat telefonul și a sunat la arhivă.

— Cafea, a spus el. Țsta nu e un dosar. Este o cerere de băutură. Trei cești, în porțelan, bine?

Curierul le-a adus pe o tavă de argint, timp în care Reacher era deja la Fort Belvoir, în Virginia, cu Victor Hobie și noul său amic A. A. DeWitt, care se prezentau la Compania a 3-a de transport din cadrul Diviziei I de cavalerie. Cei doi băieți au stat acolo două săptămâni, timp suficient pentru ca armata să adauge *aeropurtat* la denumirea unității, iar apoi să o schimbe complet în Compania B, Batalionul 229 de elicoptere de asalt. La sfârșitul celor două săptămâni, compania redenumită a plecat de pe coasta statului Alabama, făcând parte dintr-un convoi de șaptesprezece nave, într-o călătorie pe mare de treizeci și unu de zile spre Long Mai Bay, la douăzeci de mile sud de Qui Nhon și la unsprezece mii de mile distanță în Vietnam.

Treizeci și unu de zile pe mare înseamnă o lună întreagă, iar comandanții de companii au inventat munca de rutină pentru a ține plictiseala la distanță. Dosarul lui Hobie indica faptul că s-a înscris la *Întreținere*, ceea ce însemna să curețe și să ungă la nesfârșit Huey-urile dezasamblate pentru a învinge aerul sărat din cala navei. Rapoartele

despre el au fost pozitive, iar Hobie a pășit pe plaja din Indochina ca prim locotenent, după ce plecase din State ca sublocotenent și la treisprezece luni după ce se înrolase în armată ca aspirant la gradul de ofițer. Promovări meritate pentru un recrut meritos. Unul dintre copiii buni. Reacher și-a amintit cuvintele lui Ed Steven, în soarele fierbinte din fața magazinului de feronerie: *Foarte serios, foarte serios, dar nu prea ieșit din comun.*

— Frișcă? a întrebat Conrad.

Reacher a clătinat din cap, în același timp cu Jodie.

— Neagră, au spus ei, împreună.

Conrad a turnat cafeaua și Reacher a continuat să citească. La vremea aceea se foloseau două variante de Huey: una era un elicopter de luptă, iar cealaltă era un elicopter de transport poreclit *slick*. Compania B fusese desemnată să zboare cu slick-uri, deservind nevoile de transport pe câmpul de luptă ale Diviziei I de Cavalerie. *Slick*-ul era un elicopter de transport, dar nu era neînarmat. Era un Huey standard, cu ușile laterale dezasamblate și cu o mitralieră grea atârnată de o coardă elastică pe fiecare ușă deschisă. Erau un pilot și un copilot, doi mitraliori și un șef de echipaj care acționa ca inginer și mecanic polivalent. *Slick*-ul putea ridica atâția soldați câți se puteau înghesui în spațiul încăpător din spatele celor doi mitraliori, sau o tonă de muniție, sau orice combinație.

A existat o pregătire pe teren pentru a reflecta faptul că Vietnamul era foarte diferit de Alabama. Nu a existat o clasificare oficială legată de aceasta pregătire, dar Hobie și DeWitt au fost primii piloți noi repartizați în junglă. Apoi, cerința era să zbori în cinci misiuni de luptă ca copilot, iar dacă te descurcai, luai locul pilotului și îți luai propriul copilot. Apoi a început treaba serioasă, iar acest lucru s-a reflectat în dosar. A doua jumătate a dosarului era plină de rapoarte de misiune, scrise pe hârtie subțire. Limbajul era

sec și direct. Nu erau scrise de Hobie. Erau opera funcționarului de la companie.

Au urmat câteva lupte. Războiul clocotea în jurul lui, dar Hobie a petrecut mult timp la sol, din cauza vremii. Timp de mai multe zile, ceața și pâcla din Vietnam făceau ca zborul unui elicopter la joasă înălțime în văile junglei să fie sinucigaș. Apoi, vremea se însenina brusc și rapoartele se îngrămădeau toate sub aceeași dată: trei, cinci, uneori șapte misiuni pe zi, împotriva unei opoziții furioase a inamicului, inserând, recuperând, aprovizionând și realimentând trupele de la sol. Apoi, ceața se întorcea, iar Huey-urile așteptau din nou inerte în hangarele lor. Reacher și l-a imaginat pe Hobie, zăcând zile în șir în baraca lui, frustrat sau ușurat, plictisit sau încordat, apoi participând din nou în acțiunii terifiante, pentru ore frenetice și istovitoare de luptă.

Rapoartele erau separate în două, de hârțogăraia care însoțea sfârșitul primului stagi, acordarea medaliei, lunga permisie de întoarcere în New York, începutul celui de-al doua stagi. Apoi, alte rapoarte de luptă. Aceeași muncă, același tipar. Erau mai puține rapoarte din a doua misiune. Ultima hârtie din dosar înregistra cea de-a 991-a misiune de luptă din cariera locotenentului Victor Hobie. Nu era o misiune de rutină a Divizei Întâi Cavalerie. Era o misiune specială. A decolat de la Pleiku, îndreptându-se spre est, către o zonă de aterizare improvizată în apropierea trecătorii An Khe. Ordinele sale erau să zboare împreună cu un alt echipaj de elicopter și să recupereze personalul care aștepta în zona de aterizare. DeWitt zbura ca rezervă. Hobie a ajuns primul. A aterizat în centrul micuței zone de aterizare, sub focul puternic al mitralierelor din junglă. A fost văzut luând la bord doar trei oameni. A decolat din nou aproape imediat. Huey-ul său a fost lovit de mitraliere. Artileriștii săi au ripostat cu foc orb prin bolta junglei. DeWitt se învârtea în

cerc în timp ce Hobie se îndepărta. El a văzut cum Huey-ul lui Hobie a încasat o rafală de mitralieră grea în motoare. În raportul său oficial, înregistrat de funcționarul de la companie, a spus că a văzut cum rotorul Huey-ului s-a oprit și au apărut flăcări în zona rezervorului de combustibil. Elicopterul s-a prăbușit prin coronamentul junglei la patru mile vest de zona de aterizare, la un unghi mic și la o viteză estimată de DeWitt la peste 80 de mile pe oră. DeWitt a raportat o străfulgerare verde vizibilă prin frunziș, ceea ce în mod normal indica o explozie a rezervorului de combustibil la sol. A fost organizată o operațiune de căutare și salvare, care a fost anulată din cauza condițiilor meteorologice. Nu au fost observate fragmente de epavă. Deoarece zona aflată la patru mile vest de trecătoare era considerată junglă virgină inaccesibilă, procedura era aceea de a presupune că nu existau trupe vietameze jos, în imediata vecinătate. Prin urmare, nu a existat niciun risc de capturare imediată de către inamic. Prin urmare, cei opt bărbați din Huey au fost dați dispăruți în misiune.

— Dar de ce? a întrebat Jodie. DeWitt a văzut cum a explodat. De ce să fie dați dispăruți? Evident că au fost uciși cu toții, nu?

Maiorul Conrad a ridicat din umeri.

— Probabil că da, a spus el. Dar nimeni nu știa cu siguranță. DeWitt a văzut o străfulgerare printre frunze, asta e tot. Teoretic, ar fi putut fi un depozit de muniție vietnamez, lovit de o lovitură norocoasă de mitralieră în timp ce se prăbușea. Ar fi putut fi orice. Se spune că ai fost ucis în misiune doar când se știe cu siguranță. Când cineva a văzut că s-a întâmplat. Avioane de vânătoare s-au prăbușit la 300 de mile în ocean, iar pilotul a fost dat dispărut, nu ucis în acțiune, pentru că poate ar fi putut înota undeva. Pentru a fi trecut ca fiind ucis, cineva trebuia să vadă ce s-a întâmplat. Aș putea să vă arăt un dosar de zece ori mai gros

decât acesta, plin de ordine care definesc și redefinesc exact cum să descrie victimele.

— De ce? a întrebat Jodie din nou. Pentru că le era frică de presă?

Conrad a clătinat din cap.

— Nu, eu vorbesc despre chestii interne aici. Ori de câte ori le-a fost frică de presă, au spus pur și simplu minciuni. Toate astea au fost din două motive. În primul rând, nu voiau să greșească față de rudele apropiate. Credeți-mă, s-au întâmplat lucruri ciudate. Era un mediu total străin. Oamenii au supraviețuit unor lucruri la care nu te-ai fi așteptat să supraviețuiască. Oamenii au apărut mai târziu. Au găsit oameni. A fost o operațiune masivă de căutare și recuperare, tot timpul. Oamenii au fost luați prizonieri, iar vietnamezii nu au publicat niciodată liste de prizonieri, decât după ani de zile. Și nu puteai să le spui oamenilor că băiatul lor a fost ucis, doar pentru ca mai târziu să apară viu. Așa că nu ezitau să continue să spună că a dispărut, atât timp cât puteau.

Apoi a făcut o pauză lungă.

— Al doilea motiv este da, le era frică. Dar nu de presă. Se temeau de ei înșiși. Le era teamă să nu recunoască că sunt bătuți, și bătuți rău.

Reacher verifica raportul final al misiunii, reținând numele copilului. Era un sublocotenent pe nume F. G. Kaplan. Fusese partenerul obișnuit al lui Hobie în cea mai mare parte a celei de-a doua misiuni.

— Pot să văd dosarul tipului ăsta? a întrebat el.

— Secțiunea K? a spus Conrad. Durează cam patru minute.

Au stat în tăcere cu cafeaua rece până când curierul a adus la birou povestea vieții lui F.G. Kaplan. Era un dosar vechi și gros, de dimensiune și vechime similară cu cel al lui Hobie. Pe coperta din față era aceeași etichetă tipărită, care

înregistra cererile de acces. Singura notă din ultimii douăzeci de ani arăta că o cerere telefonică fusese făcută în aprilie anul trecut de Leon Garber. Reacher a întors dosarul cu fața în jos și l-a deschis din spate. A început cu penultima foaie de hârtie. Era identică cu ultima foaie din dosarul lui Hobie. Același raport de misiune, cu aceeași relatare din partea lui DeWitt, redactat de același funcționar, cu același scris de mână.

Dar ultima foaie din dosarul lui Kaplan era datată cu exact doi ani mai târziu ca raportul final al misiunii. Era o hotărâre formală, luată după o analiză adecvată a circumstanțelor de către Departamentul Armatei, conform căreia F. G. Kaplan fusese ucis în acțiune, la patru mile vest de trecătoarea An Khe, când elicopterul pe care îl copila a fost doborât de focul sol-aer al inamic. Niciun cadavru nu a fost recuperat, dar moartea a fost considerată ca fiind reală, în scopul comemorării și al plății pensiilor. Reacher a îndreptat foaia de hârtie de pe birou.

— Și atunci de ce nu are și Victor Hobie una din astea?
Conrad clătină din cap.

— Nu știu.

— Trebuie să merg în Texas, a spus Reacher.

AEROPORTUL NOI BAI DIN afara Hanoi și Hickam Field de lângă Honolulu au exact aceeași latitudine, așa că Starlifter-ul US Air Force nu zbura nici spre nord, nici spre sud. Pur și simplu a urmat o traiectorie de zbor vest-est prin Pacific, menținându-se ușor între Tropicul Cancerului și paralela douăzeci. Șase mii de mile, cu șase sute de mile pe oră, zece ore de zbor, dar a ajuns mai devreme cu șapte ore înainte de decolare, la ora trei în după-amiaza zilei precedente. Căpitanul Forțelor Aeriene a făcut anunțul obișnuit când au trecut linia de demarcație, iar americanul

Înalt cu părul argintiu din spatele cabinei de pilotaj și-a întors ceasul și a adăugat încă o zi bonus la viața lui.

Hickam Field este principala facilitate aeriană militară din Hawaii, dar împarte spațiul pistei și controlul traficului aerian cu Honolulu International, așa că Starlifter-ul a trebuit să facă un cerc larg și obositor deasupra mării, așteptând să coboare un 747 JAL din Tokyo. Apoi a virat, s-a apropiat și a aterizat în spatele acestuia, cu anvelopele țipând, cu motoarele urlând în tracțiune inversă. Pilotul nu era preocupat de subtilitățile zborului civil, așa că a apăsat frânele cu putere și s-a oprit suficient de rapid pentru a ieși de pe pistă pe prima cale de rulare. Există o cerere permanentă din partea aeroportului de a ține avioanele militare departe de turiști. Mai ales de turiștii japonezi. Acest pilot era din Connecticut și nu avea vreun interes real pentru industria turistică din Hawaii sau pentru sensibilitățile orientale, dar prima cale de rulare îi oferea un traseu mai scurt până la complexul militar, motiv pentru care își propunea întotdeauna să o ia pe acolo.

Starlifter-ul a rulat încet, așa cum cerea regulamentul, și s-a oprit la cincizeci de metri de o clădire lungă și joasă din ciment, situată lângă gard. Pilotul a oprit motoarele și a rămas așteptând. Personalul de la sol, în uniformă completă, a mărșăluit încet spre burta avionului, trăgând după ei un cablu gros. L-au prins într-un orificiu de sub botul aeronavei și sistemele avionului s-au pus din nou în funcțiune, alimentate de aerodrom. În acest fel, ceremonia s-a putut desfășura în liniște.

Garda de onoare de la Hickam din acea zi, era formată din opt militari, în combinația obișnuit de patru uniforme diferite, doi din Armata Statelor Unite, doi din Marina Statelor Unite, doi din Corpul de Marină al Statelor Unite și doi din Forțele Aeriene ale Statelor Unite. Cei opt au mărșăluit încet înainte și au așteptat în formație tăcută.

Pilotul a apăsătorul și rampa din spate a coborât scâncind. S-a așezat pe asfaltul negru și fierbinte al teritoriului american, iar garda a urcat cu încetinitorul exact pe centrul ei, în burta avionului. Au trecut printre cele două rânduri ale echipajului tăcute și au înaintat. Responsabilul de încărcare a îndepărtat curelele de cauciuc și soldații au ridicat primul sicriu de pe raft și l-au pus pe umeri. S-au întors cu el prin fuselajul întunecat, au coborât pe rampă și au ieșit în după-amiaza toridă, cu aluminiul strălucitor clipind și cu steagul strălucind în soare pe fundalul albastru al Pacificului și al înălțimilor verzi din Oahu. Au întors la dreapta pe pistă și au mers cu pas lent cei cincizeci de metri până la clădirea lungă și joasă de ciment. Au intrat înăuntru, și-au aplecat genunchii și au așezat sicriul. Au stat în tăcere, cu mâinile încrucișate la spate, cu capetele plecate, apoi s-au întors și au pornit încet înapoi spre avion.

A fost nevoie de o oră pentru a descărca toate cele șapte sicrie. Abia când sarcina a fost terminată, americanul înalt cu părul argintiu și-a părăsit locul. A folosit scara pilotului și s-a oprit în vârf pentru a-și întinde la soare membrele obosite.

DOISPREZECE

Stone a trebuit să aștepte cinci minute în spatele geamului negru din spatele Tahoe-ului, pentru că platforma de încărcare de sub World Trade Center era ocupată. Tony zăbovea în apropiere, sprijinindu-se de un stâlp în întunericul zgomotos, așteptând până când un camion de livrări a plecat într-o explozie de motorină și cu o clipă până să intre următorul. S-a folosit de acel moment pentru a-l grăbi pe Stone să traverseze garajul până la liftul de marfă.

A apăsător butonul și au urcat în liniște, cu capetele în jos, respirând greu, simțind mirosul puternic al podelei de cauciuc dur. Au ieșit în partea din spate a holului de la etajul optzeci și opt și Tony a cercetat în față. Drumul era liber până la ușa birourilor lui Hobie.

Bărbatul voinic se afla la recepție. Au trecut direct pe lângă el și au intrat în birou. Era întuneric, ca de obicei. Jaluzelele erau trase bine și era liniște. Hobie se afla la birou, stând nemișcat și tăcut, privind-o pe Marilyn, care era pe canapea cu picioarele strânse sub ea.

— Ei bine? a întrebat el. Misiune îndeplinită?

Stone a dat din cap.

— A intrat înăuntru cu bine.

— Unde? a întrebat Marilyn. La ce spital?

— St Vincents, a spus Tony. Direct la Urgențe.

Stone a dat din cap pentru a confirma și a văzut-o pe Marilyn zâmbind ușor ușurată.

— OK, a spus Hobie în liniște, Asta e fapta bună pentru ziua de azi. Acum ne ocupăm de afaceri. Care sunt aceste complicații despre care trebuie să știi?

Tony l-a împins pe Stone în jurul măsuței de cafea până la canapea. S-a așezat greoi lângă Marilyn și s-a holbat drept înainte, concentrându-se la nimic.

— Ei bine? a spus din nou Hobie.

— Acțiunile, a spus Marilyn. Nu le are el pe toate.

Hobie s-a uitat fix la ea.

— Ba da, la naiba, le are. Am verificat la bursă.

Ea a dat din cap.

— Ei bine, da, sunt ale lui. Ceea ce vreau să spun este că nu le controlează. Nu are acces liber la ele.

— De ce naiba nu?

— Există un fond de investiții. Accesul este reglementat de către administratori.

— Ce fond? De ce?

— Tatăl său l-a înființat, înainte de a muri. Nu a avut încredere în Chester că o să se descurce singur. A simțit că are nevoie de supraveghere.

Hobie s-a uitat fix la ea.

— Orice vânzare majoră de acțiuni trebuie să fie co-semnată, a spus ea. De către administratori.

S-a lăsat tăcerea.

— Amândoi, a spus ea.

Hobie și-a îndreptat privirea spre Chester Stone. A fost ca o rază de lumină care se îndrepta în lateral. Marilyn i-a urmărit ochiul bun. Îl privea cum se gândea. Îl privea cum înghițea minciuna, așa cum știa că o va face, pentru că se potrivea cu ceea ce credea că știa deja. Afacerea lui Chester dădea faliment, pentru că era un om de afaceri prost. Un om de afaceri prost ar fi fost descoperit din timp de o rudă apropiată, de exemplu de tatăl lui.

Iar un tată responsabil ar fi protejat moștenirea familiei cu un fond de investiții.

— Nu poate fi ocolit, a spus ea. Dumnezeu știe că am încercat de destule ori.

Hobie a dat din cap. Doar o ușoară mișcare a capului. Aproape imperceptibilă. Marilyn a zâmbit în sinea ei. Triumfal. Comentariul ei final fusese genial. Un fond era un lucru care trebuia să fie încălcat. Trebuia să fie combătut. Prin urmare, încercările de a-l combate dovedeau că exista.

— Cine sunt administratorii? a întrebat el încet.

— Eu sunt unul dintre ei, a spus ea. Celălalt este partenerul principal al firmei sale de avocatură.

— Doar doi administratori?

Ea a dat din cap.

— Și tu ești unul dintre ei?

A dat din nou din cap.

— Și ai deja votul meu. Vreau doar să scap de toată chestia asta nenorocită și să te iau de pe capul nostru.

Hobie a dat din nou din cap spre ea.

— Ești o femeie deșteaptă.

— Ce firmă de avocatură? a întrebat Tony.

— Forster și Abelstein, a spus ea. Chiar aici, în oraș.

— Cine este partenerul principal? a întrebat Tony.

— Un tip pe nume David Forster, a spus Marilyn.

— Cum organizăm întâlnirea? a întrebat Hobie.

— Îl sun eu, a spus Marilyn. Sau o face Chester, dar cred că în acest moment ar fi mai bine să o fac eu.

— Atunci sună-l, și stabilește-o pentru după-amiaza asta.

Ea a clătinat din cap.

— Nu va fi atât de repede. Ar putea dura câteva zile.

Tăcere. Doar zgomotul și tremurul clădirii uriașe care respira. Hobie a bătut cu cârligul în birou. A închis ochii. Pleoapa deteriorată a rămas deschisă o fracțiune de secundă. Globul ocular s-a rostogolit și s-a văzut alb, ca o semilună.

— Mâine dimineată, a spus el încet. Cel mai târziu. Spune-i că este o chestiune extrem de urgentă pentru tine.

Apoi ochii i s-au deschis brusc.

— Și spune-i să-mi trimită prin fax actele, a șoptit el. Imediat. Trebuie să știu cu ce naiba am de-a face.

Marilyn tremura pe dinăuntru. S-a apăsât pe tapițeria moale, încercând să nu se dea de gol.

— Nu va fi nicio problemă. Este doar o formalitate.

— Atunci hai să dăm telefonul, a spus Hobie.

Marilyn era nesigură pe picioare. Stătea în picioare legănându-se, netezindu-și rochia pe coapse. Chester i-a atins cotul, doar o secundă. Un mic gest de susținere. S-a îndreptat și l-a urmat pe Hobie până la recepție.

— Formează nouă pentru ton, a spus el.

Ea s-a dus în spatele recepției și cei trei bărbați au privit-o. Telefonul era o consolă mică. Ea a verificat

butoanele și nu a văzut funcția de difuzor. S-a relaxat un pic și a ridicat receptorul. A apăsat nouă și a auzit un ton de apel.

— Ai grijă, a spus Hobie. Ești o femeie deșteaptă, nu uita, iar acum trebuie să rămâi deșteaptă.

Ea a dat din cap. El a ridicat cârligul. Acesta strălucea în lumina artificială. Părea greu. Era frumos făcut și lustruit cu dragoste, simplu din punct de vedere mecanic și teribil de brutal. L-a văzut invitând-o să-și imagineze lucrurile care puteau fi făcute cu el.

— Forster și Abelstein, i-a spus o voce vioaie la ureche. Cu ce vă putem ajuta?

— Marilyn Stone, a spus ea. Cu domnul Forster.

Gâtul i s-a uscat brusc. Îi făcea vocea joasă și răgușită. S-a auzit o frântură de muzică electronică și apoi acustica zgomotoasă a unui birou mare.

— Forster, a spus o voce gravă.

— David, sunt Marilyn Stone.

A fost o tăcere absolută pentru o secundă. În acea secundă, a știut că Sheryl reușise.

— Suntem ascultați? a întrebat Forster în liniște.

— Nu, sunt bine, a spus Marilyn, cu voioșie în voce.

Hobie a sprijinit cârligul pe recepție, oțelul sclipind la înălțimea pieptului, la optsprezece centimetri în fața ochilor ei.

— Trebuie să implicăm poliția, a spus Forster.

— Nu, e vorba doar de o ședință a administratorilor. Cât de repede putem face asta?

— Prietena ta Sheryl mi-a spus ce vrei, a spus Forster. Dar există probleme. Cei din personalul nostru nu se pot ocupa de astfel de lucruri. Nu suntem pregătiți pentru așa ceva. Nu suntem genul acela de firmă de avocatură. Va trebui să vă găsesc un detectiv particular.

— Măine dimineață ar fi bine pentru noi, a răspuns ea. Mă tem că este de urgent.

— Lasă-mă să sun la poliție în locul tău, a spus Forster.

— Nu, David, săptămâna viitoare este într-adevăr prea târziu. Trebuie să ne mișcăm repede, dacă putem.

— Dar nu știu unde să caut. Nu am folosit niciodată detectivi particulari.

— Așteaptă o clipă, David. Și-a acoperit telefonul cu podul palmei și a aruncat o privire spre Hobie. Dacă o vrei mâine, trebuie să fie la birourile lor.

Hobie a clătinat din cap.

— Trebuie să fie aici, la mine.

Și-a luat mâna de pe telefon.

— David, cum rămâne cu poimâine? Mi-e teamă că trebuie neapărat să fie aici. Este o negociere delicată.

— Chiar nu vrei să vină poliția? Ești absolut sigură de asta?

— Ei bine, există complicații. Știi cum pot fi lucrurile uneori, mai delicate?

— Bine, dar va trebui să găsesc pe cineva potrivit. Mi-ar putea lua ceva timp. Va trebui să cer recomandări în jur.

— Asta e minunat, David, a spus ea.

— Bine, a spus din nou Forster. Dacă ești sigură, mă voi ocupa imediat de asta. Dar chiar nu-mi este clar ce anume speri să obții.

— Da, sunt de acord, a spus ea. Știi că întotdeauna am urât modul în care tata a aranjat totul. Interferențele din afară pot schimba lucrurile, nu-i așa?

— Două după-amiaza, a spus Forster. Poimâine. Nu știu cine va fi, dar o să vă aduc pe cineva bun. E în regulă?

— Poimâine, la ora două după-amiaza, a repetat ea. A recitat adresa. E minunat. Mulțumesc, David.

Mâna îi tremura, iar telefonul a zăngănit în suport când l-a închis.

— Nu ai cerut actele fondului, a spus Hobie.

Ea a dat din umeri nervos.

— Nu era nevoie. Este o formalitate. L-ar fi făcut suspicios.

Din nou tăcere. Apoi Hobie a dat din cap.

— Bine, a spus el. Poimâine. La ora două după-amiaza.

— Avem nevoie de haine, a spus ea. Ar trebui să fie o întâlnire de afaceri. Nu putem fi îmbrăcați așa.

Hobie a zâmbit.

— Îmi place să te văd îmbrăcată așa. Pe amândoi. Dar cred că bătrânul Chester poate împrumuta costumul meu pentru întâlnire. Tu rămâi așa cum ești.

Ea a dat din cap, nepăsătoare. Era prea epuizată ca să insiste.

— Înapoi în baie, a spus Hobie. Puteți ieși din nou poimâine, la ora două. Fiți cuminți și veți mânca de două ori pe zi.

Au mers în tăcere în fața lui Tony. Acesta a închis ușa de la baie în fața lor, s-a întors prin biroul întunecat și s-a alăturat lui Hobie în zona de recepție.

— Poimâine este mult prea târziu, a spus el. Pentru numele lui Dumnezeu, Hawaii va afla astăzi. Mâine, cel mai târziu, nu?

Hobie a dat din cap. Mingea cădea prin strălucirea luminilor. Jucătorul de câmp sărea. Gardul se întrezărea.

— Da, va fi strâns, nu-i așa? a spus el.

— Va fi foarte strâns. Ar trebui să pleci naibii de aici.

— Nu pot, Tony. Mi-am dat cuvântul în legătură cu afacerea, așa că am nevoie de acel pachet de acțiuni. Dar va fi bine. Nu-ți face griji pentru asta. Poimâine la două și jumătate, pachetul va fi al meu, va fi înregistrat până la trei,

va fi vândut până la cinci și vom pleca de aici până la ora cinei. Poimâine, totul se va termina.

— Dar e o nebunie. Să implici un avocat? Nu putem lăsa un avocat să intre aici.

Hobie se uită la el.

— Un avocat, a repetat încet. Știi care este baza justiției?

— Care?

— Corectitudinea, a spus Hobie. Corectitudine și egalitate. Dacă ei aduc un avocat, ar trebui să aducem și noi un avocat, nu-i așa? Să păstrăm lucrurile corecte?

— Doamne, Hobie, nu putem avea doi avocați aici.

— Putem, a spus Hobie. De fapt, cred că ar trebui. A ocolit teigheaua de la recepție și s-a așezat acolo unde se așezase Marilyn. Pielea era încă caldă de la corpul ei. A luat Paginile Aurii dintr-un dulap și le-a deschis.

A ridicat telefonul și a apăsat nouă pentru ton. Apoi a folosit partea de sus a cârligului în șapte mișcări mici și precise pentru a forma numărul.

— Spencer Gutman, i-a spus o voce destinsă în ureche. Cu ce vă putem ajuta?

Sheryl era întinsă pe spate pe un pat, cu un ac de perfuzie înfipt într-o venă de la mâna stângă. Perfuzia era o pungă pătrată de polietilenă atârnată de un suport de oțel încovoiat în spatele ei. Punga conținea lichid, iar ea simțea presiunea pe măsură ce lichidul pătrundea în mâna ei. Simțea cum îi crește tensiunea arterială, mai mult decât de obicei. Simțea un șuierat în tâmpile și putea simți puls în spatele urechilor. Lichidul din pungă era limpede, ca o apă groasă, dar își făcea treaba. Fața nu o mai durea. Durerea dispăruse pur și simplu, lăsând-o calmă și somnoroasă. Era cât pe ce să-i strige asistentei că se putea descurca și fără analgezic acum, pentru că durerea dispăruse oricum, dar

apoi și-a revenit și și-a dat seama că medicamentul era cel care o îndepărta de durere, iar aceasta ar fi revenit imediat dacă perfuzia se oprea. A încercat să chicotească din cauza confuziei, dar respirația ei era prea lentă pentru a scoate un sunet. Așa că a zâmbit pentru ea însăși, a închis ochii și s-a scufundat în adâncurile calde ale patului.

Apoi s-a auzit un sunet undeva deasupra ei. A deschis ochii și a văzut tavanul. Era alb și luminat. Și-a rotit privirea spre picioarele ei. Era un efort mare. La capătul patului se aflau două persoane. Un bărbat și o femeie. Se uitau la ea. Erau îmbrăcați în uniforme. Cămăși albastre cu mânecă scurtă, pantaloni lungi și închiși la culoare, pantofi mari și confortabili. Cămășile lor erau acoperite cu insigne. Insigne brodate strălucitoare, semne și plăcuțe metalice. Aveau centuri, pline cu echipament. Bastoane, stație și cătușe. Revolvere cu mânere mari de lemn erau așezate în tocuri. Erau ofițeri de poliție. Amândoi erau bătrâni. Destul de scunzi. Destul de corpolenți. Curelele grele și încărcate îi făceau să pară neîndemânatici.

Se uitau la ea, cu răbdare. Ea a încercat să chicotească din nou. Ei se uitau la pacient, cu răbdare. Bărbatul era chel. Tavanul luminat se reflecta în fruntea lui lucioasă. Femeia avea părul făcut permanent, vopsit în portocaliu, ca un morcov. Era mai în vârstă decât el. Trebuie să fi avut cincizeci de ani. Era mamă. Sheryl își dădea seama de asta. Privea în jos cu o expresie blândă, așa cum ar fi făcut-o o mamă.

— Putem să ne așezăm? a întrebat femeia.

Sheryl a dat din cap. Lichidul gros îi bâzâia în tâmpile și asta o deruta. Femeia a târât un scaun pe podea și s-a așezat în dreapta lui Sheryl, departe de suportul pentru perfuzii. Bărbatul s-a așezat chiar în spatele ei. Femeia s-a aplecat spre pat, iar bărbatul s-a aplecat în partea cealaltă, astfel încât capul lui era vizibil într-o linie cu spatele ei.

Erau aproape și se chinuia să se concentreze asupra fețelor lor.

— Sunt ofițerul O'Hallinan, a spus femeia.

Sheryl a dat din nou din cap. Numele i se potrivea. Părul roșcat, fața mare, corpul masiv, avea nevoie de un nume irlandez. Și o mulțime de polițiști din New York erau irlandezi. Sheryl știa asta. Câteodată era ca o afacere de familie. O generație o urma pe cealaltă.

— Sunt ofițerul Sark, a spus bărbatul din spatele ei.

Era palid. Avea genul de piele albă și palidă care pare de hârtie. Se bărbierise, dar i se vedea umbra cenușie. Avea ochii adânciți, dar blânzi. Înconjuțați de riduri. Era unchi. Sheryl era sigură de asta. Avea nepoți și nepoate care îl plăceau.

— Vrem să ne spui ce s-a întâmplat, a spus femeia pe nume O'Hallinan.

Sheryl a închis ochii. Nu-și putea aminti cu adevărat ce s-a întâmplat. Știa că intrase pe ușa lui Marilyn. Își amintea mirosul de șampon de covor. Își amintea că s-a gândit că era o greșeală. Poate că clientul s-ar fi întrebat ce ascundea șamponul. Apoi s-a trezit brusc pe spate, pe podeaua holului, cu o durere crâncenă care-i exploda din nas.

— Poți să ne spui ce s-a întâmplat? a întrebat bărbatul pe nume Sark.

— Am intrat într-o ușă, a șoptit ea.

Apoi a dat din cap, ca și cum le-ar fi confirmat acest lucru. Era important. Marilyn îi spusese *Fără poliție*. Nu încă.

— Care ușă?

Ea nu știa care ușă. Marilyn nu-i spusese. Era ceva despre care nu vorbiseră. Care ușă? A intrat în panică.

— Ușa biroului, a spus ea.

— Biroul tău este aici, în oraș? a întrebat O'Hallinan.

Sheryl nu a dat niciun răspuns. Doar a privit în gol, la fața blândă a femeii.

— Asiguratorul dumneavoastră spune că lucrați în Westchester, a spus Sark. La un broker imobiliar din Pound Ridge.

Sheryl a dat din cap, cu prudență.

— Deci te-ai lovit în ușa biroului tău din Westchester, a spus O'Hallinan. Și acum ești în spital la 80 de kilometri distanță, în New York.

— Cum s-a întâmplat asta, Sheryl? a întrebat Sark.

Ea nu a dat niciun răspuns. Era liniște în interiorul zonei cu perdele. Șuierături și bâzâieli în tâmpilele ei.

— Te putem ajuta, să știi, a spus O'Hallinan. De aceea ne aflăm aici. Suntem aici ca să te ajutăm. Putem să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla așa ceva.

Sheryl a dat din nou din cap, cu prudență.

— Dar trebuie să ne spui cum s-a întâmplat. Face asta des?

Sheryl se holba la ea, confuză.

— De aceea ești aici? a întrebat Sark. Știi, spital nou, fără înregistrări de alte situații similare? Dacă am întreba în Mount Kisco sau White Plains, ce am găsi? Am afla că te cunosc acolo? De dinainte, poate? Din celelalte dați când ți-a mai făcut asta?

— Am intrat într-o ușă, a șoptit Sheryl.

O'Hallinan a clătinat din cap.

— Sheryl, știm că nu te-ai lovit în ușă.

S-a ridicat în picioare și a desprins radiografiile de pe cutia luminoasă din perete. Le-a ținut la lumina din tavan, așa cum ar fi făcut un doctor.

— Aici este nasul tău, a spus ea arătând cu degetul. Aici sunt pomeții, aici sunt sprâncenele și aici este bărbia. Vezi aici? Nasul tău este spart, la fel și pomeții, Sheryl. Există o fractură înfundată. Așa o numește doctorul. O

fractură adâncită. Oasele sunt împinse în jos sub nivelul bărbiei și al sprâncenelor. Dar bărbia și sprânceana sunt în regulă. Deci asta a fost făcută de ceva orizontal, nu-i așa? Ceva ca o bâtă? O lovitură laterală?

Sheryl s-a uitat fix la radiografii. Erau gri și lăptoase. Oasele ei păreau niște forme vagi și neclare. Glandele oculare îi erau enorme. Analgezicul îi bâzâia în cap, iar ea se simțea slabă și somnoroasă.

— Am intrat într-o ușă, a șoptit ea.

— Marginea unei uși este verticală, a spus Sark, cu răbdare. Ar trebui să ai leziuni și la bărbie și la frunte, nu-i așa? Este logic, nu-i așa? Dacă un lucru vertical ți-ar fi tasat pomeții, ți-ar fi lovit destul de tare și fruntea și bărbia, nu-i așa?

S-a uitat la radiografii, cu tristețe.

— Te putem ajuta, a spus O'Hallinan. Spune-ne totul despre asta și putem împiedica să se mai întâmple. Îl putem împiedica să îți mai facă asta din nou.

— Vreau să dorm acum, a șoptit Sheryl.

O'Hallinan s-a aplecat în față și a vorbit încet.

— Te-ar ajuta dacă partenerul meu ar pleca? Știi tu, să vorbim doar noi două?

— Am intrat într-o ușă, a șoptit Sheryl. Acum vreau să mă culc.

O'Hallinan a dat din cap, cu înțelepciune și răbdare.

— Îți las cartea mea de vizită. Așa că, dacă vrei să vorbești cu mine când te trezești, poți să mă suni, bine?

Sheryl a dat vag din cap, iar O'Hallinan a scos o carte de vizită din buzunar, s-a aplecat și a așezat-o pe dulapul de lângă pat.

— Nu uita, te putem ajuta, a șoptit ea.

Sheryl nu a dat niciun răspuns. Fie dormea, fie se prefăcea că doarme. O'Hallinan și Sark au tras perdeaua și

s-au îndepărtat spre biroul doctorului. Doctorul s-a uitat la ei. O'Hallinan a clătinat din cap.

— Negare completă, a spus ea.

— A intrat într-o uşă, a spus Sark. O uşă care era probabil beată, care cântăreşte vreo 100 de kilograme şi care mănuieste o bătă de baseball.

Doctoriţa a clătinat din cap.

— De ce naiba îi protejează pe nenorociţi?

O asistentă ridică privirea.

— Am văzut-o întrând. A fost foarte ciudat. Eram în pauza de ţigară. A coborât dintr-o maşină, pe partea cealaltă a străzii. A intrat pe jos înăuntru. Pantofii ei erau prea mari, ai observat asta? Erau doi tipi în maşină, care au urmărit-o la fiecare pas, apoi au plecat în mare grabă.

— Ce maşină era? a întrebat Sark.

— O chestie mare şi neagră, a spus asistenta.

— Vă amintiţi numărul de înmatriculare?

— Ce sunt eu, doamna memorie?

O'Hallinan a ridicat din umeri şi a început să se îndepărteze.

— Dar ar trebui să fie pe înregistrare, a spus brusc asistenta.

— Ce înregistrare? a întrebat Sark.

— De la camera de securitate, de deasupra uşilor. Noi stăm chiar sub ea, aşa că cei de la conducere nu pot cronometra cât timp stăm acolo. Aşa că ceea ce vedem noi, vede şi ea.

Ora exactă a sosirii lui Sheryl era înregistrată în hârtiile de la triaj. A fost nevoie de doar un minut pentru a derula banda înapoi până în acel punct. Apoi încă un minut pentru a vedea mersul ei lent în sens invers, înapoi prin cercul de ambulanţe, prin piaţă, pe trotuar, prin trafic, în faţa unei maşini mari şi negre. O'Hallinan şi-a aplecat capul aproape de ecran.

— T-am prins, a spus ea.

JODIE A ALES HOTELUL la care să stea. A făcut-o găsimd secțiunea de călătorii în cea mai apropiată bibliotecă de clădirea NPRC. A stat acolo și a răsfoit ghidurile locale până când a găsit un loc recomandat în trei dintre ele.

— Este amuzant, nu-i așa? a spus ea. Suntem în St Louis, iar secțiunea de călătorii are mai multe ghiduri despre St Louis decât despre orice alt loc. Atunci de ce este o secțiune de călătorii? Ar trebui să se numească secțiunea de stat acasă.

Reacher era un pic neliniștit. Metodă era nouă pentru el. Genul de locuri pe care le frecventa în mod normal nu-și făceau niciodată reclamă în ghiduri. Mizau pe panouri de neon pe stâlpi înalți, lăudându-se cu atracții care încetaseră să mai fie atracții și deveniseră drepturi umane de bază cu vreo douăzeci de ani în urmă, cum ar fi aerul condiționat, cablul TV și piscină.

— Ține asta, a spus ea.

El a luat ghidul de la ea și și-a ținut degetul mare pe pagină în timp ce ea s-a aplecat și și-a deschis bagajul de mână. A scotocit și a găsit telefonul mobil. A luat ghidul înapoi de la el și a sunat la hotel. El a privit-o. Nu sunase niciodată la un hotel. Locurile în care se cazase aveau întotdeauna o cameră, indiferent de perioadă. Ba chiar erau în culmea fericirii dacă ratele de ocupare depășeau vreodată 50 la sută. A ascultat ce spunea Jodie și a auzit-o menționând sume de bani care i-ar fi închiriat o cameră pentru o lună, cu o mică tânguială.

— Bine, a spus ea. Am rezolvat. Este apartamentul lor pentru luna de miere. Pat cu baldachin. Nu-i așa că e frumos?

El a zâmbit. Apartamentul pentru luna de miere.

— Trebuie să mâncăm, a spus el. Se servește cina acolo?

Ea a clătinat din cap și a răsfoit cartea până la secțiunea restaurante.

— E mai amuzant să mergem în altă parte la cină, a spus ea. Ți place mâncarea franțuzească?

El a dat din cap.

— Mama mea era franțuzoaică.

Ea a verificat cartea și a folosit din nou telefonul mobil și a rezervat o masă pentru două persoane la un local de lux din zona istorică, lângă hotel.

— La ora opt, a spus ea. Ne dă timp să ne uităm puțin prin jur. Apoi putem să ne înregistrăm la hotel și să ne pregătim.

— Sună la aeroport, a spus el. Avem nevoie de un zbor de plecare devreme. Pe ruta Dallas-Fort Worth ar trebui să fie bine.

— O să fac asta afară, a spus ea. Nu poți suna la aeroport dintr-o bibliotecă.

El i-a dus geanta, ea a cumpărat o hartă turistică foarte colorată a orașului St Louis și au ieșit în căldura soarelui de după-amiază. El s-a uitat la hartă, iar ea a sunat la compania aeriană de pe trotuar și a rezervat două locuri la clasa business pentru Texas, la opt și jumătate dimineața. Apoi au pornit să se plimbe pe malurile Mississippi-ului, acolo unde acesta traversa orașul.

S-au plimbat braț la braț timp de nouăzeci de minute, ceea ce înseamnă aproximativ șase kilometri, până în partea istorică a orașului. Hotelul era un conac vechi, de dimensiuni medii, așezat pe o stradă largă și liniștită, mărginită de castani. Avea o ușă mare vopsită în negru lucios și podele de stejar de culoarea mierii. La recepție era un birou antic de mahon care stătea singur în colțul holului. Reacher s-a uitat uimit la el. În locurile în care stătea de

obicei, recepția se afla în spatele unui grilaj de sârmă sau era închisă cu plexiglas antiglonț. O doamnă elegantă, cu părul alb, a trecut cardul lui Jodie prin aparatul de scanare și bonul de plată a ieșit zgomotos. Jodie s-a aplecat să-l semneze, iar doamna i-a înmănat lui Reacher o cheie de alamă.

— Ședere plăcută, domnule Jacob, a spus ea.

Apartamentul pentru luna de miere cuprindea toată mansarda. Avea aceeași podea de stejar de culoarea mierii, lăcuită până căpătase o strălucire intensă, cu covoare antice împrăștiate pe jos. Tavanul era un aranjament geometric complicat de pante și ferestre de mansardă. La un capăt se afla un salon cu două canapele cu modele florale pale. Urma baia și apoi zona de dormitor. Patul era unul uriaș, cu baldachin, înfășurat în aceeași țesătură florală și ridicat de la sol. Jodie a sărit pe el și s-a așezat acolo, cu mâinile sub genunchi, cu picioarele legănându-se în aer. Zâmbea, iar soarele era în fereastra din spatele ei. Reacher și-a lăsat geanta pe podea și a rămas absolut nemișcat, uitându-se la ea. Cămașa ei era albastră, undeva între albastrul unei albăstrele și albastrul ochilor ei. Era făcută dintr-un material moale, poate mătase. Nasturii arătau ca niște perle mici. Primii doi erau descheiați. Greutatea gulerului trăgea cămașa în jos. I se vedeau pielea la gât, mai palidă ca miera podelei de stejar. Cămașa era mărime mică, dar tot era largă în jurul corpului ei. Era băgată adânc în pantaloni. Cureaua era din piele neagră, strânsă bine în jurul taliei ei mici. Capătul liber era lung, atârânănd în afara găicilor de la blugii. Blugii erau vechi, spălați de multe ori și călcați impecabil. Își purta pantofii pe picioarele goale. Erau niște mocasini mici de culoare albastră, din piele fină, cu tocuri joase, probabil italieni. Îi putea vedea tălpile în timp ce ea își legăna picioarele. Pantofii erau noi. Abia purtați.

— La ce te uiți? a întrebat ea.

Își ținea capul înclinat, timidă și malițios.

— La tine, a spus el.

Nasturii erau perle, exact ca perlele de la un colier, scoase de pe șnur și cusute individual pe cămașă. Erau mici și alunecoase sub degetele lui stângace. Erau cinci nasturi. A desfăcut patru și a tras ușor cămașa din talia blugilor ei și l-a desfăcut pe al cincilea. Ea a ridicat mâinile, pe rând la stânga și la dreapta, pentru ca el să poată desface manșetele. El i-a dat jos cămașa de pe umeri. Nu purta nimic pe dedesubt.

Ea s-a aplecat în față și a început să desfacă nasturi lui. A început de jos. Era îndemânatică. Mâinile ei erau mici, îngrijite și rapide. Mai rapide decât ale lui. Manșetele lui erau deja deschise. Încheieturile lui erau prea mari pentru ca o cămașă cumpărată de la magazin să se închidă peste ele. Și-a trecut mâinile peste pieptul lui și a împins cămașa cu antebrațele. I-a căzut de pe umeri și a tras-o în jos peste brațe. A căzut pe podea cu foșnetul bumbacului și pocnetul leneș al nasturilor pe lemn. A trasat cu degetul arsura în formă de lacrimă de pe pieptul lui.

— Ai adus unguentul?

— Nu, a spus el.

Ea și-a încleștat brațele în jurul taliei lui, și-a aplecat capul în jos și a sărutat rana. El i-a simțit gura, fermă și rece pe pielea sensibilă.

Apoi au făcut dragoste pentru a cincea oară în cincisprezece ani, în patul cu baldachin din mansarda bătrânului conac, în timp ce soarele de la fereastră cădea spre vest, spre Kansas.

UNITATEA DE VIOLENȚĂ DOMESTICĂ a poliției din New York avea sedii oriunde găsea ceva spațiu, iar în prezent se aflau într-o cameră mare de la etaj, deasupra birourilor administrative din One Police Plaza. O'Hallinan și

Sark se întorseseră acolo cu o oră înainte de terminarea turei lor. Aceea era ora de întocmire a actelor, iar ei s-au dus direct la birourile lor, și-au deschis carnețelele și au început să bată la mașină.

Au ajuns la vizita lor la Serviciul Urgență de la St Vincent, cu cincisprezece minute înainte să plece acasă. Au consemnat-o ca pe un probabil incident cu o victimă necooperantă. O'Hallinan a tras formularul din mașina de scris și a observat numărul de înmatriculare al Tahoe-ului, mângălit în josul paginii de carnețel. A ridicat telefonul și a sunat la Departamentul de Autovehicule.

— Chevrolet Tahoe negru, i-a spus funcționarul. Înregistrat pe numele Cayman Corporate Trust, cu o adresă în World Trade Center.

O'Hallinan a ridicat din umeri în sinea ei și a notat totul în carnețel. Se gândea dacă să pună formularul înapoi în mașina de scris și să adauge informațiile pe el când funcționarul de la DMV a revenit.

— Am o altă informație aici, a spus el. Același proprietar a abandonat ieri un Chevrolet Suburban negru pe Broadway. Un incident de circulație cu trei autovehicule care se deplasau. Secția 15 a remorcat epava.

— Cine se ocupă de asta? Ai un nume de la Secția 15?

— Îmi pare rău, nu.

O'Hallinan a închis și a sunat la Secția 15, dar era schimbare de tură la sfârșitul zilei și nu a aflat nimic. Și-a mângălit un notiță pentru ea însăși și a pus-o în tăvița ei. Apoi, s-a făcut timpul de plecare și Sark s-a ridicat în fața ei.

— Am plecat de aici, a spus el. Numai muncă, fără distracție este plictisitor, nu-i așa?

— Corect, a spus ea. Vrei să luăm o bere?

— Cel puțin o bere, a spus Sark. Poate două beri.

— Cu siguranță, a spus ea.

Au făcut un duș lung împreună în baia spațioasă a apartamentului pentru luna de miere. Apoi Reacher s-a întins cu prosopul pe el în canapea și a privit-o cum se pregătea. Ea s-a dus la geanta și a scos o rochie. Avea aceeași linie ca și rochia galbenă de în pe care o purtase la birou, dar era albastru închis și era din mătase. Și-a tras-o pe cap și a coborât-o ușor. Avea un decolteu simplu și ajungea chiar deasupra genunchiului. S-a încălțat cu aceiași mocasini albaștri. Și-a uscat părul cu prosopul și l-a pieptănat pe spate. Apoi s-a dus din nou la geantă și a scos colierul pe care i-l cumpărase în Manila.

— Mă ajuți cu asta?

Ea și-a ridicat părul de pe gât și el s-a aplecat să închidă broșa. Colierul era o frânghie grea de aur. Probabil că nu era aur adevărat, nu la prețul pe care îl plătitise, deși orice era posibil în Filipine. Degetele îi erau late și unghiile îi erau zgâriate și rupte de la munca fizică cu lopata. Și-a ținut respirația și a avut nevoie de două încercări pentru a închide încuietoarea. Apoi i-a sărutat gâtul și ea și-a lăsat părul să cadă la loc. Era greu și umed și mirosea a vară.

— Ei bine, cel puțin eu sunt pregătită, a spus ea.

Apoi a zâmbit și i-a aruncat hainele de pe podea, iar el le-a îmbrăcat, cu bumbacul tras direct pe pielea lui umedă. I-a împrumutat pieptănul și l-a trecut prin părul. În oglindă a zărit-o pe ea în spatele lui. Arăta ca o prințesă pe cale să iasă la cină cu grădinarul ei.

— S-ar putea să nu mă lase să intru, a spus el.

Ea s-a întins în sus și i-a netezit spatele gulerului peste volumul exagerat al mușchiului deltoid.

— Cum te-ar putea ține afară? Să cheme Garda Națională?

Erau patru străzi de mers pe jos până la restaurant. O seară de iunie în Missouri, lângă râu. Aerul era plăcut și

umed. Stelele erau deasupra lor, pe un cer de culoarea rochiei ei. Castanii foșneau în briza ușoară și caldă. Străzile erau din ce în ce mai aglomerate. Erau aceiași copaci, dar mașinile se mișcau și parcau sub ei. Unele dintre clădiri erau hoteluri, dar unele dintre ele erau mai mici și mai joase, cu panouri pictate care afișau numele restaurantelor în franceză. Semnele erau luminate cu reflectoare orientate. Nu exista neoane nicăieri. Locul pe care îl alesese se numea *La Prefecture*. A zâmbit și s-a întrebat dacă îndrăgostiții dintr-un oraș mărunț din Franța mâncau într-un loc numit *La Prefectură*, care era traducerea literală, din câte își amintea.

Dar era un loc destul de plăcut. Un băiat de undeva din Midwest care încerca un accent franțuzesc i-a întâmpinat cu căldură și le-a arătat o masă într-o verandă luminată de lumânări cu vedere la grădina din spate. Era și o fântână cu iluminare subacvatică care susura încet, iar copacii erau iluminați cu lămpi fixate pe trunchiurile lor. Fața de masă era din in, iar tacâmurile de argint. Reacher a comandat bere americană, iar Jodie a comandat Pernod și apă.

— E frumos, nu-i așa? a spus ea.

El a dat din cap. Noaptea era caldă, liniștită și calmă.

— Spune-mi cum te simți, a spus el.

Ea s-a uitat la el, surprinsă.

— Mă simt bine.

— Cât de bine?

Ea a zâmbit, timid:

— Reacher, vrei să mă provoci?

El i-a răspuns cu un zâmbet.

— Nu, mă gândesc doar la ceva. Te simți relaxată?

Ea a dat din cap.

— În siguranță?

Ea a dat din nou din cap.

— Și eu, a spus el. În siguranță și relaxat. Și ce înseamnă asta?

Băiatul a sosit cu băuturile pe o tavă de argint. Pernod-ul era într-un pahar înalt și l-a servit cu un ulcior de apă autentic franțuzesc. Berea era într-o cană glazurată. Fără sticle cu gât lung într-un loc ca acesta.

— Deci, ce vrei să spui? a întrebat Jodie.

A pus apă în lichidul chihlimbar și acesta a devenit lăptos. A învârtit paharul pentru a-l amesteca. Reacher a simțit mirosul puternic de anason.

— Înseamnă că orice se întâmplă este restrâns, a spus el. O operațiune mică, care se petrece doar în New York. Ne-am simțit temători acolo, dar aici ne simțim în siguranță.

A luat o înghițitură lungă din bere.

— Este doar un sentiment, a spus ea. Nu dovedește nimic.

El a dat din cap.

— Nu, dar sentimentele sunt convingătoare. Și există niște dovezi concrete. Am fost urmăriți și atacați acolo, dar aici nimeni nu ne acordă atenție.

— Ai verificat? a întrebat ea, alarmată.

— Întotdeauna verific, a spus el. Ne-am plimbat, încet și ostentativ. Nimeni nu ne-a urmărit.

— Absolut nimeni?

El a dat din nou din cap.

— I-au avut pe cei doi tipi care s-au dus la Keys și până la Garrison, și pe tipul care conducea Suburbanul. Bănuiesc că asta e tot ce au, altfel ar fi fost aici să ne caute. Deci este o echipă mică, cu sediul în New York.

Ea a dat din cap.

— Cred că este Victor Hobie, a spus ea.

Chelnerul s-a întors, cu un carnețel și un creion. Jodie a comandat pateu și miel, iar Reacher a comandat supă și *porc aux pruneaux*, care fusese întotdeauna prânzul de

duminică în copilărie, ori de câte ori mama lui găsea carne de porc și prune uscate în locurile îndepărtate în care erau staționați. Era un fel de mâncare din Loire și, deși mama lui era din Paris, îi plăcea să îl pregătească pentru fiii ei pentru că simțea că era un fel de introducere în cultura ei natală.

— Nu cred că este Victor Hobie, a spus el.

— Eu cred că este, a spus ea. Cred că a supraviețuit cumva războiului și cred că de atunci se ascunde undeva și cred că nu vrea să fie găsit.

El a clătinat din cap.

— Și eu m-am gândit la asta, încă de la început. Dar din punct de vedere psihologic nu se potrivește. Ai citit dosarul lui. Scrisorile lui. Ți-am spus ce a spus vechiul său prieten Ed Steven. A fost un puști cinstit, Jodie. Obişnuit, complet normal. Nu pot să cred că și-a lăsat părinții așa. Timp de 30 de ani? De ce ar fi făcut-o? Nu se potrivește cu ceea ce știm despre el.

— Poate că s-a schimbat, a spus Jodie. Tata spunea mereu că Vietnamul a schimbat oamenii. De obicei, în rău.

Reacher a clătinat din cap.

— A murit, a spus el. La patru mile vest de An Khe, acum treizeci de ani.

— Este în New York, a spus Jodie. Chiar acum, încercând să rămână ascuns.

SE AFLA PE TERASA lui, la treizeci de etaje, sprijinit de balustradă, cu spatele la parc. Avea un telefon fără fir lipit de ureche și îi vindea Mercedesul lui Chester Stone tipului din Queens.

— Am și un BMW, spunea el. Seria opt coupe. Este în Pound Ridge chiar acum. Iau cincizeci de cenți pe dolar pentru bani gheață. Mi-i dai mâine.

S-a oprit și l-a ascultat pe tip cum aspira aer printre dinți, așa cum fac întotdeauna tipii cu mașini când le vorbești despre bani.

— Să zicem treizeci de mii de dolari pentru ambele, bani gheață, mâine.

Tipul a mârâit un da, iar Hobie a trecut mai departe pe lista sa mentală.

— Mai sunt un Tahoe și un Cadillac. Să zicem 40.000 de dolari, poți să-l iei pe oricare. Tu alegi.

Tipul a făcut o pauză și a ales Tahoe. Mai multe șanse la revânzare pentru o mașină cu tracțiune integrală, mai ales în sud, unde Hobie știa că avea de gând să o ducă.

A închis telefonul și a intrat înăuntru prin ușile glisante în sufragerie. Și-a folosit mâna stângă pentru a-și deschide mica agendă din piele și a ținut-o deschisă apăsând-o cu cârligul. A luat din nou telefonul și a format numărul unui agent imobiliar care îi datora bani serioși.

— Vreau înapoi împrumutul, a spus el.

A ascultat cum tipul a înghițit în sec și a început să intre în panică. A urmat o tăcere disperată pentru o lungă perioadă de timp. Apoi l-a auzit pe tip așezându-se, cu greu.

— Poți să-mi plătești?

Nu a primit niciun răspuns.

— Știi ce se întâmplă cu oamenii care nu pot plăti?

Mai multă tăcere. Mai multe înghițituri în sec.

— Nu-ți face griji, a spus el. Putem găsi o soluție. Am două proprietăți de vândut. Un conac în Pound Ridge și apartamentul meu de pe strada 5. Vreau două milioane pentru casă și trei virgulă cinci pentru apartament. Dacă rezolvi asta, îți scad din comisionul tău din împrumut, bine?

Tipul nu a avut de ales decât să fie de acord. Hobie l-a pus să noteze conturile bancare din Insulele Cayman și i-a spus să vireze banii în termen de o lună.

— O lună este destul de optimist, a spus tipul.

— Ce-ți mai fac copiii? a întrebat Hobie.

Mai multe înghițituri.

— Bine, o lună, a spus tipul.

Hobie a închis telefonul și a scris 5.540.000 de dolari pe pagina pe care trecuse trei automobile și două reședințe. Apoi a sunat la compania aeriană și s-a interesat de zborurile spre coastă, în seara zilei de poimâine. Existau destule locuri disponibile. A zâmbit. Mingea se înălța chiar deasupra gardului, îndreptându-se spre al cincilea rând al tribunei. Jucătorul de câmp sărea ca un nebun, dar nu se apropia absolut deloc de ea.

CU HOBIE PLECAT, Marilyn se simțea suficient de sigură pentru a face un duș. Nu ar fi făcut-o cu el acolo, în birou. I-ar fi fost teamă c-o să tragă cu ochiul. Ar fi simțit că el ar fi putut vedea prin ușa de la baie. Dar tipul pe care îl chema Tony nu avea o asemenea problemă. Era stresat și ascultător. Hobie îi spusese să se asigure că nu vor ieși din baie. El făcea asta, cu siguranță, dar nimic mai mult. Nu avea să intre și să îi deranjeze. Îi va lăsa în pace. Era sigură în asta. Iar celălalt tip, cel care adusese cafeaua, făcea ceea ce îi spunea Tony. Așa că se simțea destul de în siguranță, dar Chester tot trebuia să stea lângă ușa cu mâna pe mâner.

S-a aplecat și deschis dușul pe cald și s-a dezbrăcat de rochie și pantofi. Și-a împăturit rochia frumos peste balustrada perdelei, cât să nu se ude, dar suficient de aproape pentru ca aburul să-i îndrepte cutele. Apoi a intrat în cabină, s-a spălat pe cap și s-a săpunit din cap până în picioare. S-a simțit bine. A fost relaxant. I-a mai îndepărtat tensiunea. A stat cu fața în sus și s-a lăsat bătută de jetul de apă mult timp. A lăsat apa să curgă și a ieșit, a luat un prosop și a schimbat locul cu Chester.

— Dă-i drumul, a spus ea. O să-ți facă bine.

El era amorțit. A dat din cap și a lăsat mânerul ușii să cadă. S-a oprit o secundă și s-a dezbrăcat de maiou și de boxerii. S-a așezat gol pe podea și și-a scos pantofii și șosetele. Ea a văzut vânătaia galbenă de pe coastele lui.

— Te-au lovit? a șoptit ea.

El a dat din nou din cap. S-a ridicat în picioare și a pășit în cabina de duș. A stat sub torent cu ochii închiși și gura deschisă. Apoi, apa a părut că îl înviorază. A găsit săpunul și șamponul și s-a spălat peste tot.

— Lasă apa să curgă, a spus ea. Încălzește baia.

Era adevărat. Apa caldă făcea camera mai confortabilă. A ieșit și a luat un prosop. Și-a tamponat fața cu el și l-a înfășurat în jurul taliei.

— Și zgomotul înseamnă că nu ne pot auzi vorbind, a spus ea. Și trebuie să vorbim, nu-i așa?

El a ridicat din umeri, ca și cum nu ar fi fost prea multe de vorbit.

— Nu înțeleg ce faci. Nu există administratori de fond. O să afle asta și apoi o să se enerveze.

Ea își ștergea părul cu prosopul. S-a oprit și s-a uitat la el prin norul de aburi care se aduna.

— Avem nevoie de un martor. Nu înțelegi asta?

— Un martor la ce?

— La ceea ce se întâmplă, a spus ea. David Forster va trimite un detectiv particular aici, și ce poate face Hobie? Vom recunoaște că nu există un fond și apoi vom merge cu toții la banca ta și îi vom da lui Hobie acțiunile. Într-un loc public, cu un martor. Un martor și un fel de gardă de corp. Apoi putem pleca pur și simplu.

— Va funcționa?

— Cred că da, a spus ea. Se cam grăbește. Nu vezi asta? Are un fel de termen limită. E panicat. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să întârziem cât de mult putem și apoi să scăpăm, cu un martor care să urmărească

totul și să ne păzească. Hobie va fi prea încordat în ceea ce privește timpului pentru a reacționa.

— Nu înțeleg, spuse el din nou. Vrei să spui că acest detectiv particular va depune mărturie că am acționat sub constrângere? Vrei să spui că astfel îl putem da în judecată pe Hobie ca să ne recuperăm acțiunile?

Ea rămase tăcută pentru o clipă. Uimită.

— Nu, Chester, nu vom da în judecată pe nimeni. Hobie primește acțiunile și noi uităm totul.

S-a uitat la ea prin abur.

— Dar asta nu e bine. Asta nu va salva compania. Nu, dacă asta înseamnă că Hobie primește acțiunile și noi nu mai avem nicio șansă să ne revenim.

Ea s-a uitat la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chester, nu înțelegi nimic? Compania s-a dus. Compania este istorie și ar fi bine să recunoști asta. Nu este vorba de salvarea companiei. Este vorba de salvarea vieților noastre.

SUPA A FOST EXCELENTĂ, iar carnea de porc și mai bună. Mama lui ar fi fost mândră de ea. Au împărțit o jumătate de sticlă de vin californian și au mâncat în liniște. Restaurantul era genul de loc care lăsa o pauză lungă între felul principal și desert. Nu se grăbeau să te scoată afară și să elibereze masa. Reacher se bucura de acest lux. Nu era ceva cu care era obișnuit. S-a întins pe spate și și-a întins picioarele. Gleznele lui se frecau de cele ale lui Jodie, sub masă.

— Gândește-te la părinții lui, spuse el. Gândește-te la el, când era copil. Deschide enciclopedia la N pentru *Familie americană normală* și veți vedea o poză cu familia Hobie, toți trei, uitându-se fix la tine. Accept faptul că Nam a schimbat oamenii. Văd că i-a lărgit puțin orizonturile. Îmi imaginez că i-a lărgit puțin orizonturile. Și ei știau asta. Știau că nu avea

de gând să se întoarcă și să lucreze la o tipografie stupidă din Brighton. Și l-au imaginat mergând pe platforme, zburând prin Golf pentru companiile petroliere. Dar ar fi păstrat legătura, nu? Într-o oarecare măsură? Nu i-ar fi abandonat, pur și simplu. Asta e cruzime adevărată, rece și consecventă timp de 30 de ani. Vezi ceva în dosarul lui care să-l facă să fie genul ăsta de om?

— Poate că a făcut ceva, a spus ea. Ceva rușinos. Poate ceva de genul My Lai, știi, un masacru sau ceva de genul ăsta? Poate că i-a fost rușine să se întoarcă acasă. Poate că ascunde un secret vinovat.

El a dat din cap cu nerăbdare.

— Ar fi în dosarul lui. Și oricum nu a avut ocazia. A fost pilot de elicopter, nu infanterist. Nu a văzut niciodată inamicul de aproape.

Ospătarul s-a întors cu carnetelul și creionul său.

— Desertul? a întrebat. Cafea?

Au comandat șerbet de zmeură și cafea neagră. Jodie și-a turnat ultimul pahar de vin. La lumina lumânărilor, în pahar, strălucea un roșu stins.

— Deci, ce facem?

— A murit, a spus Reacher. Vom obține dovezile clare, mai devreme sau mai târziu. Apoi ne vom întoarce și le vom spune bătrânilor că au irosit treizeci de ani în legătură cu asta.

— Și ce ne vom spune nouă înșine? Că am fost atacați de o fantomă?

El a ridicat din umeri și nu a dat niciun răspuns la această întrebare. Șerbetul a sosit și l-au mâncat în tăcere. Apoi a venit cafeaua și nota de plată într-un dosar de piele căptușit cu logo-ul restaurantului, imprimat în aur. Jodie și-a așezat cartea de credit pe el fără să se uite la suma totală. Apoi a zâmbit.

— Grozavă cină, a spus ea.

El i-a răspuns cu un zâmbet.

— O companie minunată.

— Să uităm pentru o vreme de Victor Hobie, a spus ea.

— Cine? a întrebat el, iar ea a râs.

— La ce să ne gândim în schimb? a spus ea.

El a zâmbit.

— Eu mă gândeam la rochia ta.

— Îți place?

— Cred că este minunată, a spus el.

— Ce?

— Dar ar putea arăta mai bine. Știi tu, poate aruncată într-o grămăjoară pe podea.

— Așa crezi?

— Sunt destul de sigur, a spus el. Dar asta e doar o presupunere, în momentul ăsta. Aș avea nevoie de niște date experimentale. Știi tu, o comparație gen *înainte și după*.

Ea a suspinat într-un simulacru de oboseală.

— Reacher, trebuie să ne trezim la șapte. Zbor matinal, nu-i așa?

— Ești tânără, a spus el. Dacă eu pot rezista, sigur poți și tu.

Ea a zâmbit. A dat scaunul pe spate și s-a ridicat în picioare.

S-a îndepărtat de masă și a făcut o întoarcere lentă pe culoar. Rochia s-a mișcat împreună cu ea. Arăta minunat din spate. Părul ei era auriu în lumina lumânărilor. S-a apropiat, s-a aplecat și i-a șoptit la ureche.

— Bine, asta e înainte. Să mergem până nu uiți comparația.

ORA ȘAPTE DIMINEAȚA în New York se întâmpla cu o oră înainte de ora șapte dimineața în St Louis, iar O'Hallinan și Sark au petrecut acea oră în biroul lor,

planificându-și tura. Mesajele de peste noapte erau stivuite în tăvițele lor. Erau apeluri de la spitale și rapoarte de la polițiștii din tura de noapte care fuseseră chemați la violențe domestice. Toate trebuiau citite și evaluate și trebuia elaborat un itinerar, bazat pe locație geografie și urgență. Fusesse o noapte obișnuită în New York, ceea ce însemna că O'Hallinan și Sark întocmiseră o listă cu douăzeci și opt de cazuri noi care necesitau atenția lor, ceea ce însemna că apelul către brigada de circulație de la secția cincisprezece a fost amânat până la opt fără zece minute.

O'Hallinan a format numărul și l-a cerut pe sergentul de serviciu.

— Ați remorcat un Suburban negru, a spus ea. A fost lovit pe Broadway acum câteva zile. Aveți ceva nou în legătură cu asta?

S-a auzit sunetul tipului care răscolea un teanc de hârtii.

— Este la groapa de gunoi. Ești interesată de mașină?

— Avem o femeie cu nasul spart la spital, a fost adusă acolo cu un Tahoe al acelorași oameni.

— Poate că ea era șoferul. Au fost implicate trei vehicule, dar avem doar un singur șofer. A fost Suburban-ul care a provocat accidentul, cu șoferul dispărut. Apoi a fost un Oldsmobile Bravada care a fost găsit pe o alee, cu șoferul și pasagerul dispăruți. Suburbanul era al unei corporații, un trust financiar din district.

— Cayman Corporate Trust? a întrebat O'Hallinan. Țăstia sunt proprietarii Tahoe-ului nostru.

— Corect, a spus tipul. Bravada aparține unei doamne Jodie Jacob, dar a fost declarată furată anterior. Nu e femeia ta cu nasul spart, nu-i așa?

— Jodie Jacob? Nu, femeia noastră este Sheryl cumva.

— Bine, probabil șoferul din Suburban. E micuță?

— Destul de mică, cred, a spus O'Hallinan. De ce?

— S-a declanșat airbag-ul, a spus tipul. E posibil ca o femeie micuță să fie rănită în acest fel, de airbag. Se mai întâmplă.

— Vrei să verifici că așa s-a întâmplat?

— Nu, avem alte proceduri, avem vehiculul lor, dacă îl vor, vor veni la noi.

O'Hallinan a închis și Sark a privit-o întrebător.

— Deci, despre ce este vorba? a întrebat el. De ce ar fi spus că s-a lovit într-o ușă, dacă de fapt a fost un accident de mașină?

O'Hallinan a ridicat din umeri.

— Nu știu. Și de ce ar conduce o agentă imobiliară din Westchester o mașină a unei firme din World Trade Center?.

— Ar putea explica rănilor, a spus Sark. Airbag-ul, poate marginea volanului, asta s-ar fi putut întâmpla.

— Poate, a spus O'Hallinan.

— Deci, ar trebui să verificăm?

— Ar trebui să încercăm, cred, pentru că dacă a fost un accident de mașină, este mai un caz închis și nu unul probabil.

— Bine, dar nu facem raportul încă, pentru că dacă nu a fost un accident de mașină, va trebui re-deschis, ceea ce va fi o adevărată pacoste.

S-au ridicat și și-au pus caietele în buzunarele uniformelor. Au ieșit afară și s-au bucurat de soarele dimineții în drumul lor prin curte spre mașina de patrulare.

Același soare s-a îndreptat spre vest și a făcut să fie ora șapte în St Louis. A intrat printr-o lucarnă de la mansardă și și-a aruncat raza joasă peste patul cu baldachin. Jodie se trezise prima și era la duș. Reacher era, singur în patul cald, se întindea, conștient de un ciripit înfundat undeva în cameră.

S-a uitat pe noptieră să vadă dacă suna telefonul sau dacă Jodie pusese un ceas deșteptător pe care nu-l observase cu o seară înainte. Nu era nimic acolo. Ciripitul a continuat, înăbușit, dar insistent. S-a răsucit și s-a ridicat. Noua poziție a localizat sunetul în interiorul bagajului de mână al lui Jodie. A coborât din pat și a pășit gol prin cameră. A desfăcut fermoarul genții. Ciripitul a sunat mai tare. Era telefonul ei mobil. A aruncat o privire spre ușa de la baie și a scos telefonul. A studiat butoanele de pe el și a apăsat pe *Send*. Ciripitul s-a oprit.

— Alo? a spus el.

A urmat o pauză.

— Cine este? Încerc să dau de doamna Jacob.

Era o voce de bărbat, tânăr, grăbit, hărțuit. O voce pe care o cunoștea. Secretarul lui Jodie de la firma de avocatură, cel care îi dictase adresa lui Leon.

— E la duș.

— Ah, spuse vocea.

Urmă o altă pauză.

— Sunt un prieten, a spus Reacher.

— Înțeleg, a spus vocea. Mai sunteți încă în Garrison?

— Nu, suntem în St Louis, Missouri.

— Doamne, asta complică lucrurile, nu-i așa? Pot să vorbesc cu doamna Jacob?

— Este la duș, a spus din nou Reacher. Ar putea să vă sune ea înapoi. Sau aș putea să iau eu un mesaj, cred.

— Vă deranjează? a spus tipul. Mă tem că este urgent.

— Așteaptă, a spus Reacher.

S-a întors la pat și a luat carnețelul și creionul pe care hotelul le pusese pe noptiera de lângă telefon. S-a așezat și a mutat telefonul mobil în mâna stângă.

— OK, spune, a rostit el.

Tipul și-a spus mesajul. Era foarte nespecific. Tipul își alegea cu grijă cuvintele pentru a păstra totul vag. Era clar

că nu se putea avea încredere într-un prieten pentru detalii juridice secrete. A lăsat din nou caietul și creionul jos. N-avea să aibă nevoie de ele.

— O să-i spun să vă sune înapoi dacă nu e clar, a spus el ambiguu.

— Mulțumesc și îmi pare rău că vă întrerup, ei bine, orice aș întrerupe.

— Nu întrerupi nimic, a spus Reacher. După cum ți-am spus, ea este la duș chiar acum. Dar acum zece minute ar fi putut fi o problemă.

— Doamne, a spus din nou tipul, iar telefonul s-a închis.

Reacher a zâmbit, a studiat din nou butoanele și a apăsat *End*. A lăsat telefonul pe pat și a auzit cum se întrerupe apa în baie. Ușa s-a deschis și ea a ieșit, înfășurată într-un prosop și într-un nor de aburi.

— Secretarul tău tocmai te-a sunat pe mobil, a spus el. Cred că a fost un pic șocat când am răspuns.

Ea a chicotit.

— Ei bine, s-a dus reputația mea. O să se audă peste tot în birou până la prânz. Ce a vrut?

— Trebuie să te întorci la New York.

— De ce? Ți-a dat detalii?

A clătinat din cap.

— Nu, a fost foarte confidențial, foarte corect, așa cum ar trebui să fie un secretar, cred. Dar se pare că ești un as al avocaților. Există o cerere mare pentru serviciile tale.

Ea a zâmbit.

— Sunt cea mai bună din câte există. Nu ți-am spus și eu asta? Deci cine are nevoie de mine?

— Cineva a sunat la firma ta. O corporație financiară care avea ceva de rezolvat. A întrebat de tine personal. Probabil pentru că ești cea mai bună.

Ea a dat din cap și a zâmbit.

— A spus care este problema?

El a ridicat din umeri.

— Ca de obicei, cred. Cineva îi datorează bani altcuiva, se pare că se ceartă pentru asta. Trebuie să te duci mâine după-amiază la o întâlnire și să încerci să le bagi mințile în cap.

UN ALT APEL DINTRE miile de apeluri telefonice care au avut loc în același minut în zona Wall Street, era un apel de la birourile de avocatură Forster și Abelstein către sediul unui detectiv particular pe nume William Curry. Curry era un pensionat de douăzeci de ani al brigăzi de detectivi ai Poliției din New York. Se pensionase la vârsta de patruzeci și șapte de ani și căuta să-și plătească pensia alimentară lucrând ca detectiv privat, până când fosta lui soție se recăsătorea, murea sau uita de el. Era în domeniu de doi ani, iar un telefon personal de la partenerul principal al unei firme de avocatură de pe Wall Street era un eveniment de referință, așa că a fost mulțumit, dar nu prea surprins. Făcuse doi ani de muncă bună, la tarife rezonabile, cu scopul precis de a-și crea un fel de reputație, așa că dacă reputația se răspândea și cei mari îl sunau în sfârșit, era mulțumit fără să fie uimit de acest lucru.

Dar a fost uimit de natura lucrării.

— Trebuie să mă dau drept tu? a repetat el.

— Este important, i-a spus Forster. Așteaptă un avocat pe nume David Forster, așa că asta trebuie să le oferim. Nu se va discuta de nicio lege. Probabil că nu se va discuta deloc. Simpla prezență va ține lucrurile sub control. Va fi destul de simplu. Bine?

— Da, cred, că da a spus Curry.

Și-a notat numele părților implicate și adresa la care urma să aibă loc spectacolul. A cerut un onorariu dublu față de cel obișnuit. Nu voia să pară ieftin, nu în fața acestor tipi

de pe Wall Street. Aceștia erau întotdeauna impresionați de serviciile scumpe. Știa asta. Și, având în vedere natura lucrării, se gândea că va primi cât a cerut. Forster a fost de acord cu prețul fără ezitare și a promis că trimite cecul prin poștă. Curry a închis telefonul și a început să se întrebe ce naiba ar putea purta ca să arate ca șeful unei mari firme de pe Wall Street.

TREISPREZECE

DE LA ST LOUIS LA Dallas-Fort Worth sunt 568 de mile cu avionul și a durat 90 de minute, dintre care 30 de minute de urcare, 30 de minute de croazieră rapidă și 30 de minute de coborâre. Reacher și Jodie se aflau la clasa business, de data aceasta în partea dinspre babord a avionului, printre o clientelă foarte diferită de cea care zburase cu ei de la New York. Cea mai mare parte a cabinei era ocupată de oameni de afaceri texani, în costume din piele de rechin în diverse nuanțe de albastru și gri, cu cizme de crocodil și pălării mari. Erau mai solizi, mai rudimentari și mai gălăgioși decât omologii lor de pe Coasta de Est și le munceau mai mult pe stewardese. Jodie purta o rochie simplă ruginie, ceva ce ar fi putut purta Audrey Hepburn, iar afaceriști îi aruncau priviri, încercând să evite privirea lui Reacher. El era în scaunul de la culoar, în hainele lui kaki și pantofi englezești vechi de zece ani, iar ei încercau să-l ghicească. Îi vedea cum le mergeau roțițele în cap, uitându-se la bronzul lui, la mâinile lui și la tovarășa lui, imaginându-l ca pe un fel de gangster amărât care a avut noroc, apoi realizând că asta nu prea se mai întâmplă, apoi luând-o de la capăt cu noi speculații. I-a ignorat și a băut cea mai bună băutură a companiei aeriene, o cafea dintr-o

ceașcă de porțelan și a început să se gândească cum să intre la Wolters și să obțină ceva important de la DeWitt.

Pentru un polițist militar care încearcă să scoată ceva important de la un general cu două stele, este ca și cum ar da cu banul. Capul îți aduce un individ care cunoaște valoarea cooperării. Poate că a avut dificultăți în trecut într-o bază militară sau alta, și poate că polițiștii militari i le-au rezolvat în mod eficient și destoinic. Atunci este un supporter, și te ajută tine. Ești prietenul lui. Pajura îți aduce, în schimb, un tip care poate a cauzat dificultăți. Poate că a greșit și a gafat prin bazele pe unde a comandat și poate că polițiștii militari nu s-au sfiit să-i spună acest lucru. Atunci nu primești nimic de la el. Cap sau pajură, dar este o aruncare de monedă incorectă, pentru că, în plus, orice instituție își disprețuiește proprii polițiști, așa că iese pajură mult mai mult decât cap. Asta era experiența lui Reacher. Și, mai rău, el fusese un polițist militar care acum era civil. Avea două piedici înaintea de a se apuca de treabă.

Avionul a rulat până la poarta de îmbarcare, iar oamenii de afaceri au așteptat și au lăsat-o pe Jodie s-o ia înainte pe culoarul din fața lor. Ori simplă politețe texană, ori voiau să se uite la picioarele și la fundul ei în timp ce mergea, dar Reacher nu putea să-i judece în această privință, pentru că voia să facă exact același lucru. I-a cărat geanta și a urmat-o pe culoarul avionului, apoi au intrat în terminal. A pășit alături de ea și și-a pus brațul în jurul umerilor ei și a simțit o duzină de perechi de ochi care îl împungeau în spate.

— Revendici ceea ce este al tău? a întrebat ea.

— I-ai observat? a întrebat el.

Ea și-a trecut brațul în jurul taliei lui și l-a tras mai aproape în timp ce mergeau.

— Era greu să nu-i observi. Cred că ar fi fost destul de ușor să găsesc un partener pentru diseară.

— Ar fi trebuit să-i alungi cu un băț, după aia.

— E din cauza rochiei. Probabil că ar fi trebuit să port pantaloni, dar m-am gândit că e cam aiurea pe aici.

— Ai putea purta un costum de șofer de tanc sovietic, gri-verzui și căptușit cu bumbac, și tot ar fi rămas cu limba scoasă.

Ea a chicotit.

— Am văzut șoferi de tancuri sovietice. Tata mi-a arătat poze. 95 de kilograme, mustăți mari, pipe, tatuaje, și este vorba despre femei.

Terminalul era răcoros de la aerul condiționat și au fost loviți de un salt de 10 grade în temperatură când au ieșit la linia de taxiuri. Iunie în Texas, puțin după zece dimineața, și era peste treizeci și șapte de grade și umed.

— Wow, a spus ea. Poate că rochia are sens.

Se aflau la umbra unui pasaj suspendat, dar dincolo de el soarele era alb și auriu. Betonul se cocea și strălucea. Jodie a găsit niște ochelari întunecați în geantă și, după ce i-a pus, arăta mai mult ca niciodată ca o Audrey Hepburn blondă. Primul taxi era un Caprice nou, cu aerul dat la maxim și cu obiecte religioase atârând de oglinda retrovizoare. Șoferul era tăcut și călătoria a durat patruzeci de minute, în mare parte pe autostrăzi de beton care străluceau albe în soare și care, la început, au fost aglomerate, apoi s-au golit tot mai mult.

Fortul Wolters era o unitate mare și permanentă în mijlocul pustietății, cu clădiri joase și elegante și un peisaj păstrat curat și ordonat într-un mod steril, așa cum doar armata îl poate realiza. Era un gard înalt care se întindea pe kilometri întregi în jurul întregului perimetru, la același nivel pe tot parcursul lui, fără buruieni la bază. Bordura interioară a drumului era vopsită cu var. Dincolo de gard, drumuri interioare, acoperite cu beton gri, șerpuiau ici și colo între clădiri. Ferestrele clipeau în soare. Taxiul a luat o

curbă și a dezvăluit un câmp de mărimea unui stadion, cu elicoptere aliniate în rânduri ordonate. Escadroane de cursanți de zbor se deplasau între ele.

Poarta principală era retrasă față de drum, cu catarge înalte și albe care formau un fel de tunel până la ea. Steagurile lor atârnavă moleșite în căldură. Era o poartă pătrată joasă, cu o barieră alb-roșie care controla accesul. Toate ferestrele erau situate deasupra nivelului taliei, iar Reacher a văzut polițiștii din interior care urmăreau apropierea taxiului. Erau în echipament de serviciu complet, inclusiv căștile albe. Polițiști militari din armata regulată. A zâmbit. Partea asta nu avea să fie o problemă. Aveau să-l considere mai degrabă prietenul lor decât un străin.

Taxiul i-a lăsat în zona de întoarcere și a plecat. Au mers prin căldura copleșitoare până la umbra streășinii corpului de gardă. Un sergent al poliției militare a glisat geamul și i-a privit întrebător. Reacher a simțit cum aerul răcoros se revărsa peste el.

— Trebuie să ne întâlnim cu generalul DeWitt, a spus el. Există vreo șansă ca acest lucru să se întâmple, sergent?

Tipul l-a privit cu atenție.

— Depinde cine sunteți, cred.

Reacher i-a spus cine era și cine fusese, cine era Jodie și cine fusese tatăl ei, și un minut mai târziu erau amândoi în interiorul răcoros al postului de pază. Sergentul MP vorbea la telefon cu omologul său de la biroul de comandă.

— OK, v-am anunțat, a spus el. Generalul este liber peste o jumătate de oră.

Reacher a zâmbit. Probabil că tipul era liber chiar acum, iar jumătatea de oră urma să o petreacă verificând dacă erau cine spuneau că sunt.

— Cum este generalul, sergent? a întrebat el.

— L-aș evalua ca TPU, domnule, a spus polițistul militar și a zâmbit.

Reacher a zâmbit și el. Sergentul din corpul de gardă se simțea surprinzător de apropiat de el. TPU era un cod al poliției militare pentru *tâmpit și prost uneori* și era un calificativ binevoitor pentru ca un sergent să-l acorde unui general. Era genul de calificativ care însemna că, dacă îl abordezi corect, tipul ar putea coopera. Pe de altă parte, însemna că s-ar putea să nu coopereze. Îi dădea lui Reacher ceva la care să reflecteze în timpul așteptării.

După treizeci și două de minute, un Chevy simplu verde, cu cu semne albe și îngrijite pe uși, s-a oprit lângă barieră, iar sergentul le-a făcut semn să se îndrepte spre el. Șoferul era un simplu soldat care nu avea de gând să scoată un cuvânt. A așteptat doar până când au luat loc, a întors mașina și a pornit încet înapoi printre clădiri. Reacher a privit imaginile familiare alunecând pe lângă el. Nu fusese niciodată la Wolters, dar îl cunoștea destul de bine pentru că era identic cu zeci de alte locuri în care fusese. Aceeași dispunere, aceiași oameni, aceleași detalii, de parcă ar fi fost construit după același plan general. Clădirea principală era o structură lungă de cărămidă cu două etaje, care dădea spre un teren de paradă. Arhitectura ei era exact la fel ca și clădirea principală de la baza din Berlin unde se născuse. Doar vremea era diferită.

Chevy-ul s-a oprit ușor în fața treptelor care urcau spre clădire. Șoferul a mutat schimbătorul în poziția de parcare și a privit în tăcere în față prin parbriz. Reacher a deschis portiera și a ieșit în căldură împreună cu Jodie.

— Mulțumesc că m-ai adus, soldat, a spus el.

Băiatul a stat în parcare, cu motorul pornit, și s-a uitat drept în față. Reacher a mers alături de Jodie până la scări și a intrat pe ușă. Era un soldat al poliției militare staționat în răcoarea holului, cu cască albă, ghetre albe, un M-16 strălucitor ținut ușor la piept. Privirea lui era fixată pe picioarele goale ale lui Jodie în timp ce apropiau de el.

— Reacher și Garber pentru generalul DeWitt, a spus Reacher.

Tipul a ridicat pușca în poziție verticală, ceea ce era simbolic pentru înlăturarea unei bariere. Reacher a dat din cap și a mers înainte spre scări. Locul era ca orice alt loc, construit după niște planuri undeva între somptuos și funcțional, ca o școală privată care ocupa un vechi conac. Era imaculat de curat, iar finisajele erau cele mai bune disponibile, dar decorul era instituțional și brutal. În vârful scărilor se afla un birou. În spatele acestuia se afla un sergent de poliție militară corpulent, înconjurat de hârtii. În spatele lui se afla o ușă de stejar cu o plăcuță de acetat pe care era inscripționat numele lui DeWitt, gradul și decorațiile sale. Era o placă mare.

— Reacher și Garber pentru general, a spus Reacher.

Sergentul a dat din cap și și-a ridicat telefonul. A apăsas un buton.

— Vizitatorii dumneavoastră, domnule, a spus el în telefon.

A ascultat răspunsul, apoi s-a ridicat și a deschis ușa. S-a dat la o parte pentru a le permite să treacă.

A închis ușa în urma lor. Încăperea era de mărimea unui teren de tenis. Era lambrizat cu lemn de stejar și avea pe podea un covor uriaș de culoare închisă, ponosit de la aspirat. Biroul de stejar era mare, iar DeWitt stătea pe scaunul din spatele lui. Avea undeva între cincizeci și cincizeci și cinci de ani, era uscățiv și filiform, cu părul grizonat și subțire scurt până aproape de scalp. Avea ochii cenușii pe jumătate închiși și îi folosea pentru a le urmări apropierea cu o expresie pe care Reacher o identifică ca fiind la jumătatea drumului între curiozitate și iritare.

— Luați loc, a spus el. Vă rog.

Erau scaune de vizitator din piele trase lângă birou.

Pereții biroului erau plini de amintiri, dar toate erau amintiri de batalion și de divizie, trofee de război, onoruri de luptă, fotografii vechi de pluton, într-o monocromie decolorată. Erau fotografii și scheme ale unei duzini de elicoptere. Dar nu era expus nimic personal. Nici măcar fotografii de familie pe birou.

— Cu ce vă pot ajuta, oameni buni? a întrebat el.

Accentul lui era accentul ciudat al celor din armată care vine din faptul că a servit peste tot în lume, cu oameni din toată țara. Poate că era din Vestul Mijlociu, la origine. Poate de undeva de lângă Chicago, s-a gândit Reacher.

— Am fost maior de poliție militară, a spus el, și a așteptat.

— Știu că ai fost. Am verificat.

Un răspuns neutru. Nimic din care să tragă vreo concluzie, absolut nimic. Nici ostilitate. Dar nici aprobare.

— Tatăl meu a fost generalul Garber, a spus Jodie.

DeWitt a dat din cap fără să vorbească.

— Ne aflăm aici în calitate de persoane particulare, a spus Reacher.

A urmat o tăcere scurtă.

— În calitate de civili, de fapt, a spus încet DeWitt.

Reacher a dat din cap. *Prima lovitură.*

— Este vorba despre un pilot pe nume Victor Hobie. Ați servit cu el în Vietnam.

DeWitt avea o privire deliberat goală. Și-a ridicat sprâncenele.

— Chiar așa? a spus el. Nu mi-l amintesc.

A doua lovitură. Necooperant.

— Încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu el.

O altă tăcere scurtă. Apoi DeWitt a dat din cap, încet, amuzat.

— De ce? Este unchiul tău de care nu mai știai nimic? Sau poate că a fost în secret tatăl tău? Poate că a avut o

scurtă și nefericită aventură cu mama ta, când era îngrijitorul de la piscină. Sau i-ai cumpărat vechea lui casă și i-ai găsit jurnalele de adolescent, ascunse în spatele lambriurilor, împreună cu un număr din 1968 al revistei Playboy?

A treia lovitură. Agresiv și necooperant.

În birou s-a lăsat din nou tăcerea. Se auzea un zgomot de pale de rotor undeva în depărtare. Jodie s-a aplecat în față pe scaun. Vocea ei era moale și joasă în camera liniștită.

— Suntem aici pentru părinții lui, domnule. Și-au pierdut băiatul acum treizeci de ani și nu au știut niciodată ce s-a întâmplat cu el. Încă sunt îndurerați, domnule general.

DeWitt a privit-o cu ochii cenușii și a clătinat din cap.

— Nu mi-l amintesc. Îmi pare foarte rău.

— V-ați instruit împreună chiar aici, la Wolters, a spus Reacher. Ați mers împreună la Rucker și ați navigat împreună la Qui Nhon. Ați făcut cea mai bună parte a celor două stagii împreună, zburând cu elicopterele de la Pleiku.

— Bătrânul tău a fost în armată? a întrebat DeWitt.

Reacher a dat din cap.

— În Marină. Treizeci de ani, Semper Fi

— Al meu a fost în Compania a Opta Air Force, a spus DeWitt. Al Doilea Război Mondial, a zburat cu bombardiere din Anglia, până la Berlin și înapoi. Știi ce mi-a spus când m-am înrolat la elicoptere?

Reacher a așteptat.

— Mi-a dat niște sfaturi bune, a spus DeWitt. Mi-a spus să nu mă împrietenesc cu piloții. Pentru că toți sunt uciși și asta te face să te simți nefericit.

Reacher a dat din nou din cap.

— Chiar nu vă amintiți de el?

DeWitt doar a ridicat din umeri.

— Nici măcar pentru părinții lui? a întrebat Jodie. Nu mi se pare corect ca ei să nu știe niciodată ce s-a întâmplat cu băiatul lor, nu-i așa?

Tăcere. Palele îndepărtate ale rotoarelor s-au estompat. DeWitt s-a uitat la Jodie. Apoi și-a întins mâinile mici pe birou și a suspinat.

— Ei bine, cred că pot să-mi amintesc puțin de el, a spus el. Mai ales din primele zile. Mai târziu, când au început să moară cu toții, am ținut cont de sfatul bătrânului. M-am cam închis în mine însumi, știți?

— Și cum era? a întrebat Jodie.

— Cum era? a repetat DeWitt. Nu ca mine, asta e clar. Nici ca oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată. Era o contradicție ambulantă. Era voluntar, știți asta? Și eu am fost, la fel și mulți dintre băieți. Dar Vic nu era ca ceilalți. Era o mare diferență pe atunci între voluntari și băieții recrutați. Voluntarii erau toți băieți entuziaști, știți, care mergeau pentru că credeau în asta. Dar Vic nu era așa. S-a oferit voluntar, dar era la fel de tăcut ca cel mai morocănos recrut pe care l-ați văzut vreodată. Dar putea zbura de parcă s-ar fi născut cu o pală de rotor în fund.

— Deci era bun? a întrebat Jodie.

— Mai mult decât bun, a răspuns DeWitt. Al doilea după mine în primele zile, ceea ce înseamnă ceva, pentru că eu m-am născut cu siguranță cu o pală de rotor în fund. Dar Vic era deștept cu chestiile teoretice. Îmi amintesc asta. Îi depășea pe toți ceilalți din clasă.

— Avea o problemă de atitudine legat de asta? a întrebat Reacher. Schimb de favoruri pentru ajutor?

DeWitt își întoarse ochii cenușii de la Jodie.

— Ți-ai făcut cercetările. Te-ai uitat în dosare.

— Tocmai am venit de la NPRC, a spus Reacher.

DeWitt a dat din cap, neutru.

— Sper că nu mi-ai citit dosarul.

— Supervizor nu ne-a lăsat, a spus Reacher.

— N-am vrut să ne băgăm unde nu ne fierbe oala, a spus Jodie.

DeWitt a dat din nou din cap.

— Vic a făcut schimb de favoruri, a spus el. Dar au susținut că a făcut-o în mod greșit. A existat o mică controversă în legătură cu asta, din câte îmi amintesc. Trebuia să o faci pentru că erai bucuros să-ți ajuți colegii, știți? Pentru binele unității, nu-i așa? Îți amintești cum mergeau rahaturile astea, nu?

S-a oprit și s-a uitat la Reacher, amuzat.

Reacher a dat din cap. Faptul că Jodie era acolo îl ajuta. Farmecul ei îl împingea înapoi spre cooperare.

— Dar lui Vic nu i-a păsat, a spus DeWitt. Ca și cum totul ar fi fost doar o altă ecuație matematică. Ca și cum fi fost vorba despre forța de ascensiune care ridică elicopterul de la sol. Ei au văzut-o ca fiind nepăsare.

— A fost nepăsare? a întrebat Jodie.

DeWitt a dat din cap.

— Nu avea emoții, era cel mai rece tip pe care l-am văzut vreodată. Întotdeauna m-a uimit. La început m-am gândit că era din cauză că venea dintr-un loc mic unde nu făcuse nimic și nu văzuse nimic. Dar mai târziu mi-am dat seama că pur și simplu nu simțea nimic. Absolut nimic. Era ciudat. Dar asta l-a făcut să fie un pilot extraordinar de bun.

— Pentru că nu-i era frică? a întrebat Reacher.

— Exact, a spus DeWitt. Nu curajos, pentru că un tip curajos este cineva care simte frica, dar o învinge. Vic nu a simțit-o niciodată. Asta l-a făcut să fie un pilot de război mai bun decât mine. Eu am fost cel care a ieșit din Rucker ca șef de promoție, și am o plachetă care o dovedește, dar când am ajuns în Vietnam, el era mai bun decât mine, fără îndoială.

— În ce fel?

DeWitt a ridicat din umeri, ca și cum nu ar fi putut să explice.

— Am învățat totul pe parcurs, de fiecare dată când am trecut prin greutate. Adevărul este că antrenamentul nostru fusese de rahat. Era ca și cum ți s-ar fi arătat o chestie mică și rotundă și ți s-ar fi spus că asta e o minge de baseball, iar apoi ai fi fost trimis direct să joci în prima ligă. Asta e ceva ce încerc să îndrept acum, că sunt aici și conduc acest loc. Nu vreau să trimit niciodată băieți atât de nepregătiți cum am fost noi.

— Hobie era bun când era vorba să învețe din experiență? a întrebat Reacher.

— Cel mai bun, a spus DeWitt. Știi ceva despre elicopterele în junglă?

Reacher a clătinat din cap.

— Nu prea multe.

— Prima problemă principală este ZA a spus DeWitt. ZA, zona de aterizare, da? Ai o grămadă de soldați de infanterie epuizați, sub amenințarea tirului undeva în junglă, au nevoie de o extragere, iau legătura prin radio și dispecerul nostru le spune, sigur, faceți-ne o ZA și venim imediat să vă scoatem. Așa că folosesc explozibili și fierăstraie și orice altceva mai au și fac o zonă de aterizare temporară în junglă. Acum, un Huey cu rotorul învârtindu-se are nevoie de un spațiu de exact patruzeci și opt de metri lățime și cincizeci și șapte de metri și nouă virgulă șapte centimetri lungime pentru a ateriza. Dar soldații din infanterie sunt epuizați și grăbiți, iar inamicul îi atacă cu mortiere deci, de obicei, nu fac ZA suficient de mare. Așa că nu putem să-i scoatem de acolo. Ni s-a întâmplat asta de două sau trei ori, și nu ne-a convenit asta. Într-o noapte îl văd pe Vic studiind marginea de atac a palei rotorului de pe Huey-ul său. Așa că l-am întrebat: *La ce te uiți?* Și el spune, *Astea sunt din metal.* Mă gândesc, ce altceva ar putea fi?

Bambus? Dar el se uită la ele. A doua zi, suntem chemați din nou la o zonă de aterizare temporară și, iarăși, zona aia nenorocită e prea mică, cu câțiva metri de jur împrejur. Așa că nu pot ateriza. Dar Vic aterizează oricum. Învârte elicopterul de colo-colo și își croiește drum cu lamele rotorului. Ca o uriașă mașină zburătoare de tuns iarba. A fost grozav. Bucăți de copaci zburau peste tot. A scos șapte sau opt tipi și noi, restul, am coborât după el și i-am luat pe toți ceilalți. Asta a devenit operațiune standard după aceea, iar el a inventat-o, pentru că era calculat și logic și nu se temea să încerce. Această manevră a salvat sute de oameni de-a lungul anilor. Literalmente sute, poate chiar mii.

— Impresionant, a spus Reacher.

— Să fii sigur că e impresionant, a răspuns DeWitt. A doua mare problemă pe care am avut-o a fost greutatea. Să presupunem că te aterizezi undeva într-un spațiu larg, pe un câmp, de exemplu. Soldații din infanterie ar veni și s-ar înghesui până când nenorocitul ăla de elicopter devine prea greu să decoleze. Așa că propriii tăi artileriști i-ar alungat și i-ar lăsat acolo, pe câmp, foarte posibil să moară. Nu e un sentiment plăcut. Într-o zi, Vic îi lasă pe toți să urce la bord și, normal, nu se poate ridica de la sol. Așa că împinge manșa înainte și alunecă pe orizontală de-a lungul câmpului până când viteza aerului intră sub rotor și îl ridică. Apoi ridică manșa și pleacă. Saltul din fugă. A devenit un altă operațiune standard, pe care el a inventat-o. Uneori o făcea la vale, chiar și pe versanții munților, ca și cum s-ar fi îndreptat spre prăbușire, iar apoi urca. După cum v-am spus, învățam pe parcurs, în timp ce făceam, dar adevărul este că multe dintre lucrurile bune au fost inventate de Victor Hobie.

— L-ați admirat, a spus Jodie.

DeWitt a dat din cap.

— Da, l-am admirat. Și nu mi-e teamă să recunosc asta.

— Dar nu erați apropiați.

El a clătinat din cap.

— Așa cum mi-a spus tatăl meu, nu te împrieteni cu ceilalți piloți. Și mă bucur că nu am făcut-o. Prea mulți dintre ei au murit.

— Cum își petrecea timpul? a întrebat Reacher. Dosarele arată că erau multe zile în care nu se putea zbura.

— Vremea era o nenorocire. O adevărată nenorocire. Nici nu ai idee. Vreau ca această unitate să fie mutată în altă parte, poate în statul Washington, unde să aibă parte de ceață și burniță. N-are rost să te antrenezi în Texas și Alabama dacă vrei să te duci să lupți undeva unde e alt fel de vreme.

— Deci cum vă petreceați timpul liber?

— Eu? Am făcut tot felul de lucruri. Uneori petreceam, alteori dormeam. Uneori luam un jeep și mergeam să caut lucruri de care aveam nevoie.

— Dar Vic? a întrebat Jodie. Ce făcea?

DeWitt a ridicat din nou din umeri.

— Habar n-am. Era mereu ocupat, mereu pune ceva la cale, dar nu știu ce. Așa cum v-am spus, nu voiam să mă amestec cu ceilalți piloți.

— Era schimbat în al doilea stagiou? a întrebat Reacher.

DeWitt a zâmbit scurt.

— Toată lumea era schimbată a doua oară.

— În ce sens? a întrebat Jodie.

— Eram mai furioși, a spus DeWitt. Chiar dacă te înrolai din nou imediat, erau minim nouă luni până te întorceai, uneori un an întreg. Apoi te întorceai și îți dădeai seama că locul s-a dus de râpă cât timp ai fost plecat. Îți dădeai seama că devenise dezordonat și neglijat. Instalațiile pe care le construiseși se prăbușeau, șanțurile pe care le

săpaseși împotriva mortierelor erau pe jumătate pline de apă, copacii pe care îi curățaseși, pentru țărcul elicopterelor, răsăreau din nou. Aveai sentimentul că micul tău domeniu a fost distrus de o grămadă de idioți neștiutori cât timp ai fost plecat. Asta te făcea să fii furios și deprimat. Și, în general, era adevărat. Toată treaba cu Vietnamul a luat-o la vale, scăpând de sub control. Calitatea personalului a devenit din ce în ce mai proastă.

— Deci ați spune că Hobie a fost dezamăgit? a întrebat Reacher.

DeWitt a ridicat din umeri.

— Chiar nu-mi amintesc prea multe despre atitudinea lui. Poate că el a gestionat mai bine reîntoarcerea. Avea un puternic simț al datoriei, din câte îmi amintesc.

— Care a fost obiectivul ultimei sale misiuni?

Ochii cenușii au devenit brusc goi, ca și cum obloanele tocmai coborâseră.

— Nu-mi amintesc.

— A fost doborât, a spus Reacher. Lovit din aer, chiar lângă dumneavoastră. Nu vă amintiți care a fost misiunea?

— Am pierdut opt mii de elicoptere în Vietnam, a spus DeWitt. Opt mii, domnule Reacher, de la început până la sfârșit. Mi se pare că am văzut personal cum au căzut majoritatea. Cum aș putea să-mi amintesc de vreunul anume dintre ele?

— Despre ce era vorba? a întrebat din nou Reacher.

— De ce vreți să știți? a întrebat DeWitt.

— M-ar ajuta.

— Cu ce?

Reacher a ridicat din umeri.

— Cu părinții lui. Vreau să le pot spune că a murit făcând ceva util.

DeWitt a zâmbit. Un zâmbet amar, sarcastic, uzat după treizeci de ani de utilizare regulată.

— Ei bine, prietene, cu siguranță nu poți face asta.

— De ce nu?

— Pentru că niciuna dintre misiunile noastre nu a fost utilă. Toate au fost o pierdere de timp. O pierdere de viață. Am pierdut războiul, nu-i așa?

— A fost o misiune secretă?

A urmat o pauză. Liniște în marele birou.

— De ce să fie secretă? a întrebat DeWitt, neutru.

— A luat la bord doar trei pasageri. Mie mi se pare un fel de misiune specială. Nu era nevoie de un salt din fugă acolo.

— Nu-mi amintesc, a spus din nou DeWitt.

Reacher s-a uitat la el, în liniște. DeWitt l-a privit înapoi.

— Cum aş putea să-mi amintesc? Aud despre ceva după treizeci de ani și ar trebui să-mi amintesc fiecare nenorocit de detaliu despre asta?

— Nu este prima dată după treizeci de ani. Ați fost întrebat despre asta acum câteva luni. În luna aprilie a acestui an.

DeWitt a rămas tăcut.

— Generalul Garber a sunat la NPRC în legătură cu Hobie, a spus Reacher. Este de neconceput că nu v-a sunat după aceea. Nu vreți să ne spuneți ce i-ați spus și lui?

DeWitt a zâmbit.

— I-am spus că nu-mi amintesc.

Din nou tăcere. Palele de rotor îndepărtate se auzeau apropiindu-se.

— În numele părinților lui, nu vrei să ne spuneți? Jodie a întrebat cu blândețe. Ei încă îl plâng. Trebuie să afle despre ce s-a întâmplat.

DeWitt a clătinat din cap.

— Nu pot.

— Nu puteți sau nu vreți? a întrebat Reacher.

DeWitt s-a ridicat încet și s-a îndreptat spre fereastră. Era un bărbat scund. Stătea în lumina soarelui și a mijit ochii spre stânga, în direcția din care urma să apară elicopterul pe care îl auzea, venind să aterizeze pe câmp.

— Sunt informații clasificate, a spus el. Nu am voie să fac niciun comentariu și nu am de gând să o fac. Garber m-a întrebat mine, iar eu i-am spus același lucru. Fără comentarii. Dar i-am dat de înțeles că ar trebui să se uite mai aproape de casă și te sfătuiesc să faci exact același lucru, domnule Reacher. Uitați-vă mai aproape de casă.

— Mai aproape de casă?

DeWitt s-a întors cu spatele la fereastră.

— Ați văzut geaca lui Kaplan?

— Copilotul lui?

DeWitt a dat din cap.

— Ai citit raportul lui despre penultima misiune?

Reacher a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să o faci, a spus DeWitt. Cam neglijent din partea cuiva care a fost cândva maior de poliție militară. Dar să nu spui nimănui că eu am sugerat-o, pentru că voi nega, iar ei mă vor crede pe mine, nu pe tine.

Reacher își întoarse privirea. DeWitt se întoarse la biroul său și se așează.

— Este posibil ca Victor Hobie să fie încă în viață? l-a întrebat Jodie.

Elicopterul îndepărtat și-a oprit motoarele. Se lăsă o tăcere totală.

— Nu am niciun comentariu în această privință, a spus DeWitt.

— Vi s-a mai pus această întrebare înainte? a spus Jodie.

— Nu am niciun comentariu în legătură cu asta, a spus din nou DeWitt.

— Ați văzut prăbușirea. Este posibil ca cineva să fi supraviețuit?

— Am văzut o explozie sub bolta junglei, asta e tot. Avea mult mai mult de jumătate combustibil în rezervor. Trageți propria concluzie, doamnă Garber.

— A supraviețuit?

— Nu am niciun comentariu în această privință.

— De ce Kaplan este oficial mort și Hobie nu?

— Nu am niciun comentariu în această privință.

Ea a dat din cap. S-a gândit o clipă și s-a regrupat exact ca un avocat, când trebuia să încolțească un martor recalcitrant.

— Doar teoretic, atunci. Să presupunem că un tânăr cu personalitatea, caracterul și trecutul lui Victor Hobie a supraviețuit unui astfel de incident, bine? Este posibil ca un astfel de om să nu mai fi luat niciodată legătura cu proprii părinți după aceea?

DeWitt se ridică din nou în picioare. În mod clar se simțea incomfortabil.

— Nu știu, doamnă Garber. Nu sunt un nenorocit de psihiatru. Și, după cum v-am spus, am avut grijă să nu-l cunosc prea bine. Părea un tip foarte cumsecade, dar era rece. În general, cred că aș considera foarte puțin probabil. Dar nu uitați, Vietnamul a schimbat oamenii. Pe mine, de exemplu, m-a schimbat cu siguranță. Eram un tip de treabă.

OFIȚERUL SARK AVEA patruzeci și patru de ani, dar părea mai în vârstă. Fizicul său fusese afectat de o copilărie săracă și de o neglijență ignorantă în cea mai mare parte a anilor de adult. Pielea îi era ternă și palidă, iar părul îl pierduse devreme. Asta îl făcea să aibă o paloare nesănătoasă și să pară îmbătrânit înainte de vreme. Dar adevărul era că se trezise la realitate și se lupta. Citise

chestii pe care le sugerau medicii de la poliția din New York, despre dietă și exerciții fizice. Eliminase cea mai mare parte a grăsimilor din meniul zilnic și începuse să facă puțin plajă, doar atât cât să-i dispară paloarea pielii fără riscul de melanom. Se plimba pe jos, ori de câte ori putea. În drum spre casă, cobora din metrou cu o stație mai devreme și mergea pe jos restul drumului, suficient de rapid pentru a-și face respirația să fie mai sacadată și bătăile inimii să crească, așa cum spuneau chestiile pe care le citise. Iar în timpul zilei de lucru, o convingea pe O'Hallinan să parcheze mașina de patrulare într-un loc care să le permită o scurtă plimbare pe jos până acolo unde se îndreptau.

O'Hallinan nu era interesată de exerciții aerobice, dar era o femeie amabilă și destul de fericită să coopereze cu el, mai ales în lunile de vară, când soarele strălucea. Așa că ea a parcat mașina lângă bordură, la umbra Bisericii Trinity, și s-au apropiat de World Trade Center pe jos, dinspre sud. Asta însemna o plimbare viaie de șase sute de metri prin soare, ceea ce îl făcea fericit pe Sark.

— VREȚI SĂ PUN pe cineva să vă ducă înapoi la aeroport? a întrebat DeWitt.

Reacher a interpretat oferta ca pe un gest de respingere amestecată cu un alt gest menit să atenueze rezistența de care dădea dovadă tipul. A încuviințat din cap. Chevrolet-ul armatei îi va duce acolo mai repede decât un taxi, pentru că deja aștepta afară cu motorul pornit.

— Mulțumesc, a spus el.

— Cu plăcere, i-a răspuns DeWitt.

A format un număr și a vorbit ca și cum ar fi dat un ordin.

— Așteptați aici, a spus el. Trei minute.

Jodie s-a ridicat în picioare și și-a netezit rochia. S-a îndreptat spre ferestre și a privit afară. Reacher a făcut un

pas în partea cealaltă și s-a uitat la amintirile de pe perete. Una dintre fotografii era o retipărire lucioasă a unei poze celebre din ziar. Un elicopter decola din interiorul complexului ambasadei din Saigon, cu o mulțime de oameni sub el, cu brațele ridicate ca și cum ar fi încercat să-l forțeze să coboare înapoi pentru ei.

— Dumneavoastră erai pilotul? a întrebat Reacher.

DeWitt a aruncat o privire și a dat din cap.

— Erați încă acolo în 75?

DeWitt a dat din nou din cap.

— Cinci stagii de luptă, apoi o perioadă la Cartierul General. În general, cred că am preferat lupta.

Se auzea un zgomot în depărtare. Zgomotul de bas al unui elicopter puternic, care se apropia. Reacher i s-a alăturat lui Jodie la fereastră. Un Huey era în aer, plutind deasupra clădirilor îndepărtate.

— V-a venit transportul, spuse DeWitt.

— Un elicopter? a spus Jodie.

DeWitt zâmbea.

— La ce te așteptai? Aceasta este școala de elicoptere, la urma urmei. De aceea sunt băieții ăștia aici. Nu este o școală de șoferi.

Zgomotul rotorului se intensifică până la un wop-wop-wop puternic. Apoi, încet-încet, s-a transformat într-un sunet mai ascuțit. whip-whip-whip-whip, pe măsură ce se apropia și se amesteca cu zgomotul motorului.

— Palele sunt mai mari acum, a strigat DeWitt. Din materiale compozite. Nu mai sunt din metal. Nu știu ce ar fi făcut bătrânul Vic.

Huey-ul se înclină lateral și pluti deasupra terenului de paradă din fața clădirii. Zgomotul zguduia ferestrele. Apoi, elicopterul se îndrepta și se așeza la sol.

— Mă bucur că v-am cunoscut, a strigat DeWitt.

I-au strâns mâna și s-au îndreptat spre ieșire. Sergentul MP de la birou le-a făcut un semn din cap, prin zgomot rotorului, și s-a întors la hârtiile sale. Au coborât scările și au ieșit afară, în explozia de căldură, praf și zgomot. Copilotul glisă ușa pentru ei. Au alergat aplecați pe distanța scurtă. Jodie zâmbea și părul îi zburda peste tot. Copilotul i-a întins mâna și a tras-o înăuntru. Reacher l-a urmat. S-au legat în bancheta din spate, iar copilotul a glisat ușa și a urcat în cabină.

Un tremur familiar datorat vibrațiilor a început să apară în timp ce nava se ridica în aer. Podeaua s-a înclinat și s-a balansat, iar clădirile s-au rotit prin ferestre, apoi s-au văzut acoperișurile lor, apoi terenurile periferice, cu autostrăzile trasate ca niște linii de creion gri. Botul a coborât și zgomotul motorului a crescut până la un vuiet, în timp ce se roteau și se stabileau la o viteză de croazieră de o sută de mile pe oră.

MIȘCAREA DESPRE CARE Sark citise se numea *power walking*, iar ideea era să mergi cu o viteză de patru mile pe oră. În acest fel, bătăile inimii erau ridicate, ceea ce era cheia exercițiilor aerobice, dar și evitarea deteriorarea prin impact a tibiilor și a genunchilor, pe care o riscai în cazul unei alergări clasice. Era o explicație convingătoare, iar el credea în ea. Dacă ar fi făcut-o cum trebuie, șase sute metri cu șase kilometri pe oră ar fi trebuit să dureze puțin peste cinci minute, dar de fapt a durat aproape de opt, pentru că mergea cu O'Hallinan lângă el. Era fericită să meargă, dar voia să o facă încet. Nu era o femeie fără condiție fizică, dar întotdeauna spunea că sunt făcută pentru confort, nu pentru viteză. Era un compromis. Avea nevoie de cooperarea ei pentru a ajunge să meargă cât de cât, așa că nu se plângea niciodată de ritmul ei. S-a gândit că era mai bine decât nimic. Pentru el tot era bine.

— Care dintre clădiri, a întrebat el.

— Cea de sud, cred, a spus ea.

Au mers până la intrarea principală a turnului de sud și au intrat în hol. În spatele unui ghișeu se aflau niște tipi în uniforme de securitate, dar erau ocupați cu un grup de bărbați străini în costume gri, așa că Sark și O'Hallinan s-au îndreptat spre lista cu chiriașii clădirii și au consultat-o direct. Cayman Corporate Trust era listat la etajul optzeci și opt. S-au îndreptat spre liftul expres și au intrat înăuntru fără ca cei de la securitate să știe că intraseră în clădire.

Podeaua liftului s-a presat de picioarele lor și i-a accelerat în sus. A încetinit și s-a oprit la optzeci și opt. Ușa a alunecat și un clopoțel în surdină a sunat, iar ei au ieșit pe un coridor simplu. Plafoanele erau joase și spațiul era îngust. Cayman Corporate Trust avea o ușă modernă din stejar, cu o fereastră mică și un mâner de alamă. Sark a deschis ușa și i-a permis lui O'Hallinan să intre înaintea lui. Era destul de bătrână ca să aprecieze politețea.

Era o recepție din stejar și alamă, cu un bărbat subțirel, în costum închis la culoare, în spatele unui ghișeu înalt până la piept. Sark stătea în centrul încăperii, centura încărcată subliniindu-i lățimea șaoldurilor, făcându-l să pară mare și impunător. O'Hallinan s-a apropiat de recepție, plănuiindu-și abordarea. Voia să afle ceva, așa că a încercat genul de atac frontal pe care îi văzuse la alți detectivi.

— Am venit în legătură cu Sheryl, a spus ea.

— CRED CĂ TREBUIE să mergem acasă, a spus Jodie.

— Nu, vii în Hawaii, cu mine.

Se aflau din nou în interiorul terminalului răcoros de la Dallas-Fort Worth. Huey-ul aterizase pe o platformă îndepărtată, iar copilotul îi condusesese cu un cărucior de golf vopsit în verde. Le arătase o ușă nemarcată care îi conducea la un rând de scări ce ducea spre agitația din zonele publice.

— Hawaii? Reacher, nu pot să merg în Hawaii. Trebuie să mă întorc în New York.

— Nu te poți întoarce acolo singură. New York este locul unde este pericolul, îți amintești? Iar eu trebuie să mă duc în Hawaii. Așa că va trebui să vii cu mine, pur și simplu.

— Reacher, nu pot, a spus ea din nou. Trebuie să fiu la o întâlnire mâine. Știi asta. Ai răspuns la telefon, nu-i așa?

— Nu, Jodie. Nu te întorci acolo singură.

După ce predaseră apartamentul de la St Louis, în acea dimineață, i se întâmplase ceva. Partea de șopârlă a creierului său, îngropată adânc în spatele lobilor frontali, îi strigase *Luna de miere s-a terminat, amice. Viața ta se schimbă și problemele încep acum*. El a ignorat-o. Dar acum îi dădea atenție. Pentru prima dată în viața lui, era într-o situație inedită. Avea pe cineva de care să-și facă griji. Era în mare parte o plăcere, dar era și o povară.

— Trebuie să mă întorc, Reacher, a spus ea. Nu pot să-i dezamănesc.

— Sună-i, spune-le că nu poți să ajungi. Spune-le că ești bolnavă sau ceva de genul ăsta.

— Nu pot să fac asta. Secretarul meu știe că nu sunt bolnavă, nu-i așa? Iar eu trebuie să mă gândesc la cariera mea. E importantă pentru mine.

— Nu te întorci acolo singură, a spus el din nou.

— Oricum, de ce trebuie să mergi în Hawaii?

— Pentru că acolo se află răspunsul, a spus el.

S-a îndreptat spre un ghișeu de bilete și a luat un orar gros de pe un suport mic și cromat. A stat în lumina rece și a deschis-o până la D pentru plecările din Dallas-Fort Worth și și-a trecut degetul pe lista de destinații până la H pentru Honolulu. Apoi a întors la plecările din Honolulu și a verificat zborurile care se întorceau la New York. A verificat de două ori, apoi a zâmbit ușurat.

— Putem reuși oricum, să facem ambele lucruri. Uită-te la asta. Este un 12-15 de aici. Timpul de zbor minus schimbarea de oră la vest ne duce la Honolulu la ora trei. Apoi ne întoarcem la ora șapte la New York, timpul de zbor plus schimbarea de oră la întoarcerea spre est, ne duce la JFK mâine la ora 12.00. Tipul tău a spus că e o întâlnire după-amiaza, nu? Așa că încă poți ajunge.

— Trebuie să mă informez, a spus ea. Nu am nicio idee despre ce este vorba.

— Vei avea la dispoziție câteva ore. Prinzi repede.

— E o nebunie. În Hawaii avem la dispoziție doar patru ore.

— E tot ce ne trebuie. Voi suna înainte, ca să aranjez totul.

— Vom sta în avion toată noaptea. Mă voi duce la întâlnire după o noapte nedormită într-un avion nenorocit.

— Atunci vom merge la clasa întâi, a spus el. Rutter plătește, nu-i așa? Putem dormi la clasa întâi. Scaunele par destul de confortabile.

Ea a ridicat din umeri și a oftat.

— O nebunie.

— Lasă-mă să-ți folosesc telefonul, a spus el.

Ea i-a dat telefonul mobil din geantă, iar el a sunat la informații interurbane și a cerut numărul. L-a format și l-a auzit sunând la șase mii de mile depărtare. A sunat de opt ori și a răspuns vocea pe care voia să o audă.

— Sunt Jack Reacher, a spus el. O să stai la birou toată ziua?

Răspunsul a fost lent și somnoros, pentru că era foarte devreme în Hawaii, dar era răspunsul pe care voia să-l audă. A închis telefonul și s-a întors spre Jodie. Ea a oftat din nou la el, dar de data aceasta era amestecat și un zâmbet. S-a îndreptat spre ghișeu și a folosit cardul auriu pentru a cumpăra două bilete la clasa întâi, Dallas-Fort

Worth – Honolulu – New York. Tipul de la ghișeu a făcut repartizarea locurilor pe loc, ușor nedumerit în fața unor oameni care plăteau prețul unei mașini sport de ocazie pentru a cumpăra douăzeci de ore în avion și patru la sol în Oahu. Le-a înmănat biletele și, douăzeci de minute mai târziu, Reacher se așeza într-un scaun enorm de piele moale, cu Jodie în siguranță la un metru distanță, lângă el.

EXISTA O RUTINĂ CARE trebuia urmată în această situație. Nu mai fusese folosită niciodată până atunci, dar fusese repetată des și temeinic. Bărbatul subțirel de la tejgheaua înaltă până la înălțimea pieptului și-a mișcat mâna cu dezinvoltură în lateral și a apăsă cu degetul arătător pe un buton și degetul mijlociu pe altul. Primul buton a blocat ușa de stejar care dădea spre holul liftului. Există un mecanism electromagnetic care înțepenea limba de oțel la locul ei, în mod silențios și discret. Odată activată, ușa rămânea încuiată până când mecanismul era eliberat din nou, indiferent ce făcea cineva cu zăvorul sau cu cheia. Al doilea buton a declanșat o lumină roșie intermitentă în interfonul de pe biroul lui Hobie. Lumina roșie era strălucitoare, iar biroul era întotdeauna întunecat, și era imposibil să nu o observi.

— Cine? a spus tipul subțirel.

— Sheryl, a repetat O'Hallinan.

— Îmi pare rău, a spus tipul. Nu lucrează nimeni cu numele Sheryl aici. În prezent, avem un personal de trei persoane și toți sunt bărbați.

Și-a mutat mâna spre stânga și a sprijinit-o pe un buton marcat *talk*, care a activat interfonul.

— Aveți un Tahoe negru? I-a întrebat O'Hallinan.

El a dat din cap.

— Avem un Tahoe negru în flotă.

— Dar un Suburban?

— Da, cred că avem și unul din acelea. Este vorba despre o încălcare a regulilor de circulație?

— Este vorba despre faptul că Sheryl este în spital, a spus O'Hallinan.

— Cine? a întrebat din nou tipul.

Sark a pășit din spatele lui O'Hallinan.

— Trebuie să vorbim cu șeful tău.

— Bine, a spus tipul. O să văd dacă se poate aranja asta. Puteți să-mi spuneți numele dumneavoastră?

— Ofițerii Sark și O'Hallinan, Departamentul de Poliție al orașului New York.

Tony a deschis ușa interioară a biroului și a rămas acolo, întrebător.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor ofițeri? a întrebat el.

În timpul repetițiilor pe care le făcuseră, polițiștii se întorceau de la ghișeu și se uitau la Tony. Poate făceau câțiva pași spre el. Și exact asta s-a întâmplat. Sark și O'Hallinan s-au întors cu spatele și s-au îndreptat spre mijlocul zonei de recepție. Bărbatul subțirel de la ghișeu s-a aplecat și a deschis un dulap. A desfăcut pușca din suportul ei și a ținut-o jos, departe de ochii lui.

— E vorba de Sheryl, a spus din nou O'Hallinan.

— Care Sheryl? a întrebat Tony.

— Sheryl cea din spital cu nasul spart, a spus Sark. Și cu pomeții fracturați și cu contuzia. Sheryl care a ieșit din Tahoe-ul tău în fața spitalului St Vincent.

— Oh, înțeleg, a spus Tony. Nu am reținut numele ei. Nu a putut să scoată un cuvânt, din cauza rănilor de pe față.

— Atunci de ce era în mașina ta? a întrebat O'Hallinan.

— Eram la Grand Central, lăsând acolo un client. Am găsit-o pe trotuar, cam pierdută. Coborâse din trenul de Mount Kisco și se plimba pe acolo. Ne-am oferit să o duc la spital, ceea ce părea să fie ceea ce avea nevoie. Așa că am

lăsat-o la St Vincent, pentru că este pe drumul de întoarcere.

— Bellevue este mai aproape de Grand Central, a spus O'Hallinan.

— Nu-mi place traficul de acolo, a spus Tony neutru. St Vincents era mai convenabil.

— Și nu v-ați întrebat ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat Sark. Cum s-a ales cu rănilor?

— Păi, normal că ne-am întrebat, a spus Tony. Am întrebat-o despre asta, dar nu putea vorbi, din cauza rănilor. De aceea nu i-am recunoscut numele.

O'Hallinan stătea acolo, nesigur. Sark făcu un pas înainte.

— Ați găsit-o pe trotuar?

Tony a dat din cap.

— În fața Grand Central.

— Nu putea să vorbească?

— Nici un cuvânt.

— Deci de unde știi că a coborât din trenul Kisco?

Singura zonă gri din timpul repetițiilor fusese alegerea momentului exact în care să renunțe la apărare și să înceapă atacul. Era o chestiune subiectivă. Aveau încredere că, atunci când va veni momentul, îl vor recunoaște. Și așa a fost. Bărbatul subțirel s-a ridicat în picioare, a băgat un cartuș în camera puștii și a îndreptat-o spre teighea.

— Nu mișcați! a strigat el.

Un pistol de nouă milimetri a apărut în mâna lui Tony. Sark și O'Hallinan s-au holbat la el, apoi s-au uitat înapoi la pușca de vânatoare și au ridicat brațele în sus. Nu un gest de regret ca în filme. Le-au întins violent în sus de parcă viața lor ar fi depins de atingerea plăcii acustice aflate chiar deasupra capetelor lor. Tipul cu pușca de vânatoare a venit din spate și a înfipt botul puștii cu putere în spatele lui Sark, iar Tony a pășit în spatele lui O'Hallinan și a făcut

același lucru cu pistolul său. Apoi, un al treilea bărbat a ieșit din întuneric și s-a oprit în ușa biroului.

— Eu sunt Hook Hobie, a spus el.

S-au holbat la el. Nu au spus nimic. Privirile lor au pornit de la fața lui desfigurată și au coborât încet până la mâneca goală.

— Care dintre voi este care? a întrebat Hobie.

Nici un răspuns. Se holbau la cârlig. L-a ridicat și l-a lăsat să prindă lumina.

— Care dintre voi este O'Hallinan?

O'Hallinan și-a plecat capul în semn de recunoaștere. Hobie s-a întors.

— Deci tu ești Sark.

Sark a dat din cap. Doar o fracțiune de înclinare a capului.

— Desfaceți-vă centurile, a spus Hobie. Pe rând. Și fiți rapizi.

Sark a fost primul. A fost rapid. Și-a lăsat mâinile jos și s-a luptat cu catarama. Centura grea a căzut pe podea la picioarele lui. Apoi le-a întins din nou spre tavan.

— Acum tu, i-a spus Hobie lui O'Hallinan.

Ea a făcut același lucru. Centura grea cu revolverul, radioul, cătușele și bastonul de noapte au pocnit pe covor. Și-a întins mâinile înapoi în sus, cât de mult a putut. Hobie și-a folosit cârligul. S-a aplecat, a trecut vârful prin ambele catarama și a balansat centurile în aer, pozând ca un pescar la sfârșitul unei zile reușite pe malul râului. S-a întins și și-a folosit mâna bună pentru a scoate cele două seturi de cătușe din cupele lor de piele uzată.

— Întoarceți-vă.

S-au întors și au înfruntat armele frontal.

— Mâinile la spate.

Este posibil ca un om cu o singură mână să pună cătușele unei victime, dacă victima stă nemișcată, cu

încheieturile mâinilor împreunate. Sark și O'Hallinan stăteau într-adevăr nemișcați. Hobie a făcut să pocnească câte o încheietură pe rând, apoi a strâns toate cele patru cătușe cu clichet până când a auzit oftaturi de durere din partea amândurora. Apoi a ridicat curelele suficient de sus pentru a nu le târî pe podea și s-a întors în interiorul biroului.

— Intrați, a strigat el.

A trecut prin spatele biroului și a așezat centurile pe el ca pe niște obiecte care urmau să fie examinate îndeaproape. S-a așezat greoi pe scaun și a așteptat în timp ce Tony a aliniat prizonierii în fața lui. A păstrat tăcerea în timp ce le golea centurile. Le-a scos revolverele și le-a aruncat într-un sertar. Le-a scos stațiile radio și s-a jucat cu butonul de volum până când au început să șuiere puternic. Le-a așezat împreună la capătul biroului, cu antenele îndreptate spre peretele cu ferestre. Și-a înclinat capul o clipă și a ascultat șuieratul atmosferei radio. Apoi s-a întors și a scos ambele bastoane din buclele de pe centuri. A așezat unul pe birou, l-a ridicat pe celălalt în mâna stângă și l-a examinat cu atenție. Era un model nou, cu mâner și o secțiune telescopică dedesubt. S-a uitat la el, interesat.

— Cum funcționează asta, mai exact?

Nici Sark, nici O'Hallinan nu au răspuns. Hobie s-a jucat o secundă cu bățul, apoi a aruncat o privire către tipul subțirel, care a împins pușca în față și l-a lovit pe Sark în rinichi.

— Ți-am pus o întrebare, i-a spus Hobie.

— Îl balansezi, a mormăit el. Îl balansezi și îl agiți cam ca și când ai da cu el.

Avea nevoie de spațiu, așa că s-a ridicat în picioare. A învârtit bățul și l-a mișcat ca și cum ar fi pocnit un bici. Secțiunea telescopică s-a desprins și s-a blocat la locul ei. A zâmbit cu jumătatea nersă a feței. A pliat mecanismul și a

încercat din nou. A rânjit din nou. S-a apucat să se plimbe în cercuri mari în jurul biroului, legănând bățul și deschizându-l. A făcut-o pe verticală, apoi pe orizontală. A folosit din ce în ce mai multă forță. A învârtit cercuri strânse, făcând să apară bățul. L-a repezit într-o parte, iar mecanismul s-a deschis, s-a învârtit și l-a izbit în fața lui O'Hallinan.

— Îmi place chestia asta, a spus el.

Ea se prăbușea pe spate, dar Tony a împins-o în poziție verticală cu pistolul său. Genunchii i-au cedat și a căzut grămadă, lipită de partea din față a biroului, cu brațele încătușate strâns la spate, sângerând din gură și din nas.

— Ce v-a spus Sheryl? a întrebat Hobie.

Sark se holba la O'Hallinan.

— A spus că a intrat într-o ușă, a murmurat el.

— Atunci de ce naiba mă deranjați? De ce sunteți aici?

Sark și-a mutat privirea în sus. L-a privit pe Hobie drept în față.

— Pentru că nu am crezut-o. Era clar că cineva a bătut-o. Am urmărit plăcuța de înmatriculare de la Tahoe și se pare că ne-a condus la locul potrivit.

În birou s-a făcut liniște. Nimic, în afară de șuieratul și sâsâitul radiourilor poliției de la capătul biroului. Hobie a dat din cap.

— Exact locul potrivit, a spus el. Nu a fost vorba de nicio ușă.

Sark a dat și el din cap. Era un om rezonabil de curajos. Unitatea de violență domestică nu era un fel de refugiu pentru lași. Prin definiție, presupunea să aibă de-a face cu bărbați care aveau capacitatea de a fi violenți în cel mai brutal mod. Iar Sark se pricepea la fel de bine ca oricine să se ocupe de ei.

— Este o mare greșeală, a spus el în liniște.

— În ce sens? a întrebat Hobie interesat.

— Este vorba de ceea ce i-ai făcut lui Sheryl, atâta tot. Nu trebuie să fie vorba de altceva. Chiar nu ar trebui să amesteci nimic altceva în asta. E un pas mare de la asta până la violența împotriva ofițerilor de poliție. S-ar putea să fie posibil să găsim o soluție în legătură cu problema Sheryl. Poate că a existat o provocare acolo, știi, o circumstanță atenuantă. Dar dacă sunteți agresivi cu noi, atunci nu putem rezolva nimic. Pentru că nu faceți decât să vă băgați în probleme și mai mari.

A făcut o pauză și a urmărit cu atenție răspunsul. Abordarea funcționa adesea. Interesul propriu al infractorului o făcea să funcționeze adesea. Dar nu a existat niciun răspuns din partea lui Hobie. Nu a spus nimic. În birou era liniște. Sark își pregătea următoarea abordare când radiourile au scârțâit și un dispecer îndepărtat a intrat în direct și l-a condamnat la moarte.

— *Cinci unu și cinci doi, vă rugăm să confirmați locația actuală.*

Sark era atât de condiționat să răspundă, încât mâna i-a tresărit spre locul unde fusese centura. A fost oprită brusc de câtușă. Apelul radio s-a stins în tăcere. Hobie privea în gol.

— *Cinci unu, cinci doi, am nevoie de locația dvs. actuală, vă rog.*

Sark se uita îngrozit la radio. Hobie îi urmări privirea și zâmbi.

— Nu știu unde vă aflați, a spus el.

Sark a clătinat din cap. Se gândi rapid. Un om curajos.

— Știu unde suntem. Știu că suntem aici. Vor o confirmare, asta e tot. Ei verifică dacă suntem unde ar trebui să fim, tot timpul.

Radiourile au pocnit din nou.

— *Cinci unu, cinci doi, răspundeți, vă rog.*

Hobie s-a uitat fix la Sark. O'Hallinan se zbătea în genunchi și se uita fix spre stațiile radio. Tony își mută pistolul pentru a o ținti.

— *Cinci unu, cinci doi, mă recepționați?*

Vocea s-a estompat puțin în zgomotul de statică și apoi a revenit mai puternică.

— *Cinci unu, cinci unu, cinci doi, avem o urgență domestică violentă la intersecția dintre Houston și Avenue D. Sunteți undeva în apropiere de acea zonă?*

Hobie a zâmbit.

— E la trei kilometri de aici, a spus el. Nu au nici cea mai mică idee unde vă aflați, nu-i așa?

Apoi a zâmbit. Partea stângă a feței i s-a pliat în linii neobișnuite, dar pe partea dreaptă țesutul cicatricial a rămas strâns, ca o mască rigidă.

PAISPREZECE

PENTRU PRIMA DATĂ în viața lui, Reacher se simțea cu adevărat confortabil într-un avion. Zburase de când se născuse, mai întâi ca fiu de soldat și apoi ca soldat el însuși, milioane de kilometri în total, dar toți aceștia cocoțați în transporturi militare spartane și zgomotoase sau înghesuiți în scaune civile tari și mai înguste decât umerii lui. Să călătorească la clasa întâi pe o linie aeriană civilă era un lux cu totul nou.

Cabina de clasa 1 era spectaculoasă. Era o insultă deliberată la adresa pasagerilor care se înșirau pe culoarul avionului și aruncau o privire înăuntru înainte de a se târî pe culoar până la propriile lor scaune meschine. Era frumos decorat și aerisit la clasa întâi, cu patru locuri pe un rând, în timp ce la clasa economică erau zece. Aritmetic, Reacher

și-a dat seama că asta făcea ca fiecare scaun să fie de două ori și jumătate mai lat, dar se simțeau mai bine decât atât. Se simțeau enorme. Se simțeau ca niște canapele, suficient de largi pentru ca el să se poată răsuci în stânga și în dreapta fără să se lovească cu șoldurile de cotiere. Iar spațiul pentru picioare era uimitor. Putea să alunece în jos și să se întindă fără să atingă scaunul din față. Putea să apese pe buton și să se încline aproape orizontal fără să-l deranjeze pe cel din spate. A acționat mecanismul de câteva ori, ca un copil cu o jucărie, apoi s-a așezat într-o poziție rezonabilă la jumătatea distanței și a deschis revista, care era nouă și netedă, nu era încrețită și lipicioasă ca cele pe care le citeau cele patruzeci de rânduri din spate.

Jodie era pierdută în propriul scaun, fără pantofi și cu picioarele băgate sub ea, cu aceeași revistă deschisă în poală și cu un pahar de șampanie rece lângă cot. În cabină era liniște. Scaunele se aflau cu mult în fața motoarelor, iar zgomotul lor era redus la un șuierat nu mai puternic decât șuieratul aerului care ieșea prin gurile de aerisire de deasupra capului. Nu existau vibrații. Reacher privea vinul auriu spumant din paharul lui Jodie și nu vedea niciun tremur pe suprafața lui.

— M-aș putea obișnui cu asta, a spus el.

Ea și-a ridicat privirea și a zâmbit.

— Nu cu salariul tău, a spus ea.

El a dat din cap și s-a întors la aritmetica sa. S-a gândit că o zi de câștig din săpatul piscinelor i-ar fi permis să călătorească 80 de kilometri cu avionul la clasa întâi. Cu viteza de croazieră, asta însemna un progres de aproximativ cinci minute. Zece ore de muncă, toate pierdute în cinci minute. Cheltuia banii de 120 de ori mai repede decât îi câștigase.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat ea. Când se va termina totul?

— Nu știu, a spus el.

Întrebarea îi stăruise în minte încă de când ea îi spusese despre casă. Casa însăși stătea acolo în imaginația lui, uneori benignă, alteori amenințătoare, ca o imagine trucată care se schimba în funcție de cum o înclinai în lumină. Uneori stătea acolo, în strălucirea soarelui, confortabilă, joasă și întinsă, înconjurată de curtea ei prietenoasă, și părea ca acasă. Alteori, arăta ca o piatră de moară gigantică, care îi cerea să alerge și să alerge și să alerge doar pentru a rămâne la nivelul liniei de start. Cunoștea oameni cu case. Vorbise cu ei, cu același tip de interes detașat cu care ar fi vorbit cu o persoană care avea șerpi ca animale de companie sau care se înscria la concursuri de dans de societate. Casele te obligau să ai un anumit stil de viață. Chiar dacă cineva îți dădea una pe gratis, așa cum făcuse Leon, te angaja la o mulțime de lucruri diferite. Erau taxe pe proprietate. Știa asta. Erau asigurări, în caz că locuința lua foc sau era dărâmată de un vânt puternic. Erau costuri de întreținere. Oamenii pe care îi cunoștea și care aveau case, făceau mereu ceva la ele. La începutul iernii, înlocuiau sistemul de încălzire, pentru că acesta se defectase. Sau pivnița avea scurgeri de apă și era nevoie de lucruri complicate care implicau săpături. Acoperișurile erau o problemă. Știa și asta. Oamenii îi spusese. Acoperișurile aveau o durată de viață limitată, ceea ce îl surprinsese. Șindrila trebuia decopertată și înlocuită cu alta nouă. De asemenea, și pereții laterali. Ferestrele, de asemenea. Cunoștea oameni care își montaseră ferestre noi la casele lor. Deliberaseră îndelung asupra tipului de ferestre pe care să le cumpere.

— Ai de gând să-ți găsești o slujbă? a întrebat Jodie.

S-a uitat prin fereastra ovală la întinderea Californiei, uscată și cafeniă la șapte mile sub el. Ce fel de slujbă? Casa avea să-l coste poate zece mii de dolari pe an în taxe, rate și

întreținere. Și era o casă izolată, așa că va trebui să păstreze și mașina lui Rutter. Era o mașină gratuită, la fel ca și casa, dar avea să-l coste bani doar pentru a o deține. Asigurare, schimburi de ulei, inspecții, titlu de proprietate, benzină. Poate încă trei mii de dolari pe an. Mâncarea, hainele și utilitățile se adăugau la toate acestea.

Și dacă ar fi avut o casă, și-ar fi dorit și alte lucruri. Ar fi vrut o combină stereo. Ar fi vrut un disc al lui Wynonna Judd, și multe altele, de asemenea. S-a gândit din nou la calculele scrise de mână ale bătrânei doamne Hobie. Stabilise o anumită sumă de bani de care avea nevoie în fiecare an, iar el nu se vedea obținând-o mai jos decât o făcuse ea.

Toată afacerea se ridica la vreo treizeci de mii de dolari pe an, ceea ce însemna să câștige vreo cincizeci de mii, ca să luăm în calcul impozitul pe venit și costul a cinci zile pe săptămână de călătorie dus-întors până acolo unde avea de gând să câștige.

— Nu știu, a spus din nou.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care le-ai putea face.

— Cum ar fi?

— Ai talente. Ești un investigator al naibii de bun, de exemplu. Tata obișnuia să spună că ești cel mai bun pe care l-a văzut vreodată.

— Asta a fost în armată, a spus el. S-a terminat acum.

— Abilitățile sunt transferabile, Reacher. Întotdeauna există cerere pentru cei mai buni.

Apoi și-a ridicat privirea, cu o idee pe față.

— Ai putea prelua afacerea lui Costello. O să lase un gol. Noi îl foloseam tot timpul.

— Asta e minunat. Mai întâi îl omor pe tip, apoi îi fur afacerea.

— Nu a fost vina ta, a spus ea. Ar trebui să te gândești la asta.

Așa că s-a uitat din nou la California și s-a gândit la asta. S-a gândit la scaunul de piele uzat al lui Costello și la spătarul său îmbătrânit și confortabil. S-a gândit la faptul că va sta în camera lui pastelată cu ferestrele din sticlă cu pietricele, petrecându-și toată viața la telefon.

S-a gândit la costurile de funcționare a biroului de pe Greenwich Avenue, la angajarea unei secretare și la faptul că va avea nevoie de computere noi și centrale telefonice, asigurări de sănătate și concedii plătite. Toate acestea pe lângă administrarea sediului Garrison. Ar fi lucrat zece luni pe an înainte de a economisi un singur dolar.

— Nu știu, spuse el din nou. Nu sunt sigur că vreau să mă gândesc la asta.

— Va trebui să o faci.

— Poate, a spus el. Dar nu neapărat acum.

Ea a zâmbit ca și cum ar fi înțeles și au căzut din nou în tăcere. Avionul a suierat mai departe și stewardesa s-a întors cu căruciorul cu băuturi. Jodie a primit o nouă porție de șampanie, iar Reacher a luat o cutie de bere. A răsfoit revista companiei aeriene. Era plină de articole seci despre nimic deosebit. Erau reclame la servicii financiare și la mici gadgeturi complicate, toate negre și care funcționau cu baterii. A ajuns la secțiunea în care flota operațională a companiei aeriene era reprezentată în mici desene colorate. A găsit avionul în care se aflau și a citit despre capacitatea de pasageri, autonomia și puterea motoarelor sale. Apoi a ajuns la rebusul din spate. Umplea o pagină și părea destul de greu. Jodie era deja acolo, la exemplarul ei, înaintea lui.

— Uită-te la unsprezece jos, a spus ea.

El s-a uitat.

— *Pot cântări greu*, a citit el. Șaisprezece litere.

— Responsabilități, a spus ea.

Marilyn și Chester Stone erau înghesuiți împreună pe canapeaua din stânga, în fața biroului, pentru că Hobie era în baie, singur cu cei doi polițiști. Bărbatul subțirel în costum închis la culoare stătea pe canapeaua de vizavi, cu pușca sprijinită în poală. Tony era întins lângă el, cu picioarele pe măsuța de cafea. Chester era inert, uitându-se în întuneric. Marilyn era înfrigurată, înfometată și îngrozită. Ochii ei săgetau prin toată camera. Din baie se auzea o liniște totală.

— Ce face acolo cu ei? a șoptit ea.

Tony a ridicat din umeri.

— Probabil că vorbește cu ei acum.

— Despre ce?

— Păi, le pune întrebări despre ce le place și ce nu le place. În ceea ce privește durerea fizică, înțelegi tu. Îi place să facă asta.

— Doamne, de ce?

Tony a zâmbit.

— Crede că e mai democratic, știi, să lase victimele să-și decidă singure soarta.

Marilyn a tresărit.

— Doamne, nu poate să-i lase să plece? Au crezut că Sheryl era o soție bătută, asta e tot. Nu știau nimic despre el.

— Ei bine, vor ști ceva despre el în curând, a spus Tony. Îi pune să aleagă un număr. Nu știu niciodată dacă să aleagă un număr mare sau mic, pentru că nu știu pentru ce este. Se gândesc că ar putea să-i facă plăcere, știi, dacă aleg bine. Se chinuie o veșnicie întreagă să își dea seama.

— Nu poate să-i lase să plece pur și simplu? Poate mai târziu?

Tony a clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Este foarte încordat acum. Asta îl va relaxa. Ca o terapie.

Marilyn a rămas tăcută pentru o lungă perioadă. Dar apoi a trebuit să întrebe.

— Pentru ce este numărul? a șoptit ea.

— Câte ore le ia să moară, a spus Tony. Cei care aleg cifre mari se enervează foarte tare când află.

— Ticăloșilor.

— Un tip a ales odată o sută, dar l-am lăsat să scape cu zece.

— Ticăloșilor.

— Dar nu te va pune să alegi un număr. Are alte planuri pentru tine.

Liniște totală în baie.

— E nebun, a șoptit Marilyn.

Tony a ridicat din umeri.

— Un pic, poate. Dar îmi place de el. A avut parte de multă durere în viața lui. Cred că de aceea este atât de interesat de ea.

Marilyn s-a uitat la el cu groază. Apoi a sunat soneria de la ușa de stejar care dădea în holul liftului. Foarte tare în liniștea totală. Tony și bărbatul subțirel cu pușca de vânătoare s-au învârtit și s-au uitat în acea direcție.

— Verifică cine este, a spus Tony.

A băgat mâna în haină și a scos pistolul. L-a ținut fixat pe Chester și Marilyn. Partenerul său cu pușca s-a ridicat de pe canapeaua joasă și a ocolit masa până la ușă. A închis-o în urma lui și în birou s-a făcut din nou liniște.

Tony s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușa de la baie. A bătut în ea cu tocul armei sale, a deschis-o puțin și și-a băgat capul înăuntru.

— Vizitatori, a șoptit el.

Marilyn s-a uitat în stânga și în dreapta. Tony se afla la șase metri de ea. A sărit în picioare și a respirat adânc. A sărit peste măsuța de cafea și s-a strecurat pe lângă canapeaua opusă și a ajuns până la ușa biroului. A deschis-

o cu forță. Bărbatul subțirel în costum închis era în partea cealaltă a recepției, vorbind cu un bărbat scund încadrat de ușa care dădea spre holul liftului.

— Ajută-ne! i-a strigat ea.

Bărbatul s-a uitat fix la ea. Era îmbrăcat în pantaloni albastru închis și o cămașă albastră, cu o jachetă scurtă peste ea, de aceeași nuanță de albastru ca și pantalonii. Un fel de uniformă. Pe jachetă, în partea stângă a pieptului, era un mic desen. Căra un sac de cumpărături maro.

— Ajutați-ne! a strigat ea din nou.

S-au întâmplat două lucruri. Bărbatul subțirel în costum închis la culoare a sărit în față, a împins vizitatorul înapoi și a trântit ușa după el. Iar Tony a apucat-o pe Marilyn de la spate cu un braț puternic în jurul taliei ei. A târât-o înapoi în birou. Ea s-a arcuit înainte ca să se împotrivească presiunii brațelor lui. Se aplecat de două ori, luptându-se cât putea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-ne!

Tony a ridicat-o de la pământ. Brațul lui se strângea sub sâni ei. Rochia scurtă îi urca pe coapse. Dădea din picioare și se zbătea. Bărbatul scund în uniformă albastră se holba. Pantofii i s-au desprins. Apoi, a observat că bărbatul scund zâmbea. A înaintat în birou după ea, pășind cu grijă peste pantofii ei abandonati, cărându-și sacul de cumpărături.

— Hei, aș vrea să iau și eu o bucată din asta, a spus el.

— Las-o baltă, a oftat Tony din spatele ei. Nu este permis, deocamdată.

— Păcat, a spus tipul cel nou. Nu în fiecare zi vezi așa ceva.

Tony s-a luptat cu ea până la canapea. A aruncat-o lângă Chester. Tipul cel nou a ridicat din umeri cu regret și a golit sacul de cumpărături pe birou. Cărămizi de bani lichizi s-au rostogolit pe lemn. Ușa de la baie s-a deschis și

Hobie a pășit în cameră. Avea sacoul dat jos și mânecile cămășii erau suflecate până la cot. În stânga era un antebraț. Era un ghem de mușchi, întunecat de părul negru. În dreapta era o cupă grea de piele, maro închis, uzată și strălucitoare, cu curelele nituite atașate de ea care se duceau până în mâneca cămășii. Partea de jos a cupei se îngustată într-un gât, din care ieșea cârligul de oțel strălucitor, care mergea drept pe o distanță de 15 sau 20 de centimetri și apoi se curba până la vârf.

— Numără banii, Tony, a spus Hobie.

Marilyn s-a ridicat brusc în picioare. S-a întors cu fața la tipul cel nou.

— Are doi polițiști înăuntru, a spus ea grăbit. Are de gând să-i omoare.

Tipul a ridicat din umeri.

— Îmi convine, a spus el. Omoară-i pe toți, asta spun eu.

Ea s-a holbat la el cu privirea pierdută. Tony s-a mutat în spatele biroului și a sortat cărămizile de bani. Le-a stivuit cu grijă și a numărat cu voce tare, mutându-le de la un capăt la altul al biroului.

— Patruzeci de mii de dolari.

— Deci unde sunt cheile? a întrebat tipul cel nou.

Tony a deschis sertarul biroului.

— Astea sunt pentru Mercedes.

Îl le-a aruncat tipului și a căutat în buzunar o altă legătură.

— Și astea sunt pentru Tahoe. E în garajul de jos.

— Dar pentru BMW?, a întrebat tipul.

— E încă în Pound Ridge, a strigat Hobie în cealaltă parte a camerei.

— Cheile? a întrebat tipul.

— În casă, cred, a spus Hobie. Nu a adus o geantă și nu pare să le ascundă asupra ei, nu-i așa?

Tipul s-a uitat fix la rochia lui Marilyn și a schițat un zâmbet urât, cu buzele și limbă.

— E ceva acolo, asta e al naibii de sigur. Dar nu arată ca niște chei.

Ea s-a uitat la el cu dezgust. Pe desenul de pe haina lui scria *Mo Motors*. Era brodat în mătase roșie. Hobie a traversat încăperea și s-a așezat chiar în spatele ei. S-a aplecat în față și a adus cârligul în raza ei vizuală. Ea s-a uitat la el, de aproape. A tresărit.

— Unde sunt cheile? a întrebat el.

— BMW-ul este al meu, a spus ea.

— Nu mai este.

El a apropiat cârligul. Ea a simțit mirosul de metal și de piele.

— Aș putea să o percheziționez, a strigat tipul cel nou. Poate că le ascunde până la urmă. Mă pot gândi la câteva locuri interesante în care să le caut.

Ea a tresărit.

— Cheile, îi spuse Hobie încet.

— Blatul din bucătărie, a șoptit apoi ea.

Hobie a retras cârligul și a trecut prin fața ei, zâmbind. Tipul cel nou părea dezamăgit. A dat din cap pentru a confirma că auzise șoapta și s-a îndreptat încet spre ușă, zornăind în mâini cheile de la Mercedes și cheile de la Tahoe.

— O plăcere să facem afaceri, a spus în timp ce mergea.

Apoi s-a oprit la ușă și s-a uitat înapoi, direct la Marilyn.

— Ești complet sigură că nu e permis, Hobie? Având în vedere că suntem prieteni vechi și toate astea? Și că am făcut multe afaceri împreună?

Hobie a dat din cap ca și cum ar fi vorbit serios.

— Las-o baltă. Asta e a mea.

Tipul a ridicat din umeri și a ieșit din birou, legănând cheile. Ușa s-a închis în urma lui și au auzit al doilea pocnet al ușii de la intrare o clipă mai târziu. Apoi s-a auzit un vuiet de lift și în birou s-a făcut din nou liniște. Hobie a aruncat o privire la teancurile de bancnote de dolari de pe birou și s-a întors la baie. Marilyn și Chester stăteau unul lângă altul pe canapea, înghețați, răniți și înfometați. Lumina care intra prin crăpăturile jaluzelelor se stingea în galbenul stins al serii, iar liniștea din baie a continuat până la un moment dat, când Marilyn a presupus că era în jurul orei opt seara. Apoi a fost întreruptă de țipete.

AVIONUL A URMĂRIT soarele spre vest, dar l-a pierdut până la urmă și a ajuns pe Oahu cu trei ore întârziere, la mijlocul după-amiezii. Cabina de la clasa întâi s-a golit înaintea celei de la clasa business și a celei de la clasa economică, ceea ce a însemnat că Reacher și Jodie au fost primii oameni care au ieșit din terminal și au ajuns la taxiuri. Temperatura și umiditatea de acolo erau similare cu cele din Texas, dar umezeala avea o aromă salină din cauza Pacificului din apropiere. Iar lumina era mai calmă. Munții verzi și zimțați și albastrul mării scăldau insula cu strălucirea de bijuterie a tropicelor. Jodie și-a pus din nou ochelarii negri și a privit dincolo de gardurile aeroportului cu curiozitatea discretă a cuiva care trecuse prin Hawaii de zeci de ori în timpul serviciului tatălui ei, fără să se oprească vreodată cu adevărat acolo. Reacher făcu același lucru. Îl folosisese ca pe un nod de legătură cu alte destinații din Pacific de mai multe ori decât își aducea aminte, dar nu servise niciodată în Hawaii.

Taxiul care aștepta în capul cozii era o replică a celui pe care îl folosiseră la Dallas-Fort Worth, un Caprice curat, cu aerul care mergea la maxim și cu compartimentul șoferului decorat la jumătatea distanței dintre un altar religios și o

sufragerie. L-au dezamăgit pe tip cerându-i cea mai scurtă cursă disponibilă în Oahu, care era de o jumătate de kilometru în jurul drumului din perimetru aeroportului, până la intrarea în Baza Aeriană Hickam. Tipul a aruncat o privire înapoi la șirul de mașini din spatele lui, iar Reacher l-a văzut gândindu-se la tarifele mai bune pe care le-ar fi obținut ceilalți șoferi.

— Un bacșiș de zece dolari pentru tine, a spus el.

Tipul i-a aruncat aceeași privire pe care i-o aruncase funcționarul de la casa de bilete din Dallas-Fort Worth. Un tarif care avea să lase aparatul de taxat blocat pe minimul de bază, dar un bacșiș de zece dolari? Reacher a văzut o fotografie a ceea ce a presupus că era familia tipului, lipită pe vinilul de pe bord. O familie numeroasă, copii închiși la culoare, zâmbind și o femeie închisă la culoare, zâmbind, într-o rochie cu imprimeu vesel, toți stând în fața unei case simple și curate, cu ceva viguros crescând într-un petec de pământ din dreapta. S-a gândit la bătrânii Hobie, singuri în liniștea întunecată din Brighton, cu şuieratul buteliei de oxigen și scârțâitul podelelor din lemn uzat. Și la Rutter, în mizeria prăfuită a vitrinei sale din Bronx.

— Douăzeci de dolari, a spus el. Dacă plecăm chiar acum, bine?

— Douăzeci de dolari? a repetat tipul, uimit.

— Treizeci. Pentru copiii tăi. Arată bine.

Tipul a zâmbit în oglindă și și-a atins degetele de buze și le-a așezat ușor pe suprafața lucioasă a fotografiei. A trecut cu taxiul prin schimbările de bandă, pe pista perimetrală și a coborât din nou, la opt sute de metri de drum, în fața unei porți militare care arăta identic cu cea din fața Fortului Wolters. Jodie a deschis ușa și a ieșit în căldură, iar Reacher a băgat mâna în buzunar și a scos rola de bani. Bancnota de sus era de cincizeci de dolari, iar el a

desprins-o și a împins-o prin mica ușă cu balamale din plexiglas.

— Păstrează-i.

Apoi a arătat cu degetul spre fotografie.

— Asta e casa ta?

Șoferul a dat din cap.

— Rezistă bine? Trebuie reparat ceva la ea?

Tipul a clătinat din cap.

— În perfectă stare.

— Acoperișul e în regulă?

— Nicio problemă.

Reacher a dat din cap.

— Doar verificam.

A alunecat peste bancheta din vinil și s-a alăturat lui Jodie pe asfalt. Taxiul a pornit prin aburul zilei, înapoi spre terminalul civil. Se simțea o briză slabă care venea dinspre ocean. Sare în aer. Jodie și-a dat părul la o parte de pe față și s-a uitat în jur.

— Unde mergem?

— CIL-HI, a spus Reacher. Este chiar aici, înăuntru.

L-a pronunțat fonetic, iar asta a făcut-o să zâmbească.

— Silly (Prostănac)? a repetat ea. Și ce este asta?

— C, I, L, H, I, a spus el. Laboratorul Central de Identificare, Hawaii. Este principala unitate a Departamentului Armatei.

— Pentru ce?

— Îți arăt eu pentru ce, a spus el.

Apoi a făcut o pauză.

— Cel puțin sper că o voi face.

Au mers până la poartă și au așteptat la fereastră. Era un sergent înăuntru, aceeași uniformă, aceeași tunsoare, aceeași expresie suspicioasă pe față ca a tipului de la Wolters. I-a făcut să aștepte în căldură pentru o secundă,

apoi a glisat fereastra spre înapoi. Reacher a făcut un pas în față și i-a spus numele.

— Am venit să-l vedem pe Nash Newman, a spus el.

Sergentul a părut surprins, a luat un registru și a răsfoit câteva foi subțiri de hârtie. A glisat un deget gros de-a lungul unei linii și a dat din cap. A luat un telefon și a format un număr. Patru cifre. Un apel intern.

A anunțat vizitatorii și a ascultat răspunsul, apoi s-a uitat nedumerit. A acoperit telefonul cu palma și s-a întors spre Jodie.

— Câți ani aveți, domnișoară? a întrebat el.

— Treizeci, a spus Jodie, nedumerită la rândul ei.

— Treizeci de ani, a repetat în telefon.

Apoi a ascultat din nou, a închis telefonul și a scris ceva în registru. S-a întors spre fereastră.

— O să iasă imediat, așa că intrați.

S-au strecurat prin spațiul îngust dintre zidul porții și contragreutatea mare de la capătul barierei pentru vehicule și au așteptat pe trotuarul încins la doi metri de locul de unde plecaseră, dar acum era un trotuar militar, nu unul al Departamentului de Transporturi din Hawaii, iar asta făcea o mare diferență în ceea ce privește expresia de pe fața sergentului. Suspiciunea dispăruse cu totul, fiind înlocuită de o curiozitate sinceră cu privire la motivul pentru care legendarul Nash Newman se grăbea atât de mult să-i ducă pe cei doi civili în interiorul bazei.

La vreo șaiszeci de metri distanță se afla o clădire joasă din beton, cu o ușă simplă pentru personal, încastrată în peretele gol de la capăt. Ușa s-a deschis și un bărbat cu părul argintiu a ieșit. S-a întors pentru a o închide și să o încuie și apoi a pornit cu pași repezi spre poartă. Era îmbrăcat în pantalonii și cămașa unei uniforme de armată de tip tropical, cu un halat alb de laborator peste ele. Avea suficient metal perforat în gulerul cămășii pentru a indica

faptul că era un ofițer de rang înalt și nimic în ținuta sa distinsă care să contrazică această impresie. Reacher s-a mișcat în întâmpinarea lui, iar Jodie l-a urmat. Tipul cu părul argintiu avea poate cincizeci și cinci de ani, iar de aproape era înalt, cu un chip frumos de patrician și o grație athletică naturală în corpul său care abia începea să cedeze în fața rigidității vârstei.

— Generale Newman, a spus Reacher. Ea este Jodie Garber.

Newman i-a aruncat o privire lui Reacher și a luat mâna lui Jodie, zâmbind.

— Încântată de cunoștință, domnule general, a spus ea.

— Ne-am cunoscut deja, a spus Newman.

— Ne-am cunoscut? a spus ea, surprinsă.

— Nu ți-ai aminti, a spus el. Cel puțin, aș fi teribil de surprins dacă ți-ai aminti. Aveai trei ani pe atunci, cred. În Filipine. În curtea tatălui tău. Îmi amintesc că mi-ai adus un pahar de punch de plante. Era un pahar mare și o curte mare, iar tu erai o fetiță foarte mică. Îl țineai în ambele mâini, cu limba scoasă, concentrându-te. Te-am urmărit tot drumul, cu inima la gură, în caz că îl scăpai.

A zâmbit.

— Ei bine, ai dreptate, mă tem că nu-mi amintesc. Aveam trei ani? A trecut foarte mult timp de atunci.

Newman a dat din cap.

— De aceea am verificat cam de câți ani arătai. Nu am vrut ca sergentul să te întrebe direct. Am vrut doar părerea lui subiectivă, asta e tot. Nu e genul de lucru pe care ar trebui s-o întrebe pe o doamnă, nu-i așa? Dar mă întrebam dacă ești cu adevărat fiica lui Leon, venită să mă viziteze.

El i-a strâns mâna și i-a dat drumul. S-a întors spre Reacher și l-a lovit ușor pe umăr.

— Jack Reacher, a spus el. La naiba, mă bucur să te văd din nou.

Reacher a prins mâna lui Newman și a strâns-o cu putere, împărtășind plăcerea.

— Generalul Newman a fost profesorul meu, i-a spus lui Jodie. A făcut minuni la Colegiul armatei acum un milion de ani. Criminalistică avansată, m-a învățat tot ce știu.

— A fost un student destul de bun, i-a spus Newman. Cel puțin era atent, ceea ce era mai mult decât majoritatea dintre ei erau.

— Cu ce vă ocupați, domnule general? a întrebat ea.

— Ei bine, fac puțină antropologie criminalistică, a spus Newman.

— Este cel mai bun din lume, a spus Reacher.

Newman a refuzat complimentul.

— Ei bine, nu știu ce să zic despre asta.

— Antropologie? a spus Jodie. Dar asta nu înseamnă să studiezi triburile îndepărtate și alte lucruri? Cum trăiesc ei? Ritualurile și credințele lor și așa mai departe?

— Nu, asta e antropologie culturală, a spus Newman. Există multe discipline diferite. A mea este antropologia medico-legală, care este o parte a antropologiei fizice.

— Studiarea rămășițelor umane pentru indicii, a spus Reacher.

— Un doctor de oase, a spus Newman. Cam la asta se rezumă.

În timp ce vorbeau, se plimbau încet pe trotuar, apropiindu-se de ușa simplă din peretele gol.

Aceasta se deschise și un bărbat mai tânăr îi aștepta în picioare în coridorul de la intrare. Un tip banal, poate de vreo treizeci de ani, în uniformă de locotenent sub un halat alb de laborator. Newman a dat din cap spre el.

— Acesta este locotenentul Simon. El conduce laboratorul pentru mine. Nu m-aș putea descurca fără el.

I-a prezentat pe Reacher și pe Jodie și au dat mâna cu toții. Simon era tăcut și rezervat. Reacher și l-a închipuit ca

pe un individ tipic de laborator, enervat de perturbarea rutinei calculate a muncii sale. Newman i-a condus înăuntru, pe coridor până la biroul său, iar Simon i-a făcut un semn tăcut din cap și a dispărut.

— Luați loc, a spus Newman. Hai să vorbim.

— Așadar, sunteți un fel de patolog? I-a întrebat Jodie.

Newman și-a ocupat locul în spatele biroului și și-a rotit mâna dintr-o parte în alta, indicând că există o diferență.

— Ei bine, un patolog are o diplomă de medic, iar noi, antropologii, nu. Noi am studiat antropologia, pur și simplu. Structura fizică a corpului uman, acesta este domeniul nostru. În ambele discipline lucrăm post-mortem, bineînțeles, dar, în general, dacă un cadavru este relativ proaspăt, este treaba unui patolog, iar dacă a rămas doar un schelet, atunci este treaba noastră. Așa că eu sunt medic de oase.

Jodie a dat din cap.

— Desigur, este o mică simplificare, spuse Newman. Un cadavru proaspăt poate ridica întrebări în ceea ce privește oasele sale. Să presupunem că este vorba de o dezmembrare. Patologul ar apela la noi pentru ajutor. Putem să ne uităm la urmele de fierăstrău de pe oase și să ajutăm. Putem spune cât de slab sau puternic a fost autorul, ce fel de fierăstrău a folosit, dacă era stângaci sau dreptaci, lucruri de genul acesta. Dar în proporție de nouăzeci și nouă la sută, lucrez pe schelete. Oase vechi și uscate.

Apoi a zâmbit din nou. Un zâmbet intim, amuzat.

— Iar patologii sunt neputincioși cu oasele vechi și uscate. Chiar fără speranță. Nu știu nimic despre ele. Uneori mă întreb ce naiba îi învață la școala de medicină.

Biroul era liniștit și răcoros. Fără ferestre, iluminat indirect de la corpuri de iluminat ascunse, mochetă pe jos. Un birou din lemn de trandafir, scaune confortabile din piele

pentru vizitatori. Și un ceas elegant pe o etajeră joasă, ticăind liniștit, indicând deja ora trei și jumătate după-amiaza. Doar trei ore și jumătate până la zborul de întoarcere.

— Ne aflăm aici cu un motiv, domnule general, spuse Reacher. Mă tem că nu este în întregime o vizită socială.

— Suficient de socială încât să nu-mi mai spui general și să începi să-mi spui Nash, bine? Și spune-mi ce te frământă.

Reacher a dat din cap.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Nash.

Newman și-a ridicat privirea.

— Cu listele cu persoanele dispărute în misiune?

Apoi s-a întors spre Jodie, ca să-i explice.

— Cu asta mă ocup aici, a spus el. Douăzeci de ani nu am făcut altceva.

Ea a dat din cap.

— Este vorba despre un caz anume. Ne-am cam implicat în el.

Newman a dat din nou din cap, încet, dar de data aceasta lumina îi dispăruse din ochi.

— Da, mi-a fost teamă de asta, a spus el. Sunt optzeci și nouă de mii o sută douăzeci de cazuri de MIA aici, dar pun pariu că știu care este cel care te interesează.

— Optzeci și nouă de mii? a repetat Jodie, surprinsă.

— Și o sută douăzeci. Două mii două sute de dispăruți din Vietnam, opt mii o sută șaptezeci de dispăruți din Coreea și șaptezeci și opt de mii șapte sute cincizeci de dispăruți din al Doilea Război Mondial. Nu am renunțat la niciunul dintre ei și vă promit că nu vom renunța niciodată.

— Doamne, de ce atât de mulți?

Newman a ridicat din umeri, cu o tristețe amară care i se citea brusc pe față.

— Războaie, a spus el. Explozibil de mare putere, mișcare tactică, avioane. Se poartă războaie, unii combatanți trăiesc, alții mor. Unii dintre cei morți sunt recuperați, alții nu. Uneori nu mai rămâne nimic de recuperat. O lovitură directă asupra unui om de un obuz de artilerie îl va reduce la moleculele sale constitutive. Pur și simplu nu mai este acolo. Poate o ceață roșie fină care plutește în aer, poate nici măcar atât, poate că s-a transformat complet în vapori. Dacă obuzul cade în apropiere îl va face bucăți. Iar lupta este despre teritoriu, nu-i așa? Așa că, chiar dacă bucățile din el sunt relativ mari, mișcarea tancurilor inamice sau a tancurilor prietene înainte și înapoi pe teritoriul disputat va îngropa bucățile din el în pământ, iar apoi va dispărea pentru totdeauna.

Stătea în tăcere, iar ceasul ticăia încet.

— Și avioanele sunt mai rele. Multe dintre campaniile noastre aeriene au fost purtate deasupra oceanelor. Un avion se prăbușește în ocean și echipajul lipsește până la sfârșitul timpului, indiferent de cât de mult efort depunem într-un loc ca acesta.

Și-a fluturat mâna într-un gest vag care cuprindea biroul și tot spațiul nevăzut de dincolo și a sfârșit prin a se opri îndreptată spre Jodie, cu palma în sus, ca un apel mut.

— Optzeci și nouă de mii, a spus ea. Credeam că treaba cu MIA era doar despre Vietnam. Două mii sau cam așa ceva.

— Optzeci și nouă de mii, o sută douăzeci, a spus Newman din nou. Încă mai primim câțiva din Coreea, câte unul ocazional din Al Doilea Război Mondial, din insulele japoneze. Dar ai dreptate, este vorba mai ales de Vietnam. Lipsesc două mii două sute de persoane. Nu sunt chiar atât de mulți, de fapt. Au pierdut mai mulți într-o singură dimineață în timpul Primului Război Mondial, și asta în fiecare dimineață, timp de patru ani lungi. Bărbați și băieți

spulberați și zdrobiți în noroi. Dar Vietnamul a fost diferit. În parte din cauza unor chestii precum Primul Război Mondial. Nu mai acceptăm acel măcel în masă, și pe bună dreptate. Am mers mai departe. Populația pur și simplu nu mai suportă acele vechi atitudini acum.

Jodie a dat din cap, în liniște.

— Și în parte pentru că am pierdut războiul din Vietnam, a spus Newman în liniște. Asta face ca lucrurile să fie foarte diferite. Singurul război pe care l-am pierdut vreodată. Face ca totul să se simtă al naibii de rău. Așa că ne străduim mai mult să rezolvăm lucrurile.

A făcut din nou gestul cu mâna, indicând complexul nevăzut de dincolo de ușa biroului, iar vocea lui s-a încheiat într-o notă mai luminoasă.

— Deci asta faceți aici? a întrebat Jodie. Așteptați ca scheletele să fie descoperite în străinătate și apoi le aduceți aici pentru a le identifica? Ca să puteți în sfârșit să bifați numele de pe listele de dispăruți?

Newman și-a legănat din nou mâna, evitând echivocul.

— Ei bine, nu așteptăm, de fapt. Acolo unde putem, mergem să căutăm. Și nu le identificăm întotdeauna, deși ne străduim din răputeri.

— Trebuie să fie dificil, a spus ea.

El a dat din cap.

— Din punct de vedere tehnic, poate fi foarte dificil. Locurile de recuperare sunt de obicei un dezastru. Lucrătorii de pe teren ne trimit oase de animale, oase locale, orice. Noi le sortăm pe toate aici. Apoi ne apucăm de treabă cu ceea ce avem. Ceea ce uneori nu este foarte mult. Uneori, tot ce a rămas de la un soldat american este doar o mână de fragmente de oase care ar încăpea într-o cutie de trabucuri.

— Imposibil, a spus ea.

— Adesea, a răspuns el. Avem aici, chiar acum, o sută de părți de schelete neidentificate. Departamentul Armatei

nu-și poate permite greșeli. Ei cer un standard foarte ridicat de certitudine, iar uneori nu putem să îl îndeplinim.

— De unde începeți? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, de oriunde putem. De obicei, de la dosarele medicale. Să presupunem că Reacher a fost dispărut în misiune? Dacă și-a rupt brațul când era copil, am putea să comparăm radiografia veche cu o fractură vindecată a oaselor pe care le-am găsit. Poate că da. Sau, dacă i-am găsit maxilarul, am putea compara lucrările la dinți cu fișele dentare.

Reacher a văzut-o uitându-se la el, imaginându-și-l redus la oase uscate și îngălbenite pe podeaua junglei, răzuite din pământ și comparate cu radiografii fragile și decolorate făcute cu treizeci de ani mai devreme. În birou s-a făcut din nou liniște, iar ceasul a început să ticăie.

— Leon a venit aici în aprilie, a spus Reacher.

Newman a dat din cap.

— Da, a venit în vizită la mine. O prostie din partea lui, într-adevăr, pentru că era un om foarte bolnav. Dar mi-a făcut plăcere să-l văd.

Apoi s-a întors spre Jodie, cu simpatie pe față.

— Era un om foarte, foarte bun. Îi datoram foarte mult.

Ea a dat din cap. Nu era prima dată când auzea asta și nu avea să fie nici ultima.

— Te-a întrebat despre Victor Hobie, a spus Reacher.

Newman a dat din nou din cap.

— Victor Truman Hobie.

— Ce i-ai spus?

— Nimic, a spus Newman. Și am de gând să-ți spun și ție tot nimic.

Ceasul a început să ticăie. Patru fără un sfert.

— De ce nu? întreabă Reacher.

— ȘtiiCu siguranță de ce nu.

— Este clasificat?

— De două ori mai mult, a spus Newman.

Reacher s-a mișcat în tăcere, neliniștit de frustrare.

— Ești ultima noastră speranță, Nash. Am făcut deja tot ce s-ar fi putut face.

Newman a clătinat din cap.

— Știi cum e, Reacher. Sunt ofițer în armata americană, la naiba. Nu am de gând să dezvălui informații clasificate.

— Te rog, Nash, a spus Reacher. Am venit până aici.

— Nu pot, a spus Newman.

— Nu pot să aud asta, a spus Reacher.

Tăcere.

— Ei bine, cred că ai putea să-mi pui întrebări, a spus Newman. Dacă un fost student de-al meu vine aici și îmi pune întrebări bazate pe propriile sale abilități și observații, iar eu îi răspund într-un mod pur academic, nu cred că ar putea face rău nimănui.

A fost ca și cum norii s-ar fi îndepărtat de soare. Jodie a aruncat o privire către Reacher. El s-a uitat la ceas. Patru fără șapte minute. Mai puțin de trei ore până la plecare.

— Bine, Nash, mulțumesc, a spus el. Ești familiarizat cu acest caz?.

— Le cunosc pe toate. Pe acesta în special, din aprilie.

— Și este clasificat de două ori?

Newman doar a dat din cap.

— La un nivel care l-a ținut pe Leon în afara circuitului?.

— E un nivel destul de ridicat, a lăsat să se înțeleagă Newman. Nu ești de acord?

Reacher a dat din cap. S-a gândit bine.

— Ce voia Leon să faci?

— Nu știa prea multe, a spus Newman. Trebuie să ții cont de asta, nu-i așa?

— Bine, a spus Reacher. Ce a vrut să faci?

— Voia să găsim locul prăbușirii.

— La patru mile la vest de An Khe.

Newman a dat din cap.

— Mi-a părut rău pentru Leon. Nu exista niciun motiv real pentru ca el să nu aibă acces la asta și nu puteam face nimic pentru a modifica codul de clasificare. Dar îi datoram mult acelui om, mult mai mult decât pot să-ți spun, așa că am fost de acord să gădesc locul.

Jodie s-a aplecat în față.

— Dar de ce nu a fost găsit înainte? Se pare că oamenii știu cam unde se află.

Newman a ridicat din umeri.

— Totul este incredibil de dificil. Nu aveți nicio idee. Terenul, birocrăția. Am pierdut războiul, nu uitați. Vietnamezii dictează condițiile acolo. Noi conducem un efort comun de recuperare, dar ei îl controlează. Totul este o manipulare și o umilire constantă. Nu avem voie să purtăm uniforme noastre acolo, pentru că ei spun că vederea unei uniforme a armatei americane va traumatiza populația din sate. Ne obligă să le închiriem propriile elicoptere pentru a ne deplasa, milioane și milioane de dolari pe an pentru niște rable vechi și ruginite, cu o capacitate pe jumătate mai mică decât a mașinilor noastre. Adevărul este că noi cumpărăm înapoi acele oase vechi, iar ei stabilesc prețul și disponibilitatea. În concluzie, în momentul de față, Statele Unite plătesc mai mult de trei milioane de dolari pentru fiecare identificare pe care o facem, iar asta mă enervează.

Patru minute până la ora patru. Newman a suspinat din nou, pierdut în gânduri.

— Dar ai găsit locația? a întrebat Reacher.

— Era programat să o facem cândva, în viitor, a spus Newman. Știam cu aproximație unde se află și știam exact ce vom găsi când vom ajunge acolo, așa că nu era o

prioritate prea mare. Dar, ca o favoare pentru Leon, m-am dus acolo și am negociat să o devanseze în program. Am vrut să fie următorul punct pe listă. A fost o adevărată pacoste de negociat. Când văd că vrei ceva anume, se încăpățânează ca naiba. Nu ai idee. De neînțeles? Mie-mi spui.

— Dar ați găsit-o? a întrebat Jodie.

— A fost o nenorocire, din punct de vedere geografic, a spus Newman. Am vorbit cu DeWitt de la Wolters, iar el ne-a ajutat să stabilim locația exactă, mai mult sau mai puțin. Cel mai îndepărtat loc pe care l-ai văzut vreodată. Munte și inaccesibil. Pot să vă garantez că nicio ființă umană nu a pus vreodată piciorul acolo, în niciun moment din istoria planetei. A fost o călătorie de coșmar. Dar a fost o locație perfect păstrată. Complet inaccesibil, așa că nu a fost minată.

— Minat? a repetat Jodie. Vrei să spui că au pus capcane în locații?

Newman a clătinat din cap.

— Nu, minat, în sensul de excavat. Erau locuitori peste tot acum treizeci de ani. Luau plăcuțe de identificare, cărți de identitate, căști, suveniruri, dar mai ales căutau metalele. Locuri cu avioane prăbușite, mai ales, din cauza aurului și a platinei.

— Ce aur?, a întrebat ea.

— În circuitele electrice, a spus Newman. Pe F-4 Phantom, de exemplu, aveau metale prețioase în valoare de aproximativ cinci mii de dolari în conectori. Populația obișnuia să le scoată și să le vândă. Dacă cumperi bijuterii ieftine în Bangkok, probabil că sunt făcute din electronica vechilor avioane de vânătoare-bombardiere americane.

— Ce ați găsit acolo? a întrebat Reacher.

— O stare de conservare relativ bună, a spus Newman. Huey-ul era zdrobit și ruginit, dar era recognoscibil.

Corpurile erau complet scheletizate, desigur. Îmbrăcămintea era putrezită și dispăruse, de mult. Dar nu lipsea nimic altceva. Toți aveau plăcuțe de identificare. Le-am împachetat și le-am dus cu elicopterul la Hanoi. Apoi i-am adus înapoi aici cu un Starlifter, cu toate onorurile. De fapt, abia ne-am întors. Trei luni, de la început până la sfârșit, una dintre cele mai bune misiuni pe care le-am făcut vreodată, din punct de vedere al timpului. Iar actele de identitate vor fi o formalitate, pentru că avem plăcuțele de identificare. Nu e nevoie de un medic de oase în cazul ăsta. Deschis și închis. Îmi pare rău că Leon nu a trăit să vadă asta. I-ar fi liniștit sufletul.

— Cadavrele sunt aici? a întrebat Reacher.

Newman a dat din cap.

— Chiar alături.

— Putem să le vedem? a întrebat Reacher.

Newman a dat din nou din cap.

— Nu ar trebui, dar trebuie să o faceți.

În birou s-a făcut liniște, iar Newman s-a ridicat în picioare și a făcut un gest spre ușă cu ambele mâini. Locotenentul Simon a trecut pe lângă ea. A dat din cap.

— Mergem în laborator, i-a spus Newman.

— Da, domnule, a răspuns Simon.

S-a îndepărtat spre biroul său, iar Reacher, Jodie și Newman au mers în direcția opusă și s-au oprit în fața unei uși simple încastrate într-un perete gol. Newman a scos cheile din buzunar și a descuiat-o. A tras-o și a deschis-o și a repetat același gest formal cu ambele mâini. Reacher și Jodie l-au urmat în laborator.

SIMON I-A PRIVIT intrând din biroul său. Când ușa s-a închis și s-a încuiat în urma lor, și-a luat telefonul și a format nouă pentru o linie și apoi un număr cu zece cifre care începea cu prefixul orașului New York. Numărul a

sunat mult timp, pentru că era deja miezul serii la șase mii de mile spre est. Apoi s-a răspuns.

— Reacher e aici, a șoptit Simon. Chiar acum, cu o femeie. Sunt în laborator, chiar acum. Se uită.

Vocea lui Hobie a revenit joasă și controlată.

— Cine este femeia?

— Jodie Garber, a spus Simon. Fiica generalului Garber.

— Alias doamna Jacob.

— Ce vrei să fac?

A fost liniște pe linie. Doar șuieratul satelitului interurban.

— Ai putea să-i duci înapoi la aeroport, poate. Femeia are o întâlnire la New York mâine după-amiază, așa că bănuiesc că vor încerca să ajungă la zborul de la ora șapte. Asigură-te doar că nu-l pierd.

— OK, a spus Simon, iar Hobie a întrerupt legătura.

LABORATORUL ERA O încăpere joasă și largă, poate patruzeci de metri pe cincizeci. Nu existau ferestre. Iluminarea era o spălătură fadă de tuburi fluorescente. Se auzea șuieratul slab al circulației eficiente a aerului, dar în încăpere era un miros, undeva între gustul ascuțit al unui dezinfectant puternic și mirosul cald al pământului. La capătul îndepărtat al spațiului se afla o nișă plină de rafturi. Pe rafturi se aflau rânduri de cutii de carton, marcate cu numere de referință în negru. Poate o sută de cutii.

— Cele neidentificate, spuse Reacher.

Newman a dat din cap pe lângă el.

— Deocamdată, a spus el în liniște. Nu vom renunța la ei.

Între ei și nișa îndepărtată se afla corpul principal al camerei. Podeaua era din gresie, șlefuită până la strălucire. Pe ea se aflau douăzeci de mese de lemn îngrijite, așezate în

rânduri precise. Mesele erau înalte până la brâu și acoperite cu plăci grele și lustruite. Fiecare masă era puțin mai scurtă și puțin mai îngustă decât un pat de campanie al armatei. Arătau ca niște versiuni robuste ale meselor pe care decoratorii le folosesc pentru lipirea tapetului. Șase dintre ele erau complet goale. Pe șapte dintre ele erau așezate capacele a șapte sicrie de aluminiu lustruit. Ultimele șapte mese conțineau cele șapte sicrie de aluminiu, așezate în rânduri ordonate și alternative, fiecare dintre ele fiind adiacentă mesei pe care se afla capacul. Reacher a rămas tăcut, cu capul plecat, apoi s-a ridicat în picioare și a făcut un lung salut tăcut pentru prima dată în mai bine de doi ani.

— Îngrozitor, a șoptit Jodie.

Stătea în picioare cu mâinile împreunate la spate, cu capul plecat, de parcă ar fi fost la o ceremonie funerară. Reacher și-a încheiat salutul și i-a strâns mâna.

— Mulțumesc, a spus Newman încet. Îmi place ca oamenii să dea dovadă de respect aici.

— Cum am putea să nu? a șoptit Jodie.

Se holba la sicrie, cu lacrimi care începeau să curgă în ochii ei.

— Deci, Reacher, ce vezi? a întrebat Newman în tăcere. Ochii lui Reacher se plimbau prin camera luminoasă. Era prea șocat ca să se miște.

— Văd șapte sicrie, a spus el în liniște. Acolo unde mă așteptam să văd opt. Erau opt oameni în acel Huey. Un echipaj de cinci persoane, iar ei au luat trei. E în raportul lui DeWitt. Cinci cu trei fac opt.

— Și opt minus unu fac șapte, a spus Newman.

— Ați căutat la fața locului? În amănunt?

Newman a clătinat din cap.

— Nu.

— De ce nu?

— Va trebui să îți dai seama de asta.

Reacher s-a scuturat și a făcut un pas înainte.

— Îmi permiți?

— Te rog, răspunse Newman. Spune-mi ce vezi. Concentrează-te bine și vom vedea ce îți aduci aminte și ce ai uitat.

Reacher s-a îndreptat spre cel mai apropiat sicriu și s-a întors astfel încât să privească în el pe toată lungimea lui. Sicriul conținea o cutie de lemn brut, cu 15 centimetri mai mică pe toate dimensiunile decât sicriul însuși.

— Asta ne pun vietnamezii să folosim, a spus Newman. Ne vând aceste cutii și ne obligă să le folosim. Noi le punem în propriile noastre sicrie în hangarul de la aerodromul din Hanoi.

Cutia de lemn nu avea capac. Era ca o tavă puțin adâncă. În ea se aflau o grămadă de oase. Cineva le aranjase aproximativ în ordinea anatomică corectă. În partea de sus se afla un craniu, îngălbenit și vechi. Avea un zâmbet grotesc. În gură era un dinte de aur. Orbitale goale priveau fix. Vertebrele gâtului erau aliniate frumos. Sub ele, omoplații, claviculele și coastele erau așezate la locurile lor corecte, deasupra bazinului. Oasele brațelor și ale picioarelor erau stivuite în lateral. Se vedea strălucirea surdă a unui lanț de metal care se înfășura peste vertebrele gâtului, trecând pe sub partea plată a omoplatului stâng.

— Îmi permiți? a întrebat din nou Reacher.

Newman a dat din cap.

— Vă rog.

Reacher a rămas tăcut o clipă lungă, apoi s-a aplecat, și-a băgat degetul sub lanț și l-a scos ușor. Oasele s-au agitat și au pocnit și s-au mișcat în timp ce plăcuțele de identificare s-au înțepenit. Le-a scos și le-a adus în sus și le-a frecat cu vârful degetului mare pe parte din față. S-a aplecat să citească numele gravat.

— Kaplan, a spus el. Copilotul.

— Cum a murit? a întrebat Newman.

Reacher a înfășurat plăcuțele înapoi peste fragmentele osoase și a căutat cu atenție dovezile. Craniul era în regulă. Nici urmă de leziuni la brațe, picioare sau piept. Dar pelvisul era zdrobit. Vertebrele dinspre partea de jos a coloanei vertebrale erau zdrobite. Iar coastele din spate erau fracturate, opt pe ambele părți, numărând în sus de jos în sus.

— Impactul, când Huey a lovit solul. A suferit o lovitură puternică în partea inferioară a spatelui. Traume interne masive și hemoragie. Probabil fatală într-un minut.

— Dar era legat în scaun, a spus Newman. Dacă se izbește frontal de sol, cum poate fi rănit din spate?

Reacher s-a uitat din nou. Se simțea așa cum se simțise cu ani în urmă în sala de clasă, nervos că o dădea în bară în fața legendarului Nash Newman. S-a uitat cu atenție și și-a pus ușor mâinile pe oasele uscate, pipăindu-le. Dar trebuia să aibă dreptate. Acesta era un impact zdrobitor în partea inferioară a spatelui. Nu exista altă explicație.

— Huey s-a învârtit, a spus el. A venit la un unghi puțin înclinat și copacii l-au învârtit. S-a rupt între cabină și coadă, iar cabina a lovit solul, deplasându-se înapoi.

Newman a dat din cap.

— Excelent. Exact așa am găsit-o. S-a lovit cu spatele. În loc ca hamul să-l salveze, scaunul l-a omorât.

Reacher a trecut la următorul sicriu. Era aceeași tavă de lemn puțin adâncă, aceeași amestecătură de oase galbene. Același craniu grotesc, acuzator și rânjit. Sub el, gâtul era rupt. A scos cu ușurință plăcuțele de identificare dintre cioburile de oase crăpate.

— Tardelli, a citit.

— Artileristul de la tribord, a spus Newman.

Scheletul lui Tardelli era un dezastru. Artileristul pe un suport alunecos în ușa deschisă, practic neasigurat, jonglând cu mitraliera grea care se legăna pe o coardă elastică. Când Huey s-a prăbușit, Tardelli fusese aruncat peste tot în cabină.

— Gâtul rupt, a spus Reacher. Zdrobire în partea superioară a pieptului.

A întors craniul galben și îngrozitor. Era fracturat ca o coajă de ou.

— De asemenea, traumatism cranian. Aș spune că a murit instantaneu. N-aș vrea să spun ce rană exactă l-a ucis.

— Nici eu n-aș vrea, a spus Newman. Avea 19 ani.

Tăcere. Nimic în aer, în afară de aroma slabă și dulce a lutului.

— Uită-te la următorul, a spus Newman.

Următorul era diferit. Avea o singură rană la piept. Plăcuțele de identificare erau încurcate în oase sfărâmate. Reacher nu le-a putut elibera. A trebuit să-și aplece capul ca să le afle numele.

— Bamford.

— Șeful de echipaj, a spus Newman. Ar fi stat pe bancheta cabinei, cu fața spre spate, vizavi de cei trei tipi pe care i-au luat.

Fața osoasă a lui Bamford i-a zâmbit. Sub ea, scheletul său era complet și nevătămat, cu excepția răniei înguste de strivire în lateral, în partea superioară a corpului. Era ca un șanț de cinci centimetri în pieptul lui. Sternul fusese presat până la nivelul coloanei vertebrale și scosese din rând trei vertebre. Trei coaste dispăruseră odată cu el.

— Deci, ce crezi? a întrebat Newman.

Reacher a băgat mâna în cutie și a pipăit dimensiunile răniei. Era îngustă și orizontală. Trei degete nu ar fi încăput în ea, dar două ar fi încăput.

— Un fel de impact, a spus el. Ceva între un instrument ascuțit și un instrument contondent. L-a lovit lateral în piept, evident. I-ar fi oprit inima imediat. A fost din cauza rotorului ?

Newman a dat din cap.

— Foarte bine. Din câte se pare, rotorul s-a lovit în copaci și a ricoșat în cabină. Probabil că l-a lovit peste partea superioară a corpului. După cum spui, o astfel de lovitură i-ar fi oprit instantaneu inima.

În următorul sicriu, oasele erau foarte diferite. Unele dintre ele erau de același galben tern, dar majoritatea erau albe, fragile și erodate. Plăcuțele de identificare erau îndoite și înnegrite. Reacher le-a întors pentru a pune în relief gravura în lumina tavanului și a citit: Soper.

— Artileristul de la babord, a spus Newman.

— A fost un incendiu, a spus Reacher.

— De unde știi? a întrebat Newman, ca un profesor ce era.

— Plăcuțele de identificare sunt arse.

— Și?

— Oasele sunt calcinate, a spus Reacher. Cel puțin, cele mai multe dintre ele sunt.

— Calcinate? a repetat Newman.

Reacher a dat din cap și s-a întors cu cincisprezece ani în urmă la manualele sale.

— Componentele organice au ars, lăsând în urmă doar compușii anorganici. Arderea lasă oasele mai mici, mai albe, cu vene, fragile și erodate.

— Bun, a dat Newman din cap.

— Explozia pe care a văzut-o DeWitt, spuse Jodie. A fost rezervorul de combustibil.

Newman a dat din cap.

— O dovadă clasică. Nu este un incendiu lent. O explozie de combustibil. Se varsă la întâmplare și arde

rapid, ceea ce explică natura aleatorie a oaselor arse. Mie mi se pare că Soper a fost stropit de combustibil în partea inferioară a corpului, dar partea superioară a corpului său era întinsă în afara focului.

Cuvintele lui liniștite s-au stins în tăcere, iar cei trei s-au pierdut în imaginarea terorii. Motoarele mugind, gloanțele ostile izbindu-se de carcasa avionului, pierderea bruscă de putere, jetul de combustibil vărsat, focul, impactul violent care se izbea de copaci, țipetele, rotoarele care se năpusteau în jos, prăbușirea cutremurătoare, țiuitul metalului, zdrobirea corpurilor umane fragile de solul indiferent al junglei, pe care nu mai pășise nimeni de la începutul timpului. Scobiturile goale ale ochilor lui Soper priveau în sus în lumină, provocându-i să-și imagineze.

— Priviți-l pe următorul, spuse Newman.

Următorul sicriu conținea rămășițele unui bărbat pe nume Allen. Nu era ars. Doar un schelet galben cu plăcuțe de identificare strălucitoare în jurul gâtului rupt. Un craniu nobil și zâmbitor. Chiar și dinți albi. Un craniu înalt, rotund și nevătămat. Produsul unei alimentații bune și al unei creșteri atente în America anilor 50. Tot spatele îi era sfărâmat, ca un crab mort.

— Allen a fost unul dintre cei trei pe care i-au luat, a spus Newman.

Reacher a dat din cap, cu tristețe. Al șaselea sicriu era o victimă a arsurilor. Îl chema Zabriski. Oasele lui erau calcinate și mici.

— Probabil că în viață a fost un tip solid, a spus Newman. Arderea îți poate micșora oasele cu cincizeci la sută, uneori. Așa că nu-l considerați un pitic.

Reacher a dat din nou din cap. A răscolit oasele cu mâna. Erau ușoare și fragile. Ca niște coji. Venele le lăsau ascuțite, cu nervuri microscopice.

— Leziuni? Întrebă Newman.

Reacher s-a uitat din nou, dar nu a găsit nimic.

— A ars de viu, a spus el.

Newman a dat din cap.

— Da, mă tem că așa a fost, a spus el.

— Îngrozitor, a șoptit Jodie.

Al șaptelea și ultimul sicriu conținea rămășițele unui bărbat pe nume Gunston. Erau niște rămășițe îngrozitoare. La început, Reacher a crezut că nu exista niciun craniu. Apoi a văzut că acesta zăcea pe fundul cutiei de lemn. Era sfărâmat în o sută de bucăți. Cele mai multe dintre ele nu erau mai mari decât unghia degetului său mare.

— Ce crezi? a întrebat Newman.

Reacher a clătinat din cap.

— Nu vreau să mă gândesc, a șoptit el. Am terminat cu gânditul.

Newman a dat din cap, înțelegător.

— Lama rotorului l-a lovit în cap. A fost unul dintre cei trei pe care i-au luat. Stătea vizavi de Bamford.

— Cinci și trei, a spus Jodie în liniște. Deci echipajul era format din Hobie și Kaplan, pilotul și copilotul, Bamford șeful de echipaj, Soper și Tardelli, mitraliorii, și au coborât și i-au luat pe Allen, Zabrinksi și Gunston.

Newman a dat din cap.

— Asta ne spun dosarele.

— Deci unde este Hobie? a întrebat Reacher.

— Îți scapă ceva, a spus Newman. Muncă neglijentă, Reacher, pentru cineva care obișnuia să se priceapă la asta.

Reacher s-a uitat la el. DeWitt spusese ceva asemănător. Spusese că e o muncă neglijentă pentru cineva care fusese cândva maior de poliție militară. Și spusese să se uite mai aproape de casă.

— Au fost polițiști militari, nu-i așa? spuse el brusc.

Newman a zâmbit.

— Care erau?

— Doi dintre ei, a spus Reacher. Doi dintre Allen, Zabrinksi și Gunston. Doi dintre ei îl arestau pe celălalt. Era o misiune specială. Kaplan dusesese doi polițiști militari pe teren cu o zi înainte. Penultima lui misiune, zburând singur, cea pe care nu am citit-o. Se întorceau să-i ia pe ei, plus pe tipul pe care îl arestaseră.

Newman a dat din cap.

— Corect.

— Care a fost care?

— Pete Zabrinksi și Joey Gunston erau polițiștii. Carl Allen era băiatul rău.

Reacher a dat din cap.

— Ce făcuse?

— Detaliile sunt clasificate, a spus Newman. Ce crezi?

— Au venit și au plecat, o arestare rapidă? O *fragmentare*, presupun.

— Ce înseamnă fragmentare? a întrebat Jodie.

— Uciderea ofițerului tău, a spus Reacher. S-a întâmplat, din când în când. Vreun locotenent înflăcărat, probabil nou în țară, se entuziasma să avanseze pe poziții periculoase. Soldaților nu le place, se gândesc că tipul vrea o medalie, se gândesc că ei preferă să-și păstreze fundurile întregi. Așa că el le spune să atace și cineva îl împușcă în spate sau aruncă o grenadă, ceea ce este mai eficient, pentru că nu era nevoie să țintească și scunde mai bine totul. De aici vine numele, fragmentare, dispozitiv de fragmentare, o grenadă.

— Deci a fost o fragmentare? a întrebat Jodie.

— Detaliile sunt clasificate, a spus din nou Newman. Dar cu siguranță a fost vorba de fragmentare, la sfârșitul unei cariere lungi și vicioase. Conform dosarelor, Carl Allen nu era cu siguranță un tip liniștit.

Jodie a dat din cap.

— Dar de ce naiba este clasificat acest lucru? Orice ar fi făcut, este mort de treizeci de ani. S-a făcut dreptate, nu-i așa?

Reacher făcuse un pas înapoi spre sicriul lui Allen. Se holba în jos, în el.

— Din precauție, spuse el. Oricine ar fi fost locotenentul cu chef de luptă, familiei sale i s-a spus că a murit ca un erou, luptând împotriva inamicului. Dacă vor afla vreodată altceva, va fi un scandal. Iar Departamentului Armatei nu-i plac scandalurile.

— Corect, spuse din nou Newman.

— Dar unde este Hobie? Întrebă din nou Reacher.

— Încă nu ai toate indiciile. Câte un pas pe rând, bine?

— Dar ce este? a întrebat Reacher. Unde sunt indiciile?

— În oase, a spus Newman.

Ceasul de pe peretele laboratorului arăta cinci și jumătate. Încă o oră. Reacher a răsuflat ușurat și s-a întors în jurul sicriilor în ordine inversă. Gunston, Zabinski, Allen, Soper, Bamford, Tardelli, Kaplan. Șase cranii rânjind și un set de umeri osoși fără cap se holbau la el. A verificat încă o dată. Ceasul a continuat să ticăie. S-a oprit lângă fiecare sicriu, a apucat pereții reci de aluminiu, s-a aplecat și a privit înăuntru, disperat să vadă ce-i lipsea. În oase. A început fiecare căutare de sus. Craniul, gâtul, clavicula, coastele, brațele, pelvisul, picioarele, picioarele. S-a apucat să scotocească prin cutii, sortând ușor, delicat, oasele uscate, căutând. Șase fără un sfert.

Șase fără zece. Jodie îl privea, neliniștită. A făcut tura pentru a treia oară, începând din nou cu Gunston, polițistul. A trecut la Zabinski, celălalt polițist. Apoi la Allen, infractorul. Apoi la Soper, mitraliorul. Apoi la Bamford, șeful de echipaj. L-a găsit chiar acolo, în cutia lui Bamford. A închis ochii. Era evident. Era atât de evident, de parcă ar fi fost vopsit cu vopsea Day-Glo și luminat cu un

reflector. A alergat înapoi în jurul celorlalte șase cutii, numărând, verificând de două ori. Avea dreptate. Îl găsisese. La ora șase seara în Hawaii.

— Sunt șapte cadavre, a spus el. Dar sunt cincisprezece mâini.

ORA ȘASE SEARA în Hawaii este ora unsprezece noaptea în New York, iar Hobie era singur în apartamentul său, la treizeci de etaje deasupra Fifth Avenue, în dormitor, pregătindu-se să adoarmă. Ora unsprezece era mai devreme decât ora lui obișnuită de culcare. De obicei, rămânea treaz, citind o carte sau vizionând un film pe cablu până la ora unu sau două dimineața. Dar în seara asta era obosit. Fusesse o zi obositoare. Fusesse o anumită cantitate de activitate fizică și o oarecare încordare mentală.

Stătea pe marginea patului. Era un pat king-size, deși dormea singur, și așa fusesse întotdeauna. Avea o plapumă groasă de culoare albă. Pereții erau albi, iar jaluzelele venețiene erau albe. Nu pentru că ar fi vrut vreun fel de coerență artistică în decorul său, ci pentru că lucrurile albe erau întotdeauna cele mai ieftine. Indiferent cu ce aveai de-a face, lenjerie de pat, vopsea sau perdele de fereastră, opțiunea albă avea întotdeauna cel mai mic preț. Pe pereți nu existau lucrări de artă. Nu existau fotografii, nu existau ornamente, nu existau suveniruri, nu existau decorațiuni. Podeaua era formată din fâșii simple de stejar. Niciun covor.

Picioarele îi erau așezate direct pe podea. Pantofii lui erau pantofi Oxford negri, lustruiți perfect, așezați exact în unghi drept față de fâșiile de stejar. S-a întins cu mâna lui bună și a desfăcut șireturile, pe rând. A scos pantofii cu ușurință, unul câte unul. I-a împins cu picioarele și i-a ridicat pe amândoi împreună și i-a așezat sub pat. Și-a strecurat degetul mare în partea de sus a șosetelor, pe rând, și le-a dat jos de pe picioare. Le-a scuturat și le-a aruncat pe

podea. Și-a desfăcut nodul de la cravată. Întotdeauna purta o cravată. Era un motiv de mare mândrie pentru el faptul că putea să își facă nod la cravată cu o singură mână.

A ridicat cravata, s-a ridicat în picioare și a mers desculț spre dulap. A deschis ușa și a așezat capătul subțire al cravatei în spatele micii bare de alamă unde atârna noaptea. Apoi și-a lăsat umărul stâng și a lăsat sacoul să îi alunece de pe braț. A folosit mâna stângă pentru a o scoate pe cea dreaptă. Și-a băgat mâna în dulap și a scos un umerăș, apoi a pus jacheta pe el, cu o singură mână. A agățat-o pe bară. Apoi și-a descheiat pantalonii și a tras fermoarul. Și i-a scos, s-a ghemuit și i-a îndreptat pe podeaua lucioasă de stejar. Un om cu o singură mână nu putea împături altfel pantalonii. A pus manșetele una peste alta, le-a prins sub picior și a întins picioarele. Apoi s-a ridicat în picioare și a luat un al doilea cuier din dulap, s-a aplecat, a întors bara sub manșete și a glisat-o de-a lungul podelei până la genunchi. Apoi s-a ridicat din nou în picioare și a scuturat umerășul și pantalonii au căzut în forma perfectă. I-a agățat alături de jachetă.

Și-a răsucit încheietura mâinii stângi în jurul butonierelor apretate și și-a desfăcut cămașa. A deschis manșeta dreaptă. A ridicat cămașa de pe umeri și a folosit mâna stângă pentru a o trage în jos peste cârlig. Apoi s-a aplecat într-o parte și a lăsat-o să îi cadă pe brațul stâng. A prins poalele sub picior și și-a tras brațul în sus prin mânecă. Mâneca s-a întors pe dos, așa cum făcea întotdeauna, iar mâna lui bună s-a strecurat prin manșetă.

Singura modificare pe care fusese nevoit să o facă în întreaga sa garderobă a fost să mute nasturii de la manșetele cămășilor pentru a le permite să treacă peste mâna stângă în timp ce erau încă aranjate.

A lăsat cămașa pe podea și a tras de talia boxerilor și i-a strecurat peste șolduri. A ieșit din ei și a apucat tivul

maioului. Asta era partea cea mai grea. A întins tivul, s-a ferit și l-a ridicat deasupra capului. A tras-o în jos pe dreapta și și-a scos cârligul prin croială. Apoi a pocnit brațul stâng ca un bici până când maioul s-a desprins de pe el și a aterizat pe podea. S-a aplecat și l-a luat împreună cu cămașa, boxerii și șosetele, le-a dus în baie și le-a aruncat pe toate în coș.

S-a întors dezbrăcat la pat și s-a așezat din nou pe margine. Și-a întins mâna stângă peste piept și a desfăcut curelele grele de piele din jurul bicepsului drept. Erau trei curele și trei catarama. A desfăcut corsetul de piele și l-a strâns înapoi de pe brațul său superior. Acesta a scârțâit în tăcere în timp ce se mișca. Pielea era groasă și grea, mult mai groasă și mai grea decât pielea oricărui pantof. Era construită în straturi consecutive. Era maro și lucioasă de la uzură. De-a lungul anilor, se modelase ca oțelul la forma lui. Îi strivea mușchii când o lăsa să se retragă. A manevrat curelele nituite pentru a le îndepărta de pe cot. Apoi a luat curba rece a cârligului în mâna stângă și a tras ușor. Cupa a aspirat ciotul și el a îndepărtat-o. L-a prins vertical între genunchi, cu cârligul îndreptat în jos spre podea și cupa în sus. S-a aplecat spre noptiera lui și a luat un teanc de șervețele dintr-o cutie și o cutie de talc dintr-un sertar. A strâns șervețelele în palma stângă și le-a împins în jos în cupă, răsucind teaca ca pe un șurub pentru a șterge sudoarea zilei. Apoi a scuturat cutia de talc și a pudrat tot interiorul. A luat mai multe șervețele și a lustruit pielea și oțelul. Apoi a așezat întregul ansamblu pe podea, paralel cu patul.

Avea o șosetă subțire pe ciotul antebrațului drept. Era acolo pentru a împiedica pielea să se frece de piele. Nu era un dispozitiv medical specializat. Era o șosetă de copil. Doar tubulară, fără călcâi, genul de lucru pe care îl aleg mamele înainte ca bebelușii lor să poată merge. Cumpăra câte o

duzină de perechi de la magazinele de profil. Întotdeauna le cumpăra pe cele albe. Erau mai ieftine. A scos șoseta de pe ciot, a scuturat-o și a așezat-o lângă cutia de șervețele de pe noptieră.

Ciotul în sine era zbârcit. Mai rămăsese ceva mușchi, dar, neavând ce să facă, se irosise complet. Oasele erau șlefuite la capetele tăiate, iar pielea fusese cusută strâns peste ele. Pielea era albă, iar cusăturile erau roșii. Arătau ca un scris chinezesc. Pe partea de jos a ciotului creștea păr negru, pentru că pielea de acolo fusese întinsă în jos de pe partea exterioară a antebrațului. S-a ridicat din nou în picioare și s-a îndreptat spre baie. Un proprietar anterior instalase un perete de oglinzi deasupra chiuvetei. S-a privit în ea și a urât ceea ce a văzut. Brațul său nu-l deranja. Pur și simplu îi lipsea. Își ura doar fața. Arsurile. Brațul era o rană, dar fața era o desfigurare. S-a întors pe jumătate în lateral ca să nu fie nevoit să se uite la ea. Și-a curățat dinții și a dus o sticlă de loțiune înapoi în pat. A stors o picătură pe pielea ciotului și a aplicat cu degetele. Apoi a așezat loțiunea lângă șoseta bebelușului pe noptieră și s-a rostogolit sub pătură și a stins lumina.

— STÂNGA SAU DREAPTA? a întrebat Jodie. Pe care a pierdut-o?

Reacher stătea deasupra sicriului luminos al lui Bamford, triind oasele.

— Dreapta, a spus el. Mâna în plus este o mână dreaptă.

Newman s-a mutat lângă umărul lui Reacher, s-a aplecat și a despărțit două cioburi de os ciobite, fiecare având o lungime de aproximativ cinci centimetri.

— A pierdut mai mult decât mâna, a spus el. Acestea sunt radiusul și ulna de la brațul său drept. A fost secționat

sub cot, probabil de un fragment din lama rotorului. Ar fi rămas suficient pentru a face un ciot decent.

Reacher a ridicat oasele și și-a trecut degetele peste capetele ciobite.

— Nu înțeleg, Nash, a spus el. De ce nu ai cercetat zona?

— De ce am fi făcut-o? a răspuns Newman, neutru.

— Pentru că nu poți să presupui că a supraviețuit? A fost grav rănit. Impactul, brațul retezat? Poate și alte leziuni, poate interne? Cel puțin o pierdere masivă de sânge? Poate că a fost și ars. Era combustibil ars peste tot. Gândește-te la asta, Nash. Probabil că s-a târât afară din epavă, sângerând, poate în flăcări, s-a târât singur, la 20 de metri distanță, s-a prăbușit în tufișuri și a murit. De ce naiba nu l-ai căutat?

— Pune-ți singur întrebarea, spuse Newman. De ce nu l-am căutat?

Reacher s-a uitat fix la el. Nash Newman, unul dintre cei mai deștepți tipi pe care îi cunoscuse vreodată. Un om atât de pretențios și de precis încât putea să ia un fragment de craniu de un centimetru lățime și să-ți spună cui aparținuse, cum trăise, cum murise. Un om atât de profesionist și de meticulos încât condusesese cea mai lungă și mai complicată investigație criminalistică cunoscută vreodată în istorie și nu primise decât laude și aprecieri. Cum a putut Nash Newman să facă o greșală atât de elementară? Reacher s-a uitat fix la el, apoi a expirat și a închis ochii.

— Iisuse, Nash, a spus încet. *Știi* că a supraviețuit, nu-i așa? Tu chiar *știi* asta. Nu l-ai căutat pentru că *știi* asta cu siguranță.

Newman a dat din cap.

— Corect.

— Dar de unde știi?

Newman a aruncat o privire în jurul laboratorului. Și-a coborât vocea.

— Pentru că a apărut după aceea, a spus el. S-a târât într-un spital de campanie aflat la 80 de kilometri distanță și trei săptămâni mai târziu. Totul se află în dosarele lor medicale. Era răvășit de febră, malnutriție gravă, arsuri teribile pe o parte a feței, fără braț, cu viermi în ciot. Era incoerent în cea mai mare parte a timpului, dar l-au identificat după plăcuțele de identificare. Apoi, după tratament, și-a revenit și a povestit, fără alți supraviețuitori în afară de el. De aceea am spus că știam exact ce vom găsi acolo sus. De aceea a fost o prioritate atât de mică, până când Leon s-a agitat din cauza asta.

— Deci, ce s-a întâmplat? a întrebat Jodie. De ce atâta secretomanie?

— Spitalul era departe în nord, a spus Newman. Armata vietnameză avansa spre sud, iar noi ne retrăgeam. Spitalul se pregătea de evacuare.

— Și? a întrebat Reacher.

— A dispărut cu o noapte înainte de a fi mutat la Saigon.

— A dispărut?

Newman a dat din cap.

— Pur și simplu a fugit. S-a dat jos din pat și a plecat. Nu a mai fost văzut de atunci.

— La naiba, a spus Reacher.

— Tot nu înțeleg secretul ăsta, a spus Jodie.

Newman a ridicat din umeri.

— Ei bine, Reacher poate să explice asta. E mai mult domeniul lui decât al meu.

Reacher încă mai avea în mână oasele lui Hobie. Radiusul și ulna de la brațul drept, bine sudate la capătul de jos, așa cum ar fi vrut natura, zdrobite și sfărâmate la capătul de sus de un fragment din lama propriului rotor.

Hobie studiase muchia de atac a acelei lame și văzuse că era capabilă să sfărâme ramuri de copac la fel de groase ca brațul unui om. Se folosise de această inspirație pentru a salva viețile altor oameni, iar și iar. Apoi, aceeași lamă coborâse îndoită și învărtindu-se în jos în propriul cockpit și îi tăiasse mâna.

— A fost un dezertor, a spus el. Tehnic, asta a fost. A fost un soldat în termen și a fugit. Dar s-a luat decizia de a nu-l urmări. Așa probabil că a fost. Pentru că ce putea face armata? Dacă l-ar fi prins, ce ar fi urmat? Ar fi urmărit penal un tip cu un dosar exemplar, nouă sute nouăzeci și una de misiuni de luptă, un tip care a dezertat după trauma unei răni și desfigurări îngrozitoare? Nu puteau face asta. Războiul era nepopular. Nu poți trimite un erou desfigurat la Leavenworth pentru dezertare în acele circumstanțe. Dar la fel de bine nu poți transmite mesajul că lași dezertorii să scape nepedepsiți. Asta ar fi fost un scandal de un alt fel. Încă mai arestau o mulțime de tipi pentru dezertare. Cei care nu meritau. Nu puteau dezvălui că au avut diferite metode pentru oameni diferiți. Așa că dosarul lui Hobie a fost închis și sigilat și clasificat secret. De aceea dosarul personal se încheie cu ultima misiune. Restul se află într-un seif, undeva în Pentagon.

Jodie a dat din cap.

— Și de aceea nu se află pe Zid, a spus ea. Ei știu că este încă în viață.

Reacher a fost reticent să lase oasele brațului jos. Le ținea în mână și își trecea degetele pe lungimea lor. Capetele bune erau netede și perfecte, pregătite să accepte articulația subtilă a încheieturii umane.

— I-ai găsit fișa medicală? I-a întrebat el pe Newman. Vechile lui radiografii și fișele dentare și toate chestiile astea?

Newman a clătinat din cap.

— Nu este dispărut în misiune. A supraviețuit și a dezertat.

Reacher s-a întors la sicriul lui Bamford și a așezat ușor cele două cioburi galbene într-un colț al cutiei de lemn brut. Și-a scuturat capul.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred, Nash. Totul despre acest tip spune că nu avea mentalitatea unui dezertor. Trecutul lui, dosarul lui, totul. Știu despre dezertori. Am vânat o mulțime.

— A dezertat, a spus Newman. Este un fapt, este în dosarele de la spital.

— A supraviețuit prăbușirii, a spus Reacher. Cred că nu mai pot să contest asta. A fost în spital. Nici asta nu mai pot contesta. Dar să presupunem că nu a fost cu adevărat dezertare? Să presupunem că era doar confuz, sau amețit din cauza drogurilor sau altceva? Să presupunem că s-a rătăcit și s-a pierdut?

Newman a clătinat din cap.

— Nu a fost confuz.

— Dar de unde știi asta? Pierdere de sânge, malnutriție, febră, morfină?

— A dezertat, a spus Newman.

— Nu se potrivește, a spus Reacher.

— Războiul schimbă oamenii, a spus Newman.

— Nu atât de mult, a răspuns Reacher.

Newman a făcut un pas mai aproape și și-a coborât din nou vocea.

— A ucis un infirmier, a șoptit el. Tipul l-a văzut la ieșire și a încercat să-l oprească. Totul este în dosar. Hobie a spus că nu se întoarce și l-a lovit pe tip în cap cu o sticlă. L-a spart craniul. L-au pus pe tip în patul lui Hobie și nu a supraviețuit călătoriei înapoi la Saigon. De asta e secretul, Reacher. Nu l-au lăsat să scape cu dezertarea. L-au lăsat să scape cu o crimă.

Era o tăcere totală în laborator. Aerul şuiera și mirosul argilos al oaselor vechi plutea. Reacher și-a pus mâna pe marginea lucioasă a sicriului lui Bamford, doar pentru a se menține în picioare.

— Nu-mi vine să cred, a spus el.

— Ar trebui, a răspuns Newman. Pentru că e adevărat.

— Nu pot să le spun asta părinților lui, a spus Reacher. Pur și simplu nu pot. I-ar omorî.

— Un secret al naibii, a spus Jodie. L-au lăsat să scape nepedepsit pentru crimă?

— Politica, a spus Newman. Politica de acolo mirosea a rai. Încă mai pute, de fapt.

— Poate că a murit mai târziu, a spus Reacher. Poate că a fugit în junglă și a murit acolo mai târziu. Era încă foarte bolnav, nu-i așa?

— Cu ce te-ar ajuta asta? Întrebă Newman.

— Aș putea să le spun părinților lui că a murit, știi, să trec cu vederea detaliile exacte.

— Te agăți de un fir de păr, a spus Newman.

— Trebuie să plecăm, a spus Jodie. Trebuie să ajungem la avion.

— Vrei să verifici fișa lui medicală? a întrebat Reacher. Dacă aș face rost de ea de la familia lui? Ai face asta pentru mine? A fost o pauză.

— Le am deja, a spus Newman. Leon le-a adus cu el. Familia i le-a încredințat lui.

— Deci le vei verifica? a întrebat Reacher.

— Te agăți de un pai, a spus din nou Newman.

Reacher s-a întors și a arătat spre cele o sută de cutii de carton stivuite în alcovul din capătul camerei.

— Ar putea fi deja aici, Nash.

— Este în New York, a spus Jodie. Nu înțelegi asta?

— Nu, vreau ca el să fie mort, a spus Reacher. Nu mă pot întoarce la părinții lui și să le spun că băiatul lor este un

dezertor și un ucigaș și că a umblat pe aici în tot acest timp, fără să-i contacteze. Am nevoie ca el să fie mort.

— Dar nu este, a spus Newman.

— Dar ar putea fi, nu-i așa? a spus Reacher. Ar putea să fi murit mai târziu. Înapoi în junglă, în altă parte, poate foarte departe, pe fugă? Boală, malnutriție? Poate că scheletul lui a fost găsit deja. Vei încerca să faci asta? Ca o favoare pentru mine?

— Reacher, trebuie să plecăm acum, a spus Jodie.

— Vrei să le verifici? a întrebat Reacher din nou.

— Nu pot, a spus Newman. Iisuse, toată chestia asta este clasificată, nu înțelegi asta? N-ar fi trebuit să vă spun absolut nimic. Și nu pot adăuga acum încă un nume pe listele de dispăruți în misiune. Departamentul Armatei nu ar accepta așa ceva. Noi ar trebui să reducem numărul de persoane dispărute aici, nu să adăugăm altele.

— Nu poți să o faci neoficial? În mod privat? Poți face asta, nu-i așa? Tu conduci acest loc, Nash. Te rog? Pentru mine?

Newman a clătinat din cap.

— Te agăți de un pai, asta e.

— Te rog, Nash, a spus Reacher.

S-a lăsat tăcerea. Apoi Newman a suspinat.

— Bine, la naiba, a spus el. Pentru tine, o voi face, cred.

— Când? a întrebat Reacher.

Newman a ridicat din umeri.

— Mâine dimineață la prima oră, bine?

— Mă suni imediat ce ai făcut-o?

— Sigur, dar îți pierzi timpul. Numărul?

— Folosește telefonul mobil, a spus Jodie.

I-a dictat numărul. Newman l-a scris pe manșeta halatului său de laborator.

— Mulțumesc, Nash, a spus Reacher. Apreciez foarte mult asta.

— Pierdere de timp, a spus din nou Newman.

— Trebuie să plecăm, a strigat Jodie.

Reacher a dat vag din cap și s-au îndreptat cu toții spre ușa simplă din peretele de blocuri de cărămidă. Locotenentul Simon aștepta de cealaltă parte a acesteia, cu oferta de a-i conduce cu mașina pe drumul periferic până la terminalele de pasageri.

CINCISPREZECE

CHIAR LA CLASA întâi, zborul de întoarcere a fost mizerabil. A fost același avion, mergând spre est, către New York, de-a lungul celei de-a doua laturi a unui triumghi uriaș. Fusesse curățat, parfumat, verificat și realimentat și avea la bord un nou echipaj. Reacher și Jodie se aflau pe aceleași locuri pe care le părăsiseră cu patru ore mai devreme. Reacher s-a așezat din nou la fereastră, dar se simțea diferit. Era încă de două ori și jumătate mai lat decât în mod normal, încă tapițat somptuos în blană și piele, dar nu-i făcea nicio plăcere să se așeze din nou în el.

Luminile erau stinse, pentru a simula noaptea. Decolaseră într-un apus tropical care clocotea dincolo de insule, apoi se întorseseră pentru a zbura spre întuneric. Motoarele se stabilizaseră într-un șuierat surd. Însoțitoarele de zbor erau tăcute și discrete. Mai era doar un singur pasager în cabină. Stătea cu două rânduri mai în față, dincolo de culoar. Era un bărbat înalt și slab, îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci scurte din bumbac, imprimată cu dungi pale. Antebrațul său drept era așezat ușor pe brațul scaunului, iar mâna îi atârna în jos, moale și relaxată. Avea ochii închiși.

— Cât de înalt este? a șoptit Jodie.

Reacher s-a aplecat și a aruncat o privire în față.

— Poate un metru optzeci și unu.

— La fel ca Victor Hobie, a spus ea. Îți amintești dosarul?

Reacher a dat din cap. S-a uitat în diagonală la antebrațul palid care se odihnea de-a lungul scaunului. Tipul era subțire, iar el putea vedea nodul proeminent de os de la încheietura mâinii, care ieșea în evidență în întuneric. Erau mușchi subțiri, piele pistruiată și păr decolorat. Osul radius era vizibil, mergând până la cot. Hobie lăsase în urmă 15 centimetri din osul radiusului la locul accidentului. Reacher a numărat cu ochii, de la articulația încheieturii mâinii tipului. Șase centimetri până la cot.

— Cam jumătate și jumătate șanse, nu? a spus Jodie.

— Un pic mai mult de jumătate, a spus Reacher. Ciotul ar fi avut nevoie de tăiere. L-ar fi șlefuit acolo unde era ascuțit, cred. Dacă ar fi supraviețuit.

Tipul aflat cu două rânduri în față s-a întors somnoros și și-a tras brațul pe lângă corp, de parcă ar fi știut că vorbeau despre asta.

— A supraviețuit, a spus Jodie. Este în New York, încercând să rămână ascuns.

Reacher s-a aplecat în partea cealaltă și și-a sprijinit fruntea pe plasticul rece al hubloului.

— Aș fi pariat pe viața mea că nu este, a spus el.

Își ținea ochii deschiși, dar nu se vedea nimic pe fereastră. Doar cerul negru al nopții până la oceanul negru al nopții, la șapte mile mai jos.

— De ce te deranjează atât de mult? a întrebat ea, în liniște.

El s-a întors înainte și s-a uitat la scaunul gol aflat la doi metri în față lui.

— O mulțime de motive, a spus el.

— Cum ar fi?

El a ridicat din umeri.

— Instinctul meu mi-a spus ceva și se pare că m-am înșelat.

Și-a pus mâna ușor pe antebrațul lui, unde mușchiul se îngusta puțin deasupra încheieturii.

— Să te înșeli nu este sfârșitul lumii.

El a clătinat din cap.

— Câteodată nu este, câteodată este. Depinde de problemă, nu-i așa? Cineva mă întreabă cine va câștiga campionatul, iar eu spun că Yankees, asta nu contează, nu-i așa? Pentru că de unde să știu eu chestii de genul ăsta? Dar să presupunem că aș fi un reporter sportiv care ar trebui să știe astfel de lucruri? Sau un parior profesionist? Să presupunem că baseball-ul era viața mea? Atunci ar fi sfârșitul lumii dacă aș începe să o dau în bară.

— Deci, ce vrei să spui?

— Spun că astfel de judecăți sunt viața mea. La asta ar trebui să fiu bun. Obişnuiam să fiu bun la asta. Mă puteam baza întotdeauna pe faptul că aveam dreptate.

— Dar nu aveai nimic pe care să te bazezi.

— Prostii, Jodie. Am avut o grămadă de lucruri pe care să mă bazez. Mult mai mult decât aveam uneori. M-am întâlnit cu părinții tipului, i-am citit scrisorile, am vorbit cu vechiul său prieten, i-am văzut cazierul, am vorbit cu vechiul său camarad de arme, și totul îmi spunea că acesta era un tip care cu siguranță nu se putea comporta așa cum s-a comportat. Așa că m-am înșelat pur și simplu, iar asta mă frământă, pentru că ce-o să fac acum?

— În ce sens?

— Trebuie să le spun celor din familia Hobie, a spus el. Îi va distruge de moarte. Ar fi trebuit să-i cunoști. Îl venerează pe băiatul acela. Adorau armata, patriotismul, slujirea țării, toată chestia asta. Acum trebuie să mă întorc acolo și să le spun că băiatul lor e un criminal și un

dezertor. Și un fiu nemilos care i-a lăsat să se chinuie în zadar timp de treizeci de ani lungi. O să mă întorc acolo și o să-i rănesc de moarte, Jodie. Ar trebui să sun înainte pentru o ambulanță.

A căzut în tăcere și s-a întors spre hubloul negru.

— Și?, a spus ea.

El s-a întors cu fața la ea.

— Și viitorul. Ce am de gând să fac? Am o casă, am nevoie de o slujbă. Ce fel de slujbă? Nu mă mai pot vedea pe mine ca investigator, nu dacă am început deodată să fac lucrurile complet aiurea. Momentul e perfect, nu? Capacitățile mele profesionale s-au transformat în terci exact în momentul în care trebuie să-mi găsesc de lucru. Ar trebui să mă întorc în Keys și să sap bazine pentru tot restul vieții mele.

— Ești prea dur cu tine însuși. A fost un presentiment, atâta tot. O presimțire care s-a dovedit a fi greșită.

— Presimțirile ar trebui să se dovedească corecte, a spus el. Ale mele au fost întotdeauna înainte. Ți-aș putea spune de o duzină de ori când m-am luat după instincte, fără alt motiv decât că le-am simțit. Mi-au salvat viața, din când în când.

Ea a dat din cap, fără să vorbească.

— Și, statistic, ar fi trebuit să am dreptate, a spus el. Știi câți oameni au fost oficial dați dispăruți după Nam? Doar vreo cinci. Două mii două de sute au dispărut, dar sunt morți, știm cu toții asta. În cele din urmă, Nash îi va găsi pe toți și îi va bifa pe toți. Dar au rămas cinci tipi pe care nu-i putem clasifica. Trei dintre ei au schimbat tabăra și au rămas în sate după aceea, au devenit băștinași. Câțiva au dispărut în Thailanda. Unul dintre ei locuia într-o colibă sub un pod din Bangkok. Cinci persoane pierdute dintr-un milion de oameni, iar Victor Hobie este unul dintre ei, iar eu m-am înșelat în privința lui.

— Dar nu te-ai înșelat cu adevărat, a spus ea. L-ai judecat pe vechiul Victor Hobie, atâta tot. Toate chestiile alea erau despre Victor Hobie înainte de război și înainte de accident. Războiul îi schimbă pe oameni. Singurul martor al schimbării a fost DeWitt, iar el a făcut tot posibilul să nu o observe.

Reacher și-a clătinat din nou din cap.

— Am ținut cont de asta, sau cel puțin am încercat să o fac. Nu m-am gândit că l-ar putea schimba atât de mult.

— Poate că accidentul a făcut-o, a spus ea. Gândește-te la asta, Reacher. Câți ani avea, douăzeci și unu de ani? Douăzeci și doi, ceva de genul ăsta? Șapte oameni au murit și poate că s-a simțit responsabil. Era comandantul navei, nu? Și era desfigurat. Și-a pierdut brațul și probabil a fost și ars. E o traumă mare pentru un tânăr, o desfigurare fizică, nu? Și apoi, în spitalul de campanie, probabil că era amețit de droguri, îngrozit de gândul de a se întoarce.

— Nu l-ar fi trimis înapoi în luptă, a spus Reacher.

Jodie a dat din cap.

— Da, dar poate că nu gândea limpede. Morfina, e ca și cum ar fi fost drogat, nu? Poate că a crezut că o să-l trimită înapoi. Poate a crezut că îl vor pedepsi pentru că a pierdut elicopterul. Nu știm care era starea lui mentală în acel moment. Așa că a încercat să scape și l-a lovit pe infirmier în cap. Apoi, mai târziu, s-a trezit și a realizat ce făcuse. Probabil că s-a simțit îngrozitor. Așa am simțit tot timpul. Se ascunde, din cauza unui secret vinovat. Ar fi trebuit să se predea, pentru că nimeni nu avea de gând să-l condamne pentru nimic. Circumstanțele atenuante erau prea evidente. Dar el s-a ascuns și cu cât mai mult timp a trecut, cu atât mai rău a devenit. Ca un bulgăre de zăpadă.

— Asta nu înseamnă că nu m-am înșelat, a spus el. Tocmai ai descris un tip irațional. Panicat, nerealist, puțin

isteric. L-am considerat un om de treabă. Foarte sănătos, foarte rațional, foarte normal. Îmi pierd abilitățile.

Avionul uriaș a șuierat imperceptibil. Șase sute de mile pe oră prin aerul rarefiat al înălțimii și parcă ar fi fost imobil. Un cocon spațios și pastelat, atârând la 11 km înălțime pe cerul nopții, fără să se îndrepte nicăieri.

— Și ce ai de gând să faci? a întrebat ea.

— În legătură cu ce?

— Cu viitorul?

El a ridicat din nou din umeri.

— Nu știu.

— Dar cu familia Hobie?

— Nu știu, a spus din nou.

— Ai putea încerca să-l găsești, a spus ea. Știi tu, convinge-l că nu se va lua nicio măsură acum. Să-i bagi mințile în cap. Poate că l-ai putea convinge să se întâlnească din nou cu ai lui.

— Cum aș putea să-l găsesc? Așa cum mă simt acum, nu aș putea să-mi găsesc nasul pe față. Și tu ești atât de dornică să mă faci să mă simt mai bine, încât uiți ceva.

— Ce?

— El nu vrea să fie găsit. Așa cum ți-ai dat seama, vrea să rămână ascuns. Chiar dacă la început a fost foarte confuz în privința asta, evident că a prins gustul pentru asta mai târziu. A pus să-l ucidă pe Costello, Jodie. A trimis oameni după noi. Ca să poată rămâne ascuns.

Apoi, stewardesa a micșorat luminile din cabină până a devenit întuneric, iar Reacher a renunțat, s-a întins pe spate și a încercat să doarmă, cu ultimul gând în minte: Victor Hobie l-a ucis pe Costello, ca să poată sta ascuns.

LA TREIZECI DE ETAJE deasupra lui Fifth Avenue, Hobie s-a trezit puțin după ora șase dimineața, ceea ce pentru el era destul de normal, în funcție de cât de rău

fusese visul cu focul. Treizeci de ani înseamnă aproape unsprezece mii de zile, iar unsprezece mii de zile au legate unsprezece mii de nopți, iar în fiecare din acele nopți visase focul. Cabina de pilotaj s-a rupt de secțiunea de coadă, iar vârfurile copacilor au răsturnat-o. Fractura din structura elicopterului a despicat rezervorul de combustibil. Combustibilul a fost aruncat afară. Îl vedea venind spre el în fiecare noapte, cu o încetineală îngrozitoare. Strălucea și lumina în aerul cenușiu al junglei. Era lichid și globular și se transforma în forme solide ca niște picături de ploaie uriașe și distorsionate. Se răsuceau, se schimbau și creșteau, ca niște ființe vii care pluteau încet prin aer. Lumina le prindea și le făcea ciudate și frumoase. Erau curcubee în ele. Ajunseseră la el înainte ca lama rotorului să-i lovească brațul.

În fiecare seară își întorcea capul exact în aceeași mișcare convulsivă, dar în fiecare seară tot îl prindeau. Îl stropeau pe față. Lichidul era cald. L-a nedumerit. Părea apă. Apa ar trebui să fie rece. Ar trebui să simtă fiorul frigului. Dar era caldă. Era lipicioasă. Mai groasă decât apa. Mirosea. Un miros chimic. L-a stropit pe partea stângă a capului. Era în părul lui. I-a lipit părul de frunte și s-a scurs încet în ochi.

Apoi și-a întors capul și a văzut că aerul era în flăcări. Erau degete de flacără îndreptate în jos, ca niște acuzații, spre rigolele plutitoare de combustibil. Apoi degetele erau guri. Ele mâncau forme lichide plutitoare. Mâncau repede, și lăsau formele mai mari arzând în flăcări. Apoi, globulele separate din aer izbucneau în flăcări una după alta. Nu mai exista nicio legătură. Nici o secvență. Pur și simplu explodau. Își aplecase capul în jos de unsprezece mii de ori, dar focul îl lovea mereu. Mirosea a fierbinte, a arsură, dar se simțea rece, ca gheața. Un șoc brusc, rece ca gheața, pe o parte a feței, în părul lui. Apoi forma neagră a paletelor

rotorului, care se arcuia în jos. S-a rupt în pieptul tipului numit Bamford și un fragment l-a lovit, exact la jumătatea lungimii antebrațului său.

A văzut cum i s-a desprins mâna. A văzut în detaliu. Partea aceea nu era niciodată în vis, pentru că visul era despre foc, iar el nu avea nevoie să viseze că i s-a desprins mâna, pentru că își amintea că a văzut cum s-a întâmplat. Marginea lamei avea un profil aerodinamic subțire și era neagră mată. I-a străpuns oasele brațului și s-a oprit în dreptul coapsei, energia ei fiind deja consumată. Antebrațul i-a căzut, rupt în două. Ceasul său era încă atașat de încheietura mâinii. Mâna și încheietura au căzut pe podea. A ridicat antebrațul retezat și și-a atins fața cu el, pentru a încerca să afle de ce pielea de acolo de sus era atât de rece, dar mirosea atât de cald.

Și-a dat seama ceva timp mai târziu că acea acțiune îi salvase viața. Când a putut gândi din nou limpede, a înțeles ce făcuse. Flăcările intense îi cauterizaseră antebrațul deschis. Căldura arsesse carnea expusă și sigilase arterele. Dacă nu și-ar fi atins cu ea fața arsă, ar fi sângerat până la moarte. A fost un triumf. Chiar și în condiții de pericol extrem și confuzie, făcuse ceea ce trebuia. Inteligent lucru. A fost un supraviețuitor. I-a dat o siguranță pe care nu o pierduse niciodată.

A rămas conștient timp de aproximativ douăzeci de minute. A făcut ceea ce trebuia să facă și s-a târât departe de epavă. Știa că nimeni nu se târa cu el. A reușit să ajungă în mărăciniș și a continuat să meargă. Era în genunchi, folosindu-se de mâna rămasă, mergând pe încheieturi ca o maimuță. S-a aplecat cu capul spre pământ și și-a înfipt pielea arsă în pământ. Apoi a început agonia. A supraviețuit douăzeci de minute cu ea și s-a prăbușit.

Nu-și amintea aproape nimic din următoarele trei săptămâni. Nu știa unde s-a dus, ce a mâncat sau ce a

băut. A avut scurte sclipiri de luciditate, care au fost mai rele decât să nu-și amintească. Era acoperit de lipitori. Pielea arsă i s-a desprins și carnea de dedesubt mirosea a putregai și putreziciune. Erau lucruri care trăiau și se târau în ciotul lui. Apoi a fost în spital. Într-o dimineață s-a trezit plutind pe un nor de morfină. Se simțea mai bine decât se simțise vreodată în toată viața lui. Dar s-a prefăcut că este în agonie pe tot parcursul tratamentului. În acest fel, au amânat trimiterea lui înapoi.

I-au aplicat pansamente pentru arsuri pe față. I-au curățat viermii din rană. Ani mai târziu, și-a dat seama că viermii i-au salvat și viața. A citit un raport despre o nouă cercetare medicală. Viermii erau folosiți într-un nou tratament revoluționar pentru cangrenă. Foamea lor neobosită consuma carnea cangrenată înainte ca putregaiul să se răspândească. Experimentele se dovediseră a fi de succes. El a zâmbit. A știut.

Evacuarea spitalului l-a luat prin surprindere. Nu i-au spus. I-a auzit pe infirmieri făcând planuri pentru dimineață. A ieșit, imediat. Nu era niciun gardian. Doar un infirmier, care, din întâmplare, zăbovea în perimetru. Infirmierul l-a costat prețioasa sticlă de apă spartă în cap, dar nu l-a întârziat mai mult de o secundă.

Lungul său drum spre casă a început chiar acolo, la un metru în mărăcinișul din afara gardului spitalului. Prima sarcină era să-și recupereze banii. Erau îngropați la 80 de kilometri distanță, într-un loc secret în afara ultimei sale tabere de luptă, în interiorul unui sicriu. Sicriul a fost doar o întâmplare norocoasă. Fusese singurul recipient mare pe care putuse să pună mâna în acel moment, dar mai târziu avea să se dovedească a fi o lovitură de geniu absolut. Banii erau toți în bancnote de sute, cincizeci, douăzeci și zece și erau în greutate de optzeci de kilograme. O greutate plauzibilă pentru un. Cu puțin sub două milioane de dolari.

Până atunci, tabăra de luptă fusese abandonată și se afla departe în spatele liniilor inamice. Dar a ajuns acolo și s-a confruntat cu prima dintre multele sale dificultăți.

Cum sapă un bolnav cu un singur braț după un sicriu? La început, cu o perseverență oarbă. Apoi, mai târziu, cu ajutor. Deja mutase cea mai mare parte a pământului când a fost descoperit. Capacul sicriului era vizibil, zăcând în mormântul puțin adânc. Patrula vietnameză a năvălit peste el dintre copaci, iar el se aștepta să moară. Dar nu a murit. În schimb, a făcut o descoperire. Aceasta s-a clasat pe locul celorlalte mari descoperiri pe care le-a făcut în viața sa. Vietcongiile s-au dat la o parte, speriați, mormăind și nesiguri. Și-a dat seama că nu știa cine era el. Nu știa ce era el. Arsurile îngrozitoare îi furaseră identitatea. Purta o cămașă de noapte de spital ruptă și murdară. Nu părea american. Nu semăna cu nimic. Nu părea uman. A învățat că combinația dintre înfățișarea lui îngrozitoare, comportamentul lui sălbatic și sicriu avea un efect asupra oricui îl vedea. Teama atavică de moarte, de cadavre și nebunie îi făceau să rămână pasivi. A învățat într-o clipă că dacă era pregătit să se comporte ca un nebun și să se agațe de sicriu, acești oameni ar fi făcut orice pentru el. Superstițiile lor străvechi au lucrat în favoarea lui. Patrula vietcong a finalizat săpătura pentru el și a încărcat sicriul într-o căruță cu bivoli. El s-a așezat sus pe sicriu, a delirat și a bolborosit, a arătat spre vest și l-au dus o sută de mile spre Cambodgia.

Vietnamul este o țară îngustă, dintr-o parte în alta. A fost trecut de la un grup la altul și a ajuns în Cambodgia în patru zile. L-au hrănit cu orez și i-au dat apă de băut și l-au îmbrăcat în pijamale negre, pentru a-l îmblânzi și pentru a-și liniști temerile primitive. Apoi, cambodgienii l-au dus mai departe. El țopăia și bâzâia ca o maimuță și arăta spre vest, vest, vest. Două luni mai târziu, era în Thailanda.

Cambodgienii au trecut sicriul peste graniță și s-au întors și au fugit.

Thailanda a fost diferită. Când a trecut granița, a fost ca și cum ar fi ieșit din epoca de piatră. Existau drumuri și vehicule. Oamenii erau diferiți. Bărbatul cu cicatrice și sicriu era un obiect de milă și îngrijorare. Nu era o amenințare. A fost plimbat cu vechile camioane Chevrolet și cu vechile camioane Peugeot și, în două săptămâni, s-a trezit, împreună cu toate celelalte rămășițe din Orientul Îndepărtat, în canalizarea pe care o numeau Bangkok.

A trăit în Bangkok timp de un an. A reîngropat sicriul în curtea din spatele barăcii pe care o închiriasse, lucrând cu furie toată noaptea cu o lopată de săpat șanțuri de pe piața neagră, furată de la armata americană. Știa să se descurce cu o sculă de săpat. A fost concepută pentru a fi folosită cu o singură mână, în timp ce cealaltă mână ținea o pușcă.

După ce banii lui au fost din nou în siguranță, a plecat în căutarea unor medici. În Bangkok exista un mare număr de medici. Epave îmbibate de gin ale Imperiului, concediați de la orice altă slujbă pe care o avuseseră vreodată, dar rezonabil de competenți în zilele în care erau treji. Nu puteau face prea multe cu fața lui. Un chirurg i-a refăcut pleoapa astfel încât aproape că se închidea, și asta a fost tot. Dar au fost minuțioși cu brațul lui. Au deschis din nou rana și au șlefuit oasele încât să fie rotunde și netede. Au cusut mușchiul, au pliat pielea și au sigilat-o la loc. I-au spus să o lase să se vindece timp de o lună, apoi l-au trimis la un om care construiește membre artificiale.

Bărbatul i-a oferit mai multe modele. Toate presupuneau același corset care trebuia purtat în jurul bicepsului, aceleași curele, aceeași cupă modelată după conturul exact al bontului său. Dar existau și atașamente diferite. Era o mână de lemn, sculptată cu mare îndemânare și pictată de fiica sa. Era o chestie cu trei vârfuri, ca un fel

de unealtă de grădinărit. Dar el a ales cârligul simplu. Îl atrăgea, deși nu-și putea explica de ce. Bărbatul l-a făcut din oțel inoxidabil și l-a lustruit timp de o săptămână. L-a sudat la o foaie de oțel în formă de pâlnie și a încorporat foaia în cupa grea de piele. A sculptat o replică din lemn a ciotului și a bătut pielea în formă peste ea, apoi a îmbibat-o în rășini pentru a o face rigidă. A cusut corsetul și a atașat curelele și cataramele. L-a ajustat cu grijă și a cerut cinci sute de dolari americani pentru el.

Și-a petrecut anul în Bangkok. La început, brațul i s-a iritat, era neîndemânatic și greu de controlat. Dar s-a descurcat mai bine cu el. Cu mai multă practică, chiar s-a descurcat bine. În momentul în care a dezgropat din nou sicriul și a rezervat un bilet spre San Francisco pe un vapor de marfă, uitase cu totul că ar fi avut vreodată două mâini. Fața lui era cea care continua să-l deranjeze.

A debarcat în California, a recuperat sicriul din magazinele de marfă și a folosit o mică parte din conținutul acestuia pentru a cumpăra un break folosit. Un trio de hamali speriați au încărcat sicriul înăuntru și el l-a condus de-a lungul țării până la New York. Era încă acolo, douăzeci și nouă de ani mai târziu, cu lucrarea meșterului din Bangkok întinsă pe podea, lângă patul său, unde zăcea în fiecare noapte din ultimele unsprezece mii de nopți.

S-a rostogolit pe spate, pe față, a întins cu mâna stângă și a ridicat-o. S-a așezat în pat, a așezat-o pe genunchi și a întins mâna pentru a lua șoseta de pe noptieră.

Șase și zece minute dimineața. O altă zi din viața lui.

WILLIAM CURRY S-A trezit la șase și cincisprezece. Era un vechi obicei de când lucra în tura de zi la echipele de detectivi. Moștenise contractul de închiriere a apartamentului bunicii sale, situat la două etaje deasupra străzii Beekman. Nu era un apartament grozav, dar era

ieftin și era mai convenabil decât majoritatea locuințelor secției de poliție de sub Canal. Așa că se mutase acolo după divorț și rămăsese acolo și după pensionare. Pensia de polițist îi acoperea chiria, utilitățile și chiria pentru biroul său cu o cameră de pe Fletcher. Așa că venitul obținut de la biroul său privat, aflat la început de drum, a trebuit să-i acopere mâncarea și pensia alimentară. Iar apoi, când s-ar fi pus pe picioare și s-ar fi făcut mai mare, ar fi trebuit să-l îmbogățească.

La șase și cincisprezece dimineața, apartamentul era răcoros. Era umbrit de soarele timpuriu de clădirile mai înalte din apropiere. Și-a pus picioarele pe linoleum, s-a ridicat și s-a întins. S-a dus în colțul bucătăriei și a pus cafeaua la făcut. S-a îndreptat spre baie și s-a spălat. Era o rutină care îl făcuse întotdeauna să ajungă la serviciu până la ora șapte și s-a ținut de ea.

S-a întors în debara cu cafeaua în mână și a stat acolo cu ușa deschisă, uitându-se la ce era pe bară. Ca polițist, fusese întotdeauna genul de om cu pantaloni și haină. Din flanelă gri sau sacou sport cu carouri. Prefera tweed-ul, deși nu era irlandez. Vara, încercase jachete din in, dar se încrețiseră prea ușor și se mulțumise cu blugi subțiri din poliester. Dar niciuna dintre aceste ținute nu avea să fie suficientă într-o zi în care trebuia să apară undeva arătând ca David Forster, avocat de top. Avea să fie nevoit să folosească costumul de nuntă.

Era un Brooks Brothers negru, simplu, cumpărat pentru nunțile familiei, botezuri și înmormântări. Era vechi de cincisprezece ani și, fiind Brooks Brothers, nu arăta cu mult diferit de costumele contemporane. Era puțin cam larg pe el, pentru că pierzând dinpreparatele gătitе de soția lui îi scăzuse greutatea rapid. Pantalonii erau puțin cam largi după standardele din East Village, dar asta era în regulă pentru că plănuia să poarte două tocuri la glezna. William

Curry era un tip care credea în pregătire. David Forster spusese că probabil *nu va fi nimic implicat și nicio complicație*, dar un om care lucrase douăzeci de ani, din cei mai răi ani ai poliției din New York, tindea să devină precaut când auzea o promisiune de genul acesta. Așa că plănuia să folosească ambele tocuri de gleză și să-și pună pistolul mare de calibrul 357 la spatele pantalonilor.

Și-a pus costumul într-o husă de plastic și a adăugat o cămașă albă și cea mai discretă cravată. Și-a băgat tocul pistolului .357 pe o curea de piele neagră și a pus-o într-o geantă împreună cu cele două tocuri de gleză. A pus trei pistoale în servietă, Magnum.357 cu țeavă lungă și două Smith and Wesson-uri cu țeavă scurt, de calibrul, pentru glezne. A luat douăsprezece cartușe pentru fiecare armă într-o cutie și a împachetat-o lângă arme. A îndesat câte o șosetă neagră în fiecare dintre pantofii săi negri și i-a depozitat împreună cu tocurile. S-a gândit că se va schimba după un prânz luat devreme. Nu avea rost să poarte lucrurile toată dimineața și să apară arătând ca o cârpă fără vlagă.

A încuiat apartamentul și a mers spre sud până la biroul său de pe Fletcher, cărându-și bagajele, oprindu-se doar pentru a-și lua o brioșă cu banane și nuci, cu conținut redus de grăsime.

MARILYN STONE S-A trezit la ora șapte. Avea ochii învinețiți și era obosită. Fuseseră ținuți departe de baie până mult după miezul nopții. Trebuia să fie curățată. O făcuse tipul subțirel în costum închis la culoare. Ieșise în toane rele și îi făcuse să aștepte până când podeaua se uscase. Stăteau în întuneric și în tăcere, amortiți, înfrigurați și înfometați, prea scârbiți ca să se gândească să ceară ceva de mâncare. Tony a pus-o pe Marilyn să umfle pernele canapelei. Ea a presupus că plănuia să doarmă acolo. Să se

aplece în rochia ei scurtă și să-i pregătească patul era o umilință. Ea a aranjat pernele la locul lor în timp ce el îi zâmbea.

Baia era rece. Era umed peste tot și mirosea a dezinfectant. Prosoapele fuseseră împăturite și stivuite lângă chiuvetă. Le-a pus în două teancuri pe podea și ea și Chester s-au ghemuit pe ele fără să scoată un cuvânt. Dincolo de ușă, în birou, era liniște. Ea nu se aștepta să doarmă. Dar trebuie să fi dormit, pentru că s-a trezit cu sentimentul clar că începe o nouă zi.

Se auzeau sunete în birou. Se clătise pe față și stătea în picioare când tipul subțirel a adus cafeaua. Ea și-a luat cana fără un cuvânt, iar el a lăsat-o pe cea a lui Chester pe pervazul de sub oglindă. Chester era încă pe podea, nu dormea, doar zăcea inert. Tipul a trecut peste el când a ieșit.

— Aproape s-a terminat, a spus ea.

— Abia am început, vrei să spui, a răspuns Chester. Unde mergem în continuare? Unde mergem în seara asta?

Ea voia să spună acasă, slavă Domnului, dar apoi și-a amintit că el își dăduse deja seama că după ora două și jumătate nu vor mai avea casă.

— Un hotel, cred, a spus ea.

— Mi-au luat cărțile de credit.

Apoi a tăcut. Ea s-a uitat la el.

— Ce?

— Nu se va termina niciodată, a spus el. Nu înțelegi? Noi suntem martori. Gândește-te la ceea ce le-au făcut acelor polițiști. Și lui Sheryl. Cum pot să ne lase să plecăm?

Ea a dat din cap, o mică mișcare vagă a capului, și s-a uitat la el cu dezamăgire. Era dezamăgită pentru că, în sfârșit, el înțelegea. Acum avea să fie îngrijorat și disperat toată ziua, iar asta nu făcea decât să îngreuneze lucrurile.

I-A LUAT CINCI minute să aranjeze nodul de la cravată, apoi și-a tras jacheta pe el. Îmbrăcatul era exact invers decât dezbrăcatul, ceea ce însemna că pantofii veneau ultimii. Putea să-și lege șireturile la fel de repede ca o persoană cu două mâini. Șmecheria era să prindă capătul liber sub cârligul lipit de podea. Apoi a început cu baia. A pus toate rufele murdare într-o față de pernă și a lăsat-o lângă ușa apartamentului. A strâns patul și a băgat lenjeria într-o altă față de pernă. A pus toate obiectele personale pe care le-a putut găsi într-o sacoșă de supermarket. Și-a golit dulapul într-o pungă de haine. A lăsat ușa apartamentului deschisă și a dus fețele de pernă și sacoșa la coșul de gunoi. Le-a aruncat pe toate și a închis fanta după ele. A târât sacul de haine pe hol, a încuiat apartamentul și a pus cheile într-un plic, în buzunar.

A făcut un ocol până la biroul portarului și a lăsat plicul cu chei pentru tipul de la imobiliare. A folosit scara spre garaj și a dus geanta de haine până la Cadillac. A încuiat-o în portbagaj și s-a îndreptat spre portiera șoferului. S-a strecurat înăuntru, s-a aplecat cu mâna stângă și a pornit mașina. A făcut ocolul garajului și a ieșit la lumina zilei. A condus spre sud pe Fifth, ferindu-și cu grijă ochii până când a ieșit din parc și a ajuns în siguranță, în canioanele pline de viață din Midtown.

Închiriasse trei locuri de parcare sub World Trade Center, dar Suburbanul și Tahoe dispăruseră, așa că toate erau goale când a ajuns. A pus Cadillacul pe locul din mijloc și a lăsat geanta de haine în portbagaj. S-a gândit că va conduce Cadillacul până la LaGuardia și îl va abandona în parcare de lungă durată. Apoi ar fi luat un taxi până la JFK, cu geanta în mână, arătând ca orice alt pasager grăbit. Mașina ar fi stat acolo până când ar fi crescut buruienile sub ea, iar dacă cineva ar fi avut vreodată suspiciuni, ar fi căutat în listele de pasageri de la LaGuardia, nu în cele de la

JFK. Asta însemna să piardă banii pe Cadillac-ul împreună cu contractul de închiriere al birourilor, dar el se simțea întotdeauna confortabil cu cheltuielile, atunci când primea ceva în schimbul lor, iar salvarea vieții sale era cea mai bună valoare la care se putea gândi.

A folosit liftul expres de la garaj și a ajuns în zona de recepție din alamă și stejar nouăzeci de secunde mai târziu. Tony se afla în spatele tejghelei înalte până la piept, bând cafea și părând obosit.

— Barca? I-a întrebat Hobie.

Tony a dat din cap.

— Este la broker. Vor vira banii. Vor să înlocuiască balustrada, acolo unde nemernicul ăla a stricat-o cu cuțitul. Le-am spus că e în regulă, doar să o deducă din încasări.

Hobie a dat din cap.

— Altceva?

Tony a zâmbit, în fața unei aparente ironii.

— Avem mai mulți bani de mutat. Tocmai a venit prima plată a dobânzii din contul Stone. Unsprezece mii de dolari, exact la timp. Un mic nemernic conștiincios, nu-i așa?

Hobie i-a zâmbit înapoi.

— Îl jefuiește pe Peter ca să-l plătească pe Paul, doar că acum Peter și Paul sunt același tip. Transferă-i în insule, bine?

Tony a dat din cap și a citit un bilet.

— Simon a sunat din nou din Hawaii. Au ajuns la avion. Chiar acum sunt undeva deasupra Marelui Canion.

— L-a găsit Newman? a întrebat Hobie.

Tony a clătinat din cap.

— Nu încă. O să înceapă să caute în această dimineață. Reacher l-a obligat să o facă. Pare a fi un tip deștept.

— Nu suficient de deștept, spuse Hobie. Hawaii e cu cinci ore în urmă, nu?

— Va fi în această după-amiază. Să zicem că începe la nouă, petrece câteva ore căutând, asta înseamnă ora patru, ora noastră. Vom fi plecați de aici.

Hobie a zâmbit din nou.

— Ți-am spus că se va rezolva. Nu ți-am spus eu că se va rezolva? Nu ți-am spus să te relaxezi și să mă lași pe mine să mă gândesc?

REACHER S-A TREZIT la ora șapte, după ceasul său, care era încă setat la ora St Louis, din câte își amintea, ceea ce făcea ca în Hawaii să fie ora trei dimineața, iar în Arizona sau Colorado sau oriunde mai sus, să fie deja ora șase, iar în New York să fie deja opt. S-a întins pe scaun și s-a ridicat în picioare, trecând peste picioarele lui Jodie. Era ghemuită în scaun, iar o stewardesă o acoperise cu o pătură subțire în carouri. Dormea adânc, respira încet, cu părul peste față. A stat o clipă pe culoar și a privit-o dormind. Apoi a ieșit la plimbare.

A traversat clasa business și a trecut la clasa economică. Luminile erau stinse și era din ce în ce mai aglomerat pe măsură ce mergea mai în spate. Scaunele minuscule erau pline de oameni înghesuiți sub pături. Se simțea un miros de haine murdare. A mers până în partea din spate a avionului și a făcut o buclă prin bucătărie, trecând pe lângă personalul de cabină care se sprijinea de dulapurile de aluminiu. S-a întors pe celălalt culoar, a trecut prin clasa economică și a intrat la clasa business.

S-a oprit acolo o secundă și i-a scanat pe pasageri. Erau bărbați și femei în costume, jachete aruncate, cravate desfăcute. Erau laptopuri deschise. Serviete stăteau pe scaunele neocupate, umflate de dosare cu coperti de plastic și legături tip spirală. Luminile de lectură erau ațintite pe măsuțele deschise. Unii dintre oameni încă lucrau, la ore

târzii din noapte sau dimineața devreme, în funcție de unde măsurai.

A presupus că erau oameni de rang mediu. Foarte departe de partea de jos, dar nici aproape de vârf. În termeni de armată, aceștia erau maiorii și coloneii. Erau echivalentul civil al lui însuși. El a fost maior și ar fi putut fi colonel acum, dacă ar fi rămas în uniformă. S-a sprijinit de un perete despărțitor și s-a uitat la spatele capetelor aplecate și s-a gândit *Leon m-a făcut ce am fost, iar acum m-a schimbat*. Leon îi impulsionează cariera. Nu el i-o crease, dar o făcuse ceea ce devenise. Nu era nicio îndoială în privința asta. Apoi, cariera s-a încheiat și a început derapajul, iar acum și derapajul se încheiase, tot din cauza lui Leon. Nu doar din cauza lui Jodie. Din cauza ultimului testament al lui Leon. Bătrânul îi lăsase moștenire casa, iar moștenirea rămăsese acolo ca o bombă cu ceas, așteptând să îl ancoreze. Pentru că promisiunea vagă a fost suficientă pentru a o face. Înainte, să se așeze la casa lui părea o chestie teoretică. Era o țară îndepărtată pe care știa că nu o va vizita niciodată. Călătoria până acolo era prea lungă pentru a fi gestionată. Prețul era prea mare. Simpla dificultate de a se insinua într-un stil de viață străin era imposibil de mare. Dar moștenirea lui Leon îl răpise. Leon îl răpise și îl abandonase chiar la granița țării îndepărtate. Acum avea nasul lipit chiar de gard. Putea vedea viața care îl aștepta de cealaltă parte. Dintr-o dată i s-a părut o nebunie să se întoarcă și să parcurgă distanța imposibilă în cealaltă direcție. Asta ar fi transformat deriva într-o alegere conștientă, iar alegerea conștientă ar fi transformat deriva în cu totul altceva. Ideea de a merge în derivă era acceptarea pasivă și fericită a lipsei de alternative. Existența alternativelor a distrus totul. Iar Leon îi oferise o alternativă uriașă. Stătea acolo, nemișcat și amabil deasupra Hudsonului, așteptându-l. Leon trebuie să fi zâmbit în timp

ce stătea și scria acea dispoziție. Probabil că a zâmbit și s-a gândit: *Să vedem cum scapi de asta, Reacher*. S-a holbat la laptopuri și la paginile legate cu spirale și a tresărit în sinea lui. Cum avea de gând să treacă granița țării îndepărtate fără să toate aceste lucruri? Costumele și cravatele și dispozitivele de plastic negru cu baterii? Servietele din piele de șopârlă și memorandumurile de la biroul central? A tresărit și s-a trezit paralizat, lipit de peretele etanș, panicat, fără să respire, complet incapabil să se miște. Și-a amintit de o zi din urmă cu nu mai mult de un an, coborând dintr-un camion la o răscruce de drumuri, în apropierea unui oraș de care nu auzise niciodată, într-un stat în care nu fusese niciodată. Îi făcuse semn șoferului să plece, își vârâse mâinile adânc în buzunare și începuse să meargă, cu un milion de kilometri în spate și un milion de kilometri în față. Soarele strălucea și praful se ridica de pe picioarele lui în timp ce mergea și zâmbise de bucuria de a fi singur, fără să știe absolut deloc încotro se îndrepta.

Dar și-a amintit și de o zi la nouă luni după aceea. Dându-și seama că rămăsese fără bani, a început să se gândească serios. Cele mai ieftine moteluri necesitau totuși o sumă mică de dolari. Cele mai ieftine restaurante, la fel. Acceptase slujba din Keys, cu intenția de a lucra câteva săptămâni. Apoi luase și slujba de seară, și încă le mai lucra pe amândouă când Costello a venit căutându-l, trei luni întregi mai târziu. Așa că realitatea era că colindatul său se terminase deja. *Era deja un om care muncea*. Nu mai avea rost să nege asta. Acum era doar o chestiune de unde, cât de mult și pentru cine. A zâmbit. Ca și prostituția, s-a gândit el. Nu se mai poate da înapoi de la ea. S-a relaxat puțin, s-a desprins de peretele despărțitor și a mers înapoi la clasa întâi. Tipul cu cămașa cu dungi și brațele de aceeași lungime cu cele ale lui Victor Hobie era treaz și îl privea. A dat din cap pentru a-l saluta. Reacher a dat din cap înapoi

și s-a îndreptat spre baie. Jodie era trează când s-a întors la locul lui. Stătea dreaptă, pieptănându-și părul cu degetele.

— Bună, Reacher, a spus ea.

— Bună, Jodie, a răspuns el.

S-a aplecat și a sărutat-o pe buze. A pășit peste picioarele ei și s-a așezat.

— Te simți bine? a întrebat el.

Ea și-a învârtit capul în formă de opt pentru a-și pune părul după umeri.

— Nu-i rău. Nu e rău deloc. Mai bine decât am crezut că o să mă simt. Unde te-ai dus?

— M-am plimbat, a spus el. M-am întors să văd cum trăiește cealaltă jumătate.

— Nu, te-ai gândit. Am observat asta la tine acum cincisprezece ani. Întotdeauna te plimbi când ai ceva la care să te gândești.

— Chiar așa? a spus el, surprins. Nu știam asta.

— Bineînțeles că știi, a spus ea. Am observat asta. Obişnuiam să urmăresc fiecare detaliu despre tine. Eram îndrăgostită de tine, îți amintești?.

— Ce altceva fac?

— Îți strângi mâna stângă când ești furios sau încordat. Mâna dreaptă o ții liberă, probabil de la antrenamentul cu arme. Când ești plictisit, îți pui muzică în cap. O pot vedea la degetele tale, ca și cum ai cânta la pian sau ceva de genul ăsta. Vârful nasului tău se mișcă puțin atunci când vorbești.

— Chiar așa?

— Sigur că da, a spus ea. La ce te gândeai?

El a ridicat din umeri.

— La una, alta, a spus el.

— Casa, nu-i așa? a spus ea. Te deranjează, nu-i așa? Și pe mine. Eu și casa, te ținem legat, ca tipul ăla din carte, Gulliver? Știi cartea aia?

Reacher a zâmbit.

— Este un tip care este capturat de oameni foarte mici când doarme. Îl imobilizează cu sute de frânghii mici.

— Așa te simți?

El a făcut o pauză.

— Nu în ceea ce privește.

Dar pauza fusese o fracțiune de secundă prea lungă. Ea a dat din cap.

— Este altceva decât să fi singur, nu-i așa? a spus ea. Știu, am fost căsătorită. Altceva de care să ții cont tot timpul? Ceva pentru care să-ți faci griji?

El a zâmbit.

— O să mă obișnuiesc cu asta.

Ea a zâmbit la rândul ei.

— Și mai e și casa, nu-i așa?

El a ridicat din umeri.

— Mi se pare ciudat.

— Ei bine, asta e între tine și Leon, a spus ea. Vreau să știi că nu am pretenții de la tine, în niciun caz. În legătură cu orice. E viața ta și casa ta. Ar trebui să faci exact ce vrei, fără presiuni.

El a dat din cap. Nu a spus nimic.

— Deci ai de gând să-l cauți pe Hobie?

A ridicat din nou din umeri.

— Poate. Dar e o sarcină al naibii de grea.

— Trebuie să mai fie și alte informații, a spus ea. Dosare medicale și alte lucruri? Trebuie să aibă o proteză. Și dacă este și ars, trebuie să existe înregistrări despre asta. Și nu l-ai trece cu vederea dacă l-ai vedea pe stradă, nu-i așa? Un om cu un singur braț, cu arsuri pe față?

Reacher a dat din cap.

— Sau aș putea să aștept să mă găsească el. Aș putea să stau în Garrison până când își trimite băieții înapoi.

Apoi s-a întors spre fereastră și s-a uitat la reflecția lui palidă în întuneric și și-a dat seama de faptul că a acceptat că Hobie este în viață. *Accept că m-am înșelat.* S-a întors spre Jodie.

— Îmi dai telefonul mobil? Poți să te descurci fără el astăzi? În caz că Nash găsește ceva și mă sună? Vreau să aflu imediat, dacă o face.

Ea s-a uitat la el insistent, apoi a dat din cap. S-a aplecat și și-a desfăcut fermoarul bagajului de mână. A scos telefonul și i l-a dat.

— Mult noroc, a spus ea.

El a dat din cap și a pus telefonul în buzunar.

— Nu am avut niciodată nevoie de noroc, a spus el.

NASH NEWMAN NU A așteptat până la ora nouă dimineața pentru a începe căutarea. Era un om meticulos, atent la cele mai mici detalii, atât în ceea ce privește etica sa, cât și în specialitatea sa profesională. Aceasta era o căutare neoficială, întreprinsă din compasiune pentru un prieten cu probleme, așa că nu putea fi făcută în timpul serviciului. O chestiune privată trebuia rezolvată în mod privat.

Așa că s-a ridicat din pat la șase, privind strălucirea slabă și roșie a zorilor tropicali care apăreau dincolo de munți. Și-a făcut cafea și s-a îmbrăcat. La șase și jumătate era în biroul său. S-a gândit că îi va acorda două ore. Apoi ar fi luat micul dejun la popotă și ar fi început munca propriu-zisă la ora nouă.

A deschis un sertar al biroului și a scos fișele medicale al lui Victor Hobie. Leon Garber le strânsese în urma unor anchete în cabinetele medicilor și dentiștilor din comitatul Putnam. Le pusese într-un dosar vechi de poliție militară și îl fixase cu o curea veche de pânză. Cureaua fusese roșie,

dar vremea o decolorase în roz prăfuit. Avea o cataramă de metal.

A desfăcut catarama. A deschis dosarul. Partea de sus era o adeverință semnată de ambii părinți Hobie în aprilie. Dedesubt era o istorie veche. Văzuse mii de dosare asemănătoare cu acesta și putea să îi plaseze fără efort pe băieții la care se refereau în funcție de vârstă, de locația geografică, de veniturile părinților, de abilitățile lor sportive, de toți numeroșii factori care influențează un istoric medical. Vârsta și locația mergeau împreună. Un nou tratament stomatologic putea începe în California și se putea răspândi în toată țara ca o modă, așa că băiatul de treisprezece ani care îl primea în Des Moines trebuia să se fi născut cu cinci ani mai târziu decât băiatul de treisprezece ani care îl primea în Los Angeles. Veniturile părinților lor dictau dacă primeau sau nu acel tratament. Vedetele de fotbal din liceu urmaseră tratamente pentru umeri ruși, jucătorii de softball avuseseră încheieturi luxate, înotătorii avuseseră infecții cronice ale urechii.

Victor Truman Hobie avea foarte puțin afecțiuni. Newman a citit printre rânduri și și-a imaginat un băiat sănătos, hrănit corespunzător, îngrijit conștiincios de niște părinți devotați. Sănătatea lui fusese bună. Fusese răcit și gripat, și o criză de bronșită la vârsta de opt ani. Niciun accident. Nu oase rupte. Tratamentul dentar fusese foarte amănunțit. Băiatul crescuse în epoca stomatologiei agresive. Din experiența lui Newman, era absolut tipic pentru toți cei pe care îi văzuse din zona metropolitană a New York-ului în anii 50 și la începutul anilor 60. Stomatologia din acea epocă consta într-un război total împotriva cariilor. Cariile trebuiau să fie vâdate. Acestea erau căutate cu raze X puternice, iar când erau găsite, erau mărite cu freza și umplute cu un compozit special. Rezultatul a fost o mulțime de drumuri la cabinetul stomatologic, care, fără îndoială, au

fost nefericite pentru tânărul Victor Hobie, dar din punctul de vedere al lui Newman, procesul i-a lăsat un teanc gros de filme dentare. Erau suficient de bune, suficient de clare și suficient de numeroase pentru a fi potențial clarificatoare.

A stivuit filmele dentare și le-a dus pe coridor. A descuiat ușa simplă din peretele de blocuri din beton și a trecut pe lângă sicriile de aluminiu până la alcovul din capătul celălalt. Era un calculator pe un raft lat, ascuns după un colț. L-a pornit și a dat click pe meniul de căutare. Ecranul s-a derulat în jos și a dezvoltat un chestionar detaliat.

Completarea chestionarului era o chestiune de logică simplă. A făcut clic pe TOATE OASELE și a introdus FĂRĂ FRACTURI DIN COPILĂRIE, POTENȚIALE FRACTURI DE ADULT. Puștiul nu și-a rupt piciorul jucând fotbal în liceu, dar ar fi putut să și-l rupă mai târziu, într-un accident la antrenamente. Fișele medicale de serviciu erau uneori pierdute. A petrecut mult timp la secțiunea dentară a chestionarului. A introdus o descriere completă a fiecărui dinte, așa cum a fost înregistrat ultima dată. A marcat cariile obturate, iar în dreptul fiecărui dinte bun a scris CARII POTENȚIALE. Era singura modalitate de a preveni greșelile. O logică simplă. Un dinte bun se poate strica mai târziu și poate avea nevoie de tratament, dar o carie obturată nu poate dispărea niciodată. S-a uitat la radiografii și la SPAȚII a introdus uniform, iar la MĂRIME a introdus din nou uniform. Restul chestionarului l-a lăsat gol. Unele boli apăreau pe schelet, dar nu și răcelile, gripele și bronșitele.

A revăzut ce lucrase și la ora șapte fix a apăsat SEARCH. Discul a vâjâit și a zbârnâit în liniștea dimineții, iar softul și-a început căutarea pacientului prin baza de date.

AU ATERIZAT CU ZECE minute mai devreme decât era programat, chiar înainte de miezul amiezii, ora coastei de est. Au zburat la joasă înălțime deasupra apelor strălucitoare ale golfului Jamaica Bay și au aterizat cu fața spre est, apoi s-au întors și au rulat încet spre terminal. Jodie și-a resetat ceasul și a fost în picioare înainte ca avionul să se oprească din mișcare, ceea ce era o abatere pentru care nu te muștrau la clasa întâi.

— Să mergem, a spus ea. Sunt foarte presată de timp.

Erau aliniați în spatele ușii înainte ca aceasta să se deschidă. Reacher i-a luat geanta, iar ea s-a grăbit în fața lui până la terminal și afară. Lincoln-ul Navigator era încă acolo, în parcare de scurtă durată, mare, negru și ostentativ, și au dat cincizeci și opt de dolari de la Rutter ca să poată pleca.

— Oare am timp pentru un duș? s-a întrebat ea însăși.

Reacher i-a răspuns accelerând de-a lungul lui Van Wyck. Autostrada expres Long Island era liberă spre vest, către tunel. Au intrat în Manhattan în douăzeci de minute de la aterizare și au ajuns, pe Broadway, lângă casa ei, în treizeci de minute.

— Tot am de gând să verific, îi spuse el. Cu duș sau fără duș.

Ea a dat din cap. Faptul că se întorsese în oraș îi readusese îngrijorarea.

— Bine, dar grăbește-te.

El s-a limitat la a se opri pe strada din fața ușii ei și a făcut o verificare vizuală a holului. Nu era nimeni acolo. Au lăsat mașina și au urcat la cinci, apoi au coborât scările de incendiu la patru. Clădirea era liniștită și pustie. Apartamentul era gol și netulburat. Copia după Mondrian strălucea în lumina zilei. Ora 12:30 după-amiaza.

— Zece minute, a spus ea. Apoi poți să mă duci cu mașina la birou, bine?

— Cum vei ajunge la întâlnire?

— Avem un șofer, a spus ea. Mă va duce el.

A fugit prin sufragerie spre dormitor, scăpând de haine în timp ce mergea.

— Vrei să mănânci? a strigat Reacher după ea.

— Nu am timp, a răspuns ea.

A petrecut cinci minute la duș și cinci minute la dulap. A ieșit cu o rochie gri și o jachetă asortată.

— Găsește-mi servieta, bine? a strigat ea.

Și-a pieptănat părul și a folosit un uscător de păr. Și-a limitat machiajul la o atingere de tuș de gene și ruj. S-a verificat în oglindă și a fugit înapoi în sufragerie. Reacher o aștepta cu servieta. A dus-o până la mașină.

— la cheile mele, a spus ea. Apoi te poți întoarce înăuntru. O să te sun de la birou și poți veni să mă iei.

A durat șapte minute să ajungă vizavi de mica piață din fața clădirii ei. A coborât din mașină la ora unu fără cinci minute.

— Mult noroc, a strigat Reacher după ea. Arată-le ce poți.

Ea i-a făcut cu mâna și a sărit spre ușa rotativă. Băieții de la securitate au văzut-o venind și i-au făcut semn să urce în lift. Era sus, în biroul ei, înainte de ora unu. Secretarul ei a urmat-o înăuntru cu un dosar subțire în mână.

— Poftim, a spus el, ceremonios.

L-a deschis și a răsfoit opt foi de hârtie.

— Ce naiba e asta? a spus ea.

— Au fost încântați de el la întâlnirea partenerilor, a spus tipul.

A parcurs paginile în ordine inversă.

— Nu înțeleg de ce. Nu am auzit niciodată de niciuna dintre aceste corporații, iar suma este nesemnificativă.

— Dar nu asta e ideea, nu-i așa? a spus tipul.

Ea s-a uitat la el.

— Atunci care este ideea?

— Este vorba de creditorul care te-a angajat, a spus el. Nu cel care datorează toți banii. Este o mișcare preventivă, nu-i așa? Pentru că se răspândește vorba. Creditorul știe că dacă te pui alături de cel care îi datorează bani, îi poți crea o mare problemă. Așa că te-a angajat pe tine mai întâi, ca să nu se întâmple asta. Înseamnă că ești faimoasă. De asta sunt încântați partenerii. Ești o mare vedetă acum, doamnă Jacob.

ȘAISPREZECE

Reacher s-a întors încet cu mașina spre Lower Broadway. A condus mașina mare pe rampa de acces la garaj. A parcat-o în locul lui Jodie și a încuiat-o. Nu a urcat la etaj, în apartament. A urcat din nou rampa până în stradă și s-a îndreptat spre nord, în soare, spre barul de espresso. L-a pus pe tipul de la tejghea să pună patru shot-uri într-o ceașcă de carton și s-a așezat la masa cromată pe care o folosise Jodie când verificase apartamentul în noaptea în care se întorsese din Brighton. Se întorsese pe Broadway și o găsisse stând acolo, uitându-se la fotografia trucată a lui Rutter. S-a așezat pe același scaun pe care îl folosise ea și a suflat în spuma espresso-ului, a simțit aroma și a luat prima înghițitură.

Ce să le spună bătrânilor? Singurul lucru omenesc de făcut ar fi să se ducă acolo și să nu le spună absolut nimic. Să le spună doar că n-a găsit nimic. Să lase totul vag. Ar fi fost un gest de bunătate. Doar să se ducă înapoi, să-i țină de mână, să le dea vestea înșelăciunii lui Rutter, să le restituie banii, iar apoi să le descrie o lungă și nefolositoare căutare care nu a dus absolut nicăieri. Apoi să-i roage să

accepte că fiul lor trebuie să fie mort de mult și să-i roage să înțeleagă că nimeni nu va putea să le spună vreodată unde, când și cum a murit. Apoi să dispară din viața lor și să-i lase să-și trăiască scurta cumpănă a vieții, cu acea demnitate pe care o puteau găsi în faptul că sunt doar doi dintre zecile de milioane de părinți care și-au abandonat copiii nopții și ceții care se învâрте în jurul unui secol îngrozitor.

Își sorbea cafeaua, cu pumnul stâng strâns pe masa din fața lui. Îi va minți, dar din bunătate. Reacher nu avea o mare experiență în materie de bunătate. Era o virtute care fusese întotdeauna paralelă cu viața lui. Nu fusese niciodată în genul de poziție unde bunătatea nu conta. Niciodată nu-și asumase datoria de a le da vești proaste rudelor. Unii dintre colegii săi o făcuseră. După Golf, se formaseră echipe de serviciu, un ofițer superior din unitatea în cauză făcea echipă cu un polițist militar și vizitau familiile victimelor, mergând pe alei lungi și singuratic, urcând scări în case, dând veștile pe care sosirea lor oficială în uniformă le anunțase deja în prealabil. Bănuia că bunătatea conta foarte mult în timpul acelui tip de misiune, dar propria lui carieră fusese închisă bine în interiorul misiunii însăși, unde lucrurile erau întotdeauna simple, fie că se întâmplau sau nu se întâmplau, bune sau rele, legale sau nelegale. Acum, la doi ani după ce părăsise armata, bunătatea era brusc un factor în viața lui. Și asta îl va face să mintă.

Dar avea să-l găsească pe Victor Hobie. Și-a desfăcut pumnul și și-a atins cicatricea prin cămașă. Avea o datorie de plătit. A înclinat ceașca până când a simțit zațul de espresso pe dinți și pe limbă. Apoi a aruncat ceașca în coșul de gunoi și a ieșit din nou pe trotuar. Soarele strălucea din plin pe Broadway, venind dinspre sud-vest, drept pe deasupra capului.

L-a simțit pe față, s-a întors către el și a luat-o spre clădirea lui Jodie. Era obosit. Dormise doar patru ore în avion. Patru ore, din douăzeci și patru. Își amintea că a înclinat imensul scaun de la clasa întâi și a adormit în el. Se gândise la Hobie atunci, așa cum se gândea la el și acum. *Victor Hobie a pus să fie ucis Costello, ca să poată rămână ascuns.* Crystal a apărut în memoria lui. Stripteuza, din Keys. N-ar fi trebuit să se gândească din nou la ea. Dar Reacher îi spunea ceva, în barul întunecat. Purta un tricou și nimic altceva. Apoi, Jodie îi vorbea, în biroul întunecat din spatele casei lui Leon. *Casa lui.* Spunea același lucru pe care i-l spunea el lui Crystal. El spusese că *trebuie să fi călcat pe cineva pe bățături în nord, că a făcut cuiva o problemă.* Jodie îi spusese că trebuie să fi făcut ceva, care să fi alertat pe cineva.

S-a oprit în stradă, cu inima bătând cu putere. Leon. Costello. Leon și Costello, împreună, vorbind. Costello s-a dus la Garrison și a vorbit cu Leon chiar înainte de a muri. Leon îi oferise o soluție. *Găsește-l pe un tip pe nume Jack Reacher, pentru că vreau să verifice un tip pe nume Victor Hobie, trebuie să fi spus Leon.* Costello, calm și întreprinzător, trebuie să fi urmat ce-i spusese Leon. Se întorsese în oraș și cercetase pe acolo. Se gândise bine la problemă și încercase o scurtătură. *Costello se dusesse să-l caute pe tipul pe nume Hobie înainte de a-l căuta pe tipul pe nume Reacher.*

A alergat ultima intersecție până la parcare a lui Jodie. Apoi, de la Lower Broadway până la Greenwich Avenue erau trei kilometri și trei sferturi, iar el a ajuns acolo în unsprezece minute, strecurându-se în spatele taxiurilor care se îndreptau spre partea de vest a Midtown-ului. A abandonat Lincoln-ul pe trotuarul din fața clădirii și a urcat în fugă treptele de piatră în hol. S-a uitat în jur și a apăsat trei butoane la întâmplare.

— UPS, a strigat el.

Ușa s-a deschis și a fugit pe scări până la apartamentul cinci. Ușa de mahon a lui Costello era închisă, exact așa cum o lăsase cu patru zile în urmă.

A aruncat o privire pe hol și a apăsat clanța. Ușa s-a deschis. Încuietoarea era încă blocată, biroul deschis pentru afaceri. Zona de recepție pastelată era netulburată. Orașul impersonal. Viața se derula în continuare, neștiutoare și nepăsătoare. Aerul dinăuntru era stătut. Parfumul secretarei se stinsese până la urmă. Dar computerul ei era încă pornit. Logo-ul de pe ecran se învârtea, așteptând răbdător întoarcerea ei.

A pășit spre biroul ei și a împins mouse-ul cu degetul. Ecranul s-a golit și a arătat intrarea în baza de date pentru Spencer Gutman Ricker și Talbot, care era ultimul lucru pe care îl consultase înainte de a-i suna, pe vremea când nu auzise niciodată de cineva pe nume doamna Jacob. A ieșit din fișierul respectiv și s-a întors la lista principală, fără să fie optimist. Căutase și JACOB în ea și nu ajunsese niciun rezultat. Nu-și amintea să fi văzut nici HOBIE acolo, iar H și J sunt destul de apropiate în alfabet.

A derulat-o de jos în sus și înapoi, dar nu a găsit nimic în lista principală. Nu existau nume reale, ci doar acronime pentru corporații. A ieșit din spatele biroului și a mers până în biroul lui Costello. Nici o hârtie pe birou. S-a dus prin spatele acestuia și a văzut un coș de gunoi metalic în spațiul pentru genunchi. Erau hârtii mototolite în el. S-a ghemuit și le-a împrăștiat pe podea. Erau plicuri deschise și formulare. Un înveliș unsuros de sandviș. Câteva foi de hârtie liniate, rupte dintr-o aiet perforată. Le-a îndreptat pe covor cu palma. Nimic nu i-a sărit în ochi, dar erau în mod clar notițe de lucru. Erau genul de însemnări pe care un om ocupat le face pentru a-l ajuta să-și organizeze gândurile. Dar toate erau recente. Costello era, în mod clar, un tip care-și arunca

gunoiul în mod regulat. Nu era nimic cu mai mult de câteva zile înainte de a muri în Keys. Orice scurtătură care l-ar fi implicat pe Hobie, ar fi fost cu douăsprezece sau treisprezece zile în urmă, imediat după ce a vorbit cu Leon, chiar la începutul anchetei.

Reacher a deschis sertarele biroului, fiecare pe rând, și a găsit caietul perforat în cel de sus, în partea stângă. Era un caiet de supermarket, parțial uzat, cu o margine groasă în stânga și cu jumătate din paginile rămase în dreapta. S-a așezat pe scaunul din piele tocită și a răsfoit caietul. După zece pagini, a văzut numele *Leon Garber*. L-a sărit în ochi dintr-o învâlmășeală de notițe scrise cu creionul. A văzut *doamna Jacob, SGR&T*. L-a văzut pe *Victor Hobie*. Numele acela a fost subliniat de două ori, cu tușele apăsate pe care le folosește un om meticulos când se gândește bine. Era încercuit ușor cu forme ovale suprapuse, ca niște ouă. Lângă el, Costello mângălise CCT?? De la însemnarea CCT??? era o linie care se scurgea de-a lungul paginii până la o notă pe care scria *9am*. *9am* era încercuită și ea, în interiorul altor tușe ovale. Reacher s-a uitat fix pe pagină și a văzut o întâlnire cu Victor Hobie, într-un loc numit CCT, la ora nouă dimineața. Probabil la ora nouă dimineața din ziua în care a fost ucis.

A dat scaunul pe spate și s-a răsucit în jurul biroului. A mers înapoi la calculator. Lista din baza de date era încă acolo. Screensaver-ul nu se activase. A derulat lista până sus și s-a uitat la tot ce era între B și D. CCT era chiar acolo, între CCR&W și CDAG&Y. A mutat mouse-ul și a făcut clic pe el. Ecranul s-a extins în jos și a dezvăluit o intrare pentru Cayman Corporate Trust. Era trecută o adresă în World Trade Center. Erau numere de telefon și fax. Erau note care enumerau solicitări de la firme de avocatură. Proprietarul era listat ca fiind domnul Victor

Hobie. Reacher s-a uitat fix la ecran și telefonul a început să sune.

Și-a smuls ochii de la ecran și a aruncat o privire la consola de pe birou. Era tăcută. Soneria era în buzunarul lui. A scos din geacă telefonul mobil al lui Jodie și a apăsă pe buton.

— Alo? a spus el.

— Am vești, a răspuns Nash Newman.

— Vești despre ce?

— Despre ce? Despre ce naiba crezi?

— Nu știu, a spus Reacher. Spune-mi.

Așa că Newman i-a spus. Apoi a fost tăcere. Doar un suierat ușor de la telefonul care reprezenta distanță de șase mii de mile și un vâjâit ușor al ventilatorului din interiorul computerului. Reacher a luat telefonul de la ureche și a privit de la el și ecran, de la stânga la dreapta, uimit.

— Ești încă acolo? a întrebat Newman.

S-a auzit slab și electronic, doar un chițait îndepărtat din cască. Reacher a dus telefonul la loc la ureche.

— Ești sigur de asta? a întrebat el.

— Sunt sigur, a spus Newman. Sută la sută la sută sigur. Este total, categoric, definitiv. Nici o șansă la un miliard să mă înșel. Nu există nicio îndoială.

— Ești sigur? a întrebat Reacher din nou.

— Absolut, a spus Newman. Absolut, absolut sigur.

Reacher a rămas tăcut. S-a uitat în jurul biroului liniștit și gol. Pereți albastru deschis acolo unde soarele pătrundea prin sticla erestrei, gri deschis acolo unde nu era.

— Nu pari foarte fericit în legătură cu asta, a spus Newman.

— Nu-mi vine să cred, a spus Reacher. Mai spune-mi o dată.

Așa că Newman i-a spus din nou.

— Nu-mi vine să cred, a spus Reacher. Ești absolut sigur în legătură cu asta?

Newman a repetat totul. Reacher s-a uitat fix la birou, fără să vadă nimic.

— Mai spune-mi o dată, a spus el. Încă o dată, Nash.

Așa că Newman a repetat totul pentru a patra oară.

— Nu există absolut nicio îndoială, a adăugat el. Știi că m-am înșelat vreodată?

— La naiba, a spus Reacher. La naiba, înțelegi ce înseamnă asta? Înțelegi ce s-a întâmplat? Vezi ce a făcut? Trebuie să plec, Nash. Trebuie să mă întorc la St Louis, chiar acum. Trebuie să verific din nou în arhivă.

— Trebuie, într-adevăr, nu-i așa? a spus Newman. St Louis ar fi cu siguranță primul loc unde aş verifica. Cu o de urgență considerabilă, chiar.

— Mulțumesc, Nash, a spus Reacher, preocupat.

A închis telefonul și l-a băgat la loc în buzunar. Apoi s-a ridicat în picioare și a ieșit încet din biroul lui Costello spre scări. A lăsat ușa de mahon larg deschisă în urma lui.

TONY A INTRAT ÎN baie purtând costumul Savile Row pe un umerăș de sârmă în interiorul unei pungi de la curățătorie. Cămașa era scrobită și împăturită într-un ambalaj de hârtie înghesuit sub brațul lui. l-a aruncat o privire lui Marilyn și a agățat costumul pe balustrada dușului și a aruncat cămașa în poala lui Chester. S-a căutat în buzunar și a scos cravata. A scos-o pe toată lungimea ei, ca un prestidigitator care face un truc cu o eșarfă de mătase ascunsă. A aruncat-o după cămașă.

— Show time, a spus el. Să fiți gata în zece minute.

A ieșit și a închis ușa. Chester s-a așezat pe podea, legănând cămașa împachetată în brațe. Cravata era așezată pe picioarele lui, acolo unde îi căzuse. Marilyn s-a aplecat și a luat cămașa. Și-a strecurat degetele subțiri sub marginea

hârtiei și a deschis-o. A strâns hârtia și a lăsat-o să cadă. A scos cămașa și a desfăcut cei doi nasturi de sus.

— Aproape s-a terminat, a spus ea, ca o incantație.

El a privit-o neutru și s-a ridicat în picioare. A luat cămașa de la ea și și-a pus-o pe cap. Ea a pășit în fața lui, i-a ridicat gulerul și i-a aranjat cravata.

— Mulțumesc, a spus el.

Ea l-a ajutat să îmbrace costumul, apoi a venit în fața lui și i-a aranjat reverele.

— Părul tău, a spus ea.

El s-a dus la oglindă și a văzut bărbatul care fusese într-o altă viață. Și-a folosit degetele și și-a netezit părul. Ușa de la baie s-a deschis din nou și Tony a intrat înăuntru. Avea în mână stiloul Mont Blanc.

— O să ți-l împrumutăm înapoi, ca să poți semna transferul.

Chester a dat din cap, a luat stiloul și l-a strecurat în haină.

— Și asta. Trebuie să păstrăm aparențele, nu? Cu toți avocații ăștia?

Era Rolex-ul de platină. Chester l-a luat și l-a pus la încheietura mâinii. Tony a ieșit din cameră și a închis ușa. Marilyn era în fața oglinzii, aranjându-și părul cu degetele. Și l-a pus după urechi și și-a strâns buzele de parcă tocmai se rujase, deși nu o făcuse. Nu avea ce să folosească. Era doar instinct. S-a îndepărtat până în mijlocul podelei și și-a netezit rochia pe coapse.

— Ești gata? a întrebat ea.

Chester a ridicat din umeri.

— Pentru ce? Tu ești pregătită?

— Sunt pregătită, a spus ea.

ȘOFERUL LUI SPENCER GUTMAN RICKER ȘI TALBOT era soțul uneia dintre cele mai vechi secretare ale firmei.

Fusese undeva un funcționar mărunț și fără chef, care nu supraviețuise fuziunii companiei sale în fața unui concurent mai motivat. În vârstă de cincizeci și nouă de ani, șomer, fără aptitudini și fără perspective, își investise salariul într-un Lincoln Town Car de ocazie, iar soția sa scrisese o propunere care arăta că ar fi mai ieftin pentru firmă să îl contracteze exclusiv pe el, în loc să păstreze o companie de taxiuri. Partenerii închiseseră ochii la greșelile contabile din propunere și îl angajaseră oricum, gândindu-se că este caritabil, dar și ieftin și comod. Deci, tipul aștepta în garaj, cu motorul pornit și aerul pornit la maxim, când Jodie a ieșit din lift și s-a îndreptat spre el. El și-a coborât geamul și ea s-a aplecat să vorbească.

— Știi unde mergem? a întrebat ea.

El a dat din cap și a bătut în clipboardul așezat pe scaunul pasagerului din față.

— Sunt gata, a spus el.

Ea s-a urcat în spate. Din fire era o persoană democrată care ar fi preferat să meargă în față cu el, dar el insistă ca pasagerii să urce locul din spate. Îl făcea să se simtă mai oficial. Era un bătrân sensibil și prinsese mirosul de caritate din jurul angajării sale. Simțea că dacă se purta foarte corect își va ridica statutul pe care i-l acordau partenerii. Purta un costum închis la culoare și o șapcă de șofer pe care o găsisese la un magazin de îmbrăcăminte din Brooklyn.

De îndată ce a văzut în oglindă că Jodie era instalată, a pornit, a urcat rampa și a ieșit afară, la lumina zilei. Ieșirea se afla în spatele clădirii și l-a dus pe Exchange Place. A făcut la stânga pe Broadway și a traversat benzile la timp pentru a face la dreapta în curba din Trinity Street. A urmat-o spre vest și a virat, ajungând la World Trade Center dinspre sud. Traficul era lent după Trinity Church, deoarece două benzi erau blocate de un camion de remorcare al

poliției, oprit lângă o mașină de poliție din New York parcată la bordură. Polițiștii se uitau pe geamuri, ca și cum nu ar fi fost siguri de ceva. A trecut ușor și a accelerat. A încetinit și a tras mașina la bordura din piață. Ochii lui erau fixați la nivelul străzii, iar turnurile uriașe se înălțau nevăzute deasupra lui. Stătea cu motorul pornit, tăcut și deferent.

— Voi aștepta aici, a spus el.

Jodie a coborât din mașină și s-a oprit pe trotuar. Piața era largă și aglomerată. Era ora două fără cinci minute, iar mulțimea de la prânz se întorcea la lucru. S-a simțit neliniștită. Urma să se meargă printr-un spațiu public fără ca Reacher să o supravegheze, pentru prima dată de când lucrurile o luaseră razna. A aruncat o privire în jur și s-a alăturat unui grup de oameni grăbiți și a mers cu ei până la turnul de sud.

Adresa din dosar era la etajul optzeci și opt. S-a alăturat cozii pentru liftul expres, în spatele unui bărbat de talie medie, într-un costum negru prost croit. Purta o servietă ieftină dublată cu plastic maro embosat pentru a o face să pară piele de crocodil. S-a strecurat în lift în spatele lui. Liftul era plin și oamenii își strigau numerele de etaj către femeia care se afla cel mai aproape de butoane. Tipul în costum prost croit a cerut optzeci și opt. Jodie nu a spus nimic.

Liftul s-a oprit la majoritatea etajelor și oamenii s-au îmbrâncit să iasă. Progresul era lent. Era fix ora două când liftul a ajuns la optzeci și opt. Jodie a coborât. Tipul în costum prost croit a ieșit în spatele ei. Se aflau pe un coridor pustiu. Uși închise neclare duceau la diferite birouri. Jodie a luat-o într-o parte, iar tipul în costum a luat-o în cealaltă, amândoi uitându-se la plăcuțele fixate lângă uși. S-au întâlnit din nou în fața unei plăci de stejar pe care scria Cayman Corporate Trust. În ea se afla un hublou din sticlă cu sârmă, amplasat descentrat. Jodie a aruncat o privire

prin el, iar tipul în costum s-a aplecat pe lângă ea și l-a deschis.

— Suntem în aceeași ședință? a întrebat Jodie, surprinsă.

L-a urmat înăuntru, până la o recepție de alamă și stejar. Erau mirosurile tipice ale unui birou. Mirosul chimic fierbinte de la copiatoare, cafea undeva. Tipul în costum s-a întors spre ea și a dat din cap.

— Cred că suntem, a spus el.

Ea a întins mâna în timp ce mergea.

— Sunt Jodie Jacob, a spus ea. Spencer Gutman. Pentru creditor.

Tipul a mers înapoi și a jonglat cu servieta de plastic în mâna stângă, a zâmbit și a dat mâna cu ea.

— Sunt David Forster, a spus el. Forster și Abelstein.

Se aflau la ghișeul recepției. Ea s-a oprit și s-a uitat la el.

— Nu, nu sunteți, a spus ea sec. Îl cunosc foarte bine pe David.

Tipul părea brusc încordat. În hol s-a făcut liniște. Ea s-a întors în partea cealaltă și l-a văzut pe tipul pe care îl văzuse ultima oară agățat de mânerul portierei Bravada-ului ei, în timp ce Reacher se îndepărta de coliziunea de pe Broadway. Stătea calm în spatele teighelei, uitându-se direct la ea. Mâna lui stângă se mișcă și atinse un buton. În liniștea care se lăsase, ea a auzit un clic dinspre ușa de la intrare. Apoi mâna lui dreaptă s-a mișcat. A coborât goală și s-a întors cu o armă de culoarea metalului mat. Avea o țeavă mare ca un tub și un mâner de metal. Țeava avea mai mult de 30 de centimetri lungime. Tipul în costum prost croit a scăpat geanta de plastic și și-a smucit mâinile în aer. Jodie s-a holbat la armă și s-a gândit : asta e o pușcă de vânătoare.

Tipul care o ținea în mână și-a mișcat din nou mâna stângă și a apăsă un alt buton. Ușa de la biroul interior s-a deschis. Bărbatul care îi izbise cu Suburbanul era în picioare, încadrat în ușă. Avea o altă armă în mână. Jodie a recunoscut arma din filmele pe care le văzuse. Era un pistol automat. Pe ecranul cinematografului trăgea gloanțe zgomotoase care te aruncau doi metri în spate. Șoferul Suburbanului îl ținea fixat pe un punct în stânga ei și în dreapta celuiilalt tip, ca și cum ar fi fost gata să miște încheietura mâinii în orice direcție.

Tipul cu pușca a ieșit din spatele tejghelei și a trecut pe lângă Jodie. S-a dus în spatele tipului cu costumul prost croit și i-a înfipt țeava puștii de vânătoare în spatelui. S-a auzit un sunet dur, metal pe metal, înăbușit de pânză. Tipul în costum a băgat mâna sub haină și a scos cu un revolver mare de crom. L-a ținut în sus, ca pe un exponat.

— Un accesoriu neobișnuit pentru un avocat, a spus bărbatul din ușă.

— Nu e avocat, a spus partenerul său. Femeia spune că îl cunoaște foarte bine pe David Forster și că acesta nu este el.

Bărbatul din ușă a dat din cap.

— Numele meu este Tony, a spus el. Intrați înăuntru, amândoi, vă rog.

S-a dat într-o parte și a îndreptat spre Jodie pistolul automat, în timp ce partenerul său l-a împins pe tipul care pretindea că este Forster înăuntru, prin ușa deschisă. Apoi i-a făcut semn cu arma și Jodie s-a trezit mergând spre el. El s-a apropiat și a împins-o prin ușă cu o mână pe spate. Ea s-a împiedicat o dată și și-a recăpătat echilibrul. Înăuntru era un birou mare, spațios și pătrat. Lumină slabă de la ferestrele umbrite. Lumină slabă de la ferestrele umbrite. Era mobilă de sufragerie aranjată în fața unui birou. Trei canapele identice, cu măsuțe cu veioză. O

măsuță de cafea imensă din alamă și sticlă umplea spațiul dintre canapele. Pe canapeaua din stânga stăteau două persoane. Un bărbat și o femeie. Bărbatul purta un costum imaculat și o cravată. Femeia purta o rochie de petrecere din mătase încrețită. Bărbatul privea în sus, cu privirea pierdută. Femeia privea în sus, îngrozită.

Era un bărbat la birou. Stătea în penumbră, pe un scaun de piele. Avea poate cincizeci și cinci de ani. Jodie s-a holbat la el. Fața lui era împărțită aproximativ în două, ca o decizie arbitrară, ca o hartă a statelor vestice. În partea dreaptă era pielea ridată și părul cărunț și subțire. În stânga era țesutul ars, roz și gros și strălucitor ca un model de plastic neterminat al unui cap de monstru. Cicatricile îi atingeau ochiul, iar pleoapa era o minge de țesut roz, ca un deget mutilat.

Purta un costum îngrijit, care cădea peste umerii solizi și pieptul larg. Brațul stâng era așezat confortabil pe birou. Se vedea manșeta unei cămăși albe, și o mână manichiurată, cu palma în jos, cu degetele bătând într-un ritm imperceptibil pe birou. Brațul drept era așezat exact simetric cu cel stâng. Exista aceeași lână fină de vară a hainei de costum și aceeași manșetă de cămașă albă ca zăpada, dar era și goală. Nu exista nicio mână. Doar un simplu cârlig de oțel care ieșea într-un unghi puțin adânc, sprijinit pe lemn. Era curbat și lustruit ca o versiune în miniatură a unei sculpturi dintr-o grădină publică.

— Hobie, a spus ea.

El a dat din cap încet, doar o singură dată, și a ridicat cârligul ca pe un salut.

— Încântat de cunoștință, doamnă Jacob. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Apoi a zâmbit.

— Și îmi pare rău că cunoștința noastră va fi atât de scurtă.

A dat din nou din cap, de data aceasta către bărbatul pe nume Tony, care a împins-o alături de tipul care pretindea că este Forster. Au stat unul lângă altul, așteptând.

— Unde este prietenul tău Jack Reacher? a întrebat-o Hobie.

Ea a clătinat din cap.

— Nu știu.

Hobie a privit-o un moment lung.

— Bine, a spus el. Vom ajunge la Jack Reacher mai târziu. Acum ia loc.

I-a arătat cu cârligul spre canapeaua din fața cuplului care se holba. Ea s-a apropiat și s-a așezat, copleșită.

— Ei sunt domnul și doamna Stone, i-a spus Hobie. Chester și Marilyn, ca să fim mai informal. Chester conducea o corporație numită Stone Optical. Îmi datorează mai mult de șaptesprezece milioane de dolari. O să-mi plătească în acțiuni.

Jodie a aruncat o privire la cuplul de vizavi. Amândoi aveau panică în ochi. Ca și cum ceva teribil de rău tocmai se întâmplase.

— Puneți mâinile pe masă, a strigat Hobie. Toți trei. Aplecați-vă în față și întindeți degetele. Lăsați-mă să văd șase stele de mare micuțe.

Jodie s-a aplecat în față și și-a pus palmele pe masa joasă. Cuplul de vizavi a făcut același lucru, în mod automat.

— Aplecați-vă mai mult în față, a strigat Hobie.

Cu toții și-au împins palmele spre centrul mesei până când s-au aplecat în unghi. Asta le punea greutatea pe mâini și le făcea imobile. Hobie a ieșit din spatele biroului și s-a oprit în fața tipului în costum prost croit.

— Se pare că nu ești David Forster, a spus el.

Tipul nu a răspuns.

— Aș fi ghicit, să știi, a spus Hobie. Într-o clipă. Un costum ca ăsta? Glumești. Deci, cine ești tu?

Din nou, tipul nu a spus nimic. Jodie îl privea, cu capul întors într-o parte. Tony și-a ridicat pistolul și l-a îndreptat spre capul tipului. Și-a folosit ambele mâini și a făcut ceva cu glisiera care a scos un sunet metalic amenințător în liniște. Și-a strâns degetul pe trăgaci. Jodie a văzut cum i s-a albit încheietura degetelor.

— Curry, a spus repede tipul. William Curry. Sunt detectiv particular și lucrez pentru Forster.

Hobie a dat din cap, încet.

— Bine, domnule Curry.

S-a întors în spatele celor doi Stone. S-a oprit chiar în spatele femeii.

— Am fost păcălit, Marilyn, a spus el.

S-a echilibrat cu mâna stângă pe spătarul canapelei și s-a aplecat cu totul în față și a agățat vârful cârligului de partea de sus a rochiei ei. A tras înapoi împotriva și încet în sus. Palmele ei au alunecat de pe geam și au lăsat forme umede acolo unde fuseseră. Spatele ei a atins canapeaua, iar el a trecut cârligul în față ei și a împins-o ușor sub bărbie, ca un coafor care își ajustează poziția capului înainte de a începe lucrul. A ridicat cârligul și l-a coborât ușor și a folosit vârful pentru a o pieptăna prin păr, ușor, din față spre spate. Părul ei era des, iar cârligul a trecut prin el, încet, din față în spate, din față în spate. Ochii ei erau închiși de groază.

— M-ai înșelat, a spus el. Nu-mi place să fiu înșelat. Mai ales nu de către tine. Te-am protejat, Marilyn. Aș fi putut să te vând o dată cu mașinile. Acum poate că o voi face. Aveam alte planuri pentru tine, dar cred că doamna Jacob tocmai ți-a uzurpat poziția în afecțiunea mea. Nimeni nu mi-a spus cât de frumoasă este.

Cârligul s-a oprit din mișcare și un fir subțire de sânge s-a scurs din părul lui Marilyn, pe fruntea ei.

Privirea lui Hobie s-a îndreptat spre Jodie. Ochiul lui bun era ferm și neclintit.

— Da, i-a spus el. Cred că poate tu ești cadoul de despărțire al New York-ului pentru mine.

A împins cârligul cu putere în ceafa lui Marilyn până când aceasta s-a aplecat din nou în față și și-a pus mâinile înapoi pe masă. Apoi s-a întors.

— Sunteți înarmat, domnule Curry?

Curry a ridicat din umeri.

— Am fost. Știți asta. Mi-ați luat arma.

Tipul cu pușca a ridicat revolverul strălucitor. Hobie a dat din cap.

— Tony?

Tony a început să îl pipăie, din partea de sus a umerilor, pe sub brațe. Curry s-a uitat în stânga și în dreapta, iar tipul cu pușca s-a apropiat și i-a înfipt țeava în coaste.

— Stai nemișcat, a spus el.

Tony s-a aplecat în față și și-a trecut mâinile peste zona centurii tipului și între picioarele lui. Apoi le-a tras cu putere în jos, iar Curry s-a răsucit violent într-o parte și a încercat să îndepărteze pușca cu brațul, dar tipul care o ținea era ferm ancorat în pământ, cu picioarele bine depărtate și l-a oprit pe Curry. A folosit țeava ca pe un pumn și l-a lovit în stomac. Curry a tușit și s-a îndoit, iar tipul l-a lovit din nou, în partea laterală a capului, puternic, cu țeava puștii. Curry a căzut în genunchi și Tony l-a rostogolit cu piciorul.

— Nemernicule, a rânjit el.

Tipul cu pușca s-a aplecat cu o singură mână și a înfipt botul puștii în burta lui Curry, suficient de tare ca să doară. Tony s-a ghemuit și a căutat sub manșetele pantalonilor și a

scos două revolvere identice. Degetul său arătător stâng era trecut prin apărătoarea trăgaciului și le învârtea. Metalul pocnea, zgâria și zăngănea. Revolverele erau mici. Erau făcute din oțel inoxidabil. Ca niște jucării strălucitoare. Aveau țevi scurte. Aproape că nu aveau deloc țevi.

— Ridicați-vă, domnule Curry, a spus Hobie.

Curry s-a rostogolit pe mâini și genunchi. Era în mod clar amețit de lovitura la cap. Jodie îl putea vedea clipind, încercând să se concentreze. Își scutură capul. A întins mâna spre spătarul canapelei și s-a ridicat în picioare. Hobie s-a apropiat un metru și s-a întors cu spatele la el. S-a uitat la Jodie, la Chester și la Marilyn de parcă ar fi fost publicul lui. Și-a ținut palma stângă plată și a început să lovească curba cârligului în ea. Lovea cu dreapta și plesnea cu stânga, iar impactul se întetea.

— O simplă chestiune de mecanică, a spus el. Impactul de la cârligul se transferă până la ciot. Undele de șoc se deplasează. Se disipă prin ceea ce a mai rămas din braț. Bineînțeles că pielea a fost construită de un expert, așa că disconfortul este minimizat. Dar nu putem învinge legile fizicii, nu-i așa? Așa că, în final, întrebarea este cine ajunge primul la durere? El sau eu?

S-a învârtit pe vârful piciorului și l-a lovit pe Curry în plină figură cu curbura exterioară, contondentă a cârligului. A fost un pumn puternic, aruncat din umăr, iar Curry s-a clătinat înapoi și a găfâit.

— Te-am întrebat dacă ești înarmat, a spus Hobie în liniște. Ar fi trebuit să spui adevărul. Ar fi trebuit să spui, *Da, domnule Hobie, am un revolver la fiecare gleznă.* Dar nu ai făcut-o. Ai încercat să mă înșeli. Și, așa cum i-am spus lui Marilyn, nu-mi place să fiu înșelat.

Următorul pumn a fost o lovitură la corp. Brusc și puternic.

— Oprește-te, a strigat Jodie. S-a împins înapoi și s-a ridicat în picioare. De ce faci asta? Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

Curry era aplecat și găfâia. Hobie se întoarse de la el ca să se întoarcă cu fața la ea.

— Ce s-a întâmplat cu mine? a repetat el.

— Erai un tip decent. Știm totul despre tine.

A scuturat încet din cap.

— Nu, nu știți, a spus el.

Apoi a sunat soneria de la ușa care dădea în holul liftului. Tony s-a uitat la Hobie și și-a strecurat pistolul automat în buzunar. Și-a scos de pe deget cele două revolve mici ale lui Curry, s-a apropiat și a pus unul dintre ele în mâna stângă a lui Hobie. Apoi s-a aplecat și l-a strecurat pe celălalt în buzunarul jachetei lui Hobie. A fost un gest curios de intim. Apoi a ieșit din birou. Tipul cu pușca a făcut un pas înapoi și a găsit un unghi care să-i acopere pe toți cei patru prizonieri. Hobie s-a deplasat în direcția opusă și i-a luat și el în vizor.

— Faceți puțină liniște, toată lumea, a șoptit el.

Au auzit ușa holului deschizându-se. Apoi s-a auzit sunetul scăzut al unei conversații și apoi s-a închis din nou. O secundă mai târziu, Tony s-a întors în penumbră cu un pachet sub braț și cu un zâmbet pe față.

— Mesager de la vechea bancă a lui Stone. Trei sute de certificate de acțiuni.

A ridicat pachetul.

— Deschide-l, a spus Hobie.

Tony a găsit firul de plastic și a rupt plicul. Jodie a văzut gravura complicată a participațiilor în acțiuni. Tony le-a răsfoit. A dat din cap. Hobie a făcut un pas înapoi la scaunul său și a așezat micul revolver pe birou.

— Luați loc, domnule Curry, a spus el. Alături de colegul dumneavoastră jurist.

Curry s-a lăsat greu în spațiul de lângă Jodie. Și-a pus mâinile pe geam și s-a aplecat în față, ca și ceilalți. Hobie a folosit cârligul într-un gest circular.

— Uită-te bine în jur, Chester, a spus el. Domnul Curry, doamna Jacob și draga ta soție Marilyn. Oameni de treabă cu toții, sunt sigur. Trei vieți, pline de preocupările și triumfurile lor mărunte. Trei vieți, Chester, iar acum sunt în întregime în mâinile tale.

Capul lui Stone era ridicat, mișcându-se în cerc în timp ce îi privea pe ceilalți trei de la masă. A sfârșit prin a se uita direct la Hobie, dincolo de birou.

— Du-te și adu restul acțiunilor, i-a spus Hobie. Tony te va însoți. Direct acolo, direct înapoi, fără trucuri, și acești trei oameni vor trăi. Faci orice altceva și vor muri. Ai înțeles asta? Stone a dat din cap, în tăcere. Alege un număr, Chester, i-a spus Hobie.

— Unu, a răspuns Stone. Alege încă două numere, Chester.

— Doi și trei, a spus Stone.

— Bine, Marilyn primește trei, a spus Hobie. Dacă te hotărăști să fii un erou.

— Voi aduce acțiunile, a spus Stone.

Hobie a dat din cap.

— Cred că așa vei face, a spus el. Dar mai întâi trebuie să semnezi transferul.

A deschis un sertar și a băgat în el revolverul mic și strălucitor. Apoi a scos o singură foaie de hârtie. I-a făcut semn lui Stone, care s-a ridicat în picioare, tremurând. S-a dus în jurul biroului și a semnat cu stiloul Mont Blanc din buzunar.

— Doamna Jacob poate fi martor, a spus Hobie. La urma urmei, este membră a Baroului Statului New York.

Jodie a stat nemișcată un moment lung. S-a uitat în stânga la tipul cu pușca de vânătoare, în față la Tony și apoi

în dreapta la Hobie, aflat în spatele biroului. S-a ridicat în picioare. A făcut un pas spre birou, a inversat formularul și i-a luat pixul lui Stone. A semnat cu numele ei și a scris data pe rândul de lângă.

— Mulțumesc, a spus Hobie. Acum stai din nou jos și rămâi complet nemișcată.

Ea s-a întors pe canapea și s-a aplecat în față peste masă. Umerii începuseră să o doară. Tony a luat cotul lui Stone și l-a mișcat spre ușă.

— Cinci minute acolo, cinci înapoi, a spus Hobie. Nu face pe eroul, Chester.

Tony l-a condus pe Stone afară din birou și ușa s-a închis ușor în urma lor. S-a auzit pocnetul ușii de la intrare și vuietul îndepărtat al liftului, apoi s-a făcut liniște. Jodie avea dureri. Sticla de sub palmele ei umede îi smulgea pielea de sub unghii. Umerii îi ardeau. O durea gâtul. Putea vedea pe fețele lor că și ceilalți sufereau. Se auzeau respirații și gâfâieli bruște. Începuturi de gemete joase.

Hobie i-a făcut un gest tipului cu pușca și au schimbat locurile. Hobie se plimba nervos prin birou, iar tipul cu pușca s-a așezat la birou, cu arma sprijinită pe mâner, rotindu-o la întâmplare în stânga și în dreapta, ca un reflector de închisoare. Hobie își verifica ceasul de mână, numărând minutele. Jodie a văzut soarele alunecând spre sud-vest, aliniindu-se cu golurile din jaluzelele ferestrelor și aruncând raze înclinate abrupt în încăpere. Auzea respirația sacadată a celorlalți doi de lângă ea și simțea trepidația slabă a clădirii trecând prin masa de sub mâinile ei.

La cele *cinci minute acolo și cinci minute înapoi* se adunaseră încă zece, dar trecuseră cel puțin douăzeci de minute. Hobie se plimbă și își verifică ceasul de o duzină de ori. Apoi a trecut la recepție, iar tipul cu pușca l-a urmat până la ușa biroului. Ținea arma îndreptată spre cameră, dar avea capul întors, urmărindu-și șeful.

— Are de gând să ne lase să plecăm? a șoptit Curry.

Jodie a ridicat din umeri și și-a ridicat vârful degetelor, încovoiindu-și umerii și mișcându-și capul pentru a-și mai ușura durerea.

— Nu știu, a șoptit la rândul ei.

Marilyn avea antebrățele strânse laolaltă, cu capul sprijinit pe ele. Și-a ridicat privirea și a clătinat din cap.

— A omorât doi polițiști, a șoptit ea. Noi am fost martori.

— Nu mai vorbi, a strigat tipul din ușă.

Au auzit din nou vuietul liftului și zgomotul slab prin podea când s-a oprit. A urmat o clipă de liniște, apoi ușa holului s-a deschis și deodată s-a auzit zgomot la recepție, vocea lui Tony, apoi a lui Hobie, puternică și ușurată. Hobie s-a întors în birou ținând un pachet alb și zâmbind cu jumătatea mobilă a feței. A prins pachetul sub cotul drept și l-a rupt în timp ce mergea, iar Jodie a văzut mai multe gravuri pe un pergament gros. A luat-o pe drumul lung până la birou și a aruncat certificatele peste cele trei sute pe care le avea deja. Stone l-a urmat pe Tony stingher și a rămas în picioare privind munca de o viață a strămoșilor săi îngrămădită cu dezinvoltură pe lemnul plin de zgârieturi. Marilyn și-a ridicat privirea și și-a plimbat degetele înapoi pe geam, împingându-se în picioare cu mâinile pentru că nu mai avea putere în umeri.

— Bine, le-ai luat pe toate, a spus ea încet. Acum poți să ne dai drumul.

Hobie a zâmbit.

— Marilyn, ce ești, o idioată?

Tony a râs. Jodie s-a uitat de la el la Hobie. A văzut că erau foarte aproape de finalul unui proces lung. Se întrezărea un scop, iar acum era foarte aproape. Râsul lui Tony însemna eliberarea după zile de încordare și tensiune.

— Reacher este încă acolo, spuse ea încet, ca o mutare într-un joc de șah.

Hobie a încetat să mai zâmbească. Și-a atins cârligul de frunte și l-a frecat de cicatrici și a dat din cap.

— Reacher, a spus el. Da, ultima piesă din puzzle. Nu trebuie să uităm de Reacher, nu-i așa? E încă acolo. Dar unde, mai exact?

Ea a ezitat.

— Nu știu exact, a spus ea.

Apoi și-a ridicat capul, sfidătoare.

— Dar este în oraș, a spus ea. Și te va găsi.

Hobie i-a întâlnit privirea. S-a holbat la ea, cu dispreț pe față.

— Crezi că asta e un fel de amenințare? a rânit el. Adevărul este că vreau ca el să mă găsească. Pentru că el are ceva de care am nevoie. Ceva vital. Așa că ajutați-mă, doamnă Jacob. Sunați-l și invitați-l la mine.

A rămas tăcută pentru o clipă.

— Nu știu unde este, a spus ea.

— Încearcă la tine acasă, a răspuns Hobie. Știm că a stat acolo. Probabil că este acolo chiar acum. Ați coborât din avion la 11:50, nu-i așa?

Ea s-a uitat fix la el. El a dat din cap mulțumit.

— Noi verificăm aceste lucruri. Avem un băiat pe nume Simon, pe care cred că l-ați cunoscut. El v-a pus în zborul de la ora șapte din Honolulu, iar noi am sunat la JFK și ne-au spus că a aterizat exact la unsprezece și cincizeci. Bătrânul Jack Reacher a fost supărat în Hawaii, conform băiatului nostru, Simon, așa că probabil că e încă supărat. Și obosit. Ca și tine. Arătați obosită, doamnă Jacob, știți asta? Dar prietenul dvs. Jack Reacher este probabil în pat la dvs. acasă, dormind, în timp ce dvs. sunteți aici, distrându-vă cu noi. Așa că sunați-l, spuneți-i să vină la noi.

S-a holbat la masă. Nu a spus nimic.

— Suna-ți-l. Ca să îl puteți vedea încă o dată înainte de a muri.

A rămas tăcută. S-a uitat în jos la geam. Era pătat cu amprentele mâinilor ei. A vrut să-l sune. A vrut să-l vadă. Se simțea așa cum se simțise de un milion de ori în cei 15 ani lungi. A vrut să-l vadă din nou. Zâmbetul lui leneș și strâmb. Părul lui ciufulit. Brațele lui, atât de lungi încât îi dădeau grația unui ogar, deși era construit ca un zid de casă. Ochii lui, de un albastru rece ca gheața, ca în Arctica. Mâinile lui, uriașe și dure care se strângeau în pumni de mărimea unor mingi de fotbal. Voia să vadă din nou acele mâini. Voia să le vadă în jurul gâtului lui Hobie.

A aruncat o privire în jurul biroului. Razele de soare se târâseră un centimetru pe birou. L-a văzut pe Chester Stone, inert. Marilyn, tremurând. Curry, alb la față și respirând greu lângă ea. Tipul cu pușca, relaxat. Reacher l-ar fi rupt în două fără să se gândească la asta. L-a văzut pe Tony, cu ochii fixați pe ea. Și pe Hobie, mângâindu-și cârligul cu mâna lui manichiurată, zâmbindu-i, așteptând. S-a întors și s-a uitat la ușa închisă. Și-a imaginat-o deschizându-se cu zgomot și pe Jack Reacher intrând în forță prin ea. Voia să vadă cum se întâmpla asta. Își dorea asta mai mult decât își dorise vreodată ceva.

— OK, a șoptit ea. Îl voi suna.

Hobie a dat din cap.

— Spune-i că voi mai fi aici câteva ore. Dar spune-i că dacă vrea să te mai vadă, ar fi bine să vină repede. Pentru că noi doi avem o mică întâlnire în baie, în aproximativ treizeci de minute de acum încolo.

Ea a tresărit, și-a luat mâinile de pe masa de sticlă și s-a ridicat în picioare. Picioarele îi erau slăbite și umerii îi ardeau. Hobie s-a apropiat, a luat-o de cot și a condus-o spre ușă. A condus-o până în spatele tejghelei de la recepție.

— Acesta este singurul telefon din acest loc, a spus el. Nu-mi plac telefoanele.

S-a așezat pe scaun și a apăsat nouă cu vârful cârligului. I-a înmânat telefonul.

— Vino mai aproape, ca să aud ce-ți spune. Marilyn m-a înșelat cu telefonul și nu voi lăsa să mi se mai întâmple asta.

A făcut-o să se aplece și și-a pus fața lângă a lui. El mirosea a săpun. Și-a băgat mâna în buzunar și a scos revolverul micuț pe care Tony îl strecurase acolo. L-a atins de ea. Ea ținea telefonul înclinat, cu căștile în sus, între ei. A studiat consola. Erau o nulișime de butoane. Un buton de apelare rapidă pentru 911. A ezitat o secundă și apoi a format numărul de acasă. A sunat de șase ori. Șase sunete lungi și moi. La fiecare, ea se gândea: *Fii acolo, fii acolo*. Dar a fost propria ei voce cea care a răsuns, de la robotul ei.

— Nu e acolo, a spus ea în gol.

Hobie a zâmbit.

— Păcat, a spus el.

Ea era aplecată lângă el, amorțită de șoc.

— Are telefonul meu mobil, a spus ea brusc. Tocmai mi-am amintit.

— Bine, apăsă nouă pentru o linie.

Ea a format nouă, apoi numărul ei de mobil. A sunat de patru ori. Patru zgomote electronice puternice și urgente. La fiecare, ea s-a rugat: *răspunde, răspunde, răspunde, răspunde, răspunde*. Apoi s-a auzit un clic în cască.

— Alo? a spus el.

Ea a răsuflat.

— Bună, Jack, a spus ea.

— Bună, Jodie, a spus el. Ce mai e nou?

— Unde ești?

Jodie și-a dat seama că avea panică în vocea ei. Asta l-a făcut să-l facă să se oprească.

— Sunt în St Louis, Missouri, a spus el. Tocmai am aterizat cu avionul. A trebuit să mă duc din nou la NPRC, unde am mai fost înainte.

Ea a tresărit.

— St Louis?

Gura i s-a uscat.

— Ești bine? a întrebat-o el.

Hobie s-a aplecat și și-a pus gura lângă ea, la ureche.

— Spune-i să se întoarcă imediat la New York, a șoptit el. Direct aici, cât de repede poate.

Ea a dat din cap nervos, iar el a apăsat mai tare pistolul de ea.

— Poți să te întorci? a întrebat ea. Am nevoie de tine aici, cât mai curând posibil.

— Am rezervare la ora șase, a spus el. Ajung pe la opt și jumătate, ora coastei de est. E bine așa?

Îl simțea pe Hobie zâmbind lângă ea.

— Poți să ajungi mai devreme? De exemplu, chiar acum?

Auza o discuție în fundal. Maiorul Conrad, bănuia ea. Își amintea biroul lui, lemnul închis, pielea uzată, soarele fierbinte din Missouri în fereastră.

— Mai devreme? a spus el. Ei bine, cred că da. Aș putea fi acolo în câteva ore, în funcție de zboruri. Unde ești?

— Vino la World Trade Center, turnul de sud, etajul optzeci și opt, bine?

— Traficul va fi aglomerat. Să zicem în două ore și jumătate, voi fi acolo.

— Minunat, a spus ea.

— Ești bine? a întrebat el din nou.

Hobie a adus pistolul în fața ei, la vedere.

— Sunt bine, a spus ea. Te iubesc.

Hobie s-a aplecat și a lovit suportul telefonului cu vârful cârligului. Receptorul a făcut clic și s-a umplut de un

ton de apelare. A pus telefonul jos, încet și cu grijă pe consolă. Era zdruncinată de șoc și dezamăgire, amortită, încă aplecată peste tejghea, o mână așezată pe lemn sprijinindu-i greutatea, cealaltă mână tremurând în aer la un centimetru deasupra telefonului.

— Două ore și jumătate, îi spuse Hobie cu o simpatie exagerată. Ei bine, se pare că cavaleria nu va ajunge la timp pentru dumneavoastră, doamnă Jacob.

A râs ca pentru el și a pus pistolul înapoi în buzunar. S-a dat jos de pe scaun și i-a prins brațul. Ea s-a împiedicat și el a târât-o spre ușa biroului. Ea s-a prins de marginea tejghelei și s-a ținut bine. El a lovit-o, din spate, cu cârligul. Curba a prins-o sus pe tâmplă și ea și-a pierdut priza de la tejghea. Genunchii i-au cedat și a căzut, iar el a târât-o de braț spre ușă. Tălpile ei au zgâriat și au lovit podeaua. A învârtit-o în fața lui și a împins-o cu brațul drept în birou. Ea s-a prăbușit pe covor și el a trântit ușa.

— Înapoi pe canapea, a mârâit el.

Razele de soare erau pe birou. Se mișcau pe podea și se strecurau pe masă. Unghiile pictate ale lui Marilyn Stone erau vii în lumina lor. Jodie s-a târât în patru labe, s-a sprijinit de canapea, s-a tras în sus și s-a clătinat până la locul ei, alături de Curry. Și-a pus mâinile la loc, acolo unde fuseseră înainte. Avea o durere puternică în tâmplă. Era o pulsație furioasă, fierbinte și străină acolo unde metalul se izbise de os. Umărul îi era răsucit. Tipul cu pușca o privea. Tony o privea, cu pistolul automat în mână. Reacher era departe de ea, așa cum fusese în cea mai mare parte a vieții ei.

Hobie se întorsese la birou, aranjând într-un teanc grămada de certificate de acțiuni. Făceau o cărămidă de zece centimetri înălțime. A lovit fiecare parte pe rând cu cârligul. Hârtiile grele și gravate au alunecat frumos la locul lor.

— UPS va fi aici în curând, a spus el fericit. Apoi dezvoltatorii își vor primi acțiunile, iar eu îmi voi primi banii și voi câștiga din nou. În aproximativ o jumătate de oră, probabil, și apoi totul se va sfârși, pentru mine și pentru tine.

Jodie și-a dat seama că vorbea cu ea. O alesese pe ea ca mijloc de transmitere a informațiilor. Curry și cuplul Stone se holbau la ea, nu la el. Ea și-a întors privirea și a privit prin geam covorul de pe podea. Avea același model ca și obiectul vechi și decolorat din biroul lui DeWitt din Texas, dar era mult mai mic și mult mai nou. Hobie a lăsat cărămida de certificate acolo unde se afla și a trecut prin spatele pătratului de mobilă și a luat pușca de la tipul care o ținea în mână.

— Du-te și adu-mi niște cafea, i-a spus el.

Tipul a dat din cap și a ieșit în hol. A închis ușa ușor în urma lui. Biroul a devenit tăcut. Se auzea doar respirațiile încordate și zgomotul slab al clădirii de sub el. Pușca se afla în mâna stângă a lui Hobie. Era îndreptată spre podea. O legăna ușor, înainte și înapoi printr-un arc mic. O strângere lejeră. Jodie putea auzi frecarea metalului pe pielea mâinii lui. L-a văzut pe Curry aruncând priviri în jur. Verifica poziția lui Tony. Tony făcuse un pas înapoi. Se plasase în afara câmpului de tragere al puștii de vânătoare și țintea direct peste el, la un unghi drept. Automatul său era ridicat. Jodie a simțit că Curry își testa forța din umeri. Îl simțea mișcându-se. Îi văzuse brațele încordate. L-a văzut cum se uita în față la Tony, la vreo trei metri în față lui. L-a văzut uitându-se la stânga la Hobie, la vreo doi metri în lateral. A văzut razele de soare, exact paralele cu marginile de alamă ale mesei. L-a văzut pe Curry împingându-se în vârful degetelor.

— Nu, a șoptit ea.

Leon își simplificase întotdeauna viața cu reguli. Avea o regulă pentru fiecare situație. Când era copil, o înnebuniseră. Regula lui atotcuprinzătoare pentru orice, de la lucrările ei de semestru la misiunile lui de legislație în Congres, era să o facă o singură dată și să o facă bine.

Curry nu avea nicio șansă de a o face cum trebuie. Nici o șansă. Era țintit de două arme puternice. Opțiunile sale erau inexistente. Dacă ar fi sărit, ar fi sărit peste masă și s-ar fi îndreptat spre Tony, ar fi primit un glonț în piept înainte de a fi măcar la jumătatea drumului și, probabil, și un foc de pușcă din lateral, care ar fi ucis cuplul Stone împreună cu el însuși. Iar dacă se îndrepta mai întâi spre Hobie, atunci poate că Tony nu ar fi tras de teama că l-ar fi lovit pe șeful său, dar Hobie ar fi tras cu siguranță, iar glonțul l-ar fi sfărâmat pe Curry într-o sută de bucățele, iar ea era în linie dreaptă, chiar în spatele lui.

O altă regulă a lui Leon era că *ce e fără speranță e fără speranță și să nu te prefaci niciodată că nu e așa*.

— Așteaptă, a șoptit ea.

A simțit o mișcare din cap din partea lui Curry și a văzut cum umerii lui s-au lăsat din nou în jos. Au așteptat. Ea s-a uitat prin geam la covor și s-a luptat cu durerea, minut după minut. Umărul ei încordat țipa de durere. Și-a încrucișat degetele și s-a sprijinit pe încheieturi. O auzea pe Marilyn Stone respirând greu vizavi de ea. Ea părea învinsă. Capul i se sprijinea lateral pe brațe, iar ochii îi erau închiși.

— Ce naiba face tipul ăla acolo?, a murmurat Hobie. Cât timp îi ia să îmi aducă o afurisită de cafea?

Tony s-a uitat la el, dar nu a dat niciun răspuns. Doar ținea automatul îndreptat în față, preferându-l pe Curry mai mult decât pe oricine altcineva. Jodie și-a întors mâinile și s-a sprijinit pe degetele mari. Capul îi pulsa și o ardea. Hobie a ridicat cu piciorul pușca și a sprijinit țeava pe

spătarul canapelei din fața lui. A ridicat cârligul în sus și și-a freat partea plată a curburii peste cicatrici.

— Doamne, a spus el. Ce durează atât de mult? Du-te și dă-i o mână de ajutor, bine?

Jodie și-a dat seama că se uita direct la ea.

— Eu?

— De ce nu? Fă-te utilă. La urma urmei, cafeaua este o muncă de femeie.

Ea a ezitat.

— Nu știu unde este, a spus ea.

— Atunci o să-ți arăt eu.

El o privea fix, așteptând. Ea a dat din cap, brusc bucuroasă că avea ocazia să se miște puțin. Și-a îndreptat degetele, și-a tras mâinile în spate și s-a împins în picioare. Se simțea slăbită, s-a împiedicat o dată și și-a prins piciorul de cadrul de alamă al mesei. A mers neliniștită prin câmpul de foc al lui Tony. De aproape, automatul lui era uriaș și brutal. A urmărit-o cu el tot drumul în timp ce se apropia de Hobie. Acolo, în spate, ea era dincolo de raza de acțiune a razelor de soare. Hobie a condus-o prin penumbră, a pus pușca sub braț, a apucat mânerul și a tras ușa.

Verifică mai întâi ușa exterioară și apoi telefonul. Asta își repetase Jodie în timp ce mergea. Dacă reușea să iasă pe coridorul exterior, ar fi avut o șansă. Dacă nu reușea, exista apelarea rapidă a numărului 911. Ridica receptorul din suport, apăsa butonul și, chiar dacă nu avea ocazia să vorbească, circuitul automat le-ar fi dat polițiștilor o locație. *Ușa sau telefonul.* A exersat în minte cum să privească în față la ușă, apoi în stânga la telefon, cum să întoarcă capului între ele. Dar când a fost nevoie, nu s-a uitat la niciunul dintre ele. Hobie s-a oprit fix în fața ei, iar ea a pășit alături de el și s-a uitat la tipul care se dusesese să aducă cafeaua.

Era un bărbat voinic, mai scund decât Hobie sau Tony, dar lat în umeri. Purta un costum închis la culoare. Stătea întins pe spate pe podea, centrat exact în fața ușii biroului. Picioarele îi erau drepte. Tălpile îi erau întoarse în afară. Capul îi era sprijinit într-un unghi abrupt pe un teanc de cărți de telefon. Avea ochii larg deschiși. Priveau în față, fără să vadă. Brațul stâng era orientat în sus și în spate, iar mâna era sprijinită cu palma în sus pe un alt teanc de cărți, într-o parodie grotescă de salut. Brațul drept îi era tras drept, într-un unghi ciudat, departe de corp. Mâna lui dreaptă era tăiată de la încheietura mâinii. Zăcea pe covor la 15 centimetri de manșeta cămășii, dispusă în linie dreaptă cu brațul din care provenea. L-a auzit pe Hobie scoțând un sunet mic din gât și s-a întors să-l vadă că scăpase pușca și că se agăța de ușă cu mâna lui bună. Cicatricile arsurilor erau încă de un roz viu, dar restul feței lui devenise de un alb înfiorător.

ȘAPTESPREZECE

Reacher fusese numit Jack de către tatăl său, care era un american simplu din New Hampshire, cu o oroare implacabilă față de tot ceea ce era aiuristic. Intrase în maternitate într-o marți de sfârșit de octombrie, în dimineața de după naștere, și îi dăduse soției sale un mic buchet de flori și îi spusese că *îi vom numi Jack*. Nu exista un al doilea nume. Jack Reacher era tot, și era deja trecut pe certificatul de naștere, pentru că îl vizitase pe funcționarul companiei în drum spre infirmerie, iar tipul îl notase și îl raportase prin telex ambasadei de la Berlin. Un alt cetățean al Statelor Unite, născut în străinătate de un soldat în activitate, pe nume Jack-doar-Reacher.

Mama sa nu a avut nicio obiecție. Își iubea soțul pentru instinctele lui ascetice, pentru că ea era franțuzoaică și acestea îi dădeau un fel de sensibilitate europeană care o făcea să se simtă acasă cu el. Găsise o prăpastie enormă între America și Europa în acele decenii postbelice. Bogăția și excesele Americii contrastau în mod neplăcut cu epuizarea și sărăcia Europei. Dar americanul ei din New Hampshire nu avea nevoie de bogăție și excese. Nu-i foloseau deloc. Lucrurile simple erau ceea ce cele care îi plăceau, iar asta era absolut în regulă pentru ea, chiar dacă se extindea până la numele copiilor ei.

Îl numise pe primul ei născut Joe. Nu Joseph, ci doar Joe. Fără al doilea nume. Îl iubea pe băiat, bineînțeles, dar îi era greu cu numele. Era foarte scurt și abrupt, iar ea se chinuia cu inițiala *J* din cauza accentului ei. Îi ieșea ca un *Zh*. Ca și cum băiatul s-ar fi numit *Zhoe*. Cu Jack era mult mai bine. Accentul ei îl făcea să sune ca Jacques, care era un nume francez vechi și foarte tradițional. Tradus, însemna James. În sinea ei, s-a gândit întotdeauna la al doilea băiat al ei ca fiind James.

Dar, în mod paradoxal, nimeni nu i-a spus niciodată pe numele mic. Nimeni nu știa cum s-a întâmplat, dar Joe era mereu numit Joe și Jack era mereu numit Reacher. O făcea ea însăși, tot timpul. Nu avea nicio idee de ce. Scotea capul pe fereastra vreunui bungalow de serviciu și striga *Zhoe! Vino să-ți iei prânzul! Și adu-l și pe Reacher cu tine!* Și cei doi băieți drăguți ai ei veneau înăuntru alergând după ceva de mâncare. Exact același lucru se întâmpla și la școală. A fost cea mai veche amintire a lui Reacher. Era un băiat cuminte, serios, și era nedumerit de ce numele lui erau inversate. Pe fratele său îl chemau cu prenumele mai întâi și cu numele de familie mai apoi. Pe el nu. Când era câte un meci de softball în curtea școlii, puștiul care deținea bâta își alegea tabăra. Se întorcea spre frați și a strigat: *Eu îi iau pe Joe și*

Reacher. Toți copiii făceau același lucru. Și profesorii, de asemenea. Îi spuneau *Reacher*, chiar și la grădiniță. Și cumva, asta l-a însoțit pe unde a fost. Ca orice copil din armată, a schimbat școlile primare de zeci de ori. În prima zi într-un loc nou, undeva, poate chiar pe un nou continent, un nou profesor striga *Vino aici, Reacher!*

Dar s-a obișnuit repede și nu a avut nicio problemă în a-și trăi întreaga viață în spatele unui nume format dintr-un singur cuvânt. El era *Reacher*, întotdeauna fusese, întotdeauna va fi, pentru toată lumea. Prima fată cu care s-a întâlnit vreodată a fost o brunetă înaltă care s-a apropiat timid de el și l-a întrebat *Cum te cheamă?* *Reacher*, a răspuns el. Iubirile vieții lui i-au spus toate așa. *Mmm, Reacher, te iubesc*, îi șoptiseră la ureche. Toate. Jodie însăși făcuse exact același lucru. Apăruse în vârful treptelor de beton din curtea lui Leon, se uitase la el și îi spusese *Bună ziua, Reacher*. După cincisprezece ani, ea încă știa exact cum îl chema. Dar nu-i spusese *Reacher* când vorbiseră mobil. El apăsase pe buton și spusese *Bună ziua*, iar ea spusese *Bună ziua, Jack*. l-a sunat în ureche ca o sirenă. Apoi îl întrebase *Unde ești?* și părea atât de încordată în legătură cu asta, încât se panicase, iar mintea lui începuse să se precipite și pentru o secundă îi scăpase ce anume voia să-i transmită. Numele lui de botez, doar o întâmplare norocoasă. *Hi, Jack* se referea la o deturnare (*hijack*). l-a luat o secundă ca să-și dea seama. Jodie avea probleme. Necazuri mari, dar era totuși fiica lui Leon, suficient de deșteaptă ca să se gândească bine și să-l avertizeze cu două silabe mici la începutul unui apel telefonic disperat.

Deturnare. O alertă. Un avertisment de luptă. A clipit o dată, și-a înăbușit frica și s-a apucat de treabă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să o mintă. O bătălie este despre timp și spațiu și forțele oponente. Ca o imensă diagramă cvadridimensională. Primul pas este

dezinformarea inamicului. Să-l faci să creadă că diagrama ta are o formă complet diferită. Presupui că toate comunicațiile sunt penetrate și apoi le folosești pentru a răspândi minciuni și înșelăciuni. Îți cumperi un avantaj.

Nu era în St Louis. De ce ar fi fost acolo? De ce să zboare cu avionul până acolo, când existau telefoane și el deja construise o relație de lucru cu Conrad? L-a sunat de pe trotuarul de pe Greenwich Avenue și i-a spus de ce avea nevoie, iar Conrad l-a sunat înapoi după doar trei minute, pentru că dosarul în cauză se afla chiar acolo, în secțiunea A, mai aproape de biroul funcționarului hărțuit.

A ascultat în timp ce pietonii se învârteau în jurul lui, iar Conrad a citit fișierul cu voce tare și, douăsprezece minute mai târziu, a închis telefonul cu toate informațiile de care avea să aibă vreodată nevoie.

Apoi a accelerat Lincoln-ul spre sud pe strada Seventh și l-a abandonat într-un garaj la un intersecție la nord de Turnurile Gemene. S-a grăbit să coboare și să traverseze piața și era deja în holul turnului de sud când a sunat Jodie. Doar la și opt de etaje sub ea. Vorbea cu tipul de la securitate de la recepție, adică vocea pe care o auzea ea pe fundal. Fața lui i-a încremenit de panică, a închis telefonul și a luat liftul expres până la optzeci și nouă. A ieșit, a respirat cu greutate și s-a forțat să se liniștească. *Rămâi calm și planifică.* Bănuia că etajul optzeci și nouă era amenajat la fel ca optzeci și opt. Era liniștit și gol. Coridoarele se învârteau în jurul puțurilor de lift, înguste, luminate de becurile din tavan. Existau uși care se deschideau în birourile individuale. Aveau hublouri dreptunghiulare din sticlă cu sârmă, dispuse descentrat, la nivelul ochilor unei persoane scunde. Fiecare ușă avea o plăcuță metalică pe care era trecut numele ocupantului și un buton pe care trebuia să se apese pentru a intra. A găsit scările de incendiu și a coborât un nivel. Casa scării era pur

utilitară. Nici o finețe în decor. Doar beton simplu și prăfuit, cu balustrade metalice. În spatele fiecărei uși de incendiu se afla un extingtor. Deasupra stingătorului se afla un dulap roșu aprins cu un topor roșu, prins la locul lui în spatele unui geam. Pe peretele de lângă dulapul de incendiu era un șablon gigantic colorat în roșu, marcând numărul etajului.

A ieșit pe coridorul de la etajul optzeci și opt. Era la fel de liniștit. Lățime îngustă identică, iluminare identică, aceeași dispunere, aceleași uși. A luat-o în sens invers și a ajuns la ușa CCT. Avea o ușă de stejar deschis, cu o placă de alamă lângă ea și un buton de alamă pentru sonerie. A tras ușa, ușor. Era încuiată. S-a aplecat și a privit înăuntru prin hubloul de sticlă cu sârmă. A văzut o zonă de recepție. Lumini strălucitoare. Decor de aramă și stejar. Un ghișeu în dreapta lui. O altă ușă, drept înaintea. Ușa aceea era închisă, iar zona de recepție era pustie. A rămas în picioare și a privit fix spre ușa interioară închisă și a simțit cum îi crește panica în piept.

Ea era înăuntru. Era în biroul interior. Putea să o simtă. Era acolo, singură, prizonieră, și avea nevoie de el. Ea era acolo și el trebuia să fie acolo cu ea. *Ar fi trebuit să meargă cu ea.* S-a aplecat, și-a pus fruntea pe geamul rece și a privit prin el ușa biroului. Apoi l-a auzit pe Leon în capul lui, începând cu o altă regulă de aur a lui. *Nu-ți face griji de ce a mers prost. Doar fă-l dracului să meargă bine.*

A făcut un pas înapoi și s-a uitat în stânga și în dreapta pe coridor. S-a plasat sub lumina cea mai apropiată de ușă. S-a ridicat și a deșurubat becul până când acesta s-a stins. Sticla fierbinte i-a ars degetele. A tresărit și a făcut un pas înapoi spre ușă și a verificat din nou, la un metru de hublou, mult în afara coridorului. Zona de recepție era luminată puternic, iar coridorul era acum întunecat. Putea să vadă înăuntru, dar nimeni nu putea vedea afară. Poți vedea dintr-un loc întunecat într-un loc luminos, dar nu

poți vedea dintr-un loc luminos într-un loc întunecat. O diferență crucială. A stat în picioare și a așteptat.

Ușa interioară s-a deschis și un tip solid a ieșit din birou și a intrat în recepție. A închis ușa ușor în urma lui. Un tip solid într-un costum închis la culoare. Tipul pe care îl împinsese pe scări în barul din Key West. Tipul care a tras cu Beretta în Garrison. Tipul care se agățase de mânerul ușii Bravada-ului. A trecut prin recepție și a dispărut din peisaj. Reacher a făcut din nou un pas înainte și a studiat ușa interioară prin geam. Aceasta rămăsese închisă. A bătut ușor în ușa exterioară. Tipul s-a apropiat de hublou și s-a uitat prin el. Reacher s-a ridicat în picioare și și-a întors umărul astfel încât jacheta sa maro să umple vederea.

— UPS, a spus el încet.

Era o clădire de birouri și era întuneric și era o jachetă maro, iar tipul a deschis ușa. Reacher a băgat mâna prin ușa care se deschidea și l-a prins pe tip de gât. Dacă o faci destul de repede și destul de puternic, îi amortești vocea tipului înainte ca acesta să poată scoate vreun sunet. Apoi îți înfigi degetele și îl împiedici să cadă. Tipul se împotrivi din greu strânsorii lui și Reacher îl împinse pe coridorul până la ușa de incendiu și îl aruncă cu spatele în casa scării. Tipul ricoșă în peretele îndepărtat și se prăbuși pe beton, cu un sunet răgușit și sec care-i venea din gât.

— E timpul să alegi, a șoptit Reacher. Ori mă ajuți, ori mori.

La o astfel de alegere, există un singur lucru rațional de făcut, dar tipul nu l-a făcut. S-a zbătut să se ridice în genunchi ca și cum ar fi vrut să se lupte. Reacher l-a izbit în creștetul capului, suficient cât să-i trimită un șoc prin oasele gâtului, apoi a făcut un pas înapoi și l-a întrebat din nou.

— Ajută-mă, a spus el. Sau te omor.

Tipul și-a scuturat capul ca să se limpezească și s-a lansat pe podea. Reacher l-a auzit pe Leon spunând: *Întreabă o dată, întreabă de două ori dacă trebuie, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu întreba de trei ori.* L-a lovit pe tip în piept, l-a învârtit cu spate, și-a înfipt antebrațul în partea de sus a umerilor și i-a pus o mână sub bărbie, a smucit-o o dată și i-a rupt gâtul.

Unul mai puțin, dar fără să dea nici o informație, iar în bătlăie informația este vitală. Instinctul încă îi spunea că aceasta era o operațiune mică, însă o operațiune mică putea fi condusă de doi tipi sau trei sau cinci, și era o diferență al naibii de mare între a merge pe nevăzute împotriva a doi, trei sau cinci adversari. S-a oprit în casa scării și a aruncat o privire la toporul de pompier din dulapul roșu. Următorul lucru cel mai bun după o informație solidă este diversiunea. Ceva care să-i facă să fie îngrijorați și neliniștiți. Ceva care să-i facă să se oprească.

A făcut-o cât de silențios a putut și a verificat dacă coridorul era cu adevărat gol înainte de a târî cadavrul înapoi. A deschis ușa fără zgomot și l-a aranjat pe tip în mijlocul podelei din hol. Apoi a închis din nou ușa și s-a strecurat în spatele teighelei de la recepție. Era înalt până la piept și lung de mai bine de trei metri. S-a întins pe podea în spatele lui și-a scos Steyr-ul cu amortizor din geacă și s-a așezat să aștepte.

Așteptarea i s-a părut lungă. Era lipit de covorul subțire al biroului și simțea betonul de sub el, animat de micile vibrații ale unei clădiri gigantice la lucru. Putea simți tremurul slab al ascensoarelor care se opreau și porneau. Putea simți furnicăturile tensiunii din cablurile lor. Putea auzi zumzetul aerului condiționat și tremurul vântului. Și-a strâns picioarele, gata de acțiune.

A simțit izbitura pașilor cu o secundă înainte de a auzi pocnetul zăvorului. A știut că ușa interioară se deschisese

pentru că a auzit schimbarea de acustică. Zona de recepție era brusc deschisă către un spațiu mai mare. A auzit patru pași pe covor și i-a auzit oprindu-se, așa cum știa că vor face. A așteptat. Prezenți cuiva o priveliște uimitoare și durează aproximativ trei secunde pentru ca efectul maxim să se dezvolte. Aceasta era experiența lui Reacher. Se uită la ea, o vede, creierul o respinge, ochii o resping din nou, apoi se întipărește. Trei secunde întregi. Numără în tăcere *unu, doi, trei*, și se împinse în podea, ridicând amortizorul negru și lung de la capătul Steyr-ului. Și-a ridicat brațele, apoi umerii, apoi ochii.

Ceea ce a văzut a fost un dezastru. Tipul cu cârligul și cu fața arsă scăpase arma și găfâia și se agăța de cadrul ușii, dar se afla de partea greșită a lui Jodie. Partea cea mai îndepărtată. El era în dreapta lui Jodie, iar teigheaua de la recepție era în stânga ei. Ea era cu un metru mai aproape decât el. Jodie era mult mai scundă, dar Reacher era jos, pe podea, privind în sus, într-un unghi care îi punea capul ei direct în fața capului lui, corpul ei direct în fața corpului lui. Nu exista o lovitură clară. Jodie era în calea glonțului. Tipul cu cârligul și cu fața arsă scotea sunete în gât, iar Jodie se holba la podea. Apoi a apărut un al doilea tip în spatele lor, în ușa deschisă. Șoferul Suburbanului. S-a oprit în spatele umărului lui Jodie și s-a holbat. Avea o Beretta în mână dreaptă. S-a uitat în față și în jos la podea, apoi a pășit alături de Jodie și a trecut pe lângă ea. A pășit un metru în cameră. A pășit în aer liber.

Reacher a apăsât pe trăgaci, paisprezece kilograme de presiune, iar amortizorul s-a auzit tare și puternic și fața tipului a explodat în bucăți. Glonțul l-a lovit în mijlocul feței. Sângele și oasele au lovit tavanul și au împrăștiat peretele îndepărtat din spatele lui. Jodie a încremenit în linie directă cu tipul cu cârlig. Iar tipul cu cârligul era foarte rapid. Mai rapid decât ar fi trebuit să fie pentru un infirm de 50 de ani.

Și-a folosit brațul stâng și a luat-o pe pușca de pe podea. A folosit brațul drept și l-a strâns în jurul taliei lui Jodie. Oțelul era strălucitor pe costumul ei. A tras-o înainte ca celălalt tip să ajungă la podea. Și-a strâns brațul drept cu putere în jurul ei și a ridicat-o, de la podea și a târât-o înapoi. Zgomotul împușcăturii încă mai răsună.

— Câți sunt? a strigat Reacher.

Era la fel de rapidă cum fusese Leon vreodată.

— Doi doborâți, încă unul rămas, a strigat ea.

Așadar, tipul cu cârligul era singurul, dar el dar deja ridica pușca. A făcut un arc în sus, în aer, și a folosit impulsul pentru a arma pușca. Reacher era prins pe jumătate expus, aplecat, ieșind din spatele tejghelei. Era doar o mică șansă, dar tipul a profitat de ea.

A tras jos și arma a bubuit și a explodat, iar tejgheaua de la recepție s-a spart în mii de bucăți. Reacher și-a ferit capul, dar acele ascuțite de lemn și metal și alicele fierbinți rătăcite l-au lovit în partea laterală a feței ca o lovitură de baros, de la obraz până la frunte. A simțit izbitura surdă și înțepătura ascuțită și agonizantă a unei răni grave. A fost ca și cum ar fi căzut de la fereastră și s-ar fi lovit de pământ cu capul în față. S-a rostogolit amețit, în timp ce tipul o trăgea pe Jodie înapoi prin ușă, armând încă o dată pușca în timp ce se mișca. Reacher era amorțit și sprijinit de peretele din spate, iar țeava se îndrepta spre el. Fruntea îi era amorțită și rece. Simțea o durere cumplită. A ridicat Steyr-ul. Amortizorul era îndreptat direct spre Jodie. L-a smucit o fracțiune la stânga și la dreapta. Era în continuare îndreptat spre Jodie. Tipul se făcuse mic în spatele ei. Îți încordă mâna stângă, ridicând țeava puștii. Degetul lui se strângea pe trăgaci. Reacher era imobilizat la perete. Se holba la Jodie, fixându-i chipul în minte înainte de a muri. Apoi, o femeie blondă apără brusc în spatele ei, împingându-și cu disperare umărul în spatele tipului,. El se clătinat, se

răsucit și o lovi cu țeava puștii de vânătoare. Reacher zări o rochie roz în timp ce ea cădea la pământ.

Apoi, pușca s-a învărtit înapoi spre el. Dar Jodie împingea și se zbătea în brațului tipului. Îl lovi cu piciorul. Tipul se clătină, în fața energiei ei. Se împiedică împreună până în zona de recepție și se izbiră de picioarele șoferului Suburbanului. Tipul a căzut împreună cu Jodie și pușca se descarcă în cadavrului. Un sunet asurzitor și fum și stropirea cu sânge și țesuturi moarte. Tipul s-a ridicat în genunchi și Reacher l-a țintit cu Steyr-ul. Tipul a aruncat pușca, s-a dus mâna la buzunar și a scos un revolver strălucitor cu țeavă scurtă. A apăsat degetul mare pe perculator. Declicul a fost puternic. Jodie se zbătea la stânga și în dreapta în brațul lui strâns în jurul taliei ei. Stânga și dreapta, stânga și dreapta, cu furie, cu ptere. Reacher nu avea o țintă clară. Sângele îi curgea în ochiul stâng. Fruntea îi dureau puternic și sângera. A închis ochiul inutil și a țintit cu cel drept. Revolverul strălucitor s-a ridicat și s-a înfipt cu putere în coasta lui Jodie. Ea a găfâit și s-a oprit din mișcare, iar fața tipului a ieșit de după capul ei, zâmbind sălbatic.

— Aruncă arma, dobitocule, a oftat el.

Reacher a ținut Steyr-ul exact acolo unde era. Cu un ochi deschis, cu unul închis, cu fulgerele de durere care-l izbeau în cap, lungimea amortizorului îndreptată spre rânjetul distorsionat al tipului.

— O s-o împușc, a răcnit tipul.

— Atunci te voi împușca și eu pe tine, a spus Reacher. Dacă ea moare, mori și tu.

Tipul s-a holbat. Apoi a dat din cap.

— Impas, a spus el.

Reacher a dat și el din cap. Așa părea să fie. Și-a scuturat capul ca să și-l limpezească. Asta nu a făcut decât să înrăutățească durerea. Un impas. Chiar dacă ar fi putut

să tragă primul, tipul tot ar fi putut trage. Cu degetul lui încordat pe trăgaci și cu arma înfiptă puternic în coasta ei, probabil că pulsul morții ar fi fost suficient pentru a o face. Nu putea risca. A ținut Steyr-ul acolo unde era și s-a ridicat încet, și-a scos poala cămășii și s-a șters pe față cu ea, în tot acest timp uitându-se cu un singur ochi în josul țevii. Tipul a tras aer în piept și s-a ridicat și el, trăgând-o pe Jodie cu el. Ea a încercat să se elibereze de presiunea armei, dar el a ținut-o strânsă cu brațul drept. Și-a întors cotul spre exterior, iar cârligul a pivotat și vârful s-a înfipt în talia ei.

— Deci trebuie să ne înțelegem, a spus el.

Reacher s-a ridicat în picioare, și-a șters ochiul și nu a spus nimic. Capul îi bâzâia de durere. Zumzăia și țipa. Începea să înțeleagă că avea probleme serioase.

— Trebuie să ne înțelegem, a spus din nou tipul.

— Nu ne înțelegem, a răspuns Reacher.

Tipul a răsucit cârligul un pic mai mult și a înfipt revolverul puțin mai tare. Jodie a tresărit. Era un Smith and Wesson Model 60. Țeava de doi inci, din oțel inoxidabil, calibrul 38, cinci focuri în cilindru. Genul de lucru pe care o femeie îl poartă în poșetă sau un bărbat îl ascunde. Țeava era atât de scurtă, iar tipul o înfigea atât de tare, încât articulațiile i se lipiseră cu putere de coasta lui Jodie. Ea atârna în față peste brațului lui. Părul îi cădea peste față. Ochii ei se uitau drept în sus la Reacher, și erau cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată.

— Nimeni nu-i spunea lui Victor Hobie că nu se înțelege cu el, a răcnit tipul.

Reacher s-a luptat cu durerea și a ținut Steyr-ul nemișcat și la același nivel pe fruntea tipului, chiar acolo unde cicatricile roz se întâlneau cu pielea cenușie.

— Tu nu ești Victor Hobie, a spus el. Ești Carl Allen și ești un rahat.

A urmat tăcere. Durerea îi ciocănea în cap. Jodie se holbă la el, cu întrebări în ochi.

— Tu nu ești Victor Hobie, a spus el din nou. Ești Carl Allen.

Numele atârna în aer și tipul părea să se îndepărteze de el. A târât-o pe Jodie înapoi, trecând peste cadavrul tipului solid, întorcând-o pentru a-i ține corpul între el și Reacher, mergând încet înapoi în biroul întunecat. Reacher l-a urmat nesigur, cu Steyr-ul ținut sus, la același nivel. Erau oameni în birou. Reacher a văzut ferestrele întunecate și mobila de sufragerie și trei persoane care se agitau, femeia blondă în rochie de mătase și doi bărbați în costum. Cu toții se holbau la el. Se holbau la pistolul lui, la amortizor, la fruntea lui și la sângele care îi curgea pe cămașă. Apoi se regroupaseră ca niște roboți și se îndreptaseră spre un grup strâns de canapele. S-au înșirat și s-au așezat și și-au pus mâinile pe măsuta de cafea din sticlă care umplea spațiul. Șase mâini pe masă, trei fețe întoarse spre el, expresii de speranță și teamă și uimire vizibile pe fiecare dintre ele.

— Te înșeli, a spus tipul cu cârligul.

S-a îndepărtat cu Jodie într-un cerc larg, până când a ajuns în spatele celei mai îndepărtate canapele. Reacher s-a deplasat o dată cu ei și s-a oprit vizavi. Steyr-ul lui era îndreptat chiar deasupra capetelor celor trei oameni aplecați care se sprijineau pe măsuta de cafea. Sângele i se scurgea de pe bărbie pe spătarul canapelei de sub el.

— Ba da, am dreptate, a spus el. Tu ești Carl Allen. Născut la optsprezece aprilie 1949, la sud de Boston, într-o suburbie. O familie mică și normală. Ai fost recrutat în vara anului 1968. Soldat simplu, cu abilități cotate sub medie în toate categoriile. Trimis în Vietnam ca infanterist. Un soldat umil, un soldat lipsit de importanță. Războiul îi schimbă pe oameni, iar când ai ajuns acolo te-ai transformat într-un tip cu adevărat rău. Ai început să faci escrocherii. Ai început să

cumperi și să vinzi, să faci schimb de droguri și fete și orice altceva pe care puteai pune mâna. Apoi ai început să împrumuți bani. Ai devenit foarte vicios. Ai cumpărat și ai vândut favoruri. Ai trăit ca un rege pentru o lungă perioadă de timp. Apoi cineva s-a prins. Te-a scos din situația ta confortabilă și te-a trimis la luptă. În junglă. Adevăratul război. O unitate dură, cu un ofițer dur care te conducea. Asta te-a enervat. Cu prima ocazie pe care ai avut-o, l-ai omorât pe ofițer. Și apoi pe sergentul lui. Dar unitatea te-a predat. Foarte neobișnuit. Nu te-au plăcut, nu-i așa? Probabil îți datorau bani. Te-au denunțat și doi polițiști pe nume Gunston și Zabriski au venit să te ridice. Vrei să negi?

Tipul nu a spus nimic. Reacher a înghițit în sec. Îl dureau rău capul. Era o durere adevărată care săpa adânc în spatele rănilor. O durere cu adevărat serioasă.

— Au venit cu un Huey, a spus el. Un tânăr cumsecade pe nume Kaplan îl pilota. A doua zi s-a întors, pilotând ca copilot pentru un as pe nume Victor Hobie. Gunston și Zabriski te pregătiseră și așteptau la sol venirea elicopterului. Dar Huey-ul lui Hobie a fost lovit când decolare. S-a prăbușit din nou, la patru mile distanță. Hobie a fost ucis, împreună cu Kaplan, Gunston și Zabriski și cu alți trei membri ai echipajului, pe nume Bamford, Tardelli și Soper. Dar tu ai supraviețuit. Ai fost ars și ți-ai pierdut mâna, dar ai supraviețuit. Și creierul tău mic și malefic încă mai ticăia. Ai făcut schimb de plăcuțe de identificare cu primul tip la care ai ajuns. S-a întâmplat să fie Victor Hobie. Te-ai târât cu plăcuțele lui în jurul gâtului tău. Le-ai lăsat pe ale tale pe corpul lui. Chiar atunci Carl Allen și trecutul său criminal au încetat să mai existe. Ai ajuns la un spital de campanie, și ei au crezut că îl tratează pe Hobie. I-au notat numele în dosare. Apoi ai ucis un infirmier și ai fugit. Știai că nu trebuie să te întorci la unitate, pentru că imediat

ce ai fi ajuns oriunde, cineva și-ar fi dat seama că nu ești Hobie. Ar fi aflat cine ești și te-ai fi întors în rahat. Așa că ai dispărut pur și simplu. O nouă viață, un nou nume. Un nou început. Vrei să negi?

Allen și-a intensificat strânsoarea pe Jodie.

— Totul e o prostie, a spus el.

Reacher a clătinat din cap. Durerea îi sclipea în ochi c.

— Nu, totul este adevărat, a spus el. Nash Newman tocmai a identificat scheletul lui Victor Hobie. Se află într-un sicriu în Hawaii, cu plăcuțele tale de identificare în jurul gâtului.

— Prostii, spuse din nou Allen.

— Este vorba de dinți, a spus Reacher. Domnul și doamna Hobie și-au trimis băiatul la dentist de treizeci și cinci de ori, ca să-i ofere o dantură perfectă. A petrecut o oră cu radiografiile, programând computerul. Apoi a recunoscut exact același craniu când a trecut din nou pe lângă sicriu. Potrivire 100%.

Allen nu a spus nimic.

— A funcționat timp de treizeci de ani, spuse Reacher. Până când cei doi bătrâni au făcut în sfârșit destul zgomot și cineva a cotrobăit prin trecut. Iar acum nu va mai funcționa, pentru că trebuie să îmi dai mie socoteală.

Allen a rânjit. Îi făcea partea nearsă a feței la fel de urâtă ca și arsurile.

— De ce naiba ar trebui să-ți dau ție socoteală?

Reacher a clipit sângele din ochi peste Steyr-ul neclintit.

— Dintr-o mulțime de motive, spuse el încet. Sunt un exponent. Sunt aici pentru a reprezenta o mulțime de oameni. Cum ar fi pe Victor Truman Hobie. A fost un erou, dar din cauza ta a fost considerat un dezertor și un criminal. Părinții lui au trăit în agonie, treizeci de ani. Eu îi reprezint. Și îi reprezint și pe Gunston și Zabinski.

Amândoi au fost locotenenți ai MP, amândoi aveau 24 de ani. Eu am fost locotenent MP la 24 de ani. Au fost uciși din cauza ta. De aceea vei răspunde în fața mea, Allen. Pentru că eu sunt ei. Niște gunoaie ca tine fac ca oameni ca mine să fie uciși.

Ochii lui Allen erau goi. A mutat-o pe Jodie pentru a o ține direct în fața lui. A răsucit cârligul și a înfipt arma mai tare. A dat din cap, doar o mișcare scurtă a capului.

— Bine, am Carl Allen, a spus el. Recunosc, ești băiat deștept. Am fost Carl Allen și apoi s-a terminat. Apoi am fost Victor Hobie. Am fost Victor Hobie pentru foarte mult timp, mai mult decât am fost vreodată Carl Allen, dar cred că și asta s-a terminat acum. Așa că acum voi fi Jack Reacher.

— Ce?

— Asta îți ofer, a spus Allen. Asta e înțelegerea. Țăsta este târgul pe care-l fac cu tine. Numele tău, pentru viața acestei femei.

— Ce? a spus Reacher din nou.

— Vreau identitatea ta, a spus Allen. Țăti vreau numele. Reacher s-a holbat la el.

— Ești un pierde vară, fără familie, a spus Allen. Nimeni nu-ți va simți vreodată lipsa.

— Și apoi?

— Apoi vei muri, a spus Allen. Nu putem avea doi oameni cu același nume care să umble pe aici, nu-i așa? Este un schimb corect. Viața ta, în schimbul vieții femeii.

Jodie se holba, direct la Reacher, așteptând.

— Nu facem târgul, a spus Reacher.

— O voi împușca, a spus Allen.

Reacher a clătinat din nou din cap. Durerea era greu de suportat. Se întetea și se răspândea în spatele ambilor ochi.

— Nu o vei împușca, a spus el. Gândește-te puțin, Allen. Gândește-te la tine însuși. Ești un rahat egoist. Așa ești tu, vrei să fii mereu numărul unu. Dacă o împuști, te

împuşc şi eu. Eşti la trei metri de mine. Te ţintesc în cap. Tu apeşi pe trăgaci, eu la fel. Ea moare, tu mori cu o sutime de secundă mai târziu. Nici pe mine nu mă poţi împuşca, pentru că dacă începi să îndrepti arma spre mine, te împuşc înainte să faci jumătate din mişcare. Gândeşte-te la asta. Impas.

Îl privea în jos, prin durere şi întuneric. Un impas clasic. Dar exista o problemă. Un defect grav în analiza lui. El ştia asta. Îi venise în minte într-o străfulgerare rece de panică. I-a venit şi lui Allen exact în acelaşi moment. Reacher şi-a dat seama de asta, pentru că a văzut-o cum i se aşterne în ochi, complice.

— Calculezi greşit, a spus Allen. Îţi scapă ceva.

Reacher nu a răspuns.

— În momentul de faţă este un impas, a spus Allen. Şi așa va fi întotdeauna, atâta timp cât eu stau aici şi tu stai acolo. Dar cât timp o să poţi să stai acolo?

Reacher a înghiţit în sec în faţa durerii. Parcă îl lovea un ciocan.

— Voi sta aici atât timp cât va fi nevoie, a spus el. Am destul timp la dispoziţie. După cum ți-ai dat seama, sunt un pierde vară. Nu am nici o întâlnire urgentă la care să ajung.

Allen a zâmbit.

— Cuvinte curajoase, a spus el. Dar sângerezi la cap. Ştii asta? Ai o bucată de metal înfiptă în cap. O pot vedea de aici.

Jodie a dat din cap cu disperare, cu ochii plini de teroare.

— Verifică-l, domnule Curry, a spus Allen. Spune-i.

Tipul de pe canapeaua de sub Steyr s-a ridicat aplecat şi a îngenuncheat. S-a ținut departe de braţul lui Reacher cu arma şi şi-a întors capul ca să se uite. Apoi faţa i s-a încreţit de groază.

— E un cui, a spus el. Un cui de tâmplărie. Ai un cui în cap.

— De la recepție, a spus Allen.

Tipul numit Curry s-a aplecat din nou și Reacher a știut că era adevărat. De îndată ce cuvintele au fost rostite, durerea s-a dublat, s-a cvadruplat și a explodat. Era o agonie pătrunzătoare centrată în frunte, la un centimetru deasupra ochiului. Adrenalina o mascase pentru o lungă perioadă de timp. Dar adrenalina nu durează la nesfârșit. Își forțase mintea să o îndepărteze, cu toată puterea voinței sale, dar era încă acolo. O durere rea, ascuțită ca un brici și cu greață în același timp, bubuind și pulsând prin cap, trimițându-i fulgere strălucitoare în ochi. Sângele îi îmbibase cămașa, până la brâu. A clipit și nu a văzut absolut nimic cu ochiul stâng. Era plin de sânge. Sângele îi curgea pe gât și pe brațul stâng și i se scurgea pe vârful degetelor.

— Sunt bine, a spus el. Să nu-și facă nimeni griji pentru mine.

— Cuvinte curajoase, a spus din nou Allen. Dar ai dureri și pierzi mult sânge. Nu vei rezista mai mult decât mine, Reacher. Crezi că ești tare, dar nu ești nimic pe lângă mine. M-am târât de la elicopterul ăla fără mână. Cu arterele secționate. Ieșit din flăcări. Am supraviețuit trei săptămâni în junglă, așa cum eram. Apoi am ajuns acasă liber. Apoi am trăit cu pericolul timp de 30 de ani. Așa că eu sunt tipul dur aici. Sunt cel mai dur tip din lume. Mental și fizic. Nu ai putea rezista mai mult decât mine nici dacă n-ai avea un cui în cap. Așa că nu te amăgi, bine?

Jodie se holba la el. Părul ei era auriu în lumina slabă difuzată de jaluzelele ferestrei. Îi atârna în față peste față, despărțit de fruntea ei.

Îi atârna în față peste chip, despărțit de ochii ei. Îi putea vedea ochii. Gura. Curba gâtului. Corpul ei subțire și

puternic, încordat de brațul lui Allen. Cârligul, care strălucea pe costumului ei. Durerea îi ciocănea în cap. Cămașa lui îmbibată era rece pe pielea lui. Avea sânge în gură. Simțea un gust metalic, ca de aluminiu. Simțea primele tremurături slabe în umăr. Steyr-ul începea să se simtă greu în mâna lui.

— Și sunt motivat, a spus Allen. Am muncit din greu pentru ceea ce am obținut. Am de gând să păstrez ce am. Sunt un geniu și un supraviețuitor. Crezi că o să te las să mă doborî? Crezi că ești prima persoană care a încercat vreodată?

Reacher se legăna ca să reziste durerii.

— Acum hai să ridicăm puțin miza, îi strigă Allen.

A ridicat-o pe Jodie în sus cu toată puterea din braț. A înfipt pistolul atât de tare încât ea s-a aplecat departe de el, îndoindu-se înainte pe braț și lateral de pistol. A tras-o în sus, astfel încât să fie invizibil în spatele ei. Apoi cârligul s-a mișcat. Brațul a urcat de la talia la pieptul ei. Cârligul a trecut peste sânii ei. Ea a găfâit de durere. Cârligul s-a deplasat în sus până când brațul a ajuns la un unghi ascuțit, strivindu-i corpul, iar cârligul s-a sprijinit pe partea laterală a feței ei. Apoi cotul s-a întors și vârful de oțel a apăsător în pielea obrazului ei.

— Aș putea să o sfâșii, a spus Allen. Aș putea să-i smulg fața și nu ai putea face nimic în privința asta, în afară de a te simți mai rău. Stresul înrăutățește situația, nu-i așa? Durerea? Începi să te simți slăbit, nu-i așa? Ești pe cale să te prăbușești, Reacher. Te duci la fund. Și când vei fi la pământ, impasul s-a terminat, crede-mă.

Reacher a tresărit. Nu din cauza durerii, ci pentru că știa că Allen avea dreptate. Își simțea genunchii. Erau acolo, și erau puternici. Dar un om în formă nu-și simte niciodată genunchii. Sunt doar o parte din el. Să-i simtă cum rezistă vitejește la o greutate corporală de 115 kilograme înseamnă

că în curând nu vor mai fi puternici. E un avertisment timpuriu.

— Te prăbușești, Reacher, a strigat din nou Allen. Tremuri, știi asta? N-o să mai fii conștient mult timp. În câteva minute voi veni direct la tine și te voi împușca în cap. Am tot timpul din lume.

Reacher s-a cutremurat din nou și s-a concentrat. Era greu de gândit. Era amețit. Avea o rană deschisă la cap. Craniul îi fusese penetrat. Nash Newman i-a trecut prin minte, ținând în mână oasele într-o sală de clasă. Poate că Nash avea să explice asta, peste mulți ani în viitor. *Un obiect ascuțit a pătruns în lobul frontal – aici – a străpuns meningele și a provocat o hemoragie.* Mâna cu care ținea arma îi tremura. Apoi Leon a apărut, încruntat și mormăind, *Dacă planul A nu funcționează, treci la planul B.*

Apoi a apărut polițistul din Louisiana, tipul de acum câțiva ani, din altă viață, care vorbea despre revolverele sale de calibrul 38, spunând că *nu te poți baza pe ele ca să dobori un tip, nu dacă vine spre tine drogat.* Reacher a văzut fața nefericită a tipului. *Nu te poți baza pe un calibru 38 ca să dobori un om.* Și un 38 cu țeavă scurtă, e și mai rău. E greu să nimerești o țintă cu o țeavă scurtă. Și cu o femeie care se zbate în brațe, e și mai greu. Cu toate că dacă se zbate ar putea pune glonțul pe traiectoria corectă, din greșeală. Capul i s-a învârtit. Parcă era bătut de un uriaș cu un ciocan pneumatic. Forța i se scurgea din corp. Ochiul drept i se deschisese larg, era uscat și îl înțepa, de parcă avea ace în el. *Încă cinci minute, probabil, s-a gândit. Apoi sunt terminat.* Se afla într-o mașină închiriată, alături de Jodie, în timp ce se întorcea de la grădina zoologică. El vorbea. Era cald în mașină. Era soare. El spunea că baza oricărei escrocherii este *să le arăți ceea ce vor să vadă.* Steyr-ul se clătina în mâna lui și s-a gândit: *Bine, Leon, uite planul B. Să vedem cum îți place.*

Genunchii i s-au îndoit și s-a legănat. A revenit în poziție verticală și a adus Steyr-ul înapoi la singura zona îngustă din capul lui Allen pe care o putea distinge. Țeava a făcut un cerc. Un cerc mic la început, apoi unul mai mare, pe măsură ce greutatea armei copleșea forța din umărul său. A tușit și și-a împins sângele din gură cu limba. Steyr-ul se lăsa în jos. Părea că nu mai poate privi drept în față. A încercat să-și ridice privirea, dar nu reușea. Și-a forțat mâna în sus, dar aceasta se mișca doar în lateral, ca și cum o forță invizibilă o devia. Genunchii i-au cedat din nou și s-a îndreptat din nou în picioare, cu un spasm. Steyr-ul era la kilometri distanță. Atârna în jos, spre dreapta. Era îndreptat spre birou. Cotul îi era blocat de greutatea lui și brațul i se îndoia. *Mâna lui Allen se mișca.* O privea cu un singur ochi și se întreba dacă ceea ce simt pentru Jodie este la fel de bun ca și cum aș fi drogat? Țeava s-a agățat de un pliu de pânză și s-a desprins din haina ei. *O să reușesc?* Genunchii îi cedară și începu să tremure. *Așteaptă. Așteaptă încă puțin.* Încheietura mâinii lui Allen a zvâcnit în față. A văzut-o mișcându-se. A fost foarte rapid. A văzut gaura neagră din țeava de inox. *Departe de corpul ei.*

Ea și-a lăsat capul în jos, iar el a ridicat Steyr-ul înapoi și a încercat să țintească înainte ca Allen să tragă. A fost la câțiva centimetri distanță. Asta a fost tot. Câțiva centimetri amărâți. *Rapid,* s-a gândit el, *dar nu suficient de rapid.* A văzut percutorul revolverului mișcându-se înainte, apoi o flacără strălucitoare a înflorit din țeavă și un tren de marfă l-a lovit în piept. Bubuitura împușcăturii s-a pierdut complet în spatele impactului fizic imens al glonțului care îl lovea. A fost o lovitură dată de un ciocan uriaș, de mărimea unei planete. Nu a simțit nici o durere. Nici o durere. Doar o imensă amorțeală rece în piept și un vid tăcut de calm în mintea lui. S-a concentrat cât a putut și s-a luptat să rămână ferm pe picioare și și-a ținut ochii larg deschiși,

suficient de mult timp pentru a se concentra pe puful de funingine care ieșea din amortizorul de zgomot al Steyr-ului. Apoi și-a mișcat ochiul o ultimă fracțiune și a privit cum capul lui Allen a răbufnit la doisprezece metri distanță. O explozie de sânge și de oase în aer, un nor de un metru sau un metru și jumătate lățime, care se răspândea ca o ceață. S-a întrebat dacă *e mort acum?* și când s-a auzit răspunzând că *sigur trebuie să fie*, și-a dat drumul, și-a închis ochii și a căzut pe spate printr-o negură perfectă, nemișcată și tăcută, care continua la nesfârșit și nu se termina nicăieri.

OPTSPREZECE

Știa că moare pentru că fețele veneau spre el și toate erau fețe pe care le recunoștea. Veneau într-un șuvoi lung, nesfârșit, câte unul și câte doi o dată, și nu erau străini printre ei. Auzise că așa va fi. Viața trebuia să-ți treacă prin fața ochilor. Toată lumea spunea așa. Și acum se întâmpla. Așa că era pe moarte.

A presupus că atunci când fețele se vor opri, asta va fi tot. S-a întrebat cine va fi ultimul. Existau mai mulți candidați. S-a întrebat cine a ales ordinea. A cui a fost decizia? Se simțea ușor iritat că nu a decis el. Și ce se va întâmpla în continuare? Când ultima față ar fi dispărut, ce urma să se întâmple?

Dar ceva mergea foarte prost. Se profila o față pe care nu o cunoștea. Atunci și-a dat seama că armata se ocupa de paradă. Asta trebuia să fie. Numai armata putea include din greșeală pe cineva pe care nu-l mai văzuse niciodată. Un străin, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. A presupus că era potrivit. Trăise cea mai mare parte a vieții

sale sub controlul armatei. A presupus că era destul de firesc ca ei să se ocupe de organizarea acestei părți finale. Și o greșeală era tolerabilă. Normal, chiar acceptabil, pentru armată.

Dar tipul ăsta îl atingea. Îl lovea. Îl rănea. Și-a dat seama brusc că parada se terminase *înaintea* acestui tip. Tipul ăsta *nu* fusese deloc la paradă. A venit *după* ea. Poate că tipul ăsta era aici ca să-l termine. Da, asta era. Trebuia să fie așa. Tipul ăsta era aici ca să se asigure că moare la timp. Parada se terminase, iar armata nu-l putea lăsa să supraviețuiască. De ce să se chinuie să o organizeze și apoi să-l lase să supraviețuiască? Asta nu ar fi fost bine. Nu ar fi fost bine deloc. Ar fi fost o abatere serioasă de la procedură. A încercat să-și amintească cine venise înaintea acestui tip. Penultima persoană, care era de fapt ultima persoană. Nu și-a amintit. Nu fusese atent. Murise fără să-și amintească cine fusese ultima față din paradă.

ERA MORT, DAR încă se gândea. Era normal? Asta era viața de apoi? Ar fi fost un lucru al naibii de ciudat. Trăise aproape treizeci și nouă de ani presupunând că nu exista viața de apoi. Unii oameni fuseseră de acord cu el, alții îl contraziseră. Dar el fusese întotdeauna categoric în această privință. Acum era chiar acolo, în ea. Cineva avea să vină la el și să-i spună *Ți-am spus eu*. El ar fi făcut-o, dacă ar fi fost de cealaltă parte. Nu ar fi lăsat pe cineva să scape de sub control dacă se înșela în mod categoric în legătură cu ceva, nu fără măcar o mică glumă amicală.

A văzut-o pe Jodie Garber. Ea avea de gând să-i spună. Nu, asta nu era posibil. Ea nu era moartă. Doar o persoană moartă putea să strige la tine în viața de apoi, nu-i așa? O persoană în viață nu putea face asta. Asta era destul de evident. O persoană vie nu era în viața de apoi. Și Jodie Garber era o persoană în viață. El era sigur de asta. Asta

fusesse tot scopul. Și oricum, era destul de sigur că nu discutase niciodată despre viața de apoi cu Jodie Garber. Sau discutase? Poate cu mulți ani în urmă, când ea era încă un copil? Dar era vorba de Jodie Garber. Și ea avea de gând să vorbească cu el. S-a așezat în fața lui și și-a împins părul după urechi. Păr lung și blond, urechi mici.

— Bună, Reacher, a spus ea.

Era vocea ei. Fără îndoială. Fără niciun dubiu. Deci poate că era moartă. Poate că a suferit un accident de mașină. Ar fi fost o ironie a naibii de mare. Poate că a fost lovită de un camion care mergea cu viteză pe Lower Broadway, în drum spre casă de la World Trade Center.

— Bună, Jodie, a spus el.

Ea a zâmbit. Deci comunicau. Deci era moartă. Doar o persoană moartă putea auzi o altă persoană moartă vorbind, cu siguranță. Dar el trebuia să fie sigur.

— Unde suntem? a întrebat el.

— La St Vincent, a spus ea.

Auzise de Sfântul Petru. El era tipul de la porți. Văzuse fotografii. Ei bine, nu chiar poze, mai degrabă desene animate. Era un tip bătrân, în robă, cu barbă. Stătea la un pupitru și punea întrebări despre motivele pentru care ar trebui să fii lăsat să intri. Dar nu-și amintea ca Sfântul Petru să-i fi pus vreo întrebare. Poate că asta urma mai târziu. Poate că trebuia să ieși din nou afară și apoi să încerci să intri din nou.

Dar cine era Sfântul Vincent? Poate că era tipul care conducea locul în care stăteai în timp ce așteptai întrebările Sfântului Petru. Cum erau taberele de antrenament. Poate că bătrânul Vincent conducea echivalentul lui Fort Dix. Ei bine, asta nu ar fi o problemă. El se descurcase de minune în tabăra de instrucție. Cea mai ușoară perioadă pe care a avut-o vreodată. Ar putea s-o facă din nou. Dar era supărat din cauza asta. Era maior, pentru numele lui Dumnezeu.

Fusese o vedetă. Avea medalii. De ce naiba ar fi trebuit să facă din nou tabăra de instrucție?

Și de ce era Jodie aici? Trebuia să fie în viață. Și-a dat seama că mâna stângă i se strângea. Era foarte iritat. Îi salvase viața, pentru că o iubea. Atunci de ce era moartă acum? Ce naiba se întâmplase? A încercat să se zbată și să se ridice în picioare. Ceva îl lega. Ce naiba? Avea de gând să obțină niște răspunsuri sau avea de gând să spargă niște capete.

— Ia-o ușor, i-a spus Jodie.

— Vreau să-l văd pe Saint Vincent, a spus el. Și vreau să-l văd chiar acum. Spune-i să-și aducă fundul ăla jalnic în camera asta în cinci minute sau o să mă enervez rău de tot.

Ea s-a uitat la el și a dat din cap.

— Bine, a spus ea.

Apoi s-a uitat în altă parte și s-a ridicat în picioare. A dispărut din fața lui, iar el s-a întins la loc. Asta nu era niciun fel de tabără de antrenament. Era prea liniște, iar pernele erau moi.

PRIVIND ÎN URMĂ, AR FI trebuit să fie un șoc. Dar nu a fost așa. Camera s-a concentrat și a văzut decorul și echipamentul strălucitor și s-a gândit la un spital. A trecut de la a fi mort la a fi viu cu aceeași mică ridicare de umeri mentală pe care un om ocupat o face când își dă seama că s-a înșelat în legătură cu ziua în care este.

Camera era luminată de soare. Și-a mișcat capul și a văzut că avea o fereastră. Jodie stătea pe un scaun lângă ea, citind. El respira încet și o privea. Părul ei spălat și strălucitor. Îi cădea pe lângă umeri, iar ea răsucea o șuviță între degetul mare și cel mic. Purta o rochie galbenă fără mâneci. Umerii îi erau bronzăți de soare. Putea să vadă micile oase din partea de sus. Brațele ei erau lungi și suple.

Picioarele îi erau încrucișate. Purta mocasini maronii care se potriveau cu rochia. Gleznele ei străluceau cafenii în soare.

— Bună, Jodie, a spus el.

Ea și-a întors capul și s-a uitat la el. I-a căutat ceva în privire și, când a găsit, a zâmbit.

— Bună și ție, a spus ea.

A lăsat cartea și s-a ridicat în picioare. A făcut trei pași, s-a aplecat și l-a sărutat ușor pe buze.

— St Vincent, a spus el. Mi-ai spus, dar eram confuz.

Ea a dat din cap.

— Erai plin de morfină, a spus ea. Ți-au injectat o grămadă de morfină. Sângele tău i-ar fi făcut fericiți pe toți dependenții din New York.

El a dat din cap. S-a uitat la soarele din fereastră. Părea să fie după-amiază.

— Ce zi este?

— Este iulie. Ai fost inconștient timp de trei săptămâni.

— Doamne, ar trebui să mi se facă foame.

Ea s-a deplasat pe la picioarele patului și a venit în stânga lui. Și-a pus mâna pe brațul lui. Era întors cu palma în sus și avea niște tuburi în venele antebrațului.

— Te-au hrănit, a spus ea. M-am asigurat că primești ceea ce îți place. Știi, multă glucoză și soluție salină.

El a dat din cap.

— Nimic nu este mai bun decât o soluție salină, a spus el.

Ea a tăcut.

— Ce-i? a întrebat el.

— Îți amintești?

El a dat din nou din cap.

— Totul, a spus el.

Ea a înghițit în sec.

— Nu știu ce să spun, a șoptit ea. Ai încasat un glonț pentru mine.

— A fost vina mea, a spus el. Am fost prea lent, asta e tot. Trebuia să-l păcălesc și să-l prind eu primul. Dar se pare că am supraviețuit. Așa că nu spune nimic. Vorbesc serios. Să nu mai pomeniști niciodată de asta.

— Dar trebuie să-ți mulțumesc, a șoptit ea.

— Poate că eu ar trebui să-ți mulțumesc, a spus el. E bine să cunoști pe cineva pentru care merită să primești un glonț.

Ea a dat din cap, dar nu pentru că ar fi fost de acord. A fost doar o mișcare fizică aleatorie, menită să o oprească din plâns.

— Deci, cum sunt? a întrebat el.

Ea s-a oprit pentru o clipă lungă.

— Mă duc să chem doctorul, a spus ea în liniște. El îți poate spune mai bine decât mine.

Ea a ieșit și a intrat un tip în halat alb. Reacher a zâmbit. Era tipul pe care armata îl trimisese să-l termine la sfârșitul paradei sale. Era un bărbat mic, lat și păros, care ar fi putut găsi de lucru la lupte libere.

— Știți ceva despre calculatoare? a întrebat el.

Reacher a ridicat din umeri și a început să se îngrijoreze că acesta era un indiciu codificat pentru vești proaste despre o leziune cerebrală, o afectare, pierderea memoriei, pierderea funcțiilor.

— Calculatoare? a spus el. Nu prea.

— Bine, fiți atent, a spus doctorul. Imaginați-vă un supercomputer Cray mare care zumzăie. Îl alimentăm cu tot ceea ce știm despre fiziologia umană și tot ceea ce știm despre rănile prin împușcare și apoi îi cerem să ne proiecteze o persoană de sex masculin cel mai bine echipată pentru a supraviețui unui glonț de 38 în piept. Să presupunem că acesta gândește timp de o săptămână. Ce va găsi?

Reacher a ridicat din nou din umeri.

— Nu știu.

— O poză cu tine, prietene, a spus doctorul. Asta e tot. Blestematul ăla de glonț nici măcar nu a ajuns în pieptul tău. Mușchiul tău pectoral este atât de gros și de dens încât l-a oprit de tot. Ca o vestă de kevlar de cinci centimetri. A ieșit pe partea cealaltă a peretelui muscular și a zdrobit o coastă, dar nu a mers mai departe.

— Și atunci de ce am fost inconștient trei săptămâni? a întrebat imediat Reacher. Nu pentru o rană musculară sau o coastă ruptă, asta e al naibii de sigur. Capul meu este în regulă?

Doctorul a făcut un lucru ciudat. A bătut din palme și a dat un pumn în aer. Apoi s-a apropiat mai mult, radiind cu toată fața.

— Mi-am făcut griji din cauza asta, a spus el. Foarte îngrijorat. O rană urâtă. Mi-aș fi închipuit că e de la un pistol cu cuie, până când mi-au spus că e vorba de rămășițele de la mobila spulberată de o pușcă. Ți-a pătruns în craniu și a intrat aproximativ un sfert de centimetru în creier. Lobul frontal, prietene, un loc nepotrivit pentru un cui. Dacă ar trebui să am un cui în craniu, lobul frontal nu ar fi cu siguranță prima mea alegere. Dar dacă ar trebui să văd un cui în lobul frontal al altcuiva, l-aș alege pe al tău, cred, pentru că ai un craniu mai gros decât al omului de Neanderthal. Dacă ar fi fost cineva normal, cuiul ar fi fost înfipt până la capăt, iar asta ar fi însemnat la revedere și noapte bună.

— Deci, sunt bine? a întrebat din nou Reacher.

— Tocmai ne-ai scutit de zece mii de dolari în teste, a spus doctorul fericit. Ți-am spus vestea despre piept și ce ai făcut? Ai analizat? Tu ai comparat-o cu propria ta bază de date internă, ți-ai dat seama că nu era o rană foarte gravă, ți-ai dat seama că nu putea fi nevoie de trei săptămâni de comă, ți-ai amintit de cealaltă rană, ai pus cap la cap doi cu

doi și ai pus întrebarea pe care ai pus-o. Imediat. Fără ezitare. Gândire rapidă, logică, asamblare de informații pertinente, concluzie rapidă, interogare lucidă a sursei unui posibil răspuns. Nimic în neregulă cu capul tău, prietene. Ia-o ca pe o opinie profesională.

Reacher a dat încet din cap.

— Deci când pot să ies de aici?

Doctorul a luat fișa medicală de la piciorul patului. Erau un teanc de hârtie prinse pe o planșă de metal. Le-a răsfoit.

— Ei bine, sănătatea dumneavoastră este excelentă în general, dar ar fi bine să te supraveghem o vreme. Încă câteva zile, poate.

— Nici vorbă de așa ceva, a spus Reacher. Plec în seara asta.

Doctorul a dat din cap.

— Ei bine, vezi cum te simți peste o oră.

S-a apropiat și s-a întins până la o supapă de pe fundul uneia dintre pungile de perfuzie. A apăsător și a atins un tub cu degetul. A privit cu atenție, a dat din cap și a ieșit din nou din cameră. A trecut pe lângă Jodie, aflată în pragul ușii. Ea intra cu un tip într-o jachetă creponată. Avea în jur de cincizeci de ani, era palid, cu părul scurt și cărunț. Reacher l-a privit și s-a gândit că un dolar contra zece că ăsta e tipul de la Pentagon.

— Reacher, el este generalul Mead, a spus Jodie.

— Departamentul Armatei, a spus Reacher.

Tipul cu jachetă s-a uitat la el, surprins.

— Ne-am mai întâlnit?

Reacher a clătinat din cap.

— Nu, dar știam că unul dintre voi va fi pe aici, imediat ce voi fi pus pe picioare.

Mead a zâmbit.

— Practic am campat aici. Ca să fiu sincer, am vrea să nu vorbești nimic despre situația lui Carl Allen.

— Nici o șansă, a spus Reacher.

Mead a zâmbit din nou și a așteptat. Era suficient de birocrat armatei ca să cunoască pașii. Leon obișnuia să spună *ceva pentru nimic, asta e o limbă străină*.

— Familia Hobie, a spus Reacher. Du-i cu avionul la DC la clasa întâi, cazează-i la un hotel de cinci stele, arată-le numele băiatului lor pe Zid și asigură-te că sunt o grămadă de șefi în uniformă de gală care salută ca nebunii tot timpul cât o fac. Apoi voi păstra tăcerea.

Mead a dat din cap.

— Se va face, a spus el.

S-a ridicat fără să fie poftit și s-a întors afară. Jodie s-a așezat la picioarele patului.

— Spune-mi despre poliție, a spus Reacher. Am întrebări la care trebuie să răspund?

Ea a clătinat din cap.

— Allen a fost un ucigaș de polițiști, a spus ea. Rămâi în New York și nu vei mai primi nicio amendă în viața ta. A fost legitimă apărare, toată lumea e de acord.

— Cum rămâne cu arma mea? A fost furată.

— Nu, era arma lui Allen. Tu i-ai luat-o. O cameră plină de martori te-a văzut făcând asta.

El a dat din cap încet. A văzut din nou jetul de sânge și creier când l-a împușcat. O lovitură destul de bună, s-a gândit el. O cameră întunecată, stres, un cui în cap, un glonț de calibrul 38 în piept, țintă. Destul de aproape de o lovitură perfectă. Apoi a văzut din nou cârligul, în dreptul feței lui Jodie, oțelul dur pe miera pielii ei.

— Ești bine? a întrebat-o el.

— Sunt bine, a spus ea.

— Ești sigură? Nu ai visuri urâte?

— Niciun vis urât. Sunt fată mare acum.

El a dat din nou din cap. Și-a amintit de prima lor noapte împreună. O fată mare. Părea că a fost acum un milion de ani.

— Dar *tu* ești bine? I-a întrebat ea în schimb.

— Doctorul crede că da. M-a numit omul de Neanderthal.

— Nu, serios.

— Cum arăt?

— O să-ți arăt, a spus ea.

A intrat în baie și s-a întors cu oglinda de pe perete. Era o chestie rotundă, încadrată în plastic. Ea a sprijinit-o pe picioarele lui, iar el a sprijinit-o cu mâna dreaptă și s-a uitat. Avea încă un bronz pronunțat. Ochii albaștri. Dinți albi. Capul îi fusese ras. Părul îi crescuse la loc jumătate de centimetru. Pe partea stângă a feței avea o mulțime de cicatrici. Gaura de cui din frunte se pierduse printre resturile unei vieți lungi și violente. O putea distinge, pentru că era mai roșie și mai nouă decât restul, dar nu era mai mare decât semnul de la o jumătate de centimetru distanță, unde fratele său Joe îl lovise cu un ciob de sticlă, într-o dispută din copilărie, uitată de mult timp, pentru nimic, în același an în care Huey-ul lui Hobie se prăbușise. A înclinat oglinda și a văzut o curea lată pe piept, albă ca zăpada pe fondul bronzului. S-a gândit că slăbise vreo 15 kilograme. A revenit la 100, greutatea lui normală. I-a dat oglinda înapoi lui Jodie și a încercat să se ridice. A fost brusc amețit.

— Vreau să plec de aici, a spus el.

— Ești sigur? a întrebat ea.

El a dat din cap. Era sigur, dar se simțea foarte somnoros. Și-a pus capul înapoi pe pernă, doar temporar. Îi era cald, iar perna era moale. Capul lui cântărea o tonă și mușchii gâtului erau neputincioși în privința asta.

Camera se întuneca. Și-a rotit ochii în sus și a văzut pungile de perfuzie atârând în depărtare deasupra lui.

A văzut supapa pe care doctorul o ajustase. O apăsase. Își amintea sunetul de plastic. Era scris pe punga de perfuzie. Scrisul era cu susul în jos. S-a concentrat asupra ei. S-a concentrat din greu. Scrisul era verde. Scrisa *morfină*.

— La naiba, a șoptit, iar camera s-a transformat într-un întuneric total.

CÂND A DESCHIS DIN nou ochii, soarele dispăruse. Era mai devreme în timpul zilei. Dimineața, nu după-amiaza. Jodie stătea pe scaunul ei de lângă fereastră, citind. Aceeași carte. Era cu o jumătate de centimetru mai departe. Rochia ei era albastră, nu galbenă.

— E mâine, a spus el.

A închis cartea și s-a ridicat în picioare. S-a apropiat, s-a aplecat și i-a sărutat buzele. El a sărutat-o de asemenea, și-a strâns dinții și a scos acele de perfuzie din braț și le-a aruncat pe marginea patului. Au început să picure pe podea. S-a ridicat în picioare, sprijinindu-se de perne și și-a trecut o mână peste scalpul scrijelit.

— Cum te simți? a întrebat ea.

S-a așezat nemișcat în pat și s-a concentrat pe un verificare temeinică în susul corpului, începând cu degetele de la picioare și terminând cu vârful capului.

— Bine, a spus el.

— Sunt oameni care vor să te vadă, a spus ea. Au auzit că ți-ai revenit.

El a dat din cap și s-a întins. Își putea simți rana de la piept. Era în partea stângă. Se simțea slăbit în zona aceea. S-a ridicat cu mâna stângă spre suportul pentru perfuzii. Era o bară verticală din oțel inoxidabil, cu o buclă spiralată în partea de sus, pe care se puneau pungile. Și-a pus mâna pe bucla și a apăsat tare. A simțit vânătași în cot acolo unde fuseseră acele și sensibilitate în piept acolo unde fusesse glonțul, dar spirala de oțel și-a schimbat forma. A zâmbit.

— Bine, trimite-i înăuntru, a spus el.

Știa cine erau înaintea ei să intre. Își dădea seama după sunet. Roțile căruciorului de oxigen au scârțâit. Bătrâna s-a dat la o parte și și-a lăsat soțul să intre primul. Purta o rochie nou-nouță. El purta același costum vechi de stofă albastră. A trecut cu căruciorul pe lângă ea și s-a oprit. A ținut mânerul cu mâna stângă și și-a ridicat dreapta într-un salut tremurat. L-a ținut o clipă îndelungată, iar Reacher i-a răspuns la fel. Și-a folosit cea mai bună mișcare de paradă și a ținut-o fixă, nemișcată. Apoi a coborât-o și bătrânul a mutat încet căruciorul spre el, cu soția lui agităndu-se în spate.

Erau niște oameni schimbați. Încă bătrâni, încă slabi, dar senini. Să știi că fiul tău e mort e mai bine decât să nu știi, a ghicit el. S-a întors cu gândul la laboratorul fără ferestre al lui Newman din Hawaii și și-a amintit de sicriul lui Allen cu scheletul lui Victor Hobie în el. Oasele vechi ale lui Victor Hobie. Își amintea destul de bine de ele. Erau deosebite. Arcada netedă a sprâncenelor, craniul înalt și rotund. Dinții albi și uniformi. Membrele lungi și curate. Era un schelet nobil.

— A fost un erou, să știți.

Bătrânul a dat din cap.

— Și-a făcut datoria.

— Mult mai mult decât atât, a răspuns Reacher. I-am citit dosarul. Am vorbit cu generalul DeWitt. A fost un aviator curajos care și-a făcut mai mult decât datoria. A salvat o mulțime de vieți cu curajul său. Dacă ar fi trăit, acum ar fi avut trei stele. Ar fi fost generalul Victor Truman Hobie, cu un comandament important undeva, sau o funcție importantă la Pentagon.

Era ceea ce aveau nevoie să audă, dar era totuși adevărat. Bătrâna și-a pus mâna subțire și palidă peste cea a soțului ei și au stat în tăcere, cu ochii umezi și concentrați

la unsprezece mii de kilometri distanță. Își spuneau povești despre ceea ce ar fi putut fi. Ei povesteau acele vise pentru prima dată, pentru că acum erau legitime. Acele vise îi fortificau, la fel ca oxigenul care intra și ieșea din butelie în ritmul respirației sacadate a bătrânului.

— Acum pot să mor fericit, spuse bătrânul.

Reacher a clătinat din cap.

— Nu încă nu poți, a spus el. Trebuie să te duci să vezi Zidul. Numele lui va fi acolo. Vreau să-mi aduci o fotografie a lui.

Bătrânul a dat din cap, iar soția lui a schițat un zâmbet înlăcrimat.

— Domnișoara Garber ne-a spus că s-ar putea să locuiești în Garrison, a spus ea. S-ar putea să fiți vecinul nostru.

Reacher a dat din cap.

— Este posibil, a spus el.

— Domnișoara Garber este o tânără frumoasă.

— Da, doamnă, este.

— Încetează cu prostiile tale, i-a spus bătrânul.

Apoi i-au spus că nu puteau rămâne, pentru că vecinul lor îi condusesese și trebuia să se întoarcă. Reacher i-a urmărit până la ieșire pe coridor. Imediat ce au plecat, Jodie a intrat, zâmbind.

— Doctorul a spus că poți pleca.

— Deci poți să mă duci cu mașina? Ți-ai luat o mașină nouă?

Ea a clătinat din cap.

— Am închiriat-o. Nu am timp pentru cumpărături. Hertz mi-a adus un Mercury. Are navigație prin satelit.

Reacher și-a întins brațele deasupra capului și și-a flexat umerii. Se simțea bine. Surprinzător de bine. Coastele lui erau în regulă. Nu-l durea nimic.

— Am nevoie de haine, a spus el. Cred că cele vechi nu mai sunt bune.

Ea a dat din cap.

— Asistentele le-au tăiat cu foarfeca.

— Ai fost aici când s-a întâmplat asta?

— Am fost aici tot timpul, a spus ea. Locuiesc într-o cameră în capătul holului.

— Cum rămâne cu munca?

— Concediu de odihnă, a spus ea. Le-am spus, să fie de acord sau îmi dau demisia.

A cotrobăit într-un dulap laminat și a scos un teanc de haine. Blugi noi, cămașă nouă, jachetă nouă, șosete și boxeri noi, toate împăturite și aranjate împreună, cu pantofii lui vechi pătrați deasupra, în stilul armatei.

— Nu sunt ceva special, a spus ea. Nu am vrut să stau prea mult plecată. Am vrut să fiu cu tine când te trezeai.

— Ai stat aici timp de trei săptămâni?

— Mi s-au părut trei ani, a spus ea. Erai tot cârpit. Erai în comă. Arătai îngrozitor. Destul foarte rău.

— Chestia asta cu navigația satelit, a spus el. Are Garrison în el?

— Te duci acolo?

A ridicat din umeri.

— Cred că da. Trebuie să o iau ușor, nu? Aerul de la țară mi-ar putea face bine.

Apoi și-a întors privirea de la ea.

— Poate ai putea sta cu mine o vreme, știi, să mă ajuți să mă recuperez.

A aruncat cearșaful în spate și și-a coborât picioarele pe podea. S-a ridicat în picioare, încet și nesigur, și a început să se îmbrace, în timp ce ea îl ținea de cot ca să nu cadă.

SFÂRȘIT